CARLENE
THOMPSON
TACI
ȘI
UITĂ!

CARLENE THOMPSON

TACI ŞI UITĂ

CARLENE THOMPSON

TACI ŞI UITĂ!

Original: *IfYou Ever Teii* (2008)

virtual-proiect.eu
oto
2010

Traducere din limba engleză de: PETRUŢA IONESC

UPROLOG

Teresa Farr nu ştiuse niciodată cu exactitate ce anume o trezise în noaptea aceea caldă din ultima parte a lunii aprilie. Ochii ei se deschiseseră larg, deodată, simţindu-se mângâiată de briza care se strecurase prin

fereastra doar pe jumătate deschisă, în vreme ce ledul roşu al ceasului digital aflat pe noptieră se schimbase de la 2:57 la 2:58, dându-şi seama că ceva nu era în regulă.

Câteva clipe, Teresa rămăsese nemişcată, cu ochii larg deschişi, asigurându-se că nu se trezise dintr-un coşmar. Cu toate acestea, timpul nu o ajutase să se dezmeticească. în cele din urmă, se trezise de-a binelea, prizonieră a unei atmosfere care vibra din cauza unei tensiuni palpabile - din cauza tensiunii şi a pericolului.

Voise să strige, aşa cum făcea în copilărie, când se speria în miez de noapte, în vreme ce mama ei venea în fugă s-o liniştească. Dar acum nu mai era o copilită. Teresa împlinise şaptesprezece ani, iar mama ei era bolnavă - abia mai fiind în stare să se comporte ca un om normal, din cauza unei stări depresive de care suferise toată viaţa - stare agravată de un divorţ umilitor în timp ce Hugh, tatăl Teresei, se recăsătorise cu secretara lui, Wendy, mai mult păpuşă decât femeie, oarecum timidă la cei treizeci de ani ai săi.

Se pare că în afară de Hugh, toată lumea ştia că Wendy divorţase de mai tânărul ei soţ, Jason, ca apoi să se căsătorească cu un bărbat cu 19 ani mai în vârstă decât ea, pentru că acesta era acţionarul majoritar şi totodată preşedintele Companiei Farr Coal, o întreprindere care valora pe puţin 30 de milioane de dolari. Teresa şi fratele ei Kent o urau pe Wendy, cu toate că femeia aceea lacomă reuşise, Dumnezeu ştie cum, să dea naştere unei fete încântătoare, inteligente şi blânde, pe care o botezase Celeste şi pe care Teresa nu se putuse abţine să n-o iubească.

în timp ce se gândea că ceva nu era în regulă în casă, Teresa fusese conştientă că ar fi trebuit să se dea jos din pat, să meargă cât putea de repede în hol şi să aprindă becul cu lumină puternică din tavan. Dar tatăl său era şi aşa destul de furios, fiindcă ea se întorsese destul de târziu acasă.

Furios, ţipase la ea, întrebând-o cu insistenţă unde fusese, ce făcuse şi mai ales cu cine, Doamne, Dumnezeule! Văzând că fata tace mâlc, continuase să zbiere la ea cam zece minute, după care îi spusese, calmându-se, că se poate duce la ea în dormitor, acesta fiind situat la etaj. Teresa îşi imaginase că el va spumega de furie dacă ea va trezi întreaga casă pentru cine ştie ce bagatelă.

Cu toate acestea, nu reuşise să închidă ochii prefacându-se că nu se întâmplase absolut nimic. Dar Teresa fusese extrem de obosită, tristă din cauza tatălui său şi înspăimântată de teamă din cauza *lucrurilor anapoda* care se petreceau în casa ei, instinctul visceral îndemnând-o să încerce să descopere ameninţarea aceea pe care o simţea planând, în acea noapte, asupra familiei Farr şi a casei lor.

Dăduse la o parte pătura subţire şi coborâse din pat, cu auzul încordat, extrem de atentă. Nu trăsese draperiile, aşa că luna îşi trimitea raza argintie şi fantomatică de-a lungul încăperii. Mai întâi avusese o ezitare, după care deschisese uşa dormitorului şi plecase desculţă prin casă.

La început, nu o izbise nimic ciudat. Casa era învăluită în linişte. Veioza Tiffany, pe care Teresa o adora, era aprinsă pe o noptieră aflată în apropierea băii, pentru ca micuţa Celeste să se poată orienta, când ieşea pe coridor, dormitorul ei fiind poziţionat cu faţa spre intrarea casei. Hugh Farr şi soţia lui cea nouă foloseau dormitorul matrimonial, aflat vizavi de camera Teresei.

în secunda aceea fata înţelesese că ceva nu era în regulă. Noaptea, uşa dormitorului lui Hugh şi al lui Wendy rămânea întotdeauna închisă.

Noaptea asta era o excepţie.

O clipă, Teresa fusese încercată de un sentiment straniu, după care se dusese spre veioza Tiffany, cea pe care mama ei o cumpărase şi care îi era

foarte dragă. Privind la acel lucru drag, care împrăştia o lumină plăcută prin abajurul translucid, albastru-deschis cu motive în formă de lăcustă în nuanţele mierii, Teresa simţise o uşoară alinare. Atingând-o, i se păruse că mângâie o lăbuţă de iepure sau un alt totem purtător de noroc. O prostie, dar una care o reconforta!

Rămânând lângă veioză, Teresa privi prin uşa deschisă a dormitorului lui Hugh şi al lui Wendy, dar nu reuşi să zărească nimic dincolo de ea. Trăsese aer în piept, înaintând în mod intenţionat spre uşa întredeschisă, păşind în dormitorul matrimonial, surprinsă, ca de obicei, de senzaţia pe care i-o provoca covoraşul gros de sub tălpile ei.

Mama ei ţinuse foarte mult la acest dormitor cu podeaua de mahon bine lăcuită, acoperită, din loc în loc, cu covoare Aubusson extrem de frumoase, în tonuri discrete. Wendy se plânsese că podeaua era rece sub tălpile ei goale, iar Hugh decorase cu promptitudine camera cu covoraşe în nuanţe de roz-aprins, asortate cu draperii în nuanţa cireşelor, ornate cu franjuri şi ciucuri. Chiar şi fratele mai mare al lui Teri, Kent, care nu avea prea multe cunoştinţe de design, nu reuşea să se uite în acea cameră fără să aibă o strângere de inimă.

În noaptea aceea, totuşi, Teresei abia dacă-i păsase de decorul schimbat al dormitorului. Ea nu înţelegea de ce nu auzea mormăielile uşoare şi ocazionale ale lui Wendy şi fluierăturile pe care Hugh le scotea uneori, cu tot dispozitivul antisforăit pe care şi-l cumpărase de curând, pentru a încerca să oprească sunetele baritonale. Dormitorul e mare, iar eu sunt prea departe de pat ca să aud ceva, se încurajase Teresa.

Fata nu aprinsese lumina de teamă să nu-i trezească, dar se apropiase cu câţiva paşi de patul mare, matrimonial, despre care ştia că se afla chiar în faţa ei. După care se oprise iar, ascultând.

Dinspre pat nu se auzea absolut nimic. Nu se auzea sunetul produs de cineva care se răsucea în timpul somnului, nici mormăielile lui Wendy, nici sforăitul sau sunetele întretăiate emise de Hugh, dar nici sunetul uşor şi profund a doi oameni care dormeau adânc şi liniştit, Teresa nu auzise absolut nimic.

însă ea simţise ceva - un miros proaspăt, puternic şi metalic. Metalic. Simţise miros de sânge, iar acum îl adulmeca şi împrejurul patului. Nu e sânge, îşi zisese ea, cu încăpăţânare. Te sperii de una singură!

Folosindu-şi toată voinţa pe care o avea, înaintase spre capătul patului, după care o luase spre partea unde dormea Wendy. Teresa decisese că era mai indicat s-o trezească pe Wendy, şi nu pe Hugh, care ar fi ţipat din nou la ea, aşa că întinsese uşor mâna stângă, atingând încet, pe sub pătură, piciorul lui Wendy. Wendy nu făcuse nicio mişcare.

La parter, ceasul cu pendulă bătuse de trei ori la rând. Ceasul aparţinea de asemenea mamei ei, iar Teresa îi adorase întotdeauna design-ul elegant şi timbrul grav al bătăilor, dar, în noaptea asta, ele sunau parcă ameninţător şi straniu. Trăsese adânc aer în piept, forţându-se să mai facă vreo doi-trei paşi, tălpile ei strivind porţiunea de covor de dedesubt, chiar în secunda în care mâna ei atinsese în treacăt abdomenul plat al lui Wendy, aproape
cufundându-se într-o tăietură adâncă.

Moartă de frică. Teresa începuse să ţipe. îşi retrăsese repede palma de pe pântecul lui Wendy şi când şi-o pusese peste gură realizase că ea era plină de sânge care, în secunda aceea, se scurgea pe podea, iar fata începuse din nou să ţipe. După aceea, fără să stea pe gânduri, alergase spre perete, apăsând pe întrerupător. Wendy alesese pentru budoarul ei cele mai mari candelabre posibile, aşa că Teresa făcuse să se reverse în încăpere o

mare nesfârşită de lumină. Camera căpătase imediat o înfaţişare ameţitoare, orbind-o, pentru un moment. închisese ochii, după care îi deschisese şi-i văzuse pe cei din pat aşa cum erau în clipa aceea: plini de sânge, scăldaţi într-un sânge roşu ca focul.

Teresa nu se gândise că vocea ei sfâşiase brusc liniştea nopţii. Simţise cum se îndepărta cu mişcări stranii imaginea aceea înspăimântătoare, alergând pe partea de pat pe care era lungit tatăl ei, răsturnat pe o parte, ca o insectă care se pregătea de împerechere, cu gâtul înjunghiat, în vreme ce din tăietura adâncă din pântecul său ţâşnea sângele. Braţul lui stâng părea să se întindă spre Wendy, al cărei chip frumos de altă dată fusese transformat într- o bucată de carne de nerecunoscut, plină de tăieturi şi găuri. Şuviţele ei blonde erau răspândite pe perna albă de satin, ude şi pline de sânge.

Teresa se trăsese înapoi, uşor, străduindu-se să nu vomite, realizând că tremura toată. Auzise cum Great Dane, câinele familiei vecine, începuse să latre şi să schelălăie nerăbdător. Teresa ridicase privirea, zărind prin una dintre ferestrele dormitorului luminile puternice ale casei de alături, despre care ştia că sunt tot de la dormitorul matrimonial, situat în dreptul celui al lui Wendy şi Hugh. Ţipetele ei şi lătratul câinelui îi treziseră pe vecini, se gândise ea, uşurată. Se forţase să nu mai ţipe preţ de o clipă, cât să-şi tragă sufletul, umplându-şi plămânii cu aerul de care avea atâta nevoie. După care, în mintea ei apăruse brusc Celeste, fetiţa în vârstă de opt ani.

Fără să se gândească de două ori, stinsese luminile, ca şi cum acestea ar fi putut să deranjeze pe cineva, după care părăsise în fugă dormitorul tatălui ei, alergând de-a lungul holului şi lovindu-se, pe întuneric, de o măsuţă veche. Scosese un ţipăt, împiedicându-se şi căzând într-o parte, lovindu-se de trupul bombat şi robust al unui adult.

— Nu. Vă rog, reuşise Teresa să îngaime, înainte ca durerea să-i sfâşie braţul stâng, durerea aceea pe care ţi-o provoacă lama unui cuţit bine ascuţit, care taie în carne vie. O, Doamne, mi-a venit şi mie vremea să mor, îşi zisese ea.

În vreme ce Teresa apăsa tare gaura din braţul ei, persoana se apropiase puţin mai mult de ea, iar fata simţise o aromă familiară. Aroma de pădure a lemnului de santal. Mama ei avusese întotdeauna aroma aceea a lemnului de santal, gândise Teresa, cu mintea aiurea, încercând să zărească silueta de lângă ea, ascunsă în întuneric - silueta unei persoane mult mai înalte decât ea, care purta o haină din material plastic sau din vinilin, alunecos, cineva al cărui chip părea ascuns sub o glugă uriaşă, cu ochii lăsaţi în jos.

Cuprinsă de groază, Teresa rămăsese nemişcată, asemenea unui animal care aştepta atacul fatal şi inevitabil. În secunda aceea, chiar încetase să respire, dar privirea îi alunecase într-o parte. Observase cum mâna înmănuşată în latex se mişca uşor sub glugă, în vreme ce degetele se ridicară în dreptul buzelor, acestea rostind un blând „Şşş". Sunetul reverberase fantomatic în creierul Teresei, în vreme ce ea se uitase cum silueta se îndepărta, ca într-un vis - din ce în ce mai departe, coborând scara, după care auzise cum deschide uşa de la intrare şi iese.

Timp de o secundă, Teresa rămăsese nemişcată, prea uimită ca să facă vreun pas, prea şocată ca să bage în seamă mai mult decât vag durerea care- i săgeta braţul. După aceea, câteva picături de sânge fierbinte se scurseseră pe piciorul gol, trezind-o la viaţă pe neaşteptate. Silueta fantomatică venise mai devreme dinspre intrare - acolo unde se afla dormitorul lui Celeste.

— Celeste, bâiguise Teresa, vocea ei abia strecurându-se prin gâtul strâns parcă cu menghina, înghiţise de câteva ori, alergând ca vântul de-a lungul coridorului, reuşind să strige apoi cu putere: Celeste!

În clipa în care ajunsese în dreptul dormitorului fetiţei, se oprise brusc, începuse să gâfâie, în timp ce inima părea gata să-i sară din piept, rupându-i coastele. Durerea din braţ devenise nesemnificativă. Nu pot, îşi zisese ea, şi, preţ de o secundă, timpul păruse să se oprească în loc. Nu pot să intru în cameră.

Cu toate acestea, corpul nu dăduse ascultare minţii, iar ea pătrunsese tiptil înăuntru, cu toate că nu era în stare să aprindă lumina. Lumina lunii îi dezvăluise patul răvăşit. încet, teribil de înspăimântată, Teresa se orientase după lumina veiozei de veghe a lui Celeste - o veioză sub formă de căluţ, de culoare albă, pe care Teresa i-o tăcuse cadou de Crăciun, o veioză pe care fetiţa o adora şi pe care o numise „Fulg de nea".

Teresa făcuse câţiva paşi spre pat. Murmurase „Celeste". Linişte. Dar veioză nu lumina nicio pată de sânge. Teresa îşi pusese palmele pe marginea păturii şi aşternutului. Nimic. Patul era gol.

Ridică privirea şi observă cutia de jucării aproape goală lângă veioză. în cele din urmă, începând să tremure aproape incontrolabil, Teresa se străduise să străbată distanţa până la cutie, ridicase capacul, şi o zărise pe Celeste care stătea ghemuită ca o minge, într-un colţ al cutiei. Teresa observase, în secunda aceea, şi petele de sânge pe care se aşteptase să le vadă pe pat. Copila se pare că încercase să se ascundă - încercase, dar nu reuşise.

— Nu, bâiguise Teresa, simţind cum o cuprinde ca un val rece o imensă tristeţe, scoţând din cutie trupul rigid al fetiţei.

— Celeste, şoptise ea cu disperare, bâlbâindu-se. Să nu fii moartă! O, Doamne, draga mea, *te rog*, să nu fii moartă!

— Nu sunt, zisese fetiţa, vorbind cu un glas răguşit şi plat. Nu... nu... nu sunt moartă.

Teresa, tremurând din toate încheieturile, izbucnise într-un torent de lacrimi, lacrimi de uşurare, neştiind că Celeste nu avea să mai vorbească timp de opt ani de zile de atunci încolo

.Opt ani mai târziu 1.

Doriţi şi desert?

Frumoasa chelneriţă de la restaurantul Bennigan zâmbi, stând cu faţa la Celeste Warner Celeste îi întoarse privirea, cu nişte ochi albaştri ca marea larg deschişi, buzele aproape perfecte surâzând, părul ei lung şi blond legat la spate cu o panglică îngustă din catifea de culoare roz, eliberându-i fruntea netedă.

— Cred că ne-am ghiftuit deja, nu? întrebă vesel Jason Warner, privindu- şi fiica în vârstă de şaisprezece ani ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns. Nu-l aştepta. Ea nu mai rostise niciun cuvânt de la moartea mamei sale, din clipa în care fusese înjunghiată în abdomen, acasă, în locuinţa familiei Farr. Jason se uită din nou la chelneriţă, care părea să nu bage de

seamă tăcerea şi imobilitatea lui Celeste. îi mai servise pe Jason şi pe fiica lui. Cred că vom cere nota de plată. Apropo, mâncarea a fost excelentă!

— Mulţumesc! Chelneriţă părea atât de încântată, încât ai fi zis că ea însăşi pregătise mâncarea. Vă las nota de plată şi vin s-o iau peste vreo două minute. Nu-i nicio grabă!

Jason nu putu să nu observe privirea gravă pe care i-o aruncă patronul chelneriţei. Era 12:55, iar la ora aceea, sâmbăta, Bennigan era foarte aglomerat. Jason ştia că acesta nu agrea ideea de a îndemna clienţii localului să mai stea. El deschise repede mapa mică din vinilin negru, se uită la notă, strecură înăuntru o bancnotă de douăzeci şi una de zece dolari şi apoi se uită la fiica sa.

Am lăsat bani suficienţi pentru mâncare *şi* un bacşiş pentru ospătăriţa noastră, astfel ca ea să nu se mai deranjeze să aducă restul, explică el

.Celeste abia clipi. Ce n-aş da să te văd zâmbind, îşi zise el în gând. O, nu m-aş supăra dacă ai începe să ţipi, furioasă. Odată auzise cum cineva comentase despre Celeste că ar fi avut „o expresie bovină", iar el fusese furios, din cauza insultei, dar şi pentru că persoana aceea spusese un adevăr. Dincolo de frumuseţea ei, Celeste nu arăta mai multă emoţie decât o vită mulţumită de traiul ei.

Jason aruncă o privi în jur, încercând să pară vesel şi să-şi ascundă gândurile sumbre.

— Doamne, locul acesta e mai aglomerat decât mi-am imaginat că va fi, nu-i aşa, scumpo? Nimic. Pe lângă ei trecu un grup de oameni, râzând şi discutând, animaţia lor rănindu-l pe Jason la fel de tare ca şi aerul straniu de mulţumire al fiicei lui. Hotărât să nu cadă pradă depresiei, Jason se bătu cu palma peste abdomenul suplu, zâmbind. Am mâncat prea mult, Celeste. Dar tu? Nimic. Eşti gata să mergem în parc?

Jason aşteptă ca un grup de persoane să treacă pe lângă ei, după care se ridică. în loc să se ridice şi să-l urmeze în tăcere şi cu capul în jos, ca de obicei, fata rămase complet nemişcată. Jason era obişnuit ca ea să se ridice imediat de la masă şi pentru că ştia acest lucru el chiar făcuse câţiva paşi spre uşă, în secunda în care observă că Celeste rămăsese la masă, în separeu. Se întoarse cât ai clipi lângă ea. Fata stătea împietrită într-un fel care nu-i era deloc caracteristic, cu fruntea brăzdată de linii. Apoi, îşi dădu capul pe spate, strâmbând uşor din nas, ca şi cum ar fi adulmecat ceva. Surprins de uşoara reacţie din partea ei, Jason se strecură nerăbdător înapoi la masă, privind-o de aproape pe Celeste.

— S-a întâmplat ceva, scumpo?

Celeste se încruntă, trase adânc aer în piept, după care îşi ţinu respiraţia. El nu o văzuse de ani de zile încruntându-se. Jason rămase ca vrăjit, după care fu cuprins de o stare de nelinişte. Bennigan era mereu aglomerat în zilele de sâmbătă, dar acum părea că jumătate din Point Pleasant venise să ia prânzul aici. Localul era animat, multă lume trecând pe lângă masa lor. Trebuia să o duc pe Celeste într-un loc mai liniştit, mai puţin aglomerat, gândi el. „O presezi prea tare", îi zicea mama lui, adesea, iar el scrâşnea din dinţi.

în clipe ca acestea, totuşi, Jason îşi spunea că tot ceea ce făcea mama lui, Fay, o femeie lipsită de tact, era din dragoste şi dintr-o mare grijă şi

vigilenţă. Fără să ezite, o luase în grija ei pe Celeste, imediat după ce Wendy fusese omorâtă.

— Tu nu poţi să ai grijă de ea, îi zisese, cu responsabilitate, după ce Celeste fusese externată din spital şi după ce îşi revenise în urma rănii prin înjunghiere pe care o suferise.

Din punct de vedere fizic, fata se recuperase totalmente, dar rănile emoţionale păreau încă nevindecate. Doi medici psihiatri şi doi psihologi fuseseră de acord că tăcerea şi tulburarea emoţională a lui Celeste se datorau şocului pe care îl suferise. Doi ani mai târziu, aceştia declaraseră că sunt aproape siguri că tăcerea devenise, cu vremea, un act voluntar, iar ea se prefăcea că nu simte nimic.

— Creierul lui Celeste nu a fost afectat. Faptul că tace şi că pare detaşată este exclusiv alegerea ei, îi spusese lui Jason unul dintre medici. Nu ştiu sigur care este motivul - poate că nu vrea să discute despre crimele cu pricina şi despre faptul că a fost atacată. Cu toate acestea, nu va continua la nesfârşit aşa. Aveţi răbdare, domnule Warner. Când va fi pregătită, Celeste va vorbi. Aşa că Jason o dusese pe Celeste acasă la Fay, iar aceasta începuse să-i demonteze argumentul, şi anume că a avea singuri grijă de ea ar reprezenta o povară prea mare, fiind necesar ajutorul unei persoane calificate.

— Nu fi prost, declarase ea. Aşa-zişii „profesionişti nu au ajutat-o cine ştie ce pe Celeste. Ba mai mult, dacă mă laşi să o ajut, îmi faci chiar o favoare. *Şi,* în acelaşi timp, ţie însuţi. Acum, că tatăl tău nu mai e, stau toată ziua singură acasă, şi simt că îmi pierd minţile. Sunt rezistentă ca un cal, aşa că îmi doresc să fac ceva folositor. Voi aveţi nevoie de mine, iar eu de voi. Ţine minte ce spun - totul o să meargă ca uns.

Şi aşa fusese, numai că, în secunda asta, Fay Warner ar fi foarte supărată pe el, îşi zise Jason, amărât. Ea i-ar sublinia că el ştia deja că acel restaurant va fi plin ochi, având în vedere că parcarea era plină şi ea. I-ar spune că nu ar fi trebuit să aleagă acel local doar pentru că *lui îi plăcea* atmosfera de acolo. Ea ar...

Pe neaşteptate, Celeste se aplecă spre Jason, privindu-l insistent şi pătrunzător, vorbind cu o voce răguşită, din cauza nefolosirii ei de atâta amar de timp.

— în noaptea aceea, lumina lunii era destul de puternică, dar eu tot am aprins veioza de veghe - pe „Fulg de nea", cea în formă de căluţ, pe care am primit-o cadou de la *Teri.* Iubeam acea veioză, pentru că avea formă de cal, dar şi pentru era un dar din partea lui *Teri.*

Jason se holbă la fiica lui, cu ochii gri larg deschişi şi cu gura întredeschisă. La început, fu uimit doar de faptul că, după opt ani, lungi, fiica sa vorbea în sfârşit. După aceea, se simţi cuprins de uşurare şi de bucurie pentru că medicii avuseseră dreptate - momentul acela venise în clipa aleasă de ea însăşi. în final, tresărind înspăimântat, Jason realiză că Celeste vorbea despre noaptea în care mama ei fusese ucisă.

Liniile de pe fruntea lui Celeste se adânciră, ochii i se îngustară, vocea ei lipsită de emoţie căpătă o nuanţă dură:

— Eu tocmai ieşeam din baie în secunda în care cineva deschidea uşa de la dormitorul mamei, fără zgomot şi pe furiş.

Jason îşi atinse cu limba buzele uscate şi, după un minut, reuşi să o întrebe:

— Cine ieşea din dormitorul mamei tale?

Celeste avea un aer buimac.

— N-am reuşit să văd decât o glugă.

— O glugă? Celeste aprobă. Nu poţi să spui *nimic* în legătură cu persoana aceea?

— Purta ceva lung, negru - părea o capă, dar poate că era doar o pelerină lungă. Iar ochii... erau mari şi încercănaţi, avea nişte cearcăne mari. Celeste se cutremură. Eu nu eram în stare să mă mişc. Îl strângeam în braţe pe Yogi, doar atât. Yogi, îşi aminti Jason, ursuleţul ei mare, umplut cu vată. Persoana aceea a scos un zgomot puternic, de surpriză. Nu ştia că mă aflam acolo. După care a sărit la mine cu un cuţit, atât de repede, că nici nu mi-am putut da seama ce se petrece. Cuţitul l-a străpuns pe Yogi. Ştiam că m-a înjunghiat şi pe mine, dar n-am simţit nimic. O parte din sângele meu s-a impregnat în materialul din care era făcut Yogi. Una dintre asistente mi-a spus că acesta a fost motivul pentru care a fost dat la gunoi. Eu îl *iubeam atât de mult* pe Yogi, şi din cauza acelei persoane a trebuit să-l arunc!

Afurisită asistentă, îşi zise Jason furios. Nu-şi dăduse seama că avea de-a face cu o fetiţă traumatizată?

Celeste începu să plângă, prima lacrimă scurgându-i-se încet pe obraz.

— După ce am fost înjunghiaţi, eu l-am ţinut strâns în braţe pe Yogi şi am fugit în camera mea.

Jason se forţă să nu rostească niciun cuvânt. Fiica lui îl privea cu ochii larg deschişi, plini de groază şi durere, prima expresie pe care o citea în ei după atâţia ani, care păruseră o eternitate. Se aplecă, îi luă mâna, iar degetele ei le strânseră pe ale lui, exact ca un bebeluş. El rosti încet şi cu blândeţe:

— îmi pare rău pentru ce a păţit Yogi, dar cred că el e cel care ţi-a salvat viaţa. Asta l-a făcut fericit, probabil. Pe obrazul lui Celeste apăru o nouă lacrimă. Scumpo, în dormitor ai fost înjunghiată de persoana aceea?

— Nu. Ţi-am spus că m-a înjunghiat pe hol. După care am fugit în dormitor.

Poliţia presupusese că Celeste auzise pe cineva care umbla prin casă, după care se ascunsese în cutia pentru jucării, acolo unde fusese înjunghiată de criminal. Crezuseră că picăturile de sânge, care proveneau de la Celeste, se scurseseră pe hol de pe cuţitul ucigaşului, atunci când ieşise din camera fetei, îndreptându-se apoi spre dormitorul soţilor Farr. Acum se părea că urmele de sânge le lăsase chiar Celeste, atunci când fugise înapoi în dormitor.

— Dar persoana aia avea de gând să mă înjunghie iar. A venit după mine, zise Celeste pe un ton cuprins de frenezie, vocea ei înălţându-se, de parcă s-ar fi temut să nu-şi piardă din nou, pe neaşteptate, abilitatea de a vorbi. Odată, mă jucam cu Teri, iar ea mi-a spus că acea cutie de jucării poate fi o ascunzătoare ideală, pentru că era aproape goală. Aşa că m-am băgat acolo. Dar când să închid capacul, am auzit cum cineva se apropia de dormitorul meu. Mi-am dat seama că de data asta o să mă omoare. După aceea am auzit un ţipăt. Şi câinele vecinilor a început să urle şi să latre, trezindu-i şi pe ceilalţi câini, fiindcă au început cu toţii să latre. Celeste se opri, de parcă n-ar mai fi avut aer, apoi ea rosti cu un glas obosit: Iar eu n-am fost ucisă.

Jason ştia că nu trebuia să continue şirul întrebărilor adresate lui Celeste într-un restaurant aglomerat, dar se temea că, dacă vor pleca de acolo, fata nu se va mai putea concentra şi astfel va intra din nou în lumea tăcerii şi cine ştie cât ar fi rămas iar aşa, luni, poate ani de zile. El sorbi puţină apă, îşi drese glasul şi o întrebă aproape în şoaptă:

— Scumpo, chiar nu ştii cine te-a înjunghiat?

— Nu cred... Buzele ei tremurară. *Nu.*

Ochii lui Jason se îngustară.

— Fii atentă ce ai spus prima dată. *Nu cred.* Celeste, pe cine ai văzut?

— Pe nimeni, zise Celeste, cu încăpăţânare. Dar am simţit un miros, ceva dulceag. Vorbi grăbit, ca şi cum ar fi vrut să evite restul interogatoriului. Am simţit aceeaşi aromă acum câteva minute.

— Aici? gâfâi Jason.

Celeste aprobă, uşor nehotărâtă. Jason întoarse repede capul într-o parte, după care reveni spre fiica sa, rugându-se să nu fi auzit nimeni vorbele ei, ori să fi observat cum el îi cercetase rapid cu privirea pe cei din local.

— Celeste, *de ce* ai început să vorbeşti tocmai azi?

Fata arăta ca şi cum cuvintele i-ar fi fost smulse cu forţa.

— Din cauza acelei arome. Şi a gălăgiei. Şi a unei voci anume. Dintr-odată, am simţit că m-am întors în noaptea aceea, iar cuvintele s-au născut singure, chiar dacă eu nu aveam de gând să vorbesc. Pur şi simplu m-a luat prin surprindere, de-adevăratelea. Şi m-a speriat, adăugă Celeste, resemnată.

— înţeleg. Jason îi vorbi cu blândeţe: Draga mea, tu poţi să vorbeşti de ceva vreme, am dreptate?

Celeste păru că se dă bătută.

— Mddda. După ce am fost înjunghiată şi mami a murit, *chiar nu puteam* vorbi. Nu ştiu de ce nu puteam. Şi, în plus, eram tot timpul foarte, *foarte* speriată. Şi eram...

Era evident că ea căuta un cuvânt anume.

— Şocată? o ajută Jason. îngrozită de ceea ce a păţit mămica ta?

— Daaa. Şocată. îngrozită. Aş fi vrut să mă aflu într-un loc întunecat şi secret, unde să nu-mi poată face nimeni rău, aşa că m-am ascuns acolo. în capul meu, nu într-un loc concret, dar am încercat să nu mă gândesc la absolut nimic. Am încercat să dau impresia că nu mă gândesc la nimic. Iar de vorbit, *nu am vorbit* fiindcă aşa am vrut eu. Celeste zâmbi scurt către tatăl ei. Pot să şi scriu, tati. Şi când am fost rănită puteam să scriu şi am tot exersat din clipa în care am ieşit din ascunzătoarea mea secretă. Când am luat lecţii în spital şi, după aceea, când mi-ai adus profesori acasă, am mai scris puţin, dar nu am arătat niciodată cât de bine reuşeam să scriu, fiindcă ştiam că lumea mă va lua la întrebări, interesându-se de noaptea aceea groaznică, dorindu-şi ca eu să le răspund în scris. Iar asta ar fi fost la fel de groaznic ca şi cum aş fi vorbit de cele întâmplate atunci. Nu vreau să vorbesc despre cele întâmplate, tati. Să nu mă obligi, te rog frumos, îl imploră Celeste pe Jason. Dacă o să-mi pui multe întrebări, o să mă întorc în locul meu secret, acolo unde sunt în siguranţă. Poate că nici nu mai ies de acolo, pentru că mi-e foarte frică, tată. Poate că-mi va fi frică toată viaţa. A fost atât de groaznic... *atât* de groaznic.

Celeste începu să tremure din tot corpul. Jason îi strânse mâna delicată, dar ea şi-o retrase, frângându-şi nervoasă degetele. Fata se întoarse uşor, privind de jur-împrejur. Jason privi atent, în vreme ce ochii ei păreau să străbată până foarte departe. Ori făceau asta, ori priveau înăuntrul sinelui ei, amintindu-şi. Se gândi că o pierduse din nou, că, de acum încolo, ea nu avea să mai scoată niciun cuvânt. în cele din urmă, faţa ei păru să se înăspreasscă, părând să exprime o anumită răutate. Ea îl privi vesel, aproape poznaş, după care lăsă capul într-o parte, interpretând cu voce tare:

Ceasul a bătut ora trei.

Şi Moartea a venit să mă ia.
Când ochii i-am deschis.
În faţa mea am văzut-o pe Teri!

Cei din jur îşi întrerupseră conversaţiile, toate lumea întorcând capul spre frumoasa adolescentă. Undeva se auzi un pahar care se făcu ţăndări, în clipa în care se lovi de podea. Spre disperarea lui Jason, Celeste repetă cu şi mai mare insistenţă:

— Ceasul a bătut ora trei, şi Moartea a venit să mă ia, Când ochii i-am deschis, în faţa mea am văzut-o pe Teri! în vreme ce în jurul lor se aşternu liniştea, de pe chipul supt al lui Jason dispăru şi ultima pată de culoare, el realizând că se holba la fiica sa, exact ca şi ceilalţi clienţi ai restaurantului, în cele din urmă, Celeste trase adânc aer în piept, se lăsă pe spate, îi zâmbi larg şi cuceritor tatălui ei, după care rosti pe un ton plin de blândeţe: Sunt o fetiţă *extrem* de norocoasă.

2.

O mărgărită cu gheaţă, o pina colada şi un coniac Alexander, repetă chelnerul celor trei doamne care stăteau în apropierea scenei de la Club Rendezvous.

— La pina colada, vreau *trei* cireşe, preciză Teresa Farr, ridicând vocea peste muzica interpretată live de formaţie.

Chelnerul o privi, prefacându-se şocat.

— O cireaşă în plus? Domnişoară Farr, vreţi să distrugeţi bugetul clubului pe luna asta?

— O s-o plătesc şi pe a treia.

— în regulă, banii sunt ai dumneavoastră, oftă chelnerul, prefacându-se disperat. După care îi făcu cu ochiul Teresei. Vin imediat, doamnelor!

Femeia cu păr lung blond-roşcat, în nuanţa căpşunei, o lovi cu cotul.

— Ţi-a făcut cu ochiul, Teri. în plus, e şi *drăguţ*

— Şi mai e şi suficient de bătrân ca să lucreze aici, Sharon. Teresa râse, uitându-se la cumnata ei. Părul negru, lung şi mătăsos, dat după ureche, dădea la iveală o pereche de cercei de argint, care se asortau cu un top argintiu şi o pereche de pantaloni-pană, de culoare neagră. Tipul a luat trei lecţii chiar după ce am început cursurile şcolii de echitaţie, dar i-a fost prea teamă să continue. Nu mă întâlnesc niciodată cu bărbaţi cărora le este frică de cai.

— Tu nu te întâlneşti cu nimeni, spuse cea de a treia doamnă, Carmen, cea mai în vârstă dintre ele. Avea pomeţii înalţi, nas îngust, ochi albaştri-gri şi un păr castaniu lung până la umeri, în care se ghiceau câteva şuviţe de culoarea bronzului. Teresa ştia că, de la şaisprezece la douăzeci şi cinci de ani, Carmen fusese model. „Am apărut doar în câteva cataloage", spunea ea, fără a da foarte mare importanţă momentului. „Nu am prezentat niciodată pe podium - am fost cu doi centimetri mai scundă şi nu m-am încadrat în standardele industriei modei." Acum sărbătorim cea de a douăzeci şi şasea aniversare a zilei tale de naştere. Teri, glumi ea. *Ai* renunţat deja la bărbaţi?

— Nu, Carmen. M-am grăbit să încep cursurile şcolii de echitaţie, dar aş putea să-ţi adresez aceeaşi întrebare. *Tu* ai renunţat la bărbaţi?

Carmen pufni în râs.

— Eu sunt cu douăzeci şi şase de ani mai mare decât tine.

— Dar arăţi numai cu zece ani mai mare decât mine.

Carmen îşi dădu ochii peste cap.

— Aş vrea eu. Oricum, oamenii au încredere în mine, fiindcă am fost măritată. Eu sunt văduvă şi cred că voi rămâne singură toată viaţa, după cât de adormită sunt.

— *Adormită!* Teri pufni în râs. Doamne, tu poţi fi oricum, dar nu adormită, Carmen. Eşti plină de viaţă, optimistă, amuzantă - de aceea ai fost o prietenă minunată pentru mama. Şi dacă nu ai realizat că *ai rămas* la fel de uimitoare, atunci înseamnă că nu ai băgat de seamă câţi bărbaţi îţi aruncă priviri pofticioase, atunci când vii aici.

Carmen zâmbi.

— Bag de seamă că ai nevoie de ochelari.

— Am lentile 20 cu 20. Acum, vorbind serios, totuşi, eşti văduvă de nouă ani şi abia dacă te-ai întâlnit cu cineva, din câte ştiu.

— Asta din câte *ştii* tu. Ochii lui Carmen licăriră. în afară de asta, îmi place să fiu puternică şi independentă, ca tine, Teri.

— Carmen, nu o scoate pe Teri atât de repede din joc, o întrerupse Sharon, cea care părea întotdeauna preocupată să-i găsească un soţ Teresei. Propria ei viaţă se concentra în jurul soţului ei - fratele Teresei, Kent - şi a fiului lor, Daniel, care era leit Sharon - cu faţa în formă de inimă, nas scurt, ochi cafenii şi catifelaţi şi o mulţime de pistrui. Iar tu, Teri, doar nu crezi că drăguţa de Carmen a renunţat într-adevăr la bărbaţi. Sunt sigură că în viaţa ei există *cineva.* De fapt, ştiu că există.

Carmen ridică o sprânceană, perfect arcuită, în direcţia lui Sharon.

— O, da? Şi cine e bărbatul acesta misterios?

— Herman Riggs îţi spune ceva?

— Ooo, Doamne, mormăi Carmen. *El?* El e deja istorie.

Teresa se prefăcu oripilată.

— Carmen, nu te-ai întâlnit decât de câteva ori cu el şi deja l-ai aruncat la gunoi? Nu i-ai dat bietului băiat nici măcar o şansă!

— Asta fiindcă „bietul om" locuieşte încă cu mama lui, vorbeşte întruna despre ea, iar la a treia întâlnire era extrem de entuziasmat pentru că ea urma să-l înveţe cum se croşetează un pulover. Teri şi Sharon pufniră în râs. Dacă voi avea de gând să mă recăsătoresc vreodată, pot găsi pe unul mai acătării decât Herman.

Teresa afişă o expresie de regret.

— Cred că Herman va trebui să-şi caute iubirea în altă parte.

— A găsit-o deja, zise Carmen, ironic. Pe mama sa!

Cele trei femei râdeau în secunda în care chelnerul reveni la masa lor cu băuturile, subliniindu-i că îi adusese Teresei patru cireşe, cu condiţia ca ea să nu-i pomenească şefului lui despre asta, fiindcă, în caz contrar, va fi dat afară cât ai clipi.

— Nu cred că va fi vreo problemă dacă cireaşa în plus este pentru Teresa, îl linişti Carmen. Patronul Clubului Rendezvous a fost logodnicul lui Teri, până când fata a pus capăt relaţiei şi i-a frânt omului inima, încă îi duce dorul.

— Ei drăcie! izbucni tânărul chelner. Domnul MacKenzie o iubeşte pe domnişoara Farr?

Faţa slabă şi bronzată a Teresei, moştenire a neamului Shawnee, se înroşi brusc.

— Nu, nu este. Noi am avut o relaţie *cu mult timp* în urmă. Ea se uită fix la Carmen. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai vorbi mai încet. Jumătate dintre cei prezenţi au aflat în secunda asta că eu şi Mac am avut o relaţie.

— Lumea ştie deja lucrul acesta. Carmen zâmbi, iar chelnerul plecă de lângă masa lor, evident nerăbdător să „dea" vestea şi colegilor lui, la fel de tineri, care se fâţâiau între bar, mese şi înapoi.

Teresa urmări schimbul rapid de replici, după care urmară acele priviri furişe în direcţia ei.

— Ia uite ce ai făcut!

— Eu nu am spus decât adevărul, zise Carmen, cu inocenţă, făcându-i cu ochiul lui Sharon. Nu?

— Da. Sharon zâmbi, dar, în acelaşi timp, era jenată de situaţie. Spatele ei devenise ţeapăn, iar veselia îi pierise din voce. Lui Kent nu-i plăcea bârfa legată de acest subiect.

— Ei bine, ei chiar au fost logodiţi, şi, deşi Teri a fost *cea* care i-a dat papucii, eu nu cred că a fost atât de indiferentă în legătură cu Mac, pe cât pretindea.

— Carmen, tu chiar trebuie să te ocupi de rubrica pentru îndrăgostiţi. Teri îşi luă paharul cu băutură. O să vorbesc cu patronul ziarului, luni de dimineaţă, să te angajeze.

— Perfect, replică entuziastă Carmen. M-am săturat de slujba mea de la „Trinkets and Treasures". După cum tu singură ai subliniat, nu-s deloc o adormită. Sunt *mult prea* vie ca să fiu patroana şi vânzătoarea unui magazin de cadouri. E plictisitor!

— Eu şi Mac am fost logodnici *cu milenii* în urmă, continuă Teri neobosită, luând încă o înghiţitură. Eu aveam atunci douăzeci de ani. Eram o copilă, pe bune, romantică şi foarte uşor de impresionat. A fost ceva trecător. O pasiune de moment. Eu nici măcar nu mă mai gândesc la Mac. Chiar *deloc.* Şi sunt sigură că nici el nu se gândeşte niciodată la mine.

— Da? Carmen aruncă o privire în direcţia lui Mac. Ei, chiar dacă nu se gândeşte la tine, în seara asta nu-şi ia ochii de la tine.

— Carmen, nu fi ridicolă!

— Crede-mă, s-a tot învârtit în jurul barului, vorbind ostentativ cu clienţii, dar, în realitate, s-a holbat tot timpul la tine, insistă Carmen în continuare, după care surâse cu satisfacţie. Ba mai mult, acum se îndreaptă spre noi.

— O, nu! exclamă Teri.

— O, *da!* Carmen atinse mâna Teresei. Lasă băutura jos. Deja ai paharul jos. Şi nu mai face figura asta fâstâcită.

— *Nu sunt* fâstâcită. Teresa trânti paharul pe masă. De ce aş fi? Eu doar...

— Bună seara, doamnelor! Bărbatul stătea lângă ele de parcă le întâlnise din întâmplare. Arăta de vreo treizeci de ani, cu pielea arsă de soare, cu gropiţa din bărbie, cu câteva linii orizontale pe frunte, pe dedesubtul părului bogat de culoare brun-roşcată. El le învălui pe toate într-un zâmbet cuceritor, în vreme ce ochii de culoarea alunei zăboviră o clipă asupra Teresei. Vă simţiţi bine?

— Este ziua mea de naştere, zise Teresa brusc.

— Şi nu sărbătoreşti în mod tradiţional, cu prietenii apropiaţi şi familia?

— Mai devreme am sărbătorit în stil tradiţional, îi zise Carmen. După aceea, am scăpat de toată lumea, l-am lăsat pe Kent să aibă grijă de fiul lui şi am venit aici, ca să avem parte de o distracţie adevărată.

— Mă bucur că consideraţi Clubul Rendezvous un loc distractiv, domnişoară Norris, zise Mac.

— Carmen, te rog. în plus eu - noi - iubim acest local. Nu-i aşa, Teri?

— Uhh, da. E... drăguţ. Fata simţi cum roşeşte, gata să dărâme paharul aproape gol de pe masă. La dracu', îi scăpă, prinzându-l la timp. De ce se purta ca o adolescentă? Şi de ce avea Mac şi acum zâmbetul acela cu gropiţă care-i făcea inima să-i bubuie mai tare? Clubul are o atmosferă aproape plăcută, adăugă ea.

— O, ce întorsătură plăcută, Teri, zise Mac sec. Ridică privirea spre Sharon. Nu te-am văzut de-o veşnicie. Clubul e deschis de opt luni, iar tu şi Kent nu aţi trecut niciodată pe aici.

— Kent e ocupat mereu seara. Sharon vorbea precipitat. Telefoane, acte. Stă aproape toată ziua la birou, de parcă nici n-ar avea copil. în plus, spune că el nu e obişnuit să umble prin cluburi. Cred că e de părere că trebuie să se comporte ca un om important al comunităţii. E încă membru al cluburilor
de binefacere la care a fost înscris tatăl său.

— Cele de care făcea atâta haz? Mac pufni în râs. Ei, eu cred că cel care e în parte preşedinte şi proprietar al Companiei Farr Coal încă are dreptul să iasă într-un club, mai ales cu soţia.

— Asta-i spun şi eu, dar nu mă ascultă deloc. Sharon se prefăcu că surâde natural, cu toate că Teri ştia că preocupările şi activităţile lui Kent o scoteau din sărite pe Sharon. Cred că vrea să fie un bun exemplu pentru fiul nostru.

— Nu poţi să-l învinuieşti pentru asta. Mi-ar fi plăcut ca tatăl meu să procedeze la fel. Mac o privi pe Teri, cu un zâmbet larg, sexy, care o scotea din minţi. Ai nevoie de încă un pahar, tânără doamnă.

— Nu, eu...

— Ba da. El se apropie de chelnerul care o servise, privind apoi spre formaţia de pe scenă, care tocmai încheiase o melodie. îi făcu semn

băiatului blond, care era şeful lor. Sper că nu te superi, Teri, dar mi-am permis să-i rog să interpreteze o melodie pentru ziua ta de naştere.

— Nu trebuia, zise ea, ţâfnoasă. El întinse braţul spre ea. Nu, Mac. Eşti drăguţ, dar nu am dansat de ani de zile şi...

Surd la vorbele ci, Mac îi luă mâna. în ciuda hotărârii de a nu dansa cu el, Teresa se ridică de pe scaun, urmându-l pe ringul de dans, ca vrăjită. Băiatul blond din formaţie surâse, vorbind la microfon.

— Melodia aceasta este dedicată Teresei Farr din partea lui Mac MacKenzie. La mulţi ani, Teresa!

Mulţi dintre cei prezenţi aplaudară; unii dintre bărbaţi fluierară şi strigară: „La mulţi ani, Teresa!" Unii dintre dansatori lăsară un spaţiu în centru, retrăgându-se, în vreme ce braţul fierbinte al lui Mac se strânse în jurul umerilor Teresei şi o trase mai aproape de el. Este puternic şi cald, gândi ea, ca pe vremea iubirii lor, şi, aproape fără voie, se cuibări în îmbrăţişarea lui. Se auziră primele acorduri ale melodiei „Take My Breath Away". Fusese cântecul lor, al ei şi al lui Mac.

— Ţi-ai amintit, zise ea.

— Ai crezut că am uitat vreodată? Prima dată am dansat pe melodia asta în curtea din spate a casei tale, într-o seară de vară, continuă Mac, vocea lui gâdilându-i cald ceafa. Eu tocmai terminasem de tuns peluza, iar tu şi mama ta stăteaţi pe terasă, ascultând muzică. Aveai doar şaisprezece ani, dar păreai atât de transfigurată de cântecul acesta! Nu m-am putut abţine să nu te invit la dans.

— Cred că mi-aduc aminte, zise Teresa, pe un ton nepăsător. De fapt, pe atunci era înnebunită după Mac, care era ceva mai în vârstă decât ea, şi se simţise aproape buimacă stând atât de aproape de el.

— Mama ta ne-a privit. La sfârşit, a aplaudat şi a declarat că am dansat minunat. Chiar era fericită.

— Ea părea rar fericită. Biata mama! Teresa simţi cum lacrimile dau buzna, din cauza amintirilor vechi şi dureroase - amintiri legate de prima dragoste, de seara aceea magică de demult, amintiri despre mama ei care, într-o bună zi, dispăruse, pur şi simplu. Teri nu ştia nici măcar dacă mama ei mai trăia. Cu o voce gâtuită, adăugă: Mama ţinea la tine, Mac.

— Spre deosebire de tatăl tău. Eu eram fiul menajerei familiei Farr, băiatul fără viitor care-i îngrijea peluza. Hubert W. Farr. Ce ticălos! Mac aproape că se opri din dansat, Iartă-mă!

— Faptul că a fost ucis nu-l transformă în sfânt. *Chiar era* un nemernic.

Trupul lui Mac se încordă, iar Teri simţi instinctiv nevoia de a-l strânge mai tare în braţe, pentru a-l face să uite felul oribil în care tatăl ei se purtase cu el. Mac era încă extrem de atras de ea, iar ea nu îndrăznise niciodată să se arate caldă, tandră, vulnerabilă.

— Haide să discutăm despre altceva, se forţă ea să vorbească pe un ton lejer.

— Cred că e o idee grozavă!

— Cursurile de călărie merg încet, dar sigur. Teri ştia că afişa o veselie falsă. Ba chiar merg surprinzător de bine, având în vedere că şcoala e nouă nouţă.

— Grozav. Farr Fields[(i)]? Nu aşa ai numit-o?

— Ştii bine că da.

— Mă bucur că faci exact ceea ce îţi place. Tu ai iubit mereu caii şi călăreai grozav, aşa mi-a spus toată lumea, cel puţin. Eu nu prea eram un călăreţ bun, dacă ţi-aduci aminte.

— Te-ai ales cu câteva căzături, când te-am urcat pe calul meu. Teresa nu-şi putu reţine chicoteala. Mai ţii minte când am atins nasul calului, iar el a ţâşnit ca o rachetă? Tu ai început să zbieri, cu capul dat pe spate, speriind şi mai tare calul, în timp ce stăteai aplecat spre partea dreaptă, rugându-te să rămâi în viaţă, deşi erai la doar vreo trei metri şi ceva distanţă faţă de

Mac făcu o grimasă.

— Nu râde. într-o secundă, mi-am revăzut toată viaţa.

— Dar uite că ai supravieţuit, iar acum povesteşti despre acel moment. Teresa dădu din cap. Mi-ar fi plăcut să filmez acel incident.

— Slavă Domnului că nu ai facut-o! Ai fi arătat-o tuturor, iar ei ar fi râs copios pe seama mea.

— Nu, aş fi folosit-o ca material didactic, pentru a explica *ce nu* trebuie să faci ca să nu panichezi animalul.

Mac o îmbrăţişă puţin mai strâns, iar inima Teresei o luă uşor la goană, în vreme ce cântăreţul intona versurile romantice ale piesei cu intensitate şi aparent din suflet. Teresa închise pleoapele, adulmecând aroma de săpun a lui Mac, o aromă masculină şi proaspătă, accentuată de parfumul coloniei. Palma pe care el o ţinea lipită de spatele ci părea s-o ardă prin materialul subţire al bluzei. Simţi cum alunecă, încet şi mai profund, în braţele lui, în îmbrăţişarea aceea atât de naturală, atât de confortabilă, atât de seducătoare, după care îşi reveni şi chiar se smulse din îmbrăţişare. Braţele lui se încordară, ca şi cum ar fi fost hotărât să nu-i dea drumul, exact ce-şi dorea, dar nu avea de gând să permită aşa ceva.

— De mâine, Daniel ia şi el lecţii de echitaţie, îl informă Teresa, vorbind cam tare şi brusc, încercând să acopere „răspunsul" ei de ordin

fizic, ceea ce însemna că cedase din punct de vedere emoţional. Anul acesta împlineşte opt ani.

Mac se dădu puţin mai înapoi, privind-o cu un amestec de încruntare şi amuzament. Simţise dorinţa dinlăuntrul ei şi nu avea de gând s-o treacă cu vederea. Bărbaţii refuzaseră întotdeauna să se poarte de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, indiferent care ar fi fost intenţia Teresei.

— Cine-i Daniel? întrebă el, ca din întâmplare.

— Nepotul meu! Doamne, Mac, tu nu ştii nici măcar cum îl cheamă pe fiul lui Kent?

— Kent şi cu mine nu mai suntem la fel de buni prieteni ca altă dată. Abia dacă mai vorbeşte cu mine, când ne întâlnim pe stradă. Precis nu-i place că tu şi soţia lui frecventaţi localul ăsta. Pe zi ce trece, seamănă din ce în ce mai mult cu tatăl tău.

— Eu cred că Kent încearcă, pur şi simplu, să-i facă pe cei din jur să dea uitării scandalul provocat de cele două asasinate. Poate că exagerează puţin. Apărarea Teresei părea neputincioasă, pentru că şi ea se gândea la fratele său ca la un judecător gata să sancţioneze, iar asta o făcea să se simtă vinovată. E un tată şi un soţ foarte bun.

— Ca tată nu ştiu cum e, dar Sharon nu pare atât de încântată de mariajul ei.

— O, nu ştiu ce să spun... Teresa se întrerupse, pentru că, pentru a doua oară, era obligată să-i dea dreptate lui Mac, cu toate că nu i-ar fi mărturisit-o niciodată. Ce te face să crezi că e nefericită?

— Expresia chipului ei. înainte râdea mult şi părea că se distrează de minune. Iar acum...

— Acum e soţie şi mamă şi are multe responsabilităţi. Teresa realiză că vorbea instinctiv şi fals. îşi zise că ar fi trebuit să se poarte detaşat, chiar

dacă ea nu se simţea deloc aşa. Mac, acolo, la masă, am fost ţeapănă ca o scândură, zise ea pe nerăsuflate, îmi pare rău! Clubul tău nu e drăguţ, e chiar foarte frumos.

Mac se retrase câţiva paşi, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ei, îţi mulţumesc, Teri! Recunosc că am fost puţin dezamăgit de remarcile tale apăsate. Chipul lui Mac se relaxă încet-încet, iar el îi zâmbi, privind-o în ochi. Ţi-aminteşti când spuneam că voi face un club? Mulţi mi-au râs în nas. Unii mi-au zis că nu voi reuşi şi că am să rămân, în cele din urmă, fără slujbă şi fără un acoperiş deasupra capului. Totuşi, tu ai fost cea care nu s-a îndoit de capacităţile mele. Ba mai mult, m-ai ajutat să alcătuiesc planul care să ducă la ce vezi acum.

— Ţi-am dat câteva idei, zise Teresa fără infatuare, cu toate că-şi amintea perfect cum studiase schiţele lui Mac, făcând anumite propuneri în privinţa alegerii culorilor în care urma să fie zugrăvit localul.

— Eu aş fi înclinat spre o temă disco, dar tu ai insistai că ar fi mai potrivit ceva clasic, valabil în orice epocă, continuă Mac. Tu ai sugerat să fie făcut în stilul Art Deco. Eu nici măcar nu aveam idee ce reprezintă.

Teresa se uită în jur, cercetând decorul din localul lui Mac - liniile pronunţate, preponderenţa sticlei şi a cromului, nuanţa ivorie predominantă, intensificată cu pete de negru şi albastru-închis, din loc în loc. Pe partea de sus a pereţilor, fuseseră montate plăci mari de mozaic, fiecare dintre ele având o nuanţă de albastru-marin, specifică Orientului Mijlociu, şi levănţică, şi de cuburi din ceramică de culoare verde-gălbui. Localul era impunător şi elegant.

— Ideile mele ţi se păreau ciudate.

— Nu eram neapărat un expert în arta design-ului, pufni Mac în râs. Mi- a luat ceva timp ca să renunţ la covorul roşu din blană aspră şi la orga de lumini.

Teresa zâmbi.

— Cred că te-ai uitat prea mult la filmul *Saturday Night Fever*.

— Aşa e. Era filmul preferat al mamei. Cu mult timp în urmă. Ea şi tata au câştigat un concurs de dans, într-o discotecă. Cred că tata purta un costum alb din poliester, exact ca Travolta. Aşa că acesta e motivul pentru care că s-a uitat de nenumărate ori la pelicula aceasta, amintindu-şi de vremurile mult mai fericite, când tata nu ne părăsise, iar ea nu era obligată să ne crească singură pe toţi trei.

— Nu mi-o pot imagina pe Emma MacKenzie dansând într-o discotecă, spuse Teresa, râzând. Bănuiesc că pe vremea aceea nu visa să ajungă menajera familiei Farr. Ce soartă crudă!

— Pe vremea când mama ta era acolo, îi plăcea slujba. Mama o respecta foarte mult. El se opri. După care a apărut Wendy.

— Ei bine, datorită ţie, mama ta nu mai e obligată să lucreze ca menajeră. Teresa ura acel val de afecţiune pe care îl simţea faţă de Mac, amintindu-şi cum acesta vorbea cu atâta drag despre faptul că voia să-i ofere mamei şi surorilor lui o viaţă cu mult mai bună. Ce mai lac surorile tale?

— Sunt în ultimul an la Marshall, amândouă învăţă foarte bine şi fac şi nişte cursuri de vară, ca să-şi termine studiile mai devreme.

— Minunat! Şi mama ta?

— Are un mic apartament în centrul oraşului. Ba mai mult, mi-a permis, în sfârşit, să o învăţ să conducă, aşa că i-am cumpărat o maşină. Una second hand - fiindcă nu a suportat ideea de a-i cumpăra una nouă. Şi,

după ce ani de zile nu a vrut să se urce la volan, acum de-abia reuşesc să o ţin departe de maşină şi să o determin să nu conducă cu viteză. Mac râse. Coace pâinici, prăjiturele, „negrese", dezvoltând o mică afacere, aprovizionând restaurantele din oraş. Orice s-ar spune, Emma MacKenzie nu va fi niciodată o leneşă.

Mac, ai făcut nişte lucruri fantastice pentru familia ta. Teresa era conştientă de tremurul ce se ghicea în vocea ei, tremurul provocat de senzaţia de mândrie şi de lacrimile pe care se străduia să şi le înăbuşe.

Tonul lui Mac deveni blând şi cald.

— Am avut mult noroc şi nu am uitat niciodată rolul pe care l-ai avut tu în destinul meu. Mi-aduc aminte că momentele petrecute împreună...

— Ca şi cum ar fi fost ieri? îl întrerupse Teri, crispată, alungând cu furie cele câteva lacrimi care îi înceţoşau privirea, fiind mai mult decât conştientă de faptul că vechile ei sentimente reveneau la suprafaţă.

— A trecut prea multă vreme de atunci, Teri, zise Mac, cu o emoţie gâtuită în glas.

Teresa ridică ochii spre faţa lui, pe care timpul o făcuse şi mai frumoasă, ascuţindu-i liniile şi îndreptându-i bărbia. Iar ochii lui...

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mac, privind-o în adâncul ochilor de culoarea ebonitei. Te gândeşti la vremea când eram un cuplu?

Vocea frumoasă a interpretului părea să invadeze mintea şi inima Teresei. După aceea, în mintea sa apăru o imagine - de pe vremea când Mac era mult mai tânăr şi lucra ca barman, iar ea era extrem de geloasă pe roşcata aceea sexy, proprietara barului, cu toate că Mac o asigurase în mai multe rânduri că el nici măcar nu o plăcea pe femeia respectivă. După care urmase ziua aceea care îi distrusese inima, ziua în care îl descoperise pe Mac în una dintre încăperile depozitului, strângând-o în braţe pe roşcată şi

sărutând-o cu pasiune. Teresa nu avea să uite niciodată nici zâmbetul plin de triumf al roşcatei, dar nici expresia ruşinată şi vinovată a lui Mac, când dăduse cu ochii de ea. Acum, pe ringul de dans, Teresa se încordă brusc, îndepărtându-se de el.

— Ştiu ce ţi-ai amintit, zise Mac, împăciuitor.

— O, nu cumva eşti acum şi clarvăzător şi afacerist?

— Nu, deloc. Te cunosc. Cunosc limbajul trupului tău şi expresia feţei. Ţii minte...

— Cântecul s-a terminat. Teresa îşi luă braţul de pe umărul lui, oferindu- i un surâs politicos. îţi mulţumesc pentru dedicaţie, zise ea, distantă. A fost un gest foarte frumos din partea ta.

— Da, doamnă. Vă mulţumesc. Mac îşi schimbase imediat atitudinea, îşi bate joc de mine, reproşându-mi aerul rece, gândi furioasă Teresa. încercăm să vă împlinim dorinţele aici, la Club Rendezvous, doamnă.

Teresa nu luă în seamă ironia lui referitoare la comportamentul ei formal.

— Cred că mă aşteaptă o băutură rece, la masă.

— Da, aşa e, din moment ce în ea stau înmuiate patru cireşe. Cele două cireşe extra sunt din partea casei, fiindcă azi e ziua ta. El îi oferi zâmbetul acela care o scotea din minţi şi făcu un gest ce semăna cu o reverenţă. Vă mulţumesc cu gentileţe pentru dans. Vă conduc?

— E la doar câţiva paşi. Cred că mă descurc.

Ea reveni la masa ce-i servea de scut, întorcându-se imediat cu faţa spre Carmen.

— Tu i-ai spus că vom veni aici şi că este ziua mea de naştere!

— L-am anunţat că venim. Ştia deja de ziua ta. Carmen îşi propti coatele de masă, prinzându-şi faţa în palme şi râzând. V-aţi simţit bine pe ring, fie şi pentru câteva clipe.

— Am dansat, atâta tot, i-o întoarse Teresa, luându-şi paharul cu băutură.

— Ei, nu prea. Mai degrabă te agăţai de el şi vă priveaţi plini de romantism.

— Ooo, Carmen, nu fi absurdă!

— Tu ai fost aşa. Nu că te-aş învinui. O, Doamne, cuvântul „şmecheresc" s-a inventat pentru a descrie zâmbetul lui Mac MacKenzie. îţi stă inima în loc, nu alta. Iar gropiţele... Ea oftă, închizând pentru o secundă ochii. Eram sigură că melodia asta se va încheia cu un surâs care va dura ceva timp.

Teresa se holbă la Carmen, după care privi drept înainte, ruşinată, cu toate că ştia bine că prietena ei o tachina doar. Sharon, dându-şi seama că Teresei nu-i ardea de glume în acele clipe, se uită cu subînţeles la Carmen. Teresa ştia că, deşi cumnata ei o accepta pe Carmen, o considera, în acelaşi timp, lipsită de tact şi chiar dură.

„Nu-mi dau seama cum de mama ta a fost prietenă cu Carmen. Mama *n- ar fi vrut* să aibă de-a face cu ea", i-o aruncase ea, odată, Teresei, şi, cu toate că-şi amintise că Sharon o considerase pe mama ei, deja decedată, o femeie perfectă, Teresa se mărginise să surâdă.

— Ştiu că aceasta era melodia ta preferată, Teri. A fost un gest drăguţ din partea lui Mac că a cerut-o de ziua ta, dar *nu mă* considera, te rog, o complotistă. Şi nici pe alţii nu trebuie să-i consideri, sunt convinsă. Unora le place să-i facă pe alţii să se simtă prost. Sharon voia să o sfideze pe Carmen prin vorbele ei.

Cu toate că înţelesese perfect mesajul lui Sharon, ea se relaxă şi zise pe un ton nepăsător:

— Şi mie îmi place melodia. O aveam pe o casetă, dar s-a stricat. Cred că mâine o să-mi comand un CD. Se opri, surâzând fără răutate în direcţia lui Sharon. Când va trece pe la mine, o să-l rog pe Herman să danseze cu mine pe melodia asta, dacă nu va fi prea ocupat cu croşetatul. Nu vii şi tu împreună cu Kent?

Teresa pufni în râs, iar Sharon surâse şi ea, spărgând atmosfera stranie care învăluise masa lor. Peste câteva minute, Sharon începu să povestească celor două femei că îl înscrisese pe Daniel la şcoala de echitaţie a Teresei, amintindu-i că familia avea de gând să facă un tur pe acolo a doua zi după-amiază, cu toate că fiul lor mai fusese şi altă dată la şcoala Farr.

— Teri, ai un cal mai blând pe care să se antreneze, nu? întrebă Sharon nelinştită.

— Am unul care e perfect pentru el. Teresa îi descrise poneiul pe care-l alesese pentru băieţelul care devenise nervos din cauza îngrijorării lui Sharon.

— Vreau să-l alegi pe *cel mai blând*, îi ordonă Sharon.

Carmen se încruntă, observându-i îngrijorarea pe care nu şi-o putea controla.

— Sharon, te comporţi ca şi cum Teri ar avea de gând să-l aşeze pe şaua unui cal de curse.

Faţa pistruiată a lui Sharon se înroşi puternic.

— Caii pot fi periculoşi, Carmen, nu ştiai?

— Hei, fetelor, să nu ne certăm, e atâta lume de faţă, zise Teresa, prefacându-se calmă, încercând să aplaneze ostilitatea ce se născuse brusc între cele două doamne. Sharon, am elevi mai mici decât Daniel. Ştiu cum să

mă port cu copiii, iar Gus şi Josh sunt la fel de pricepuţi. O bătu peste mână pe Sharon. O să avem multă grijă de el. La urma urmelor, e nepotul meu!

Sharon îi zâmbi timid lui Teri, fără să mai adauge ceva, sorbind de două ori din băutură, iar după zece minute se uită la ceas.

— E aproape unsprezece, anunţă ea. Trebuie să plec acasă.

— Dar petrecerea e abia la început, protestă Carmen.

— Sunt plecată de câteva ore. Trebuie să văd ce face Daniel. Teri, Carmen, voi puteţi să mai staţi. Nu vreau să vă stric seara.

— Cred că ar fi cazul să plecăm şi noi, declară Teresa, vrând să-i sară în ajutor cumnatei ei, a cărei nervozitate creştea din ce în ce mai mult. Sharon voia pur şi simplu să nu mai fie în compania lui Carmen. Dimineaţă trebuie să mă trezesc devreme.

— Şi eu la fel. Carmen mai luă o înghiţitură, după care îşi puse geanta pe umăr. Oricum, nu ai voie să conduci după ce ai consumat două păhărele.

Ajungând în parcare, Sharon se grăbi spre maşina ei, dar Carmen mai stătu o vreme în compania lui Teri.

— Sper că nu te-am jignit în seara asta, făcând glume pe seama lui Mac.

Tendinţa lui Carmen de a glumi pe marginea subiectelor sensibile o iritase adesea pe Teresa, dar îşi amintise mereu că femeia aceea fusese cea mai bună prietenă a mamei ei. Carmen fusese prietenă cu Marielle de pe vremea când Teri avea treisprezece ani, ca reuşind s-o încurajeze pe Marielle ca nimeni altcineva. După cele două asasinate, Carmen o luase pe Teri la ea acasă, având grijă de ea şi oferindu-i un loc sigur, în vremurile acelea de coşmar, repezindu-se la presă ca un pitbull. Carmen o alintase şi nu-i spusese niciodată „ţi-am zis eu", după ce Teri se despărţise de Mac.

Carmen o încuraja şi acum pe Teri din punct de vedere emoţional, fără a se comporta, însă, ca o mămică.

Pe neaşteptate, Teresa o îmbrăţişă pe Carmen.

— Nu m-ai jignit, făcând glume pe seama lui Mac. M-am obişnuit cu tine.

— Ei, dacă vine din partea ta, o iau ca pe un compliment. Carmen râse. Chiar voiam să vezi clubul, Teri. E cu adevărat o frumuseţe. Dar nu voiam ca voi să reluaţi relaţia. Nu am să uit niciodată cum ai venit *la mine* plângând, după ce l-ai surprins cu femeia aia.

— Doar tu ştii de ce am pus capăt relaţiei, spuse Teri.

— Şi am păstrat secretul. Prin urmare, lăsându-l deoparte pe Mac, te-ai simţit bine?

— Da, lăsându-l deoparte pe Mac, m-am simţit grozav, cu excepţia momentului în care ai ironizat-o pe Sharon.

— Sharon are nevoie de puţină „scuturare", când devine superposesivă.

— La fel procedează şi cu Kent sau cu tatăl ei, mai ales acum, când e văduv. Eu cred că instinctul ei proiectiv e o mască a firii ei posesive.

— Doamne, Teri a mea e acum şi psiholog! Carmen pufni în râs. Ei, oricum ar fi, am ales un moment nepotrivit pentru a-i face observaţie, cu toate că nu există un moment prielnic pentru a o critica pe Sharon. Nu-i place critica.

— Dar cui îi place?

— Ai dreptate. Oricum, îmi pare rău. O să-i cer scuze lui Sharon, dacă
asta te face fericită.

— Da. Teri zâmbi, uşurată. Mă bucur că ai propus să venim la club.

— Am considerat că e de datoria noastră să-l vizităm, fiindcă tu nu ai fost niciodată aici, dar ai participat în mare parte la întocmirea planului de amenajare interioară. Am vrut să vezi şi tu ce a rezultat. Eşti sigură că poţi să conduci?

— Am avut mai mult cireşe, aşa că în corpul meu s-a strecurat o cantitate foarte mică de alcool.

Carmen pufni în râs.

— Doamne, mare amatoare de dulciuri mai eşti! Nu ştiu cum de poţi consuma atâtea, rămânând însă la fel de slabă. Cred că semeni cu mama ta. Şi în privinţa frumuseţii. Cu excepţia ochilor negri, semeni atât de bine cu Marielle, că e de-a dreptul neobişnuit. Tristeţea apăru o secundă în privirea lui Carmen. Ea surâse, pornind la drum, în vreme ce îi aruncă peste umăr un vesel „La mulţi ani fericiţi, fetiţo!"

Clubul fusese animat, aşa că parcarea era aproape plină. Teresa se uită la maşinile din jur, gândindu-se că vor mai sta acolo cel puţin o oră, şi deschise portiera Buick-ului ei Lucerne. Cum deschise portiera, văzu nişte hârtii împrăştiate pe scaunul şoferului. Ea se întrebă dacă cumva Mac îi lăsase vreun mesaj, până ce observă că foaia de deasupra reprezenta un articol decupat dintr-un ziar, un articol de acum opt ani. Titlul părea că strigă la ea:

PATRONUL COMPANIEI FARR COAL ŞI SOŢIA SA AU FOST UCIŞI

— O, nu, murmură Teresa, simţind un fior de-a lungul şirei spinării, cu toate că noaptea de iunie era foarte caldă. Ea luă hârtiile şi le mai citi o dată, făcând ochii mari, câteva fraze atrăgându-i atenţia, cele care se refereau la asasinarea lui Hugh şi Wendy şi la faptul că micuţa Celeste fusese atacată cu un cuţit, dar că, potrivit opiniei ziarului, era într-o stare

bună, în ciuda faptului că fusese înjunghiată în abdomen. Ziarul mai susţinea că Teresa suferise „doar o rană superficială la braţul stâng", ceea ce-i făcuse pe unii să creadă că, în noaptea în care avuseseră loc asasinatele, cuţitul fusese mânuit chiar de Teresa.

Puţin buimacă, Teresa dădu drumul foii pe asfalt. După care citi textul editat pe computer:

Dragă Teresa,

Roscoe Lee Byrnes o să-şi întâlnească, săptămâna aceasta, creatorul. Oare vei fi în sfârşit în siguranţă? Nu prea cred din moment ce Celeste şi-a recăpătat de curând graiul. Sau ai fost cumva foarte ocupată cu ziua ta de naştere şi nu ai aflat noutăţile? Se pare că îşi aminteşte foarte bine noaptea în care tu i-ai omorât mama, după care ai încercat să o ucizi şi pe ea. Acum este speriată - nu mărturiseşte nimănui nimic - dar va vorbi curând, iar în secunda aceea, se va dezlănţui cu adevărat coşmarul vieţii tale
.1.

Teresa se trezi cu pleoapele grele şi ameţită. Nu pricepea ce se întâmpla. Nu băuse decât două cocktailuri, cu o seară în urmă, la Club Rendezvous, iar apoi se culcase înainte de miezul nopţii. După aceea, îşi aminti de parcare şi de cele întâmplate acolo. Găsise un articol de ziar şi un text editat pe computer. Nu era de mirare că dormise prost, se gândi Teresa.

Mormăi, întorcându-se pe o parte. La marginea patului dormea căţelul ei, Sierra, o corcitură de 50 de kilograme, cu păr scurt şi maroniu, cu lăbuţele albe şi cu nişte urechi drepte, ceva cam mari pentru faţa ei delicată. Teri surâse, uitându-se la căţelul care dormea profund, fără să fie afectat de tragedia de acum mulţi ani şi fără să se teamă de noile ameninţări.

Ea îşi mută încet privirea de la câinele care dormea liniştit, rotindu-şi ochii prin dormitor. Soarele bătea prin fereastra ce dădea spre est, luminând din plin pereţii pictaţi în culoarea untului, strălucind deasupra mobilierului simplu, sculptat din lemn de pin din dormitorul spaţios. Unii îi spuseseră că încăperea avea un aer aproape spartan - că ea avea nevoie şi de altceva în afară de o măsuţă de toaletă, o noptieră, un dulap din lemn de cedru şi un fotoliu supra-încărcat, cu dungi ivorii şi, din loc în loc, cu dungi în nuanţa muşchiului verde.

Cu toate acestea, Teresa adora acest spaţiu. Mobilierul nepretenţios nu distrăgea atenţia de la cămin, aflat chiar în faţa patului, cu plăci din ceramică, pe care erau pictate ferigi verzi şi fluturaşi, alături de câţiva

colibri. Ei îi plăcea în mod deosebit decorul acesta care diferea atât de mult de camera în care tatăl ei şi Wendy fuseseră ucişi, garnisită cu foarte mult roz şi cu tonuri în nuanţa cireşei, o încăpere care apărea în coşmarurile pe care le avea destul de des Teri

.Avusese parte de unul chiar în noaptea trecută - coşmarul pe care-l avusese de o sută de ori, şi anume că intra în camera întunecată a tatălui ei, apropiindu-se încet de locul unde dormea Wendy, călcând pe covorul acela pătat şi ud de sânge, după care aprinsese lumina şi dăduse cu ochii de cadavrele celor doi, nenumăratele răni mustind de sângele care se scurgea gâlgâind. Apoi ţipetele ei. Şi coşmarul se termina. De ani de zile, se obişnuise cu aceste coşmaruri, pe care le avusese cel puţin o dată pe săptămână. După aceea, pe la douăzeci şi doi de ani, acestea încetaseră pe neaşteptate. Faptul că reveniseră o înspăimânta la culme.

Teresa şi-a dat seama că foaia îi declanşase visul, Aproape împotriva voinţei sale, se rostogoli într-o parte, deschise sertarul măsuţei de lângă pat şi scoase foaia scrisă la calculator, lăsată în maşina ci aseară. Cuvintele păreau că ies din pagină, în lumina puternică a dimineţii:

Dragă Teresa,

Roscoe Lee Byrnes o să-şi întâlnească, săptămâna aceasta, creatorul. Oare vei fi în sfârşit în siguranţă?...

Teri lăsă foaia de ziar deoparte, privind atentă spre şemineu. Roscoe Lee Byrnes. Criminalul în serie pe care poliţia îl prinsese, după ce încercase să scape după comiterea unei crime abominabile în Pennsylvania, la doar două săptămâni după moartea soţilor Farr. Bărbatul aştepta să fie injectat cu substanţa letală, după ce mărturisise că îi ucisese pe Hugh şi Wendy Farr, dar şi pe alte douăzeci de persoane. Teresa se gândi cu câtă uşurinţă şi-ar fi adăugat Byrnes pe listă încă două victime, dacă ar fi reuşit să le omoare şi pe ea şi pe Celeste.

Dar nu avea cum să mă omoare, îşi zise Teresa, nesigură, aşa cum recunoscuse de alte sute şi sute de ori. De ce în noaptea aceea a carnagiului groaznic şi de neimaginat el se limitase doar la a-i cresta braţul? Teresa se uită la cicatricea fină care mergea de la biceps până la încheietura mâinii. Rana fusese atât de superficială, încât cicatricea era acum aproape invizibilă. Gestul atacatorului rămânea inexplicabil, iar Teresa se întrebase, obsedant, de ce ea nu fusese ucisă, când stăpânii casei fuseseră mutilaţi cu atâta violenţă, devenind aproape de nerecunoscut.

După mărturisirea făcută de ucigaş, poliţia locală şi FBI-ul deciseseră că ceea ce o salvase pe Teresa în noaptea aceea fusese ţipătul ei puternic. Vecinii declaraseră că auziseră ţipătul ei prin ferestrele întredeschise, care dădeau spre casa familiei Farr. Soţul vecinei sunase imediat la 911. între timp, câinele lor, Great Dane, care-şi făcea veacul pe terasă, începuse să urle, agitând toţi câinii care locuiau în preajma locuinţei familiei Farr.

Poliţia ajunsese la concluzia că Byrnes, care era în dormitor, văzuse veioza aprinsă în casa vecinilor şi-şi dăduse seama că cineva tocmai se pregătea să sune la poliţie. Auzise, de asemenea, lătratul acel puţin trei câini şi-şi dorise să fugă de acolo cât mai repede. Se gândise probabil că poliţia va sosi cu promptitudine sau că era în apropiere, făcându-şi rondul

prin cartier. Acesta era răspunsul, declaraseră ei în majoritate. Byrnes era prea grăbit să-şi ia tălpăşiţă ca să o mai omoare şi pe Teresa. El „zgâriase" acel mic obstacol care se interpusese pe neaşteptate în calea lui.

Cu toate acestea, sistemul de securitate nu fusese dezactivat şi niciuna dintre încuietori nu fusese scoasă. Poliţiştii nu înţeleseseră de ce, până ce Teresa le povestise că tatăl ei se „enervase" foarte tare pe ea, fiindcă în seara aceea se întorsese târziu acasă. El îi ţinuse o predică dură, o trimisese la ea în cameră şi, aproape în aceeaşi secundă, ea auzise paşii lui apăsaţi care urcau scara. Uneori, când era supărat sau preocupat, uita să pornească alarma, le declarase ca poliţiştilor, nedorind să le povestească acestora, pe larg, despre cearta cu tatăl ei, chiar dacă conştiinţa ei era curată în privinţa asasinării lui Hugh. Ba, mai mult, îi fusese teamă că, în cazul în care poliţia ar fi aflat despre scandalul violent dintre ea şi Hugh, înainte şi după escapada ei nocturnă, ar fi devenit şi mai mult suspect de crimă.

După ce îl prinseseră în Pennsylvania, poliţiştii îi prezentaseră lui Byrnes un scenariu vizavi de moartea soţilor Farr, şi anume că el o zărise pe frumoasa tânără, o urmărise până acasă, aşteptând, probabil, vreo două ore, după care intrase în casă, căutând-o pe ea şi pe oricine i-ar mai fi ieşit în cale, având norocul să găsească uşa de la intrare descuiată. După care ei presupuseseră că, având în vedere zgomotele şi luminile de la casele vecine, el se grăbise să fugă de acolo, fără a se mai sinchisi s-o ucidă pe adolescenta care ar fi putut să-i opună rezistenţă.

Mult mai târziu, poliţiştii îi permisesem Teresei să vizioneze o casetă pe care era înregistrat Byrnes, prezentându-i în acelaşi timp o teorie în ceea ce priveşte asasinarea şi aşteptând nerăbdători o reacţie din partea ei. Byrnes îi privise aproape un minut cu ochii lui albaştri-gălbui total inexpresivi, părând impasibil, după care îşi mişcase într-o parte capul straniu şi aproape

chel, dezvăluindu-şi pometii roşii şi umflaţi şi bărbia înfundată. Până la urmă, declarase:

— Da, aşa s-au petrecut lucrurile, spusese el, vorbind cu glasul straniu, monoton care îl caracteriza. Poliţiştii se declaraseră mulţumiţi. Dar nu şi Teresa. Ei nu-l văzuseră pe criminal coborând încet pe scări, deschizând fără grabă uşa de la intrare, închizând-o apoi în urma lui. Ei nu i se păruse deloc că el plecase în mare grabă şi speriat, încercând să dispară cât mai repede de acolo.

Ea nu spusese totuşi nimănui că ucigaşul plecase de acolo fără grabă, fiindcă foarte mulţi crezuseră deja că mama ei cea nebună îşi ucisese fostul soţ infidel şi lacom, omorând-o şi pe actuala lui soţie care era însărcinată. Ea nu le pomenise nici de aroma de santal care îi invadase nările în secunda în care ucigaşul se lovise de ea. Citise că lemnul de santal era utilizat atât în cazul parfumurilor pentru bărbaţi, cât şi pentru femei, dar fusese sigură că cineva îşi va aminti de asta, menţionând că Marielle Farr obişnuia să folosească parfumul din lemn de santal, desemnând-o ca fiind posibilul asasin.

Teresa oftă, mormăind a frustrare:

— Au trecut opt ani şi două luni. Tragedia trebuie să ia sfârşit.

Coborî din pat, reuşind să nu o deranjeze pe Sierra, care sforăia. Se duse la baie, unde se privi în oglindă. Era mai palidă ca de obicei, iar sub ochi avea nişte cearcăne pronunţate.

— Ieri a fost ziua ta de naştere şi deja arăţi cu zece ani mai bătrână, comentă ea către imaginea din oglindă, dar ştia că nu arăta obosită din cauza faptului că mai adăugase un an în buchetul vieţii. Avusese o noapte proastă din cauză că descoperise în maşină hârtiile acelea care o îngroziseră, o noapte în care avusese parte de coşmaruri legate de crimele

petrecute cu mult timp înainte şi de un vis legat de mama ei, care murise, un vis care-i frânsese inima.

Teresa deschise radioul pe care-l avea în baie. Imediat se auzi melodia lui Steve Winwood, „Back in the High Life Again", un cântec ritmat, care altă dată reuşea să îndepărteze proasta dispoziţie a lui Teri. Ea se gândea întruna la mama sa, Marielle. După căderea psihică suferită şi după o perioadă petrecută într-un spital psihiatric, toate precipitându-se din cauza divorţului, Marielle plecase să locuiască la mătuşa ei, Beulah, în nordul oraşului. Doctorii declaraseră că ea nu va fi în stare să crească o fată aflată la vârsta adolescenţei, aşa că ea nu-l pierduse doar pe Hugh, ci şi pe Teresa.

Mătuşa lui Marielle declarase că în ziua în care soţii Farr muriseră, Marielle părea calmă, chiar veselă, şi că fusese să se plimbe în pădure, în locul ei favorit, toată după-amiaza. încurajată de starea de spirit mult mai bună şi de energia ei neobişnuită, Beulah declarase că fusese pentru prima dată când o lăsase pe Marielle să plece singură de acasă din momentul în care fusese externată din spital.

Ochii Teresei se umplură de lacrimi. Mama ei cea bună şi frumoasă nu se mai întorsese niciodată acasă la Beulah. O echipă numeroasă de poliţişti o căutase pe Marielle, mai ales din cauza acelor crime, dar ancheta nu ajunsese la niciun rezultat. Din câte cunoştea Teresa, nimeni nu mai ştia nimic de mama ei de opt ani de zile. Se părea că Marielle Farr dispăruse, pur şi simplu, de pe faţa pământului, în ziua aceea frumoasă de aprilie când Hugh, Wendy şi Celeste avuseseră parte de o soartă atât de îngrozitoare.

Teri îşi şterse neliniştită lacrimile, după care îşi spălă faţa cu apă rece, sperând că va reuşi să-şi împiedice memoria să bântuie pe terenurile acelea îngrozitoare, dar nu reuşi. încercând să aducă puţină culoare în obrajii uzi, cu ajutorul unui prosop, îşi aminti ziua în care rămăsese de-a dreptul

perplexă la aflarea veştii dispariţiei mamei ei şi a crimelor violente, perplexitate care crescuse în momentul în care realizase că poliţia era de părere că, în cazul în care Marielle nu fusese cea care-i înjunghiase pe Hugh şi pe Wendy, atunci Teresa trebuia acuzată de toate acestea. Tatăl şi mama ei vitregă, despre care toată lumea aflase că îi ura, fuseseră asasinaţi. Celeste, despre care oamenii credeau în mod eronat că era la fel de urâtă de Teresa, fusese înjunghiată în abdomen. La urma urmelor, Teresa nu avusese decât o tăietură superficială la braţ.

Ea nu fusese arestată, dar nu fiindcă poliţia locală ar fi considerat-o nevinovată. Rămăsese în libertate din lipsă de probe - poliţia nu descoperise niciodată arma crimei care, potrivit analizelor medicale, fusese un cuţit cu lama foarte ascuţită - şi cum cămaşa de noapte a Teresei era pătată de sângele victimelor, aceasta ar fi trebuit să fie îmbibată aproape toată de sânge dacă ar fi înjunghiat ea trei persoane. în casă, nu mai descoperiseră nicio altă haină plină de sânge şi nici în scurgător nu găsiseră urme de sânge, deci Teresa ar fi trebuit să se dezbrace în pielea goală ca să masacreze victimele, după care să se spele, şi să îmbrace o cămaşă de noapte stropită cu câteva picături de sânge.

Teresa acceptase până şi testul cu detectorul de minciuni, pe care-l trecuse cu bine. O parte dintre studenţii la Criminalistică nu se declaraseră convinşi, subliniind că „astfel de oameni" erau capabili să păcălească acel dispozitiv. De aceea, punctaseră ei triumfal, testul cu detectorul de minciuni nu era admis ca probă la tribunal.

Majoritatea oamenilor însă nu voiseră să ia în seama aceste dovezi care o absolveau de vină pe Teresa. Păreau prea atraşi de ideea de a o considera autoarea unui groaznic asasinat. în următoarele două săptămâni, privirile alarmate şi dezgustate pe care le observase Teresa în jurul ei, împreună cu

interogatoriul poliţiei, o înspăimântaseră aproape fără sens. Chiar şi după opt ani de zile, Teresa îşi amintea că doar patru oameni îi susţinuseră nevinovăţia - fratele ei Kent, prietena cea mai bună a mamei ei, Carmen, menajera lor, Emma MacKenzie, şi mai ales fiul ei, Mac. Prin fereastra de la baie se strecura strălucitor soarele primei zile de iulie, dar Teresa se înfioră, ca şi cum ar fi fost învăluită de briza răcoroasă a vântului, amintindu-şi de momentele acelea incredibile şi înfiorătoare - o vreme pe care, atunci, o crezuse un coşmar oribil, din care sperase că se va trezi în cele din urmă.

— Dar nu m-am trezit, murmură Teresa pentru sine, scoţându-şi cămaşa de noapte şi dând drumul la duş, potrivind apa mai fierbinte ca de obicei. Ea petrecuse zile şi nopţi întregi mirându-se parcă la nesfârşit, buimăcită de-a dreptul, ştiind că mulţi locuitori din oraş credeau că ea omorâse cu sânge rece doi oameni, rănind grav şi o fetiţă.

Teresa tremura din toate încheieturile în momentul în care intră în cabina de duş, lăsând apa să-i curgă peste păr, pe faţă şi pe corpul care era scuturat de fiori reci. Teri nu mai avusese de mult atacuri de panică, dar mesajul pe care-l descoperise, îi provocase un astfel de atac. Se simţea din nou acea adolescentă de şaptesprezece ani al cărui tată fusese ucis, în vreme ce mama sa dispăruse, iar o jumătate dintre locuitorii oraşului o credea o criminală cu minţile pierdute, simţindu-se în siguranţă pe timpul nopţii numai dacă îşi închideau bine uşile, fiindcă Teresa Farr umbla liberă pe străzi. Totul nu părea decât un vis, iar ea râsese adesea de toată povestea. După aceea, realizase că oamenii se temeau cu adevărat de ea, astfel că hohotele se transformaseră în sughiţuri de plâns - în lacrimi de durere, de uimire, de spaimă copleşitoare.

După două săptămâni, Roscoe Lee Byrnes mărturisise că el era autorul crimelor, ceea ce i se păruse un adevărat miracol. Locuitorii oraşului

fuseseră în stare de şoc. Unii păruseră dezamăgiţi. Alţii refuzaseră să-l creadă, afirmând cu tenacitate că unii oameni mărturiseau că sunt vinovaţi pentru crime pe care nu le comisesem. Toată lumea ştia asta, toţi cei care se uitau la televizor sau la filme, acesta era adevărul. Ei nu crezuseră în cele spuse de forţele de ordine care declaraseră că cei care făceau mărturii false erau de obicei persoane sărite de pe fix, inofensive, care voiau să atragă atenţia asupra lor, singurul rău comis de aceştia, în realitate, fiind faptul că ţipaseră ceva mai tare la pisica vecinului. Era mult mai excitant să-ţi închipui cum Teresa Farr înjunghiase trei persoane într-un întuneric de nepătruns.

Totuşi, datorită faptului că FBI-ul luase mărturia lui Byrnes drept adevărată, localnicii renunţaseră încet-încet la neîncrederea lor faţă de Teresa. La urma urmelor, Byrnes era un ucigaş *în serie*, îşi ziceau ei unul altuia în conversaţiile obsedante despre acest caz, discuţii care continuaseră luni de zile. Teresa stătuse în oraş până târziu în acea noapte, la fel ca şi Byrnes, care-şi urmărea victimele, probabil. în afară de asta, el violase trei dintre victime, trei adolescente. Probabil că el o văzuse pe Teresa, o urmărise până acasă, după care aşteptase - aşteptase ca uşa să rămână descuiată, ca familia să adoarmă, iar el să se poată distra cu frumoasa adolescentă, după care să o omoare şi pe ea. Astfel că articolele din presa locală şi chiar o poveste publicată într-un ziar de răspândire naţională informa publicul că Roscoe Lee Byrnes omora întotdeauna noaptea, pe furiş, folosind de fiecare dată un cuţit, cu care-şi înjunghia victimele de mai multe ori.

Pe lângă dovada că Byrnes fusese ucigaşul, un vânzător de la un supermarket, situat la două mile distanţă de casa familiei Farr, îl identificase pe Byrnes, fără nicio urmă de îndoială, ca fiind unul dintre clienţii

magazinului, cu puţin înainte ca cele două asasinate să aibă loc. Vânzătorul declarase că, după ce văzuse în ziar fotografia celui care mărturisise crima, fusese convins că îl servise pe individ, fiindcă n-ar fi fost în stare să uite vreodată ochii aceea palizi, bulbucaţi şi gălbui şi capul acela mare şi aproape chel. Individul cumpărase nişte chipsuri, barbecue şi bere, declarase vânzătorul la o emisiune de ştiri. Bere ieftină, adăugase el dispreţuitor, în cele două minute de faimă, bere pe care Byrnes o plătise cu nişte bancnote murdare. Declaraţia vânzătorului fusese susţinută şi de cele câteva imagini înregistrate pe camera video de supraveghere a magazinului, care nu putea da greş.

Astfel că, spre sfârşitul verii, majoritatea oamenilor o absolviseră de orice vină pe Teresa, care se dusese să locuiască cu Carmen, prietena mamei ei dispărute, până când împlinise optsprezece ani în ultima săptămână a lui iunie, iar în septembrie, plecase la colegiu. în tot acest timp, Teresa încercase cu disperare să creadă în vinovăţia lui Byrnes. Ba chiar se prefăcuse a crede în povestea sa, dar, din cauză că ucigaşul plecase cu atâta lejeritate din casa lor, fără a mărturisi vreodată despre dâra de parfum lăsată, Teresa nu fusese niciodată sigură că Byrnes era criminalul care comisese crima în casa familiei Farr din Mourning Dove Lane-{-}-, De opt ani, aştepta acele dovezi care să-i spulbere orice urmă de îndoială.

Teresa ieşi din duş, luând apoi un prosop de baie mare şi pufos, zâmbind în secunda în care observă că Sierra se trezise în sfârşit şi venise să-i supravegheze rutina matinală. Se aplecă şi mângâie capul căţeluşei, în vreme ce aceasta aştepta răbdătoare la o distanţă de vreo treizeci şi cinci de centimetri de cabina de duş.

— Hei, fetiţo, ţi-era teamă că o să mă înec dacă nu eşti tu aici să mă supraveghezi? Sau credeai că am înnebunit şi de aceea am început să vorbesc singură?

Sierra mârâi după cum îi era obiceiul, ridicându-se în picioare. Privindu- şi căţeluşa, care dădea fericită din coadă şi se uita la ea cu ochii aceia încrezători de culoarea ambrei, Teresa simţi un fior straniu, dar bine-venit de uşurare. Byrnes urma să fie, în sfârşit, executat. Recursurile lui nu avuseseră câştig de cauză, iar el urma să moară peste doar câteva zile. Totul arăta că el fusese ucigaşul. Ba, mai mult, el mărturisise că este faptaşul. îndoielile ei erau prosteşti, aşa că se gândi că, imediat ce va fi executat, va simţi că acel capitol hidos al vieţii sale se va încheia în sfârşit.

Dar imediat o lovi un alt gând, în timp ce se îndoia de mijloc şi-şi învârtea prosopul în jurul părului lung şi ud. în toţi aceşti ani, nimeni nu adusese probe noi, care să-l absolve de vină pe Byrnes în cazul asasinării soţilor Fan; şi atunci ce însemnau toate acele mesaje ciudate pe care le găsise în maşină? Era întrebată dacă după execuţie nu se va mai simţi ameninţată de ucigaşul acela psihopat? Probabil. Mai ales că se preciza acolo că Celeste vorbea din nou. Dacă era aşa, Teresa era mai mult decât încântată. Ea sperase mult la ziua în care Celeste avea să vorbească din nou, la ziua în care avea să devină „normală", ieşind din starea aceea care semăna cu o transă.

Dar biletul acela nu avea un ton liniştitor. într-un fel bolnăvicios, avea un aer ameninţător, mai ales când precizase că Celeste va mărturisi, în sfârşit, adevărul. Care adevăr? Că îl văzuse pe criminal? Teresa simţi un fior pe şira spinării, în secunda în care realiză că acel bilet avea un aer triumfător. Autorul era încântat, mai ales atunci când îi transmisese că

Celeste îl va identifica în sfârşit pe adevăratul ucigaş al mamei ei şi al lui Hugh, iar acel ucigaş avea să fie Teresa.

N-o să mă mai gândesc la biletul acela stupid, îşi spuse Teresa. Asta ar mina definitiv sfârşitul unei zile ce se dovedise grozavă - fata dându-şi seama că nu reuşise doar să depăşească trauma produsă de acele asasinate, ci şi să înfiinţeze şcoala de echitaţie la care visase dintotdeauna. După aceea, descoperise hârtia cu mesajul. Dar nu fusese un simplu mesaj. Un simplu mesaj nu avea cum s-o rănească, nu putea să-i răpească liniştea sufletească, doar dacă ea ar fi permis acest lucru, iar ea nu avea de gând să se lase chiar atât de uşor învinsă.

Simţindu-se mult mai puternică, Teresa se forţă să zâmbească, chiar dacă nu avea de ce, ca şi cum cântecul acela vechi, intitulat „Put on a happy face", i-ar fi putut risipi starea de disconfort. Chiar în secunda când ieşea pe uşa de la baie, îndreptându-se spre scară, faxul scoase un beep, pentru a-i atrage atenţia că primise un mesaj. Se duse repede în dormitorul modest mobilat, pe care-l folosea pe post de birou, observând absentă că trebuia să facă neapărat puţină curăţenie şi ordine, şi se îndreptă direct spre fax. Cu o zi în urmă, la primele ore ale dimineţii expediase un e-mail unei companii care comercializa echipament de echitaţie, cerând o listă de preţuri pentru unele produse. Nu se aştepta să primească un răspuns chiar în dimineaţa zilei de duminică, dar nu-şi închipuia de la cine altcineva ar fi putut fi acel fax.

Teri bătu nerăbdătoare din picior, în timp ce faxul îşi derula hârtia spre podea. Da, avea nevoie de un aparat nou, îşi zise ea. Cumpărase faxul acesta în primul an de colegiu, iar el o servise foarte bine câţiva ani, dar acum, că pusese pe picioare propria sa afacere, iar aceasta se dezvolta binişor, avea nevoie de unul mai performant, care să funcţioneze mult mai rapid...

Gândurile hoinare ale Teresei se opriră brusc, iar ea luă de jos hârtia care era şi acum caldă, din cauza aparatului, şi citi următorul mesaj:
Ţi-ai însuşit lecţia, Teresa? Vinovăţia va fi pedepsită.
Acceptă lucrul acesta.
Nu mai ai scăpare. Nu Ai Scăpare. Nu Ai SCĂPARE. NU AI SCĂPARE.

Hârtia începu să tremure în mâna lui Teri, dar ea rosti sec şi cu o voce abia auzită:

— E o glumă. O glumă stupidă. Apoi, se uită în partea de sus a faxului. Privirea ei se înceţoşă, iar hârtia îi alunecă imediat printre degetele care-i îngheţaseră brusc, căzând pe podea.

Textul din partea de sus a foii arăta că expeditorul fusese Hubert Farr.

2.

Celeste Warner tăie cu mişcări lente o bucăţică de prăjitură cu afine, o băgă în gura micuţă şi începu să mestece, ochii săi mari părând să surâdă, cu toate că expresia chipului ei era una sobră.

— Eşti sigură că îţi plac prăjiturile de casă, scumpo? o întrebă cu dragoste bunica ei. Fay îşi aranjase părul castaniu-deschis într-un coc franţuzesc, decorat cu trei agrafe cu piatră de Rin, un stil pe care-l aborda cu ocazia unor evenimente sociale, foarte puţine de altfel. Poţi mânca câte vrei. Am făcut atât de multe, că aş putea hrăni întregul cartier!

— Mamă, e ca şi cum ai crede că cu cât o vei hrăni mai bine, cu atât va vorbi mai mult! zise Jason, glumind oarecum. De ieri după-amiază, de când a venit de la Bennigan, o tot îndemni să mănânce.

— Ei bine, acolo mâncarea a facut-o să vorbească. în mod logic, mâncarea e cea care a pus totul pe roate, zise Fay, ca şi cum ar fi rostit un ultimatum.

— A mâncat cât pentru câţiva ani şi tot nu a vorbit, îi replică Jason, răbdător. Oare cum ar fi putut mâncarea să o determine să vorbească, pe neaşteptate, ieri?

Fay îşi privi lung fiul.

— Creierul e un lucru misterios, Jason Warner. Noi nu-l putem înţelege.

— Mda, cred că ai dreptate, acceptă Jason, pe un ton blând. Fay păru mulţumită de propria ei explicaţie, iar el nu se deranj ă să-i explice că de fapt un anumit „miros" fusese cel care o determinase pe Celeste să vorbească din nou. El ar fi trebuit să-i explice că, dintre cele trei simţuri, mirosul era cel mai puternic, iar mama lui i-ar fi argumentat din nou că nu avea cum să ştie un asemenea lucru şi că mintea umană rămânea un mister. Aş vrea ca ea să vorbească din nou, mamă.

— Celeste va vorbi atunci când va avea ceva de spus, nu-i aşa, draga mea? Fay luă de pe masă coşul cu pâine prăjită şi aşeză în locul lui o nouă prăjitură, de parcă ar fi fost pe post de mită. Dar nu vei vorbi de noaptea aceea îngrozitoare. Şi nu vei repeta nici acele versuri înfiorătoare, nu? O să spui ceva frumos, drăguţ şi plin de blândeţe.

Celeste înălţă capul şi, zâmbind, se uită în ochii albaştri şi plini de speranţă ai bunicii ei.

Ceasul a bătut ora trei, Şi Moartea a venit să mă ia. Când ochii i-am deschis, În faţa mea am văzut-o pe Teri!

Ceasul a bătut ora trei. Şi Moartea a venit să...

— OK, draga mea, ne-ai mai spus asta. Vocea lui Jason rămase calmă, dar mama lui se dădu un pas înapoi, gata să scape coşul cu pâine prăjită. îşi revenise după şocul zilei de ieri, când fusese puternic impresionat să descopere că fiica lui vorbea din nou, hotărând să aibă o reacţie ceva mai

profesională de această dată, fără a se repezi la fată. El vorbi, pentru început, pe un ton egal: La Bennigan, ai spus că, în noaptea crimelor, te-ai izbit de cineva care tocmai ieşea din dormitorul mamei tale şi că persoana aceea te-a înjunghiat. Celeste aprobă liniştită. Eşti absolut sigură că nu a fost Teresa?

— Jason! Fay trase adânc aer în piept, dar Jason ridică mâna, cerându-i mamei lui să nu mai spună nimic.

între timp, Celeste se uită la Jason fără să-l vadă, după care declară:

— Nu am putut să-i văd faţa. Nu reuşeam s-o văd din cauza glugii mari.

Fay nu reuşi să se abţină.

— Prin urmare, nu eşti sigură că nu Teresa e cea care te-a rănit?

Celeste lăsă furculiţa jos, după care aprobă cam nehotărâtă.

— Ei, Teri a fost cea care m-a rănit.

— Teri te-a rănit? întrebă Jason, uimit peste măsură. După ce Hugh se însurase cu Wendy, Celeste nu mai înceta s-o ridice în slăvi pe Teri. în momentul în care Jason o cunoscuse pe Teresa Farr, o simpatizase, la rândul său, nu doar pentru amabilitatea ei, pentru prietenia pe care i-o dăruise, dar şi pentru afecţiunea cu care o mângâiase pe Celeste. El nu-şi putea imagina că tânăra aceea ar fi fost în stare să-l păcălească atât de tare. Jason se aplecă spre ea, întrebând-o pentru a doua oară: Teresa *te-a rănit?*

— Nu mai ţipa, şi să ştii că o cheamă Teri, zise Celeste, iritată. Eu eram în cutia cu jucării. Teri m-a rănit atunci când m-a ridicat de acolo, ca să mă aşeze pe pat.

— Ca să te înjunghie din nou? întrebă Fay, cu respiraţia tăiată.

— Am fost înjunghiată o dată, în faţa dormitorului mamei, zise Celeste. Teri m-a rănit în momentul în care mi-a pus o pernă peste burtă, după care a apăsat tare de tot!

— Ca să oprească sângele, murmură Jason, uşurat.

— Sau ca să o liniştească, contracară Fay.

Celeste lăsă repede furculiţa pe masă.

— Nu sunt tâmpită! Ştiu pe unde să respir, bunico! Celeste se uită aspru la bunica şi la tatăl ei. Bunico, tu nu vrei să vorbesc despre noaptea aia, dar îmi pui tot felul de întrebări. Iar ţie, tati, *îţi tot spun* că nu am văzut cine m- a înjunghiat, dar tu nici măcar nu mă *asculţi!*

— Iartă-mă, dulceaţă. Vocea lui Fay era moale, retrăgându-se ceva mai departe de fată.

— Ei bine, azi nu mai am chef să vorbesc, îi anunţă Celeste, strângând cu putere buzele. Jason simţi că-şi urăşte mama în secunda în care Celeste plecă în grabă de la masa din bucătărie, îndreptându-se spre living. într-o secundă, televizorul era pornit, cu volumul aproape la maximum.

— Mulţumită? o întrebă Jason.

— Şi pe tine e supărată! îi reproşă Fay, cu lacrimi în ochi, aşezându-se chiar pe scaunul lui Celeste. Am spus că-mi pare rău. Probabil că nu voi învăţa niciodată când trebuie să tac.

Jason vru să aprobe, dar mama lui avea dreptate - şi el o încolţise pe Celeste, aşa că era vinovat. în plus, Fay părea atât de ruşinată, încât el nu avea de ce să-i accentueze suferinţa, aşa că nu mai zise nimic, renunţând să privească la chipul ei descompus. în caz contrar, nu avea cum să continue discuţia cu o femeie care era hotărâtă să nu o considere pe Teresa Farr nevinovată nici măcar o secundă.

— De acord, am şi eu partea mea de vină. Dar ceea ce mă deranjează cu adevărat, mamă, e că tu nu ai acceptat niciodată ideea că un criminal în serie *a mărturisit* deja că i-a ucis pe soţii Farr. Ea tăcu cu încăpăţânare. Ai fost atentă la ce spunea Celeste? De ce ar fi înjunghiat-o Teresa, ca apoi să încerce să-i salveze viaţa?

— Celeste e în stare de şoc, nu ştie ce spune.

— *A fost* în stare de şoc. E clar că este pe cale să iasă din starea aceea şi începe să povestească despre acea noapte, dar va tăcea din nou dacă o tot „înţepi" în legătură cu Teresa Farr.

— Ei, poate că *ar trebui* să tacă. Poate că ar fi foarte bine să nu-şi mai amintească niciodată de noaptea aceea înfiorătoare!

Jason respiră adânc, închizând ochii. El credea că, oricât s-ar contrazice cu sine, nu trebuia să o determine pe Celeste să-şi reprime acele amintiri, făcând-o astfel prizoniera lor.

— Mamă, vreme de opt ani, când Celeste a fost internată într-o anumită instituţie, unde ni se promitea că va vorbi în doar două săptămâni, ea a rămas alături de tine, iar tu ai înfăşurat-o într-un cocon. Ştiu că ai facut-o cu gândul de a o proteja, dar ea nu ducea o viaţă normală. Poate de aceea a început să vorbească atât de târziu. Pentru ea, întreaga lume devenise un pericol.

— Chiar aşa şi este lumea pentru ea, un pericol, zise Fay, luându-i apărarea. Mai ales lumea din jurul ei şi *mai ales* oraşul acesta, din momentul în care Teresa Farr s-a hotărât să se întoarcă şi să se stabilească aici. M-am asigurat că femeia aceea nici măcar nu *o va zări* din întâmplare pe Celeste. Am ţinut-o departe de ea.

— Ai ţinut-o pe Celeste departe de tot. Jason îşi privi cu tandreţe mama. Mamă, eu apreciez tot ce-ai făcut tu pentru Celeste şi *pentru mine*,

dar ea e fiica mea, aşa că aş vrea ca tu să-mi respecţi dorinţele. Unu, nu o voi transforma într-o prizonieră a acestei case. Doi, aş vrea ca tu *să o asculţi.* Nu o contrazice în orice privinţă, nu-i băga cuvintele în gură, mai ales când e vorba despre Teresa. Dacă o lăsăm să vorbească despre ceea ce vrea ea, poate că o să aflăm mai mult despre noaptea aceea şi despre Byrnes.

Fay îl privi revoltată pe Jason.

— Ea îşi aduce aminte de Teresa Farr. Ea nu ştie nimic despre Roscoe Byrnes.

— Ce te face să crezi că ea nu ştie nimic despre Byrnes? Nu e nici oarbă, nici surdă. Citeşte. Se uită la televizor. La spital, a continuat şcoala. Când s-a întors acasă, am angajat oameni care să aibă grijă de ea. Nu e autistă - nu vorbea din cauza unei traume. Când are chef, poate scrie la fel de bine ca un adult. Trebuie să accepţi că Celeste nu a încetat să înveţe la vârsta de opt ani, atunci când Byrnes i-a ucis mama. Psihiatrii au demonstrat că cei asemenea lui Celeste se dovedesc a fi intuitivi *şi* foarte inteligenţi.

— Ei au declarat că a rămas cu sechele.

— Mamă, ştiu că tu nu ai o părere prea bună despre psihiatri, dar ei nu au declarat că Celeste a rămas *cu sechele.* Ei mi-au spus că şocul o lăsase, probabil, mută, independent de voinţa ei, atunci când era mult mai mică, dar au fost siguri că, de câţiva ani, ea a tăcut *în mod voluntar*. Ea a decis, pur şi simplu, *să nu* vorbească. Acum, slavă Cerului, ea şi-a dorit, în cele din urmă, să vorbească. Poate că nu vorbeşte ca o adolescentă normală de şaisprezece ani, pentru că a fost izolată de copiii de vârsta ei, dar asta nu înseamnă că nu ar fi o fată inteligentă sau că ar avea probleme de memorie.

Are nevoie să vorbească despre noaptea aceea. în felul ei, în momentul ales de ea, fără să o întrerupă nimeni.

Jason se aplecă spre mama lui, care, din noaptea crimei, nu mai arătase niciodată mai tânără decât vârsta pe care o avea. Ba, mai mult, arăta mai bătrână decât cei şaizeci de ani, cu toate că, din punct de vedere fizic, era încă un om puternic şi plin de energie.

— Mamă, vreau să o ajut pe Celeste să se recupereze complet - să devină fetiţa care era pe vremea când Wendy şi Hugh au luat-o de lângă mine. Ochii lui Fay scânteiară în secunda în care el rosti ultima parte a frazei. Ura ei faţă de Wendy avea să fie veşnică, iar el se ruşină, într-un fel, fiindcă folosise numele fostei soţii pentru a-şi manipula mama, dar era de-a dreptul disperat. Nu asta vrei - ca nepoata ta să-şi recupereze totalmente sănătatea şi fericirea?

— Da, desigur, dar mi-e teamă că nu aceasta e calea potrivită...

Jason inspiră adânc.

— Pentru prima dată în viaţă, nu-ţi voi asculta sfatul. Aşa cred *eu* că este cel mai bine, iar tu ştii ce mult îmi iubesc fiica. Nu aş face nimic ce mi s-ar părea că este dăunător pentru ea. Jason îşi iubea şi îşi respecta mama, dar ştia că de data asta preocuparea lui trebuia să fie Celeste, oricât ar răni-o pe Fay acest lucru. Mamă, dacă nu poţi fi de partea mea, o voi lua pe Celeste de aici.

— Nu! Fay aproape că se înecă. Nu ai fi în stare să faci una ca asta!

— Ba da, o voi lua de aici - şi nu ca să te pedepsesc pe tine, ci pentru că aş crede că aşa e cel mai bine pentru Celeste. Se opri când o văzu pe Fay că îşi coboară privirea spre masă, cu umerii tremurându-i frenetic şi buzele atât de strânse, încât i se albiseră. Era conştient că ea încerca să păstreze pentru sine cuvintele grele pline de furie, un lucru pe care-l făcea extrem de

rar. Ştiu că lucrul acesta e foarte greu pentru tine, mamă, rosti Jason, răbdător. Nu-mi doresc să fiu o fiară, ci doar un tată bun. Aşa cum tu ai fost o mamă bună pentru mine şi o bunică bună pentru Celeste. Te rog, mamă, nu fi împotriva mea, mai bine ajută-mă!

Fay rămase tăcută, cu ochii la faţa de masă, după care îl privi sfidător, oftând.

— Bine, Jason. Eu cred că faci o mare greşeală, dar dacă e vorba să o pierd pe Celeste nu mă războiesc cu tine. Când vei vedea ce greşeală colosală ai comis, totuşi...

— Nu va fi cazul, i-o reteză el scurt, cu o încredere pe care în realitate nu o simţea. îţi promit că tot ce voi face pentru fiica mea nu-i va cauza niciun fel de suferinţă.

în ciuda faptului că părea complet încrezător, o parte din fiinţa lui Jason se îngrozea la gândul că va o conduce pe Celeste atât de adânc în sine însăşi, încât ea nu-şi va mai reveni niciodată.

3.

Cinci minute mai târziu, Teresa stătea pe scaun, la biroul său, privind cu mare atenţie la faxul din fata ei. Ştia foarte bine că nu-i era greu nimănui să obţină numărul ei de fax - împărţise cărţi de vizită pe care erau notate numărul de telefon, numărul de fax şi adresa de e-mail. Ştia foarte bine cât de uşor se putea schimba antetul unui fax sau că acesta putea fi expediat de la un computer personal, astfel că ea nu era speriată de faptul că pe antet scria că expeditorul ar fi fost Hubert Farr. Ceea ce o îngrijora cel mai mult era faptul că cineva *încerca* s-o sperie. Să fie vorba doar de o simplă glumă? Sau era o ameninţare gravă şi serioasă?

Era conştientă că poliţia ar fi putut da de urma celui care trimisese faxul, aşa că, în următoarele trei minute, reflectă la ceea ce avea de făcut.

De trei ori se întinse după telefon, vrând să sune la poliţia din localitate, dar tot de
trei ori la rând îşi retrase mâna, de parcă receptorul ar fi fost un şarpe.

Poliţie. Cuvântul acesta îi băgase frica în oase din momentul producerii celor două asasinate, din momentul în care fusese supusă tirului interogatoriului, până când simţise că este sâcâită şi plictisită să le mai răspundă, permiţându-i, în final, avocatului angajat de Kent să pună capăt tirului poliţiei. Chiar şi după capturarea şi interogarea lui Roscoe Lee Byrnes, ea mai fusese încă „sub urmărire", FBI-ul vrând să-i mai adreseze „doar câteva întrebări adiţionale, domnişoară Farr", până ce poliţia locală reuşise s-o sperie mai mult decât ar fi reuşit un monstru să sperie un copilaş.

Prin urmare, nu avea de gând să sune la poliţie, decise Teresa. Dacă faxul se va dovedi important, fiind obligată să-l arate şi lor, avea de gând să le spună că nu li-l arătase mai devreme fiindcă crezuse că îl vor considera nimic mai mult decât o glumă. Şi exact asta *ar fi făcut*, îşi zise Teresa. L-ar respinge. La urma urmei, ucigaşul lui Hugh şi Wendy Farr urma să fie executat în mai puţin de-o săptămână. Toate lumea care urmărise cazul aflase de execuţia lui Byrnes. Deci faxul acela nu era decât o glumă macabră, la fel ca şi biletul găsit în maşină - ca să o scoată pe ea din sărite în aceste ultime zile de viaţă ale lui Byrnes. Deci dă-l încolo de fax, se gândi ea. Uită de toată povestea. E vorba despre cineva care are un umor straniu, atâta tot.

Hotărâtă să se bine dispună, se întoarse la Sierra, care stătea cuminte lângă scaun.

— Ţi-am promis puţină distracţie în dimineaţa asta. Ce zici, fetiţo? Căţeaua dădu veselă din coadă, lătrând doar o singură dată. OK. Fuguţa pe scară!

Teresa deja fixase timer-ul de la filtrul de cafea, simţind aroma puternică a cafelei africane, un amestec de mai multe soiuri, în vreme ce începu să alerge împreună cu câinele spre bucătărie. Sierra era deschizătoare de drum, ca întotdeauna, iar Teresa strigă:

— Ai câştigat!

îi oferi Sierrei un biscuit special, după care îşi turnă o cană de cafea. Căţeaua o privi cu reproş, cu biscuitul între dinţi.

— Ştiu că vrei un mic dejun consistent, dar nu-l vei primi până ce nu-mi mai torn încă o cană de cafea; nu pot să fac mai mult, îmi pare rău. Şi nu te mai uita la mine aşa. Trebuie să-ţi reamintesc că în lume sunt o mulţime de
căţei înfometaţi care ar da *orice...*

Asemenea unui copil, Sierra începu să mârâie furioasă, încercând să scape de predica pe care o auzise de nenumărate ori. Mulţumită, Teresa luă două aspirine care să-i potolească durerea persistentă de cap, ieşind din bucătărie şi îndreptându-se spre sufragerie, bucurându-se de senzaţia răcoroasă pe i-o oferea podeaua din lemn, încălzită din loc în loc de nişte covoare pufoase şi groase.

Mamei ei i-ar fi plăcut aceste covoare, îşi zise Teresa. Ea ar fi fost de acord ca Teresa să dărâme ferma aceasta părăginită, angajând apoi un arhitect care să construiască o casă modestă de ţară, cu terasă, în partea din faţă, cu tavane cu bârne din lemn şi cu o mulţime de ferestre. Cu toate că Teresa ştia bine că Marielle suferea de depresie cronică, aşa cum se numea boala, ea nu se ascunsese niciodată în încăperi întunecate, cu

draperiile trase, pentru ca lumina să nu pătrundă înăuntru. Ba dimpotrivă, Teresa şi-o amintea pe mama ei stând adesea în faţa ferestrei, buzele ei perfecte părând scăldate în lumina de afară, fie că era soare sau înnorat. în plus, îi plăceau furtunile cu tunete, obişnuind să-i ţină aproape de ea pe Teresa şi pe Kent, încurajându-i adesea să imite acele zgomote puternice care zguduiau casă, din când în când. Cel care imita cel mai fidel se alegea cu o plăcintă Eskimo, astfel că cei doi copii aşteptau nerăbdători concursurile, în loc să se teamă de furtuni.

Telefonul sună, iar Teresa tresări, vărsându-şi nişte cafea fierbinte pe mână. înjură printre dinţi, admiţând în sinea ei că faxul şi biletul primite o sâcâiau încă foarte tare, oricât de mult încerca să nu se mai gândească. Presupuse că aceste senzaţii erau normale, totuşi. La urma urmelor, cum ar fi reuşit să uite aşa repede faptul că un necunoscut dorea să-i reamintească de acele asasinate, dorindu-şi să o sperie şi să-i facă rău? Teri fusese întotdeauna de părere că stătea cât de cât bine la capitolul autocontrol, dar realiză că nu reuşea să se stăpânească în totalitate. Nu reuşea să lase deoparte toată teama şi neliniştea, mai ales atunci când cineva încerca cu atâta insistenţă să-i răscolească sentimentele, dar era datoare să încerce.

Soneria telefonului se auzi din nou. Teri trase adânc aer în piept, traversă cu pas hotărât încăperea şi ridică telefonul fără fir, reuşind să pară animată:

— Alo?

— Biserica se va închide pe la ora 12:00, Sharon a prăjit ceva pentru prânz, aşa că mâncăm imediat ce ajungem acasă. Cred că vom sosi înjur de ora unu şi treizeci de minute.

— Poftim? Teresa nu se putu abţine să nu surâdă, cu toate că avusese o noapte şi o „dimineaţă" beton. Cine e la telefon?

— Kent! Cine altul?
— O, bineînţeles. Ia spune-mi, Kent, aşa ştii tu să vorbeşti la telefon sau alegi să-i saluţi astfel pe oameni, înainte de a începe să vorbeşti ca o moară stricată?
El făcu o pauză, după care întrebă pe un ton mieros:
— Bună, Teresa, ce faci tu într-o dimineaţă atât de splendidă?
— De ce, sunt OK, mersi de întrebare. Ce face Sharon? Nu aveţi chef de mers la biserică?
Kent avea din nou un debit verbal de neoprit.
— Nu, dar aş vrea să nu o mai duci la Club Rendezvous.
— Nu am dus-o eu. A mers acolo de bunăvoie. Eu şi Carmen nu am răpit-o. Şi ce ai împotriva Clubului Rendezvous?
— Nu face pe şmechera cu mine. Ştii bine *cine* e greşeala acolo.
— Mac MacKenzie.
— Ai ghicit. Mă mir că *ai fost* acolo.
Teresa nu le spusese niciodată lui Kent şi lui Sharon despre faptul că-l văzuse pe Mac îmbrăţişând-o şi sărutând-o pe roşcată, deşi era logodit cu ea. îi mărturisise asta doar lui Carmen. Teresa îi spusese lui Kent că se considera mult prea tânără ca să se mărite, că nu ştia ce-şi dorea cu adevărat de la viaţă, că nu se vedea legată de un bărbat până la sfârşitul zilelor sale... Dar Kent nu crezuse nici măcar un cuvinţel.
— M-am dus acolo din curiozitate, Kent. Teresa se felicită de tonul normal al vocii sale. Dacă ţii minte, am participat şi eu alături de Mac la amenajarea acelui local.
— îmi amintesc, rosti Kent, nemulţumit.
— Ei, să ştii că ne-am simţit bine. Chiar şi Sharon.
— De-aia nu a spus unde se duce.

— Nu ţi-a spus fiindcă ştia că tu nu vei fi de acord. Pentru numele lui Dumnezeu, Kent, zise Teresa, exasperată. Tu erai un băiat de viaţă.
— încă sunt.
— Da, măi, dar ce hohote se aud.
— Numai că sunt foarte ocupat la serviciu, am uitat că mai există şi altceva în afară de a pune pe turaţie maximă Compania Farr Coal.

— Aşa a procedat şi tata şi sigur nu vrei să ajungi ca el, cu toate că el şi-a făcut cât de cât timp pentru Wendy, deşi era şi el foarte ocupat.

— Ei, Sharon nu trebuie să-şi facă griji în privinţa altor femei, fiindcă noi ne iubim încă din liceu.

— Şi v-aţi căsătorit şi aţi avut un copil când eraţi la colegiu, zise Teresa. Un copil care se născuse la doar şase luni după căsătoria care fusese, de fapt, o ceremonie lipsită de sentimentalisme, pe care o încheiase un judecător, la doar trei săptămâni după moartea lui Hugh şi a lui Wendy şi la doar o săptămână de la arestarea lui Roscoe Lee Byrnes. Fusese ceva rapid şi lipsit de strălucire, dar tatăl lui Sharon, Gabriel, singurul ei părinte rămas în viaţă, păruse extrem de uşurat - iar peste şase luni, Teri realizase şi de ce. Dar vremurile acelea fuseseră date de mult uitării, îşi aminti ea, mai ales că lui Kent nu-i plăcea să i se amintească faptul că fiul lui se născuse mai devreme.

— Daniel s-a bucurat să-şi cunoască, azi, căluţul? schimbă ea vorba imediat.

— A fost extaziat. Nu ştim cum o să-l putem domoli la cursurile de duminică şi la biserică. Kent făcu o pauză. îmi pare rău că mai devreme am fost cam răutăcios, dar chiar am nervii întinşi la maximum, pe cuvânt. Sharon pare îngrijorată pentru lecţiile lui de echitaţie. îşi face griji pentru tot - pentru lecţiile de înot, pentru că joacă fotbal, sau pentru orice mai vrei

tu - *l-a transformat* într-un copil agitat şi nefericit, pentru că nu-l lasă să facă ceea ce fac prietenii lui.

Sharon era o mamă minunată, dar, în acelaşi timp, era mult prea protectoare, exact cum subliniase şi Carmen seara trecută. Dar Carmen nu se număra printre favoriţii lui Kent, aşa că Teresa nu îndrăzni să-i spună că discutase şi cu ea subiectul respectiv. Din nefericire, singurul sfat al lui Teri fusese acela ca Kent să pună piciorul în prag, insistând ca Daniel să practice diverse sporturi, ceea ce ştia că va provoca şi mai multe neînţelegeri într-un mariaj ce altă dată fusese considerat aproape perfect.

— Poate că ar trebui să stai de vorbă cu un specialist, zise ea, cu grijă. Eu nu am copii. Nu am cine ştie ce experienţă cu copiii, în afară de Celeste, iar asta s-a petrecut demult.

— Mda, Celeste, zise Kent încet. Biata copilă! Ai auzit, cred, că vorbeşte din nou.

— Da. Instinctiv, Teresa decise să nu pomenească despre acele ameninţări scrise pe care le găsise în maşina ei, cu o seară în urmă. Dar nu ştiu, în schimb, unde se află Celeste acum sau ce a declarat.

— Am aflat din cinci surse diferite, dar se pare că Jason a dus-o ieri să ia prânzul la Bennigan's, şi ea a început deodată să bâlbâie ceva despre noaptea crimelor.

— Despre noaptea crimelor! Teresa încercă să pară uimită, deşi ea aflase toate astea din biletul primit. Ce a zis?

— Habar nu am. Se pare că a tăcut brusc, după care a început să recite ceva.

— Să recite?

— Da, ştiu că pare o nebunie. Kent făcu o pauză. Cred că ar trebui să ştii că în cântec te-a menţionat şi pe tine. Şi a menţionat şi ideea de moarte.

Cred că aseară am primit mai mult de douăzeci de telefoane în legătură cu asta. Oameni care voiau să relateze incidentul şi să ceară mai multe informaţii. Le-am spus că habar nu am despre ce vorbesc ei, aşa că m-au lăsat oarecum în pace.

— A pomenit despre mine şi despre moarte? repetă Teri. Adică?

— Chiar nu i-am minţit pe cei care sunau. Chiar nu ştiu nimic. Uite, chiar nu ar fi trebuit să amintesc aşa ceva. Teresa simţi că Kent regreta abordarea subiectului cu pricina. în afară de asta, nu ştiu cum s-au întâmplat exact lucrurile. Cred că vom afla totul astăzi, la biserică, până la urmă, iar Sharon te va pune la curent, după-amiază. Dacă nu vrei cumva să-i telefonezi lui Jason. Ştiu că sunteţi prieteni.

— Cunoştinţe, nu prieteni. El a fost întotdeauna drăguţ cu mine fiindcă Celeste i-a spus că m-am purtat frumos cu ea.

— Ai tratat-o ca pe o soră adevărată. Eu o plac pe fetiţă, dar tu chiar ai iubit-o.

— Mi-a părut rău pentru ea, zise Teresa pe neaşteptate, simţindu-se, în mod ridicol, vinovată faţă de fratele ei, fiindcă o iubise pe fiica lui Wendy. Eu totuşi nu cred că ar fi cazul să-l sun pe Jason. N-am mai vorbit cu el de când a dus-o la spital, în noaptea în care au avut loc asasinatele. Fay Warner locuieşte la mai puţin de un kilometru de aici, dar o ţine pe Celeste departe de mine - n-am *văzut-o* pe fată de opt ani de zile, ceea ce nu e de mirare, având în vedere că toată lumea credea că eu am încercat s-o omor. Teri realiză că inima îi bătea cu putere.

Deci Celeste începuse din nou să vorbească. Nu doar vorbea, ci şi cânta, recita ceva legat de ea şi de moarte. Oare de aceea primise ea biletul şi faxul? Pentru un moment, se simţi tentată să-i povestească lui Kent despre mesajele acelea pline de ură. După aceea îşi aminti că el era, oricum, nervos

din cauza lui Sharon. Teresa nu voia să le strice ziua, mai ales lui Daniel, iar în caz că şi Kent i-ar fi povestit lui Sharon despre hărţuirea de care avea parte Teresa, era sigură că Sharon se va folosi de această scuză ca să nu-l mai lase pe Daniel să viziteze caii - putând chiar să-i anuleze şi cursurile. Dându-şi seama cât de dezamăgit ar fi Daniel dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, Teri se strădui să respire adânc şi să-şi ţină gura.

Kent tocmai spunea:

— Teri, nu toată lumea a crezut că tu ai încercat să o omori...

— Nu mai contează. Subiectul acesta o rănea şi acum pe Teresa, iar ea nu voia ca fratele ei să-şi piardă vremea, încercând s-o îmbărbăteze. Chiar dacă Sharon va auzi *despre asta* la biserică, probabil că nu o să-mi povestească nimic. Nu vrea să mă supere. O să-mi povestească altcineva despre Celeste, mai încolo, zise Teresa pe un ton grăbit, încercând să pară nepăsătoare. Carmen, probabil. Nu ştiu cum face, dar află tot ce mişcă în oraş.

— Pentru că e o bârfitoare căreia-i place să ducă de colo-colo veştile rele.

— O, Kent, nu-i adevărat, zise Teri, nemulţumită. Dacă ar fi fost aşa, mi-ar fi povestit aseară despre Celeste, ca să-mi strice aniversarea. Tu nu o simpatizezi, acesta e adevărul.

— Nu-mi plac femeile insistente şi gălăgioase, sublime Kent.

Teresa îşi dădu ochii peste cap. Doamne, ce urât vorbea!

— Carmen nu e o persoană violentă, dacă asta vrei să spui prin acel „insistentă". Şi *nu* e gălăgioasă. Numai că nu vorbeşte încet.

— Nu are un glas domol, blând. Asta aşa e, zise Kent, ironic. Teri, nu înţeleg de ce nu-ţi cauţi o prietenă de vârsta ta. Carmen ţi-ar putea fi mamă.

— Nici nu arată şi nici nu se poartă astfel. Şi, în afară de asta, am prieteni de vârsta mea.

— Pe cine?

— Ei... Teresa îşi dădu seama că, în afara lui Sharon, nu mai avea nicio prietenă de vârstă apropiată. Prietenele din liceu fie deveniseră nişte mămici ocupate, fie găsiseră tot felul de scuze pentru a nu lua masa sau a nu ieşi cu ea la cumpărături. Cu alte cuvinte, nu fusese niciodată reacceptată cu adevărat în cercul de prieteni din oraş. O durea şi acest lucru, dar ea nu-i mărturisise nicicând lui Kent despre asta. Sunt bună prietenă cu o parte din doamnele care iau parte la expoziţiile şi manifestările care au legătură cu echitaţia. în realitate, prânzise cu două dintre ele, de vreo două-trei ori. Tu nu le cunoşti.

— Sper că nu sunt nişte ciudate sălbatice. Tu mereu ai fost atrasă de cine nu trebuie, la fel ca şi mama.

— Adică?

— Amândouă sunteţi incredibil de naive.

— E de-a dreptul...

— Ridicol. Insultător. Habar nu am ce spun. Furioasă, Teresa îşi strânse tare buzele, ca să nu se certe cu el, fiindcă, oricum, nu ar fi avut niciun rost. Ei, surioară, acum mă cam grăbesc. Momentan îmi iau la revedere.

— La revedere, domnule Corectitudine, i-o întoarse Teri, dar Kent închisese deja.

Furioasă, dar şi oarecum amuzată de prostia fratelui ei, ce devenea pe zi ce trecea tot mai mare, de a crede că avea întotdeauna dreptate, Teresa surâse răutăcios, ştiind că viaţa avea un mod aparte de a-i taxa pe cei care credeau că deţin adevărul absolut. Nu trebuia să-i povestească nimic lui

Kent - avea să afle singur, într-o bună zi, că habar nu avea de nimic. Ea spera însă ca lecţia primită să nu fie una mult prea dură - cu siguranţă nu la fel de dură ca cea primită de tatăl ei, oricât l-ar fi urât ea pe omul acela.

Teresa privi prin fereastra mare la cei peste douăzeci de acri de pământ care se vedeau din locul în care se afla ea. Pe vremuri, locul acela fusese o fermă la care lucraseră multe persoane. Atunci când Teri îşi căutase o casă, le spusese foştilor proprietari că nu va lua şi terenul arabil, pentru că acesta aparţinuse unei ferme - prea mult pământ galben şi prea puţin pământ de calitate -, astfel că ea reuşise să cumpere o sută de acri de pământ, care cuprindeau ferma şi casă, la un preţ ridicol de mic.

Teresa angajase de îndată nişte oameni care să se ocupe de curăţarea pământului, apoi o echipă de constructori. Doi ani mai târziu, când lucrările se încheiaseră, ea se alesese cu o casă frumoasă aşezată în vârful unui deluşor, acesta mergând până în dreptul unui teren acoperit cu iarbă verde, datorită tonelor de fertilizant care fuseseră împrăştiate pe acel teren de-a lungul timpului. Gardul de un alb imaculat înconjura proprietatea care cuprindea două terenuri de echitaţie şi două padocuri spaţioase. Exista şi un traseu cu obstacole, pentru elevii care dobândiseră ceva mai multă experienţă şi pentru cei care erau nişte experţi în ale echitaţiei şi care-şi aduceau caii pe terenurile de la Farr Fields.

Ceilalţi opt acri care se întindeau în faţa casei ei includeau un bazin foarte frumos şi cu dimensiuni generoase şi câteva terenuri de echitaţie acoperite cu smochini şi cu caprifoi sălbatic, cu care terenul respectiv se pricopsise în cei douăzeci de ani cât fusese neglijat. Cei doi angajaţi ai ei, tată şi fiu, Gus şi Josh Gibbs, se apucaseră deja de treabă în dimineaţa aceasta: Gus făcea exerciţii cu armăsarul lui Kent, Conquistador, a cărui hăinuţă în bătaia soarelui strălucea precum aurul călit în foc, în vreme ce

Josh o pieptăna pe iapa arabă a Teresei, de culoarea fildeşului, pe care o chema Eclipse. Dacă ar fi fost vorba să spună adevărul, Teri se simţea mai apropiată de Josh şi de Gus decât de orice altă prietenă de care pomenise Kent mai devreme, şi pe care le considera mult mai potrivite. în oricare dintre ei avea o încredere oarbă, garantând pentru ei cu propria viaţă.

Absentă, Teresa îşi frecă braţul stâng, acela care avea o cicatrice subţire şi lungă făcută de cuţit. Priveliştea din faţa ei era o frumuseţe, dar ea o privi aproape fără s-o vadă, fără să observe terenurile acelea sinuoase acoperite cu multă iarbă, caii şi cerul atât de albastru.

în sinea ei, se gândea la casa din Mourning Dove Lane - casa în care, într-o noapte, păşise cu atâta groază, ştiind că între pereţii aceia liniştiţi se petrecuse ceva îngrozitor şi rău, care invadase acest spaţiu; acolo unde-i descoperise pe tatăl ei şi pe soţia lui morţi şi mutilaţi, în propriul lor pat, cuibuşorul lor cald; casa în care micuţa Celeste fusese înjunghiată, omorâtă psihic, după câte se pare, dacă nu la propriu, lăsând-o fără grai din cauza şocului şi a fricii, adică o conştiinţă prizonieră într-un trup tăcut.

Dar atacatorul dăduse greş în privinţa copilei, se gândi Teresa, fetiţa aceea sprinţară pe care o cunoscuse Teresa se dovedise prea puternică şi prea deşteaptă chiar şi pentru un criminal atât de versat şi crud. Ea supravieţuise rănii pe care i-o făcuse şi, după opt ani, în care nimeni nu mai sperase ca ea să-şi revină din punct de vedere emoţional, reîncepuse să vorbească.

Pentru Teri, lucrul acesta era un adevărat miracol, un motiv de uimire totală, dar şi de bucurie. Din nefericire, era conştientă că,

pentru multă lume, ceea ce părea acum de-a
dreptul fascinant era declaraţia lui Celeste
despre acele evenimente

.1.

I

Carmen Norris se întinse languros, acoperindu-şi mai bine cu cearşaful corpul zvelt, corp pe care-l păstra în formă printr-un antrenament riguros de trei ori pe săptămână, apropiindu-se şi mai mult de Gabriel O'Brien. Ea îl întrebă blând:

— Gabe, cât timp crezi că trebuie să mai păstrăm secretă relaţia noastră?

— Nu multă vreme de acum încolo, răspunse Gabriel, pe un ton vibrant şi profund. Ştii bine că am vrut să o las pe Sharon să-şi revină după moartea mamei ei, ca abia apoi, după o vreme, să-i spun că am de gând să mă recăsătoresc.

Carmen încercă să nu-şi arate iritarea provocată de gândul că, de dragul fericirii lui Sharon, trebuiau să fie nesocotite sentimentele altora.

— Gabe, mama lui Sharon a murit acum patru ani. Ea îi va duce mereu dorul, dar tu eşti viu şi ai dreptul să fii fericit. Sharon nu va fi niciodată încântată de ideea că tu ai o relaţie cu altcineva şi cu atât mai puţin de ideea că te vei recăsători.

Gabriel inspiră încet, după care lăsa aerul să iasă, cu grijă.

— Ştiu, zise el, în cele din urmă. Am crezut că, acordându-i suficient timp, se va obişnui şi va accepta ideea că eu am o altă relaţie.

— Să se obişnuiască şi să accepte! Carmen râse încet. Gabe, în cel mai rău caz, vei provoca efectul contrar în inima lui Sharon. O vei face să se gândească la tine ca la bărbatul care nu se va recăsători *niciodată.*

Carmen îl privi atent pe bărbatul de lângă ea. Soarele dimineţii strălucea bucuros în părul lui scurt, des şi cârlionţat, având aceeaşi nuanţă de roşu- deschis, asemenea căpşunii necoapte, ca şi părul lui Sharon, numai că al lui Gabe încărunţise, între timp. în afară de culoarea părului, tatăl şi fiica nu semănau deloc. în vreme ce Sharon avea un ten ca de porţelan şi o faţă uşor bombată, Gabriel avea un trup puternic, cu un nas uşor acvilin, iar tenul îi era brăzdat de linii fine datorate anilor lungi în care lucrase pe vas, cu care se organizau, lună de lună, excursii, şi unde începuse ca marinar pepunte, apoi devenise cârmaci şi, în cele din urmă, căpitan.

Carmen simţi cum o cuprinde disperarea. De ani de zile nu mai simţise fiorul unei iubiri romantice şi nici nu mai simţise vreodată pasiunea arzătoare pe care i-o trezea bărbatul de lângă ea. Niciun bărbat din viaţa ei nu se compara cu Gabriel O'Brien. Nu suporta gândul că l-ar putea pierde din cauza fiicei lui răsfaţate şi egoiste, care nu voia ca el să fie fericit. Apoi el îi zâmbi lui Carmen, iar ea se mai relaxă cât de cât.

— Da, Carmen, ai dreptate. Sharon se aşteaptă ca în viaţa mea să existe o singură femeie. Poate că am răsfaţat-o prea mult.

— Poate că da, spuse Carmen, cu mare grijă. De câte ori Gabe aducea vorba de Sharon, ea se simţea ca şi cum ar fi călcat pe ouă. Nu vreau să te critic - ştiu că soţia ta s-a chinuit mult să rămână însărcinată, cât de mult ţi- ai dorit-o tu pe Sharon, ce sănătate delicată a avut când era micuţă. E normal să fii grijuliu în privinţa ei. Dar acum, Sharon e o *persoană matură* şi sănătoasă. Ar trebui s-o tratezi ca atare. Dacă faci altfel, e ca şi cum ai insulta-o, într-un fel.

— Nu am privit niciodată lucrurile în felul acesta, mărturisi Gabe încet.

— în afară de asta, noi doi ne purtăm ca şi cum am comite o fărădelege, iar eu sunt chiar stânjenită de chestia asta. Tu nu? întrebă Carmen.

— Ei, cred că şi eu mă simt la fel.

— La urma urmelor, niciunul dintre noi nu e căsătorit. Iubirea noastră nu e *deloc* ceva anormal. Ea se opri, simţind că a

venit vremea pentru o frază mai dulce, mai veselă. în afară de asta, eu nici măcar nu-mi pot purta frumosul inel de logodnă!

— Ai dreptate, zise Gabe, pregătindu-se să zâmbească. în afară de asta, aş fi vrut să-ţi ofer un diamant ceva mai mare.

— O, nu, Gabe! Ceea ce mi-ai dăruit e perfect! îmi place la nebunie, zise Carmen, vorbind cu sinceritate. Deschise sertarul noptierei, luând de acolo şi apoi deschizând o cutie de bijuterii. îşi strecură pe deget inelul de logodnă, după care ţinu mâna în sus, cu faţa spre fereastră, permiţând razei de soare să mângâie diamantul de un carat, ce strălucea în lumina ei. E minunat, Gabe!

— Dacă spui tu. Dar dacă ar fi avut două carate...

— După gustul meu, ar fi fost mult prea mare. Carmen îşi roti degetul, făcând diamantul să sclipească. Vreau să ştie toată lumea că suntem logodiţi, Gabe, şi sper că şi tu vrei acelaşi lucru.

— Da.

— Atunci hai să facem un anunţ public.

— Public? Gabriel părea de-a dreptul speriat.

— Să le spunem celorlalţi. Să ne vedem fără să ne ascundem. Pentru o miime de secundă, Gabe avu înfăţişarea cuiva prins în capcană. Va trebui s- o facem, Gabe, cât de curând, zise Carmen, mai degrabă ca un îndemn decât pe un ton lipsit de griji. Nu voia să pară disperată. Trebuie să fim sinceri cu ceilalţi şi să le spunem, de exemplu în următoarele două săptămâni, că plănuim să ne căsătorim la începutul lui septembrie, aşa cum am stabilit. Doar n-o să le spunem în ultima clipă familiilor noastre.

— Familiilor? întrebă Gabe.

— Da, Gabe. Adică, din partea ta, lui Sharon, Kent şi Daniel, desigur. Iar în ceea ce mă priveşte, am considerat-o mereu pe Teresa ca făcând parte din familia mea - ca pe fiica pe care nu am avut norocul să o am. Sunt convinsă că ea va cădea pe spate când va afla de planul nostru. Pentru prima dată în viaţa mea, am reuşit să păstrez un secret.

— Felicitări! Numai faţă de mine să nu ai secrete. Cât despre vestea pe care trebuie să le-o spunem tuturor curând... Gabe păru că ezită o clipă, după care Carmen observă cum hotărârea pe care o luă îi înăspri trăsăturile. Ai dreptate, trebuie

să le spunem celorlalţi că ne căsătorim. La urma urmelor, acum vine şi septembrie.

Pe nesimţite, Carmen se simţi aproape euforică, dar avu grijă să nu pară mai mult decât mulţumită.

— Septembrie va sosi cât ai clipi, iar noi trebuie s-o lăsăm pe Sharon să se obişnuiască cu ideea. Carmen se prefăcu că se gândeşte, deşi ideea îi venise cu câteva săptămâni înainte. Mă gândesc să facem anunţul săptămâna aceasta, pe 4 Iulie. De Ziua Independenţei.

— Săptămâna asta? Carmen citi din nou în ochii lui Gabe îndoială. Ei, dacă Ziua Independenţei înseamnă atât de mult pentru tine...

— O, *da*! Glasul lui Carmen deveni blând şi dulce. Poate o să ţi se pară o tâmpenie, Gabe, dar pentru mine chiar este o zi simbolică. înseamnă că ne-am eliberat de a ne strecura, de a ne ascunde şi chiar de *a-i minţi* pe ceilalţi. Eu te iubesc. Nu vreau să mă ascund şi nici *să mint* în privinţa asta, să fii convins.

Gabe o privi plin de afecţiune.

— Te iubesc, Carmen, şi nu vreau să mint în privinţa relaţiei noastre.

Ba, mai mult, nu vom mai minţi nici măcar o singură dată. Săptămâna asta facem anunţul.

— Minunat! izbucni Carmen, sărutându-l pe obraz.

Gabe se încruntă, iar fericirea lui Carmen se făcu nevăzută timp de o secundă. După care el adăugă:

— Ştii, o să-l faci să sufere pe Herman Riggs.

Carmen chicoti uşurată.

— încă mă simt vinovată că-l folosesc pe Herman de paravan, cu toate că ştiu că el mă consideră o simplă amică.

— Eu nu aş fi aşa sigur. Chiar dacă el a fost îndrăgostit nebuneşte de tine, i-ar fi fost teamă să o recunoască, din cauza mamei lui. Şi pe bună dreptate. Când vine vorba de băiatul ei, pare o tigroaică, care-l sufocă cu cele două sute de kilograme ale ei. Dacă Herman ar fi vrut să stea ceva mai mult timp cu tine, ea ar fi fost în stare să te sfâşie.

De data aceasta, Carmen râse în hohote, făcându-l pe Gabriel să râdă şi el, ca de obicei, urmărind chicotele care-i zguduiau corpul zvelt şi elegant şi care veneau de undeva din adâncul fiinţei.

— Ai dreptate. Doamna Riggs nu-l va „elibera" niciodată pe bietul băiat şi ideea e că eu nu cred că el *îşi doreşte* cu adevărat această libertate.

Gabe râse, după care tăcu, se aplecă spre noptieră şi scoase o ţigară dintr-un pachet, pe care o aprinse. Trase un fum, privind spre tavan.

— Tu fumezi doar când eşti tulburat, comentă Carmen. Ce ai?

— Mă gândesc la Sharon.

— O, Gabe, parcă stabiliserăm deja că îi vom spune.

— Da. Mă gândeam că nu ştiu care e motivul pentru care, în ultima vreme, pare atât de nervoasă şi de nefericită. Mă întreb dacă-i vina lui Kent.

— Credeam că-l placi.

— Da, dar se pare că s-a schimbat. Gabe trase iar din ţigară, după care o stinse brusc, se lăsă pe-o parte şi îşi sprijini capul pe braţ, privind-o intens pe Carmen. Cred că începe să semene din ce în ce mai mult cu tatăl lui, iar eu nu puteam să-l sufăr pe Hugh Farr.

— Eu l-am cunoscut pe Kent când m-am împrietenit cu Marielle. A fost prietenos întotdeauna, fără a avea farmecul Teresei. Acum nu ne vedem prea des, dar, când mă întâlnesc cu el, nu e acelaşi. Aproape rigid, fără pic de umor. Nu cred că Teri e mai apropiată de el ca altă dată, numai că nu vorbeşte niciodată despre relaţia lor. Acum, că ai adus vorba, cred că Kent seamănă şi mai tare cu tatăl lui, iar Hugh, cu atitudinea lui superioară, nu avea prea mulţi prieteni.

— Era arogant de nu-şi încăpea în piele! Se purta de parcă ar fi fost rege, cu toţi banii ăia ai lui, gândindu-se că aşa le face „praf' pe femei. Nu i-a trecut niciodată prin cap că femeile îl alegeau doar pentru banii lui.

— Nu şi Marielle, zise Carmen, sigură pe ea.

— Nu. Biata de ea! Toată lumea ştie că părinţii au obligat-o să se mărite cu el - un mariaj care nu l-a împiedicat pe Hugh să

aibă şi alte relaţii. Wendy nu a fost, cu siguranţă, prima. Cred că Marielle aflase de toate aceste femei.

— Da, ştia, zise Carmen, cam nesigură.

— Atunci, de ce nu-l părăsea?

— A vorbit doar de vreo două ori despre aventurile lui - subiectul acesta fiind unul mai mult decât evitat. Simt că o trădez dacă vorbesc despre ele, fie şi cu tine. Ea suferea atât de mult din cauza lor, simţindu-se ruşinată, dar se temea că, dacă-l părăsea pe Hugh, el va obţine, cumva, custodia copiilor. Carmen ridică privirea, zâmbind amar. Teama ei nu era nefondată, Gabe! La urma urmelor, când s-au despărţit, el a obţinut custodia totală a Teresei.

— Nemernicul! Se folosea de tulburările psihice ale lui Marielle în avantajul lui - tulburări pe care el le cauzase.

Carmen îl privi îngrijorată, încordându-se. El devenise pe neaşteptate furios, în loc să se bucure fiindcă îşi vor anunţa, în sfârşit, logodna. Starea lui de spirit o speria, făcând-o să se întrebe dacă el se bucura cu adevărat că ei doi se vor căsători.

Nu, cugetă Carmen hotărâtă, încercând să se calmeze. El se enerva mereu când vorbea despre Kent şi Sharon, temându-se că ginerele lui va deveni la fel ca tatăl său. Nu este nefericit că urmează să se însoare, îşi zise ea. E pur şi simplu îngrijorat pentru Sharon. Gabe îşi face *mereu* griji pentru Sharon. După ce ne vom căsători, grija lui se va mai diminua cât de cât, până la urmă. Ori se va întâmpla aşa, ori ba, fiindcă Sharon nu seamănă deloc cu mine, aşa că se va amesteca întotdeauna în relaţia noastră.

— Nu mi-a plăcut niciodată de Hugh, nici măcar în copilărie, continuă Gabe, fără să observe, totuşi, tulburarea lui Carmen. După aceea, a încercat să-l împiedice pe Kent să se căsătorească cu Sharon, şi a avut şi tupeul de a-i spune fiică-mii verde în faţă: „Tu nu eşti pe acelaşi calapod cu Kent, nici intelectual, nici social". în secunda aceea, am început să-l urăsc. Sharon nu avea decât nouăsprezece ani, fiind timidă şi nesigură. A fost devastată de vorbele lui. Ba, mai mult, Hugh i-a spus fiului său că, în cazul în care se căsătoreşte cu Sharon, îl dezmoşteneşte.

— Adică îl exclude din testament?

— Marielle şi Teresa nu ţi-au povestit despre asta?

— înainte ca Sharon şi Kent să se căsătorească, Marielle s-a internat într-un sanatoriu, după care s-a dus să locuiască la mătuşa ei. Eu am văzut- o foarte rar, iar când mă vedeam cu ea, destul de rar, cum ţi-am zis, nu pomenea de relaţia lui Kent cu Sharon şi nici Teri nu mi-a vorbit de ea, când a stat la mine, după cele două crime.

— Ei bine, Hugh nu numai că intenţiona să-l scoată pe Kent din testament dacă se mărita cu Sharon; a precizat că nu are de gând să-i mai plătească studiile lui Kent, dacă face asta. Bătrânul blestemat a adăugat chiar un codicil la testament, şi anume că, în cazul în care Hugh ar fi murit, iar Kent nu poate să dovedească în momentul decesului că nu s-a căsătorit în secret cu Sharon, atunci întreaga avere urma să treacă în posesia Teresei.

Vocea lui Gabriel deveni mult mai puternică.

— Zicea că în cazul în care Kent are de gând să-l sfideze, nu o să-l mai lase să intre în casă, şi cu atât mai puţin să-l lase să deţină o funcţie în cadrul companiei. Kent nu avea o slujbă, aşa că nu avea alt venit în afară de cel pe care i-l oferea Hugh. Iar Sharon, biata de ea, era atât de tânără şi... Gabriel tăcu brusc, renunţând la subiect. în cele din urmă, declară: Sharon avea... o relaţie cu Kent.

Carmen îi dădu un sărut uşor şi liniştitor, dar mintea ei lucra la turaţie maximă, dar nu cu gândul la apropiatul anunţ al logodnei lor. Ea nu-l plăcuse niciodată pe Kent, nici pe vremea când era foarte apropiată de mama lui. Carmen îi sesizase caracterul moale, iar ea nu putea suferi oamenii slabi.

Când Sharon îl născuse pe Daniel la şase luni după ce se măritase cu Kent, Carmen şi toţi ceilalţi realizaseră că ea era gravidă în momentul în care Kent se însurase cu ea. Oare dacă Hugh ar fi vorbit serios atunci când declarase că-l va scoate din testament chiar şi în cazul în care el şi Sharon ar fi fost căsătoriţi în secret în momentul în care el ar fi decedat, Kent ar fi iubit-o îndeajuns pe Sharon, ar fi avut suficientă tărie de caracter să se însoare cu ea în orice condiţii? Carmen nu credea asta. Poate că nici Sharon

nu ar fi crezut acest lucru.

Dacă Kent ar fi părăsit-o pe Sharon, ea ar fi refuzat să facă avort şi toată lumea ar fi aflat că Kent era tatăl copilului ei. între timp, Gabriel ar fi distrus reputaţia amândurora, a lui Kent *şi* a lui Hugh, pentru că o făcuseră de râs pe fiica lui, mai ales că ei trăiau într-un orăşel.

Luând în calcul aceste variante, îşi zise Carmen, asasinarea lui Hugh Farr picase la tanc pentru Sharon şi Kent.

2.

în timp ce se îndreptau spre grajd, Daniel o informă pe Teri că-i căzuse un dinţişor din faţă, un dinţişor pe care el sperase că-l va pierde în seara când urma să primească vizita Zânei Măseluţă, după care declară cu pompă:

— Vreau să încalec un armăsar cu picioare mari.

Kent o privi zâmbind, iar părul lui, aproape la fel de lung ca al Teresei, strălucea în lumina soarelui, aranjat în şuviţe drepte.

— A văzut ieri un Clydesdale, într-o carte despre cai.

— Ooo! Teresa se uită la nepoţelul ei în vârstă de şapte ani, adoptând o expresie solemnă. îmi pare rău, Daniel, dar eu nu am niciun exemplar din rasa Clydesdale. Sunt la fel de grei ca o maşină şi mănâncă aproximativ cincizeci de kilograme de hrană pe zi. în afară de asta, sunt mai înalţi decât tatăl tău.

Daniel strânse din umeri, în semn de dezamăgire. Soarele bătea în părul lui de nuanţa căpşunii, scoţându-i în evidenţă pistruii de pe nas. Semăna perfect cu mama lui Sharon, care se afla alături de el, ţinându-l strâns de umăr, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să o ia la fugă spre grajd, să încalece un armăsar uriaş şi apoi să fugă în lumea largă, în sălbăticie.

— Dar mai ai şi alţi cai mari, mătuşă Teri.

— Numai trei sunt ai mei. Unii dintre ei nu-mi aparţin. Eu am un fel de hotel pentru cai. Daniel râse. Dar pentru că tu nu ai mai stat niciodată în şa, nu cred că ar fi bine să călăreşti unul mare. M-am gândit deja la cel care ţi se potriveşte. De fapt, i-am povestit şi lui despre tine, aşa că de-abia aşteaptă să-l încaleci. îl cheamă Caesar.

— Caesar! Ce nume frumos! zise Daniel, entuziasmat.

— Doar te uiţi la el, Daniel, îi ordonă Sharon. Să nu-l atingi. Să nu cumva să te muşte.

— Nu-l mai trata ca pe un bebeluş, o repezi Kent.

— Păi da, *nu* sunt bebeluş! izbucni Daniel.

Teresa intră înaintea lor în grajd, scrâşnind din dinţi. Aveau de gând să se certe chiar *în secunda aceea?* Dacă era aşa, ea nu avea chef să se amestece.

— Veniţi aici, copii, le strigă ea, străduindu-se să pară veselă. Şi să nu vorbiţi tare, vă rog, că speriaţi caii.

Teresa îi conduse într-un grajd mare, răcoros şi vopsit în alb.

— De ce ai o podea de cauciuc? întrebă Sharon, în timp ce adidaşii ei începuseră să se afunde în podea.

— Cauciucul e pus doar pe deasupra, îi explică Teri. Astfel se protejează picioarele cailor, iar tracţiunea e mult mai bună. E mai uşor şi de curăţat şi, în plus, urina nu se infiltrează în lemn sau în pământ.

— Tu, Gus şi Josh aţi proiectat acest hambar, Teri, o provocă Kent. Mi- aduc aminte când vorbeai de o podea din ciment, care să nu lase urina să se infiltreze în pământ sau în lemn.

— Dar partea aceea cu protecţia picioarelor cailor nu ţi-a ajuns la ureche? întrebă Teri.

— Mătuşa Teri vrea ca şi căluţii să fie fericiţi, zise Daniel, solemn. De aceea a construit un grajd frumos cu podele moi.

— Mulţumesc, Daniel, răspunse Teri. Chiar am vrut ca şi căluţii să fie fericiţi *şi* să se simtă bine.

Era conştientă că Sharon privea în jur, uimită. Teri bănuia că Sharon, care nu mai pusese în viaţa ci piciorul într-un padoc, se aşteptase ca acesta să fie întunecat, urât mirositor şi umed. în loc de asta, aparatul de dezumidificare păstra padocul uscat, iar geamurile din fibră de sticlă permiteau luminii să se reverse deasupra cailor, pe care Gus şi Josh, fiul său, îi îngrijeau cu atâta drag. Ei tocmai terminaseră de făcut curat, astfel că aerul era proaspăt.

Sierra mergea şi ea alături de Teresa. Căţeaua adora caii şi se pare că dragostea era reciprocă. Ea trecu pe lângă

Conquistador, armăsarul lui Kent, pe lângă Căpitanul Jack, armăsarul albăstrui şi micuţ, calul cu pete maronii pe nume Sir Lancelot, atinse nasul de cel al solidului cal arab al lui Teri, Eclipse. Teresa se opri lângă Eclipse, după care făcu un pas spre boxa de alături.

— Iată-l şi pe Caesar, anunţă ea pompos.

Daniel îl privi atent pe căluţul de aproape nouăzeci de centimetri înălţime de culoarea alunei, un ponei din rasa Shetland. El se încruntă şi merse până la Teresa, aplecându-se. Apoi îi şopti la ureche:

— Nu vreau să te supăr, dar e prea mic!

— Fiindcă e un Shetland. Unii sunt mai mari, dar sunt numai câteva exemplare. Daniel continua să-l privească critic pe căluţ. Poneii din rasa Shetland vin de pe coasta scoţiană, chiar din nord, dinspre Cercul Arctic. Poneii din rasa asta există de mai bine de aproape *5.000* de ani! Teresa adoptă un ton aproape dramatic, sperând să-l convingă pe Daniel. Oamenii din Insulele Shetland i-au învăţat pe ponei să ducă poveri grele, să care algele aduse de ocean la ţărmurile pe care localnicii le cultivau şi care erau folosite ca îngrăşământ. E un căluţ puternic, Daniel. A trăit în condiţii care ar fi putut să omoare multe alte rase - pe vreme rea, cu mâncare puţină -, aşa că este un cal foarte puternic. Cu toate astea, are cei mai blânzi ochi pe care i-am văzut vreodată la un cal. Nu vezi ce ochi frumoşi are Caesar?

Daniel se apropie încă un pas, privind în ochii blânzi ai lui Caesar.

— Da, are ochi frumoşi. După care se uită în jos: Are şi picioare ca fuiorul, la fel ca un Clyderail.

— Clydesdale. Da, aşa e. Teresa adusese cu ea un măr tăiat în patru, aşezat într-o cutiuţă din plastic. Desfa palma. Daniel făcu cum i se spusese, iar ea puse o felie de măr în palma lui mică. De ce nu încerci să-l hrăneşti chiar tu? întinde mâna, cu felia de măr în palmă. Caesar va lua bucata de măr direct din palma ta. O privi pe Sharon, care deja deschisese gura să protesteze. Caesar e obişnuit să mănânce din palmă, chiar şi de la copii. Nu-ţi va face niciun rău, Daniel.

Băiatul se apropie şi mai mult, întinzând spre căluţ felia de măr. Caesar lăsă capul în jos, luând cu delicateţe felia de măr. Daniel chicoti.

— Are buze moi, care gâdilă!

— Ţi-am spus, Caesar ştie să se poarte şi iubeşte copiii.

Daniel luă o altă bucăţică de măr, râzând pe înfundate în secunda în care animalul o luă şi începu s-o mestece fericit, chiar dacă plescăia. După ce îi dădu tot fructul lui Caesar, Daniel strigă:

— Vreau să-i mai dau un măr!

— Pentru moment, e suficient unul. Nu vream să-l doară burta dacă mănâncă mai multe. Teresa zâmbi, iar Daniel se întinse, mângâind botul calului. Caesar fornăi, după care îşi îngropă capul şi mai tare în palma lui
Daniel. Te place.

— Şi mie îmi place de el! Daniel se aplecă spre mătuşa lui. Suntem deja buni prieteni. Pot să-mi fac orele de echitaţie cu el?

— Ţi-am spus că l-am ales special pentru tine. Mâine vom face primele ore, zise Teresa. E duminică, e ziua în care Caesar nu are ore, dar, pentru tine, va fi gata pregătit chiar mâine-dimineaţă.

— Dar dacă se va simţi singur aici? întrebă Daniel din toată inima.
Teri surâse.

— Nu e singur. Caii se împrietenesc adesea cu cei cu care împart acest spaţiu. Caesar e foarte bun prieten cu calul meu, Eclipse, iar fetiţa-ponei Connemara, cea sură de vizavi, e prietena, iubita lui. Ce ziceţi dacă până atunci mergem iar înăuntru, în casă, ca să bem ceva? Azi am făcut chiar şi nişte prăjiturele.
Zece minute mai târziu, ei se aflau deja în jurul mesei din bucătărie, adulţii bându-şi ceaşca cu cafea, dar mestecând cu toţi prăjiturele.

— Sunt foarte gustoase, mătuşă Teri! Daniel mai luă încă una. Nu le-ai mai ars aşa rău ca de obicei.

— Daniel! îl admonestă Sharon cu o voce ascuţită.

— Copiii spun mereu adevărul, râse Teresa. Mersi, Daniel. Cunosc o doamnă care cu asta s-a ocupat toată viaţa, cu prăjiturile. Numele ei este Emma MacKenzie. Poate că voi lua şi eu

nişte lecţii de la ea şi astfel prăjiturelele mele nu vor mai fi deloc arse data viitoare.
Daniel clătină din cap.
— Atunci nu vor mai semăna deloc cu prăjiturile tale. El tocmai o mesteca pe a patra în secunda în care Sharon îi spuse că va fi ultima, pentru că altfel i se va face rău.
Kent dădu ochii peste cap, o privi pe Teresa şi murmură:
— Copilul acesta poate să mănânce şi o duzină, şi tot nu i se face rău de la stomac.
— Te-am auzit, îi reproşă Sharon. Aş vrea să nu-mi subminezi autoritatea în faţa lui Daniel!
— Ce nu ţi-ai dori să facă? reuşi să rostească Daniel în timp ce mai mânca încă o prăjiturică.
— Mă duc să mă uit la televizor şi-mi iau şi cafeaua *şi* prăjiturică cu mine, *una singură*, zise Kent, încordat. Trebuie să înceapă meciul de golf.
— Să nu faci firimituri pe mobila lui Teri, îl avertiză Sharon. Kent nu zise nimic, dar Teri observă cum umerii lui se încordară sub tricoul de polo. Şi să nu...
— Să nu vărs cafeaua, să nu fac găuri în canapea cu ţigara şi să nu las urme cu nasul pe ecranul televizorului, zise Kent în locul ei, cu o voce ridicată. O să mă port cât pot eu de civilizat, doamnă Farr.
După ce plecă, Sharon o privi pe Teresa, nevenindu-i a crede.
— Nu ştiu de ce e aşa urâcios cu mine, mai ales în ultima vreme.
Pentru că, în ultima vreme, îl şicanezi mereu, vru Teresa să-i spună, dar
nu intenţiona s-o critice pe Sharon în vreun fel în faţa lui Daniel. Dar intenţiona să vorbească cu Sharon foarte curând referitor la comportamentul ei, înainte ca „aerul acesta de şef' să strice definitiv relaţia dintre ea şi Kent. Numai că, pentru moment, nu găsise modalitatea potrivită de a aborda problema. Femeia era extrem de sensibilă la orice formă de cenzură, chiar şi atunci când reacţiona normal, iar starea ei agitată îi comunică lui Teri că Sharon avusese parte de mai multe tensiuni ca de obicei.

— Nu-i aşa că azi e o zi cât se poate de frumoasă? întrebă Teresa, încercând s-o facă pe Sharon să nu mai fie atentă la Daniel. Patruzeci şi trei de grade, aproape niciun nor pe cer şi umiditate scăzută. în loc să fie umed, e mai cald decât altă dată în aceeaşi perioadă a anului.

Sharon aprobă vag, fiind clar că ultimul lucru la care se gândea ea acum era aspectul vremii. îşi învârtea întruna inelul de logodnă din aur cu diamant pe degetul lung şi puternic, rostind pe neaşteptate:

— Am moştenit mâinile tatălui meu. Mi-era ruşine cu ele, dar Kent mi-a declarat că „au caracter".

— Seamănă cu copitele cailor Clydesdale, sugeră Daniel, vesel.

Teri se concentră pentru a nu pufni în râs la comparaţia lui Daniel, dar Sharon surâse, cu ochii licărind.

— Aşa-i băieţelul meu, mereu fermecător. Se uită cu mare dragoste la fiul ei, după aceea la Teri. Hai să uităm de mâinile mele şi să revenim la acel subiect extraordinar - starea vremii. Ai dreptate, ca de obicei. Da, e frumos, dar nu cred că va fi aşa şi pe 4 Iulie sau după.

— Eu cred că da. Uşurată să constate o schimbare în starea de spirit a lui Sharon, Teri întrebă: Vrei să pariem? Pe zece dolari că vom asista la concertul de 4 Iulie şi la focul de artificii într-o seară de-a dreptul perfectă.

— Pe zece dolari că va ploua, şi eu câştig mereu pariurile, Teresa Farr. îşi strânseră mâinile, râzând. Dacă nu va ploua, mergem în parcul Tu-
Endie-Wei să vedem focul de artificii, stabili Sharon, referindu-se la minunatul parc aflat la confluenţa râului Ohio cu Kanawha. Sper că vii şi tu.

— în fiecare an merg cu voi, Sharon. Ce motiv aş avea să lipsesc anul acesta?

Sharon îi aruncă o privire inocentă.

— Ah, mi-am zis că poate vei dori să te duci cu Mac.

— Cu Mac! Teresa era şocată. Ce Dumnezeu te-a făcut să crezi că m-aş duce undeva, *oriunde*, cu Mac?

— Aseară aveaţi un aer atât de intim!
— Aer intim! repetă Teresa.
— Ei bine, da. Dansaţi *atât* de aproape unul de altul, privindu-vă în ochi. Privirea inocentă a lui Sharon dispăru, iar ea începu să chicotească. îmi pare rău, nu m-am putut abţine să nu te tachinez, cu toate că, la un moment dat, când nu dansaţi, acolo pe ring, şi tu păreai ţeapănă ca o scândură, eu m-am tot întrebat...
— Hei, Teri, ia vino! strigă Kent din sufragerie.
— Să nu-mi zici că vrea să văd vreo aruncare, mormăi Teresa, deşi era recunoscătoare pentru schimbarea de subiect. Nu pot să sufăr golful.
— Hai, Teri, acum! strigă Kent şi mai tare. Repede!
Teresa se ridică de pe scaun, lăsând-o pe Sharon să se asigure că Daniel nu va înfuleca tot platoul cu prăjiturele pe jumătate arse, şi se duse rapid în sufragerie. Kent stătea pe marginea unuia dintre fotoliile de pluş cu tapiţeria roasă, uitându-se aproape cu teamă la televizorul din faţa lui.
— Kent, tu ştii că nu-mi place să urmăresc meciuri de golf.
El îi făcu semn să tacă.
— Meciul începea mai târziu, aşa că am dat pe un canal de ştiri. Spuneau că acesta va fi subiectul următor. Taci şi ascultă!
Teresa nu se sinchisi să se aşeze. Rămase în picioare lângă el. în timp ce prezentatoarea perfect aranjată se uita spre obiectivul camerei TV, cu o sinceritate îndelung exersată, şi începu să vorbească pe un ton prevăzător şi calm:
„Roscoe Lee Byrnes, bărbatul de patruzeci şi trei de ani care a fost condamnat pentru uciderea a douăzeci şi două de persoane într-o perioadă de trei ani şi ceva, care urmează să fie executat în Pennsylvania, vinerea viitoare, a declarat aseară că acum opt ani a minţit, mărturisind că i-a ucis pe Hubert şi Wendy Farr în Point Pleasant, West Virginia. Hubert Farr, care în acel moment avea patruzeci şi opt de ani, a fost proprietarul Companiei Farr Coal, o mină foarte mare în Mason County, West Virginia. El şi soţia sa, Wendy, în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, au fost înjunghiaţi cu sălbăticie în propriul pat. Fiica dintr-o căsnicie anterioară a doamnei Farr, în vârstă de opt ani, a suferit o rană destul de gravă,

dar a supravieţuit atacului. Fiica domnului Farr, în vârstă de şaptesprezece ani, a suferit doar o tăietură superficială pe braţ. Când a fost întrebat de ce a minţit în privinţa familiei Farr, Byrnes a declarat următoarele..."

Pe ecran apăru o înregistrare cu Lee Byrnes, care stătea nemişcat la o masă. Camera se apropie ceva mai mult de faţa lui. Ochii săi bulbucaţi păreau şi mai lipsiţi de culoare decât îşi aducea aminte Teresa. Avea o faţă plină şi cu o conformaţie stranie, semănând cu un bulgăre de argilă. Nici silueta lui surprinzător de înaltă, nici ochii şi nici privirea lui nu trădau niciun strop de emoţie atunci când rosti: „Ştiu că n-are nicio importanţă că am ucis douăzeci şi două sau douăzeci de persoane - oricum voi muri dar vreau să pun lucrurile în ordine. Byrnes clipi în sfârşit, frecându-şi palmele pătrăţoase pe care le ţinea împreunate în faţa lui. Vedeţi, eu am omorât mereu oameni care nu au avut o avere prea mare. Am vrut întotdeauna să mă dau mare că am ucis un om important ca domnul Farr. Dar eu l-am descoperit de curând pe Iisus şi, pentru că tot voi pleca la El, simt că trebuie să spun adevărul în legătură cu familia Farr. Byrnes făcu o pauză, clipi iar, trecându-şi vârful limbii peste buzele cărnoase. Pe vremea când trăiau, eu eram în West Virginia, acolo unde locuiau, în Point sau aşa ceva, dar nu am auzit niciodată de familia Farr până când nu m-a întrebat poliţia dacă eu i- am ucis. Au fost ucişi chiar în noaptea în care am trecut eu prin oraş. Mi s- a părut ciudat, ca o chestie care trebuia să aibă loc. Oricum, poliţia părea tulburată de asasinarea celor doi Farr, aşa că, întrucât fusesem în oraşul acela, mi-am zis că ar fi cazul să spun că eu am fost faptaşul şi astfel să impresionez pe toată lumea. Dar am minţit. Vreau ca lumea să ştie acest lucru înainte ca eu să mor. Ai auzit, Doamne? Le-am spus oamenilor că am minţit şi că-mi pare rău. Nu vreau să se spună că am ucis pe cineva, şi, în realitate, să nu fie aşa. Dar vreau să vă spun că sunt convins că, într-o zi, persoana care i-a ucis şi care a înjunghiat-o pe fetiţa aceea va căpăta ceea ce merită. Biblia spune: „Dinte pentru dinte, ochi pentru ochi", iar Dumnezeu mi-a spus acum două nopţi, în vis, ce se va întâmpla. El se va

răzbuna pe cel care i-a ucis, indiferent cine ar fi acea persoană, iar asta se va întâmpla curând. *Chiar foarte* curând.1.

Kent sări din fotoliu, rostind agitat:

— E o minciună sfruntată, nemernicul dracului...

— Kent! Sharon rămăsese în prag, cu faţa albă ca foaia de hârtie, strângându-l lângă ea pe Daniel, cu braţul drept, în timp ce băiatul îl privea pe tatăl lui cu nişte ochi mari, plini de teamă. Taci! şuieră ea, pe un ton pe care Teresa nu-l mai auzise niciodată la ea. Ai uitat că e şi fiul tău de faţă?

— Nu, n-am uitat, urlă Kent. Dar nemernicul ăla de Byrnes pretinde că...

— Am auzit. Sharon se uită fix la Kent. Daniel a auzit şi el şi s-a speriat îngrozitor. Şi totuşi nu s-a speriat din cauza lui Byrnes. *Ci din cauza ta*. Cum te simţi ştiind asta?

Kent se linişti, coborând glasul:

— Neatent, Sharon. Nu ştiam că voi doi sunteţi în pragul uşii. îmi pare rău, dar nu-mi pot controla fiecare cuvinţel.

— Ar trebui, fiindcă ai un copil! Chipul lui Sharon nu mai era ca hârtia, ci purpuriu. Ce fel de tată e acela care *nu se* gândeşte mereu la fiul său?

— La naiba, Sharon, nu ai de gând să te potoleşti? Kent ridică din nou vocea. Ce Dumnezeu!

— Dacă nu te poţi controla şi nu-ţi poţi controla nici limbajul, atunci eu şi Daniel vom pleca acasă! ţipă Sharon şi, imediat după asta, Daniel, care se uita uimit şi speriat când la Kent, când la Sharon, izbucni în plâns. Ei, uite ce ai făcut! se răţoi Sharon la Kent.

OK, voi doi, a... a... ajunge, rosti Teresa cu fermitate, acoperind plânsul cu sughiţuri al lui Daniel. Parcă aţi fi doi bebeluşi care s-au luat la sfadă şi *amândoi* l-aţi speriat pe Daniel, să ştiţi. Sharon o privi ofensată. Da, Sharon, şi

tu eşti la fel de rea ca şi Kent. Teresa se uită la nepotul ei, care-şi ştergea cu podul palmelor lacrimile ce-i şiroiau pe faţă, după care începu să sughiţe. Sharon, du-l tu pe Daniel la Caesar, iar eu o să discut cu Kent

— .*Eu!* Sharon părea contrariată. Eu nu mă pricep la cai!
— Nu e nevoie să fii un cunoscător ca să stai lângă Daniel, când îl alintă puţin pe Caesar, zise Teresa, cu glas ascuţit, pierzându-şi răbdarea. Ai văzut deja că poneiul nu-l muşcă.
— Ne ducem acasă, o repezi Sharon.
Daniel sughiţă, după care rosti pe un glas plângăcios:
— Du-mă la Caesar, te rog, mami. Vreau să-l mângâi din nou şi să-i spun că mă întorc mâine. *Te rogi*
Sharon oftă, se uită cu priviri ucigaşe la Kent şi la Teresa, după care-l duse pe Daniel spre uşa de la intrare, strângându-l atât de tare de mână, încât el ţipă;
— Auu!
Imediat ce uşa se închise în urma lor, Kent o privi pe Teresa.
— Mersi, Teri. în ultima vreme mă scoate din minţi.
— Sunt convinsă că ea crede acelaşi lucru în privinţa ta. Uite ce e, Kent, nu am rugat-o să plece ca să discut cu tine despre căsnicia ta. I-am cerut asta fiindcă Daniel era foarte necăjit şi fiindcă voiam să discutăm despre ceea ce am auzit la televizor. Roscoe Lee Byrnes pretinde că nu i-a ucis! Pe tata şi pe Wendy.
Kent se prăbuşi pe fotoliu ca şi cum tocmai ar fi fost lovit în stomac.
— Minte.
— De ce?
— De unde vrei să ştiu eu? Poate că face un ultim efort ca să se salveze.
— E un ucigaş în serie, Kent. A spus-o deja - a omorât atâţia oameni, iar vineri va fi executat, chiar dacă nu i-a ucis pe tata şi pe Wendy.
— Atunci, poate că vrea, pur şi simplu, să-şi mai facă puţină publicitate. La urma urmei, a zis că nu a ucis niciodată oameni *importanţi.* Tata şi Wendy nu erau nicidecum nişte vedete, dar văd că a crezut că moartea lor va avea un impact mai mare decât a celorlalţi.
Kent tăcu brusc, privind dincolo de Teresa, spre fereastră. Ea observă privirea plină de furie a fratelui ei şi faptul că liniile

dintre nas şi gură se adânciseră considerabil în ultimii ani. Părul lui negru devenise, de asemenea, argintiu pe la tâmple. Ştia că avea mare bătaie de cap la conducerea minei de cărbune, dar probabil că fusese extrem de stresat, din moment ce îmbătrânise atât de repede - poate mult mai stresat decât ar fi fost normal să fie la serviciu. Dar acum nu avea vreme să-l întrebe cum o mai ducea cu viaţa personală. Kent, arăţi de parcă ai visa. Mă auzi?

— Da, te ascult. El îşi frecă fruntea cu palma. Dar nu mai am chef să vorbesc despre Byrnes. Şi nici despre aşa-zisa confesiune a lui Sharon nu vreau să discut.

— Nici nu intenţionam să vorbim despre relaţia ta cu Sharon. Şi aşa este destul de nervoasă, cu toate că nu înţeleg de ce. Nu era aşa.

— De obicei o întrec la capitolul ăsta.

Teresa închise ochii.

— Acum nu avem timp pentru glume, Kent. Haide să ne concentrăm asupra subiectului cel mai recent, adică asupra lui Roscoe Lee Byrnes, care a negat că i-a ucis pe tata şi pe Wendy şi că a înjunghiat-o pe Celeste. Trebuie *să vorbim* despre asta, fie că vrei, fie că nu.

Kent desfăcu braţele, exasperat.

— Ei, şi ce ar fi de spus? Te aştepţi să iau cumva atitudine? Mă aştept să reflectezi la efectul pe care-l va avea asupra noastră declaraţia lui. Bineînţeles că e posibil ca Byrnes să fi minţit, dar nu prea înţeleg de ce. Ştie că declaraţia lui nu-l poate salva, iar eu nu sunt de acord cu teoria ta că e în căutare de glorie şi faimă în ultimele clipe de viaţă. Nu e genul.

Kent o privi cu asprime.

— Teri, ai devenit expertă în privinţa ucigaşilor în serie?

— în ultimii ani am mai citit câte ceva despre ei. Nu sunt expertă, dar... în fine, unii dintre ei vor să strălucească şi să devină „cineva" prin propriile puteri.

— Aşa crezi tu că este Roscoe Lee Byrnes?

— Nu, era doar o sugestie faţă de încercarea lui - una disperată şi neprofesionistă, recunosc. Teresa oftă. Urăsc ideea

asta, Kent, dar cred că este un psihopat şi cred că spune adevărul, deoarece crede cu tărie că se va întâlni curând cu Dumnezeu, astfel că-şi doreşte să aibă conştiinţa curată, sau orice ar avea psihopaţii în loc de conştiinţă.

— Aşa o fi, dar cum îl putem împiedica noi să se dea în spectacol, înainte să fie executat?

— Nu avem cum. A facut-o deja. Trebuie să ne gândim că mulţi îl vor lua în serios - oamenii care locuiesc aici, unde trăim şi noi, unde avem şi noi un serviciu. Cum o să facem faţă unui asemenea lucru?

Kent avea acum privirea unui băieţel înfuriat.

— Eu nu sunt de părere că-l va crede toată lumea, zise el, bravând ca un puşti. Nu cred că-l vor lua în serios nici cât negru sub unghie.

Cu toate că era foarte supărată, Teri pufni în râs.

— Kent, vorbeşti de parcă ai avea vârsta lui Daniel, fiindcă te temi că ei chiar îi vor da crezare, iar tu te simţi neputincios.

Kent se holbă la ea, roşind. Ştia că a atins un punct sensibil şi şi-ar fi dorit să lase baltă subiectul, prefacându-se că Byrnes nu-şi modificase declaraţia. Numai că el o făcuse, iar ea şi fratele ei trebuiau să facă faţă urmărilor, nu să se ascundă.

— Kent, o să mai urmeze şi alte lucruri, acum că Byrnes şi-a modificat declaraţia.

El închise ochii.

— O, nu! Te rog, nu face ca totul să fie şi mai groaznic.

— îmi pare rău, dar nu am încotro. Mi-ai spus că Celeste a reînceput ieri să vorbească, în restaurantul Bennigan. Ce a spus?

Kent îşi feri privirea.

— Nişte aiureli, Teri. Nu le da atenţie.

— Ba *nu voi* face aşa ceva. Ai zis că vei afla toate detaliile de la cei care vor merge la biserică în dimineaţa asta. Dacă ţie nu ţi-au spus mare lucru, sunt convinsă că au vorbit cu Sharon, iar ea ţi-a comunicat ţie. Acum, ori îmi zici tu, ori...

Kent întoarse privirea spre ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ori ce? Mă pocneşti?

— Ia nu mai face tu pe grozavul cu mine. Dacă ţii minte, m-am descurcat destul de bine „cu bumbăceala" când aveai unsprezece ani şi mi- ai stricat păpuşa Bărbie.
— I-am aruncat accidental părul în foc şi tot ce ai făcut tu, fată „dură" ce eşti, a fost să-mi arzi una peste gleznă. Mare scofală! Nici măcar nu m-a durut.
— Ooo, da? Şi atunci cum de ai şchiopătat două zile? Kent fu cât pe ce să rânjească. Spune-mi ce a zis Celeste la Bennigan, altfel, te lovesc, dar nu în gleznă!
Kent clătină din cap.
— Teri, tu ai avut mereu o atracţie pentru pedeapsă. Altfel nu te-ai fi stabilit în oraşul ăsta, când puteai să locuieşti oriunde în altă parte. Bine, uite ce am aflat. Se pare că Celeste a declarat că, în noaptea crimelor, în casă ar fi intrat cineva care purta glugă.
Teri simţi un gol în stomac, în timp ce figura aceea cu glugă îi apăru rapid în minte.
— Te ascult.
— Celeste spunea că ea tocmai se pregătea să meargă la baie şi, când a vrut să se întoarcă înapoi în pat, chipul acela - evident ucigaşul - tocmai deschidea uşa de la dormitorul lui Hugh şi al lui Wendy şi, când a dat cu ochii de ea, a părut surprins, după care a înjunghiat-o.
Teresa făcu un pas în spate, surprinsă.
— Deci ucigaşul a înjunghiat-o în mod reflex. Poate că persoana aceea nu voia să o ucidă şi pe ea - ci doar pe tata şi pe Wendy -, dar a crezut că Celeste l-a văzut, aşa că a urmărit-o. Doamne, noi nici nu am ştiut lucrul ăsta. A văzut cine era?
Kent părea stânjenit.
— Nu cred. Nimeni nu a auzit-o vorbind despre asta, de fapt. A zis că, după ce a fost înjunghiată, a fugit în dormitorul ei şi că acolo a urmărit-o cineva.
— Ucigaşul, *probabil!* Persoana de care m-am lovit eu în hol.
— Posibil.
— *Posibil?*
— Ei, ea zicea că ucigaşul ar fi vrut s-o omoare de fapt.

— Deci a ştiut că nu eu am intrat prima în camera ei.
— Bănuiesc că da.
— Precis ştie că nu eram eu!
— Teri, ţi-am spus că nu ştiu cu exactitate ce a declarat ea. Nu ştiu sigur dacă ea ştie *cu exactitate* ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina, sau a spus numai ce bănuia că s-a întâmplat.
— Am dat peste cineva care purta o glugă, care venea pe hol dinspre camera lui Celeste, iar eu mă duceam *spre* dormitorul ei să văd dacă şi că a fost ucisă, zise Teresa emfatic. Ţi-am spus asta de sute de ori!
— Bine, rămâne stabilit. Nu te contrazic - ţi-am povestit, pur şi simplu, ce spunea Celeste, dar nu o ştiu din sursă sigură. Nu am auzit-o cu urechile mele şi, în plus, nu cred că cei care au auzit-o vorbind la Bennigan au înţeles exact ce voia să spună sau le-au înflorit.
Kent ridică ochii spre Teresa şi, de acolo, din fotoliu, privirea lui obosită părea plină de înţelegere şi încredere.
— Eu ştiu că tu nu te-ai dus în camera lui Celeste s-o înjunghii. Poate s- a dus Byrnes, dar probabil că nu a găsit-o, după care au început câinii să latre, iar el s-a gândit că ar fi mai bine să plece cât mai repede, exact cum au declarat şi cei de la FBI. Doamne, tu chiar crezi că te-aş considera în stare să o înjunghii pe fetiţă? Sau pe tata şi pe Wendy, de exemplu?
Teresa inspiră adânc.
— Tu nu, dar poliţia a crezut.
— Ei bine, eu nu sunt poliţia. Kent se aplecă, luându-i cu blândeţe mâna. Ia spune, acum cine se comportă ca un copil furios?
Teresa se forţă să surâdă, timid.
— Ai dreptate. O să încerc să mă port ca un om matur şi raţional. Ea trase adânc aer în piept. Ei, ia spune-mi, ce e cu cântecul acela pe care îl cânta Celeste, pe care l-a repetat? în care m-a pomenit şi pe mine?

— Nimeni nu şi-a amintit cu exactitate. Kent părea să ezite, ca şi cum ar fi discutat cu dragă inimă despre orice altceva. Era ceva legat de ceasul care bătea ora trei.

Ceasul cu pendulă al bunicului, îşi zise Teri în gând. îşi aminti cum acel ceas bătuse ora trei în secunda în care ea intrase în dormitorul lui Hugh şi al lui Wendy.

— Spune mai departe.

— Ei, mai zicea ceva despre moartea care venea s-o ia şi încă ceva, legat de tine. L-a repetat de mai multe ori.

— Precis era un poem, zise Teresa, sigură pe ea. Şi când era copil îi plăcea să compună versuri cu rimă. Mereu.

— Bine, asta-i tot ce ştiu, Teri. Pe cuvânt. Cei care au fost la Bennigan au declarat că după ce ea a început să cânte imnul acesta, ori poem, cum vrei tu să-i zici, tatăl ei a scos-o imediat din restaurant.

— înţeleg. Teresa se miră că vocea ei părea atât de naturală. Nu se simţea deloc în apele ei - era şocată şi avea o uşoară stare de greaţă. Deci, după opt ani, Celeste a vorbit din nou, şi a pomenit despre moarte şi despre mine, iar Roscoe Lee Byrnes s-a hotărât să declare lumii întregi că nu i-a ucis el pe Hugh şi Wendy Farr. O potrivire de-a dreptul fabuloasă.

Kent încercă să fie nepăsător.

— O simplă coincidenţă. Nu trebuie să ne mai gândim la asta.

— Să nu ne mai gândim? Asta e tot ce poţi să spui? Fratele ei îşi feri privirea, iar Teresa continuă neabătută. Nu avem cum să nu ne mai gândim!

Uite ce e, Kent, nici mie nu-mi place să dezgrop toate astea, dar nu tu ai fost principalul suspect în cazul morţii tatei şi a lui Wendy. Eu şi mama am fost.

— Ei bine, mama a murit, zise Kent cu greutate.

— N-avem de unde şti.

— De opt ani nu mai ştim nimic despre ea.

— Da, dar asta nu înseamnă că-i moartă. Dar, pentru că nu am văzut-o de opt ani de zile şi, după câte ştiu, nu a văzut-o nici altcineva de pe la noi, înseamnă că există încă doi oameni

care să aibă motive serioase pentru a comite o crimă, ucigându-i pe tata şi pe Wendy. Da, ştiu că tu ai un alibi pentru noaptea aceea, dar nimeni nu te-a crezut. Ai uitat că tu şi prietenii tăi aţi fost interogaţi, iar şi iar, pentru că mulţi nu au crezut că aţi fost în Virginia, la o petrecere, în noaptea respectivă?

Kent ridică spre ea doi ochi înnegurаţi şi plini de durere.

— Doamne, Teri, tu crezi că nu-mi dau seama? Noi suntem cei doi copii a căror mamă a fost părăsită de tatăl lor aşa cum arunci un sac de gunoi, şi tot noi i-am moştenit averea. Oare cine nu ne-ar considera principalii suspecţi?

— Da, zise Teresa, cu o voce moale. Dar dintre noi doi, eu sunt singura care nu are alibi, nici măcar unul „de necrezut". Eu i-am lăsat pe toţi să înţeleagă că o urăsc nespus pe Wendy, că îi port pică tatei pentru ce i-a făcut mamei, că uram faptul că eram obligată să locuiesc sub acelaşi acoperiş cu ei. Doamne, ce gură-spartă am fost!

— Aveai şaptesprezece ani şi erai nebună rău de tot.

— Da. În plus, în noaptea aceea, eu am fost singura din toată casa care nu a fost rănită grav. Dacă poliţia ar fi găsit măcar o singură dovadă - arma crimei, urme de sânge în duş sau haine pline de sânge - mă închideau mai mult ca sigur. Teresa, hotărâtă să fie sinceră până la capăt, trase adânc aer în piept. Apropo, nu ţi-am spus mai devreme, dar, conform unui bilet pe care l-am găsit în maşină, aseară, şi al unui fax primit în dimineaţa asta, în ciuda mărturisirii făcute de Byrnes, cineva m-a crezut *mereu* vinovată.

2.

J.A. MacKenzie făcea curăţenie pe tejgheaua din localul gol, după care se aplecă, uitându-se dintr-o parte şi din alta la masa de bar pe care o făcuse să strălucească, ştergând-o cu o cârpă de poliuretan, zâmbind mulţumit în secunda în care nu zări nicio pată. Nici măcar o urmă de deget. Chelnerii şi ospătăriţele făceau întotdeauna curăţenie după ora de închidere a clubului - un serviciu pentru care erau foarte bine recompensaţi dar Mac nu era niciodată mulţumit până nu făcea chiar el curăţenie, în Club Rendezvous, în zilele de duminică.

Poate că motivul era acela că la lumina zilei petele se vedeau mult mai bine, dezvăluind şi şerveţelele ponosite pentru cocktailuri şi cojile de alune care se ascunseseră în covorul din jurul barului. Sau poate că acest lucru se datora faptului că mama lui păstrase casa lor şi a familiei Farr într-o ordine desăvârşită. Moştenise gena care-l „impulsiona spre curăţenie", cugetă el, maliţios. Surorile lui gemene se mulţumeau cu un apartament cu o înfaţişare „acceptabilă", fiind încântate dacă cineva declara că era curat.

Deşi Mac nu recunoscuse niciodată, îi plăcea să fie singur în club, în timpul zilei, ca să admire în voie decorurile, să privească la risipa aceea de ivoriu elegant, de negru şi de azuriu. Toate acestea îi reamintiră câte reuşise să realizeze din momentul în care tatăl lui îi părăsise şi o lăsase pe mama lor cu trei copii, fără să dea nicio explicaţie sau fără să-şi ceară iertare în vreun fel. îi aducea aminte de anii adolescenţei, atunci când se trezea la ora cinci, în dimineţile geroase, pedalând pe bicicleta lui veche pe un drum alunecos ca hârtia şi, după aceea, de vremea când credea că va muri de inimă, în căldura aceea epuizantă, când se străduia cu frenezie să tundă cât mai multe peluze, pentru a-şi ajuta mama şi surorile cu diverse sume de bani. îşi aminti, privind acel local, de surorile lui, frumoase şi inteligente, care reuşiseră să meargă la colegiu. Oftă. Dar, în mod special, îşi amintea de Teresa Farr.

Când o văzuse prima dată, ea avea şaisprezece ani. El tocmai tundea iarba din curtea din spate a casei tatălui ei, cântând melodia lui Billy Idol, „Sweet Sixteen". Mac simţise că cineva se uită la el şi, ridicând privirea, văzu o fetiţă cu părul negru ca abanosul şi nişte ochi de nuanţa ebonitei, încadraţi pe un chip oval, cu o tentă uşor bronzată. Purta un top de culoarea petrolului, uitându-se la el o privire calmă, braţele ei odihnindu-se de partea interioară a pervazului. El avea pe vremea aceea douăzeci de ani, dar se înroşise ca un copil, lăsând să-i scape un hohot de râs gâtuit, după care strigase cu o voce epuizată:

— Scuze, m-am lăsat dus de val.

— Mi-a plăcut. Ai voce bună.

Spre groaza sa, Mac simţise că faţa îi devenea din ce în ce mai roşie, întrebându-se de ce nu-i zâmbise în senin de rămas-bun, după care să-şi fi văzut mai departe de treabă. Dar el nu-şi putuse lua ochii de la chipul ei, de la ochii care licăreau în jos spre el, spontan, flirtând cu el, ca şi cum ar fi ştiut mai mult decât spunea.

— Sunt Teresa Farr, strigase ea. Iar tu trebuie să fii Mac MacKenzie, cel după care mor toate fetele.

— Mmda, eu sunt Mac. Au, a dracu' întorsătură, îşi zisese el. încercase din nou să adopte un ton detaşat şi să pară încrezător, dar fără succes, părând aproape de o timiditate stânjenitoare. Ei, totuşi, nu cred că chiar toate fetele sunt moarte după mine.

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Teresa îşi lăsase capul într-o parte, părul căzându-i ca un voal de mătase peste cotul cu piele catifelată. E ciudat că ai început să cânţi „Sweet Sixteen" în secunda în care eu stăteam aici, în dreptul ferestrei deschise. Ştiai oare că eram aici şi că *am* şaisprezece ani?

— Nu. Minţea. Cel puţin parţial. Nu ştiuse că ea se afla în cameră. Dar mama lui, care lucra ca menajeră în casa aceea, îi spusese că în urmă cu o lună fata aceea „dulce, micuţă şi timidă" mai avea puţin şi împlinea şaisprezece ani şi că mama ei, Marielle, îi pregătea o petrecere-surpriză. Dulce şi timidă? se gândise Mac, simţind că-l pufneşte râsul. Pe mame puteai să le păcăleşti cu uşurinţă. Vreau să spun că da, aşa e, ştiam că eşti în cameră. Dar nu ştiam care este dormitorul tău. Nici nu mă gândeam la locul unde ai fi putut fi sau la ceea ce faceai. Eram ocupat...

— Cu cântatul.

— Mda. Adică nu. Cu tăiatul ierbii. Nu trândăveam. îşi ştersese broboanele de sudoare de pe frunte, hotărând că mişcarea aceea încerca să dovedească faptul că el muncise din greu. E tare cald astăzi, pe bune! E umezeală. Cu căldura mă descurc, dar umiditatea mă ucide. Ei, nu e imposibil să munceşti, dar e mult mai greu. Nu că ar fi *prea greu* pentru mine să-mi fac treaba cum trebuie. Se oprise, iar ea zâmbise ca

şi cum ar fi vrut să pufnească în râs, ca şi cum s-ar fi bucurat că el părea atât de stânjenit din cauza vremii. Ştiai că în curtea din spate sunt o mulţime de buruieni? încheiase el lamentabil.

— Nu, nu ştiam. Ar trebui să luăm măsuri?

— Există anumite substanţe pe care le poţi împrăştia pe teren, dar care nu vor ucide iarba obişnuită, ci doar buruienile. Asta trebuie făcut în primele săptămâni ale primăverii, înainte ca buruienile să se înmulţească, repetând operaţiunea şi la mijlocul verii. Mac realizase că vorbise prea mult. Mai bine mă întorc la treabă, zisese el brusc, vrând să-şi ia privirea de la tentaţia aceea care stătea aplecată peste fereastră, fără să reuşească prea mult.

— O să mai cânţi melodia „Sweet Sixteen"? Unele dintre prietenele mele sunt fascinate de rap, dar mie nu mi se potriveşte. Mie îmi plac mai mult cântecele vechi, ba chiar şi unele din *anii '601* îmi place la nebunie atunci când Billy declară că ar face „orice" pentru iubita lui care nu are decât şaisprezece ani. Ea pufnise în râs, îşi fluturase părul, îi făcuse cu ochiul, după care strigase: „Oops, îl aud pe tata, care tocmai urcă scările! Acum trebuie să plec, dar ne mai vedem, Mac MacKenzie".

Ea se îndepărtase de fereastră, lăsându-l acolo, în timp ce motorul maşinii de tuns turuia mai departe, cu gura întredeschisă, transpirând abundent, cu inima bătându-i tare de tot. După aceea, faţa mare a lui Hugh Farr se ivise la fereastră, strălucind, iar Mac reuşi să fluture vesel din mână, după care începuse să taie iarba cu o răzbunare care să-l ajute să-şi alunge din minte melodia „Sweet Sixteen".

Mai târziu, la orele serii, răsese de el însuşi. Probabil că făcuse un fel de insolaţie, dacă avusese o reacţie atât de puternică faţă de o fetişcană prostuţă de şaisprezece ani, gândise el. Probabil că în cazul în care avea să o revadă, nici măcar nu s-ar mai uita la ea.

Dar în decursul anilor care urmaseră, o revăzuse de nenumărate ori, iar ea avusese acelaşi efect asupra lui - o atracţie puternică şi un anumit disconfort, pentru că era prea

tânără pentru el. Cu toate astea, Mac nu se sătura niciodată să o privească. Sau să stea de vorbă cu ea. Apoi, mai târziu, să o sărute şi să facă planuri de viitor alături de ea.

— Iar tu eşti un tăntălău sentimental, care îşi pierde vremea gândindu-se la trecut, pentru că ea ţi-a spus foarte clar că nu vrea să aibă de-a face cu tine, zise Mac, vocea răsunându-i în clubul gol. Şi cine ar putea s-o învinovăţească? Eram tânăr şi idiot şi, în plus, sunt sigur că eu sunt singurul vinovat pentru că mi-am distrus relaţia cu Teri Farr, cu *mult timp* în urmă.

Încercând să nu se mai gândească la Teresa şi să-şi alunge tristeţea legată „de vremurile bune", Mac dădu drumul la televizor, aşezat pe o etajeră la capătul barului, televizorul care avea un ecran lat de douăzeci şi şapte de centimetri. Mulţi îi spuseseră că ar fi trebuit unul cu ecranul de şaizeci şi doi de centimetri, dar Mac le spusese de fiecare dată că nu voia ca acest Club Rendezvous să se transforme într-un bar pentru amatori de sport. Seara nici măcar nu le dădea voie angajaţilor lui să deschidă televizorul de pe etajeră, pe care oricum aceştia îl considerau o vechitură jalnică. în secunda când îi dădu drumul, o crainică blondă şi sfrijită repeta ştirile pe care le anunţase de douăzeci de ori în dimineaţa aceea. Mac tocmai aduna de pe jos o carte de joc care zăcea sub una dintre mese, moment în care auzi pronunţat numele „Roscoe Lee Byrnes", care-l făcu să se oprească brusc din lucru. Se ridică imediat, lovindu-se cu capul de dosul mesei, după care înjură zgomotos. Frecându-se în locul în care se lovise, care începuse deja să se umfle, plecă de lângă masă, după care rămase în picioare, s-o asculte pe crainica aceea care anunţa că Byrnes avea să fie executat în cursul acestei săptămâni.

Ea schiţă un zâmbet pe buzele date cu un ruj roşu strălucitor, de acum câteva secunde, dispăruse, iar ochii săi albastru-închis deveniseră ceva mai sumbri, în momentul în care citi ştirea:

„Roscoe Lee Byrnes, bărbatul care a fost condamnat pentru uciderea a douăzeci şi două de persoane, în decursul a trei ani, a mărturisit aseară că ceea ce a declarat acum opt ani

de zile, atunci când a fost capturat, în Pennsylvania, cum că ar fi ucis două persoane - pe Hubert şi pe Wendy Farr din Point Pleasant, Virginia de Vest - nu este adevărat. Hubert Farr, proprietarul Companiei Farr Coal, şi soţia lui de douăzeci şi nouă de ani au fost ucişi prin înjunghiere chiar în patul matrimonial. Fiica de opt ani a doamnei Farr a suferit o rană serioasă prin înjunghiere, în abdomen, dar a supravieţuit. Fiica adolescentă a domnului Farr s-a ales doar cu o rană superficială, la braţ. Byrnes declară că, deşi a fost în apropiere de Point Pleasant în momentul comiterii crimelor, nu numai că habar nu are cine e familia Farr, dar nici nu i-a ucis pe cei doi".

Gura lui Mac se deschise uşor, el rămânând în stare de şoc şi apropiindu-se ceva mai mult de televizor, cu toate că auzea foarte bine din locul în care stătuse. Cu toate acestea, dădu sonorul mai tare, după care se retrase, privind fix la chipul impasibil al lui Roscoe Lee Byrnes care apărea într-un material filmat. Părea să aibă un cap imens, care stătea să se reverse dincolo de ecran, iar Mac avu impresia că dincolo de ochii aceia albastru- deschis nu se afla absolut nimic - nici conştiinţă, nici suflet, absolut nimic.

Byrnes îşi frecă palmele late, iar pe casetă se auzi foşnetul pielii uscate.

„Ştiu că nu mai are importanţă dacă am omorât douăzeci şi două sau douăzeci de persoane - voi muri - dar vreau să pun lucrurile în ordine..."

Vocea tărăgănată şi fără niciun fel de inflexiune a bărbatului îl făcu pe Mac să strângă din dinţi şi, cu toate că el n-ar fi recunoscut-o niciodată, ochii prea lipsiţi de culoare ai lui Byrnes îi dădeau fiori. Îţi venea greu să crezi că individul acesta şters şi care gafa ucisese de nenumărate ori. Şi părea tot atât de incredibil că era capabil să simtă cel mai mic regret.

„După aceea, poliţia a fost încântată că mi-a pus în cârcă crima familiei Farr şi, pentru că am trecut prin acel oraş, mi-a venit ideea să declar că am facut-o eu, ca să impresionez pe toată lumea. Dar am minţit. Vreau ca lumea să ştie asta înainte să mor. Ai auzit, Doamne? Le spun oamenilor că am minţit şi că-

mi pare rău. Nu vreau să-mi asum nişte crime pe care nu le- am comis. Dar vreau să vă mai spun că eu ştiu că, într-o bună zi, cel care i-a ucis pe oamenii aceia şi a înjunghiat-o pe fetiţă va plăti".

înregistrarea aceea se sfârşi, iar crainica cea blondă reapăru în imagine.

„Roscoe Lee Byrnes va fi ucis prin injecţie letală în Centrul corecţional Greene, din Waynesburg, Pennsylvania, vinerea aceasta. Zâmbetul larg îşi făcu din nou apariţia, cu strălucirea de rigoare. în continuare, alte ştiri..."

Dar Mac nu o ascultă. Cu o faţă sobră, opri televizorul, îndreptându-se apoi spre ieşire.

3.

Coridorul acela lung părea nesfârşit, întinzându-se în faţa ei asemenea unui tunel săpat sub un munte uriaş. Cineva ţipă- lung, mecanic, sfidător. Zgomotul se auzea peste tot în jurul ei. Se lovi de ceva - de o masă după care ricoşă într-o siluetă caldă şi învăluită în întuneric, îmbrăcată în ceva alunecos. Fiinţa nu avea un chip pe care să-l poate vedea, însă împrăştia un parfum special - parfum de santal. Fiinţa aceea ridicase, prevăzător, două degete în dreptul a ceea ce se ghicea a fi gura ei şi, în ciuda acelor ţipete, Teresa percepu un **„Şşş"** abia rostit şi liniştitor. îşi încordă auzul şi îl auzi a doua oară: **„Şşş",** înainte de a simţi durerea care-i sfâşia braţul stâng. înlemni, în vreme ce ţipătul despre care realiză că-i aparţinea dispăru, iar ea urmări cum silueta aceea coborî scara, îndreptându-se apoi spre uşa de la intrare. Apoi simţi cum sângele îi curgea de-a lungul braţului. Ea începu să alerge, strigând:

— Celeste! Celeste! Celeste!

Teresa se ridică brusc în capul oaselor, iar Sierra sări în poala ei, cu urechile şi mai ridicate, mârâind gros, din gât. Teri îmbrăţişă căţeaua cu blană maronie şi strălucitoare, uitându-se în fiecare colţ din dormitorul ei cu aer vesel, în care domnea încă soarele după-amiezii. Era doar un vis, gândi ea, uşurată.

Căţeaua simţi relaxarea din corpul Teresei. După ce aruncă şi ea o privire prin cameră, cu ochii ei atenţi de nuanţa mierii, Sierra linse nasul stăpânei vrând s-o liniştească.

— Mulţumesc, zise Teri. Acum mă simt mult mai bine. Sierra sări în sus şi se răsuci, cu picioarele din faţă întinse, cu dosul ridicat, gata să facă o năzbâtie.

Teresa o mângâie pe creştet.

— îmi pare rău, dar acum nu am chef s-o iau la fugă. Se uită la ceasul de pe noptieră. Era ora cinci după-amiaza, iar ea tocmai se trezise după două ore de somn, simţindu-se mai rău ca înainte, când fusese supărată, într-o stare de depresie şi, în plus, obosită, fiindcă în noaptea precedentă nu reuşise să adoarmă, cuibărindu-se în pat după plecarea lui Kent. Hai să mergem la parter şi să luăm o gustare, spuse ea. Nişte biscuiţi pentru tine şi o porţie de îngheţată pentru mine sunt excelente pentru a alunga resturile unui coşmar.

Ajunsă la bucătărie, Teresa îşi puse într-o cupă trei linguri de îngheţată, luând din cutia cu „bunătăţi" un biscuit mare cu carne de vită. Sierra se uită încrezătoare şi plină de speranţă spre bolul de îngheţată, dar Teri clătină din cap.

— îmi pare rău, fetiţo! Chestia asta are o porţie dublă de ciocolată, iar căţeii nu au voie ciocolată. Ea lăsă biscuitul pe podeaua de linoleum, simţindu-se cuprinsă de remuşcări în clipa în care Sierra îl privi plină de indiferenţă. îţi promit că mâine îţi cumpăr de la magazin rulouri cu cireşe, dacă în secunda asta te vei mulţumi cu biscuitul, o îndemnă Teri, iar căţeaua lăsă capul în jos, apucând biscuitul neapetisant.

Se îndreptară rapid spre living, Sierra strângând între dinţi biscuitul, de parcă ar fi fost o bucată de lemn, Teri ţinându-şi bolul rece cu îngheţată lipit de fruntea care ardea. Aruncă o privire spre televizor, după care, temându-se că va avea parte de o altă ştire legată de Byrnes, în care acesta să pretindă că nu el îi omorâse pe Hugh şi Wendy Farr, deschise, până la urmă, combina stereo. Se lăsă apoi în balansoarul mare şi confortabil, care părea să o cuprindă mereu într-o îmbrăţişare drăgăstoasă.

Ar fi trebuit să fie o zi fericită, se gândi Teresa, ziua în care micuţul Daniel îl întâlnise pe căluţul despre care ea spera să-i devină cel mai bun prieten, Caesar. în schimb, după-amiaza aceea se transformase într-un coşmar, pentru că Sharon şi Kent se certaseră până la urmă, iar Daniel se pornise pe plâns şi, cel mai rău dintre toate, Roscoe Lee Byrnes se declarase nevinovat în privinţa morţii celor doi Farr, tulburându-le gândurile Teresei şi lui Kent. Până seara tot oraşul va vorbi din nou despre asasinarea lui Hugh şi a lui Wendy, făcând speculaţii pe marginea nevinovăţiei Teresei, acea adolescentă „nebunatică şi rebelă", care supravieţuise acelei băi de sânge, având doar o singură tăietură, în vreme ce ceilalţi membri ai familiei fie muriseră, fie fuseseră înjunghiaţi.

Nu-i de mirare că am simţit nevoia să mă întind în pat după plecarea lui Sharon şi a lui Kent, îşi zise Teri. Nu m-a mai durut capul în halul ăsta de când a...

Din perioada care urmase după producerea asasinatelor, înainte ca Byrnes să fie prins şi să mărturisească faptul că el îi omorâse pe Hugh şi pe Wendy. După aceea, pe Teri o duruse constant capul, stomacul i se agita îngrozitor, iar noaptea avea parte de nişte coşmaruri oribile, cu cadavre mutilate şi bălţi mari de sânge.

După declaraţia lui Byrnes de acum opt ani, stomacul i se potolise, iar durerea de cap aproape că dispăruse. încă mai avea coşmaruri în care descoperea cadavrele lui Hugh şi Wendy, dar toate se terminau în momentul în care începea să strige. Nu mai avusese niciodată un vis legat de momentul în care ea ieşise din dormitorul lui Hugh şi Wendy. Nu avusese niciodată senzaţia că străbate coridorul, lovindu-se de ucigaş, simţind apoi tăietura lui de-a lungul braţului, după care acesta se răsucea rapid şi pleca aproape indiferent.

Şi niciodată până acum nu mai auzise în vis acel **„Şşş",**

I

chiar la urechea ei, un blând şi liniştitor **„Şşş",** dându-şi seama în acest moment că-l mai auzise şi înainte de noaptea aceea îngrozitoare de acum opt ani.Mac Mackenzie nu se putu abţine să nu strângă tare de volanul Lexus- ului său argintiu, aşa cum proceda, de obicei, când era stresat sau furios, iar în după-amiaza aceasta era şi una şi alta. Dacă nu ar fi deschis televizorul când făcea curat la bar... dacă nu, ce? Roscoe Lee Byrnes nu ar mai fi pretins că nu i-a ucis pe cei doi Farr? Mac şi mai ales Teresa nu ar mai fi fost consideraţi suspecţi? Şi poate nu ar fi subiectul unei alte anchete înfricoşătoare a poliţiei? Nu, cu cât afla mai devreme despre Byrnes, cu atât mai bine. Mac mai avea totuşi vreme să discute cu mama lui astăzi.

Mac parcă în faţa apartamentului ei, situat la primul etaj, privindu-şi apoi chipul în oglinda retrovizoare, cu obrajii uşor umezi din cauza îngrijorării şi a faptului că uitase să pornească aerul condiţionat din maşină. Inspiră adânc, trăgând aer în piept, ştiind că trebuia să-şi păstreze calmul. Mama lui era sănătoasă, dar, după moartea soţilor Farr, devenise agitată, nervoasă, reacţionând exagerat în faţa oricărui eveniment neplăcut, indiferent cât de puţin important ar fi fost acesta, iar declaraţia lui Byrnes nu putea fi considerată un fapt minor. Mac trebuia să se asigure că mama lui se simţea bine.

Bătu uşor în uşa Emmei, femeia aceea slabă şi înaltă, care purta şort şi avea întotdeauna părul cărunt perfect aranjat, rujul de culoare roz dând o uşoară strălucire feţei sale palide. Era stropită cu fainã pe faţă, iar în secunda aceea, îşi freca de mama focului palmele cu un prosop.

— Bună, mami, zise Mac, pe un ton lejer. Ce mai faci?

— Jedediah Abraham! strigă mama lui cu mare bucurie.

Mac simţi un gol în stomac. îi plăcea la nebunie faptul că mama lui se bucura de fiecare dată atât de mult să-l vadă, dar nu-i plăcea absolut deloc că i se adresa pe numele mic al celor

doi bunici ai săi, încăpăţânându-se să-i spună pe ambele nume,

II

nu simplu „Mac", aşa cum se numea el.

— Nu te aşteptam azi, fiule.

— Observ. Mac îi şterse faina de pe obraz. Pregăteşti o prăjitură, nu-i aşa?Un experiment. Vino, nu mai sta în căldura aia. Doamne, ai obrajii ca trandafirii, iar părul parcă ţi-e numai inele. Zici că ai venit tot într-o fugă până aici.

— Părul meu e drept, mamă. Iar obrajii mei nu au culoarea roşie a trandafirilor. Mă descrii ca pe o fecioară din timpul Renaşterii. Mac intră în apartamentul micuţ, care era decorat cu gust în tonuri de bleumarin şi bordo. Aproape că mi-e teamă să te întreb ce fel de experiment faci. Nu o să faci o gaură în stratul de ozon, nu?

Emma chicoti, pielea feţei încreţindu-se, la fel ca hârtia creponată, ochii ei verzi fiind extrem de mobili în secunda în care îl luă de braţ şi îi împinse spre cel mai puţin confortabil scaun din încăpere. Pentru o femeie atât de zveltă, era deosebit de puternică, împingându-l mai departe până ce el ateriză cu zgomot pe o pernă tare precum o strană din biserică.

— O, dragule, ce prostioare spui! O gaură în stratul de ozon! Nu prea îmi apreciezi eforturile culinare, nu-i aşa? îl luă la rost Emma, veselă, în vreme ce Mac încerca să iasă din şocul suferit de partea inferioară a spatelui lui, şi să-şi găsească o poziţie cât mai confortabilă. Lucrez la noua mea reţetă de brioşe.

— Mamă, o să dai gata magazinul de produse de patiserie, zise Mac. Ştii că nu trebuie să munceşti chiar atât de mult. Ba chiar nu trebuie să munceşti deloc.

— Şi ce-ar trebui să fac? Să stau îmbrăcată în halatul de casă şi să mă uit toată după-amiaza la seriale interminabile, cum face doamna Beemer, de jos, de la apartamentul 5? Sau să bârfesc toată ziua la telefon, cum face bătrâna aceea ramolită de la apartamentul 8? Ar trebui să-i plătească pe alţii să vorbească despre ea, atât e de dezagreabilă!

— Nu, mamă, ştiu că nu eşti făcută să trândăveşti.

III

Spuneam că nu mai trebuie să munceşti chiar atât de mult. Eşti la pensie acum.

— La pensie, pe naiba! replică Emma, punând lângă el un pahar de ceai cu gheaţă. Şi ce ne facem dacă clubul tău dă faliment?

— Eu nu cred să dea faliment, dar, dacă vom ajunge aici, mă apuc de altă afacere. Mac sorbi recunoscător din ceaiul dulce şi rece. Niciodată nu voi mai permite să fim săraci, mamă.

— Eu am fost săracă aproape toată viaţa, aşa că sunt obişnuită. Emma se întoarse din nou în bucătăria micuţă, despărţită de living printr-o simplă tejghea cu două niveluri, marca Formica. Luă un bol pentru mixer şi începu să amestece untul cu furie. Cu toate astea, nu am vrut niciodată ca şi copiii mei să fie săraci, şi voi aşa aţi fost ani buni. Şi cu siguranţă nu mi-am dorit ca fetele mele să renunţe la colegiu! N-ar fi groaznic să se întâmple asta, când mai au doar câteva luni până la absolvire? Ea lăsă cu zgomot bolul pe tejghea. Ooo, ar fi îngrozitor!

— Mamă, nu te amărî pentru ceea ce nu se va întâmpla, vorbi Mac liniştitor. Nu suntem săraci. Fetele vor termina colegiul. Eu o să fac clubul să funcţioneze şi în continuare, tu vei coace până ce vei da gata şi cuptorul ăsta nou şi o să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Mama lui părea tot neliniştită, pierdută în viziunea ci în care familia eşua brusc şi lamentabil, ajungând la o sărăcie lucie. Nu era momentul potrivit să aducă vorba despre Byrnes. Mac căută un subiect care să-i trezească interesul.

— Văd că ieri ţi-ai aranjat părul.

— Părul meu? Palmele ei se ridicară de pe castron, aşezându-se pe şuviţele argintii şi ondulate. Da, mi l-am aranjat. O extravaganţă...

— Nu, nu e. Care e ultima bârfa de la coafor?

— Ei, niciuna care să te intereseze. Oricum, fata care

IV

mi-a aranjat mie părul vorbea întruna de iubitul ei, ocărându-l, şi nu era atentă la ce făcea. De data asta m-a aranjat *complet* aiurea!

Mac râse strâmb. Părul mamei lui, care încărunţise complet în decursul celor şase luni de după dispariţia lui Marielle Farr, arăta la fel ca altă dată.

— Cred că arată cât se poate de bine, zise Mac din toată inima. Atâtea doamne în vârstă au părul rar, dar al tău e la fel de des cum am văzut eu în fotografii că îl aveai în tinereţe!

Emma se înroşi şi zâmbi, după care luă bolul, trecând din nou la amestecarea cu febrilitate a untului.

— Aşa crezi? Tatălui tău îi plăcea părul meu. Zâmbetul îi dispăru. Dar nu i-a plăcut destul de mult.

— I-au plăcut mult mai mult băutura şi jocurile de noroc, zise Mac cu amărăciune. Nu avea destul creier ca să ştie că o femeie de treabă valorează mult mai mult decât toată băutura sau toţi banii din lume obţinuţi la jocurile de noroc.

Emma renunţă să mai bată untul pentru brioşe şi-l privi în ochi.

— La fel ca şi Hugh Farr şi mulţimea lui de femei, cu toate că o avea pe Marielle. Vocea ei deveni tăioasă. Ştiu de ce ai venit. în primul rând, fiindcă Celeste a început să vorbească despre asasinate şi a pomenit şi ceva legat de Teresa; în afară de asta, omul acela oribil, Byrnes, a apărut la televizor şi a declarat că nu i-a omorât el pe Hugh şi pe Wendy. Oare când va lua sfârşit grozăvia asta? O să-mi răspundă şi mie cineva? Emma începu pe neaşteptate să tremure. O să-mi dai *tu* un răspuns?

Mac se ridică imediat şi porni cu paşi mari spre mama sa, strângându-i la piept corpul care tremura.

— De aceea am venit, mamă. M-am temut că ai auzit de Byrnes şi că te- ai necăjit.

— Da, aşa este, am fost şi sunt! Emma încă se agita, dar

V

îşi înghiţi hohotele de plâns. Se îndepărtă de Mac, lăsă din nou bolul pe blatul din bucătărie, după care se întoarse cu faţa spre el. De aceea m-am apucat de gătit. Gătitul de obicei mă calmează, dar astăzi nu a reuşit. îşi ridică privirea spre el, cu ochii înecaţi în lacrimi. Ai auzit ce a declarat Celeste? A acuzat-o pe Teresa de comiterea crimelor. Cum *a putut* să facă aşa ceva? Teresa o iubeşte foarte mult!

— Aseară, câţiva clienţi mi-au povestit despre scena de la Bennigan, cu Celeste. Nu cred că Celeste a acuzat-o pe Teri. Doar a pomenit-o.

— Ea a început să cânte! Emma spuse fraza asta ca şi cum fata ar fi aruncat bulgări aprinşi cu mâinile goale. A început să recite imnuri ca un fel de demon! Eu nu am crezut *niciodată* că va fi mai de soi decât mama ei, cu toate că, atunci când am cunoscut-o eu, era abia o copilă. Aşchia nu sare departe de trunchi, ştii bine. Wendy era rea şi s-ar putea ca Celeste să-i semene leit!

Mac se îngrijora ori de câte ori mama lui folosea un limbaj care se potrivea mai mult unor puritani decât unei femei din epoca modernă. Ea fusese întotdeauna o femeie credincioasă, dar credinţa ei alunecase spre o latură extremă din momentul în care Hugh Farr divorţase de Marielle, iar casa Farr devenise un spaţiu al tensiunii şi nefericirii.

Mac era îngrijorat chiar şi pe vremea aceea, cu toate că abia ieşise din adolescenţă, făcându-şi planuri de viitor - planuri care spera să aibă succes, pentru a avea mai mulţi bani şi a-şi îngriji mai bine familia apoi pentru că observase că starea sufletească a mamei lui se schimbase şi ea. Nu mai vorbea despre credinţa ei în bunătatea şi generozitatea Domnului. în schimb, începuse să creadă într-un Dumnezeu al răzbunării, nemaiîndemnându-i pe copii „să întoarcă şi celălalt obraz", aşa cum îi sfătuise toată viaţa.

— Mami, Celeste nu-i o fată rea, zise Mac, cu blândeţe.

VI

Când era mică, a avut parte de un eveniment îngrozitor... cât despre ce a spus la Bennigan... ei bine, nu ştim cu exactitate ce a spus, nu? Oare nu putem să-i acordam beneficiul îndoielii?

Emma tremura mai departe în braţele lui.

— Cred că da, totuşi, cum spuneam...

— Aşchia nu sare departe de trunchi. Adică cu semăn cu tata?

Emma păru îngrozită.

— Tu *nu eşti* ca omul acela!

— Atunci, poate că nici Celeste nu-i ca Wendy. Probabil că seamănă mai mult cu tatăl ei, Jason, despre care am auzit că e băiat de treabă. Mac se forţă să surâdă, cu toate că agitaţia mamei lui îl nemulţumea. Deocamdată, de ce nu te calmezi, mamă? O să aflăm, până la urmă, ce a vrut Celeste să spună. Nu cred că l-a crezut cineva pe Roscoe Byrnes.

— Poate că da. Poate că aşa este, fiule. Ea se răsuci cu spatele la el, luând din nou bolul cu unt pentru brioşe. Acum opt ani, atât de mulţi au vrut să creadă că Teresa era vinovată de moartea tatălui ei şi a iubitei lui, ne vrând nici măcar să se gândească la ideea că autorul ar putea fi altul! Cu mâna tremurându-i, Emma umplu o lingură adâncă cu cremă pentru brioşe, punând prea mult într-una din formele speciale în care le cocea şi tăcând compoziţia să se reverse pe masa îngustă. Ia uite ce-am făcut!

— Lasă că şterg eu.

— Nu! Emma şterse compoziţia pentru brioşe cu câteva şerveţele de hârtie. Nu voiam să ţip la tine. Numai că nu mă împac cu ideea că povestea asta a ieşit iar la suprafaţa tocmai acum, când Teresa îşi refacuse viaţa atât de frumos. Să ştii că ea mă sună din când în când, adăugă Emma. Ba, mai mult, de două ori m-a şi vizitat. M-a rugat să nu-ţi spun.

Cât de inocentă păruse ea, cu o seară în urmă, la club, când îi spusese că mama lui era bine, că acum locuia într-un

apartament. Deci, ea se mai interesase, până la urmă, de familia

VII

MacKenzie, îşi zise Mac, plăcut impresionat, cu toate că Teresa păstrase secretul.

— Deci Teri a trecut pe la tine? Ce drăguţ, zise el, indiferent.

Emma aruncă şerveţelele la coş, după care trase adânc aer în piept. Uşurat, aproape că văzu cum teama şi furia dispăreau de pe chipul mamei. Se spălă pe mâini cu apă rece, şi le şterse la nesfârşit cu un prosop de cârpă, după care se uită dojenitor la Mac.

— Tu ai fost fascinat de Teresa de când era o copilită.

— Doamne, mamă, mă faci să semăn cu un pedofil. Când am cunoscut- o, avea şaisprezece ani.

— Ei, Jedediah Abraham, nu lua în van numele Domnului! Chiar dacă avea şaisprezece ani, era prea mică pentru tine.

— Da, ştiu. Şi atunci o ştiam. Nu am început o relaţie cu ea până când n-a împlinit şaptesprezece ani şi, oricum, atunci doar vorbeam şi ne plimbam. Părea mai matură, nu de şaptesprezece ani.

— Iar tu ai simţit că te-ai îndrăgostit de ea. Eu mi-am dat seama, iar Hugh Farr a observat şi el.

— Da, şi-a dat seama şi a încercat să ne despartă, dar Teri s-a furişat mereu ca să se întâlnească cu mine. El credea că eram... în fine, că faceam ceva necuvenit - dar, aşa cum spuneam, în majoritatea timpului, stăteam de vorbă. Ne cumpăram coca-cola sau îngheţată la cornet, în părculeţul acela, la o clădire distanţă de casa ei. După ce mama ei a fost trimisă la sanatoriu şi apoi la mătuşa sa, Beulah, iar Hugh a obţinut ordinul prin care lui Marielle nu i se permitea să se mai apropie de Teri, ea a declarat că sunt singurul cu care poate vorbi şi care o înţelege.

— A plâns foarte mult după mama ei şi a zis că, îndată ce va împlini optsprezece ani, va pleca din casa familiei Farr ca

să-şi „salveze" mama. Aşa cum nu-l plăcea pe tatăl ei, aşa nu o

VIII

plăcea nici pe mătuşa Beulah. Pe chipul lui Mac apăru o umbră de tristeţe. Dar Teri n-a reuşit niciodată să-şi salveze mama. Nici măcar nu a reuşit *s-o vadă* înainte ca Marielle să dispară.

Emma începu să toarne brioşele în forme. Mac îşi dădu seama că ea se înfuriase din nou.

— Ce s-a întâmplat, mamă?

— Nimic, dragule, zise ea, pe un ton uşor alintat.

— Te cunosc. Ceva din ce am spus te-a supărat. Emma întinse şi mai mult crema pe blat. Ştii că nu poţi păstra un secret faţă de mine.

Emma se uită într-o parte.

— O, asta aşa e! Tu nu ai fost niciodată în stare să nu-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. De mic, era obligatoriu să ştii *tot* ce se petrece. Eşti de-a dreptul enervant, să ştii!

— Ador să fiu enervant, zise Mac, răutăcios, sperând să-i calmeze agitaţia. Acum, ia spune, de ce te-ai supărat atât de tare?

Emma oftă adânc, renunţă definitiv la brioşe, conducându-l din nou în living. îl împinse iar pe scăunel, după care se aşeză fără fasoane pe canapeaua cu tapiţerie din creton.

— Teresa şi-a mai întâlnit mama o dată, înainte ca Marielle... să dispară.

Mac îşi îndreptă spatele pe scaunul tare ca piatra.

— Teri şi-a văzut mama! Mie nu mi-a spus-o niciodată!

— Era un secret. Teresa chiar ştie să păstreze un secret!

— Mdaa, ştiu. Şi, după toate aparenţele, şi tu. Mac se aplecă încet şi luă între mâinile lui mâna cu vene groase a mamei sale. Ei, ia spune-mi şi mie când şi cum şi-a revăzut Teri mama.

Emma părea resemnată.

— Marielle a venit acasă la familia Farr cu o zi înainte de petrecerea în care Wendy a anunţat că e însărcinată. Marielle credea că Hugh şi Wendy nu erau acasă. Hugh era

plecat şi nu urma să se întoarcă până seara. Wendy era acasă,

IX

dar maşina ei se afla în garaj, fiindcă tocmai fusese reparată. Oricum, eu am auzit acea bătaie slabă în uşă şi, când m-am dus să deschid, în faţa mea stătea Marielle. Eram aşa uimită, că am rămas locului, uitându- mă la ea.

— Casa lui Beulah, mătuşa lui Marielle, se află la trei kilometri distanţă faţă de casa familiei Farr. Oare o adusese cineva cu maşina?

— Nu. A venit pe jos. Era epuizată, sărăcuţa! Sănătatea ei era şubredă.

— Te referi la psihicul ei?

— Nu, la sănătatea fizică. A naibii Beulah! Emma îşi trase mâna dintre ale lui Mac, fluturând furios din braţ. Nu-i păsa câtuşi de puţin de Marielle, cu toate că erau rude de sânge. A luat-o în grijă doar pentru că primea bani de la Hugh. Ea nu a avut niciodată cu adevărat grijă de Marielle. Ştiu bine asta, fiindcă Beulah mi-a dat voie să o vizitez de câteva ori. Marielle era prea slabă - fiindcă nu era hrănită corespunzător -, iar Beulah nu m-a servit nici măcar cu o cană de cafea. Odată, m-am dus direct la bucătărie şi mi-am pregătit chiar eu nişte cafea. I-am pregătit şi lui Marielle o felie de pâine cu unt de arahide şi jeleu. Beulah avea numai nişte vechituri pe acolo. Alunele măcar conţin proteine, iar Marielle chiar avea nevoie de o porţie de mâncare sănătoasă.

— Doamne! Mirarea lui Mac era sinceră. Poate Teri ştia că mamei ei nu i se dădea suficient să mănânce?

— Sunt sigură că nu. Marielle şi-a motivat, probabil, într-un anume fel greutatea precară, ori poate că a purtat nişte bluze mai largi în zilele în care a fost vizitată de Teresa. Dacă biata fată ar fi ştiut că mama ei nu primea destul de mâncare, ar fi făcut ceva în acest sens.

— Cu siguranţă, chiar dacă avea doar şaptesprezece ani. Mac nu-şi putu ascunde admiraţia care-i răzbătea în voce.

— Beulah mi-a spus că Marielle îşi petrecea majoritatea

X

timpului citind sau uitându-se la televizor, zise Emma mai departe. Beulah n-o supraveghea niciodată. Dormea în fiecare după-amiază, ca şi cum ar fi avut cine ştie ce activitate care ar fi ostenit-o. Probabil că nu curăţenia. Cocioaba aia arăta de parcă n-ar mai fi fost curăţată de câteva săptămâni, iar bucătăria - o podea rigidă şi nişte dulapuri murdare. Odată, am văzut acolo un gândac care se plimba ca pe propria lui moşie!

Mac îşi privi atent mama.

— Mamă, nu mi-ai spus niciodată că o vizitezi pe Marielle.

— I-am promis lui Marielle că nu voi spune nimănui despre aceste vizite. îi era atât de teamă de Hugh, îi era teamă că, dacă află, mă va concedia. îi era de asemenea teamă că el va afla că Teresa o vizita mai des decât îi permisese judecătorul. De Beulah nu ne temeam că ne va pârî - Hugh ar fi luat-o pe Marielle de acolo, iar Beulah nu şi-ar mai fi primit banii pe care îi primea pentru că avea grijă de ea.

— Hugh ştia, probabil, cum era tratată Marielle, dar nu făcea nimic în acest sens. Era un bătrân nemernic. Mama lui îl privi aspru, ca un reproş, iar el se simţi brusc ca la paisprezece ani. Scuze, voiam să spun că era un om... un om bătrân. Acum, mai povesteşte-mi despre vizita pe care a facut- o Marielle la casa Farr.

Emma îşi feri din nou privirea.

— Cred că nu trebuia să-i permit să intre în casă, dar ca o mamă să nu-şi poată vedea copilul... ei bine, era o adevărată cruzime! Când Marielle a venit acolo, i-am spus că n-ar fi trebuit să vină - că vom avea probleme. Dar ea m-a implorat s-o las s-o vadă pe Teresa. Lacrimile îi curgeau şiroi pe faţă şi arăta palidă, slabă şi îndurerată, aşa că nu am putut rezista. I-am spus că Wendy era acasă, că va trebui să aştepte afară, că ar trebui să meargă într-o parte a casei, acolo unde vegetaţia era

înaltă şi se putea ascunde, până mă duceam eu s-o chem pe

XI

Teresa.

A avut noroc că fetiţa era acasă, iar Wendy se uita la televizor. Teresa s-a furişat afară. Mă bucuram pentru ele, dar eram un pachet de nervi, speriată că Wendy mă va întreba unde e Teresa - Hugh o ruga să facă asta ca să o poată ţină sub supraveghere dar că nu m-a întrebat nimic, slavă Cerului. Cel puţin la vremea aceea i-am mulţumit.

Apoi s-a întâmplat ceva şi mai rău. Zece minute mai târziu, Hugh Farr a venit acasă! A târât-o pe Marielle în casă şi i-a tras o mamă de bătaie, de credeam că o să mi se oprească inima. Teresa s-a repezit ţipând spre el, iar el a pocnit-o atât de tare peste faţă pe biata copilă, că aproape a trântit-o la pământ. Iar pe Wendy o pufnise râsul! în vreme ce el era ocupat s-o pocnească pe biata fată, Marielle a profitat de moment şi s-a furişat afară, făcându-se nevăzută.

După care Hugh s-a înfuriat pe mine. Wendy m-a văzut stând de vorbă cu Marielle, la intrare, şi, în loc să spună ceva, a preferat să se dea în spectacol, sunându-l pe Hugh. Era o viperă şi nu era potrivită ca mamă pentru micuţa pe care urma să o trimită la o şcoală din străinătate, ca să nu- şi mai bată capul cu ea. Oricum, Hugh stătea acolo în faţa mea, ţipând de ziceai că voia să dărâme casa. M-a speriat atât de tare, încât am scăpat jos bolul pe care-l aveam în mână, dar el a ţipat şi mai tare. Emma se opri, pe neaşteptate, având o înfaţişare buimacă. Fiule, credeam că ţi-am spus toate astea, cel puţin partea aceea cu Teresa şi cu faptul că el a ţipat tare la mine.

— Mi-ai zis că a urlat la tine atunci când te-a concediat. Atâta tot.

Faţa Emmei exprimă brusc o mare uimire.

— Dar tu erai foarte furios - eşti sigur că nu am spus mai mult, de te-ai înfuriat atât de tare atunci?

— Nu aveam dreptul să fiu furios, din moment ce te concediase şi ţipase la tine? Ai spus atunci că te-a ameninţat că

nu te va mai angaja nimeni în oraşul nostru, că va avea el grijă

XII

de asta.

Emma părea că se întoarce în sine însăşi, concentrându-se.

— Da, da, exact aşa a zis. Oricum, nu cred că m-ar fi acceptat prea mulţi. Pe vremea aceea nu eram atât de pricepută.

— Erai minunată - deşteaptă şi muncitoare. Ai făcut mai mult decât ar fi fost nevoie pentru familia Farr, chiar şi după ce Hugh a divorţat de Marielle. Spune mai departe, mamii.

— Ei, l-am implorat să nu mă concedieze şi el s-a apropiat de mine. Am crezut că o să mă lovească, dar Teresa l-a apucat de braţ. Bărbatul acela laş s-a întors atunci spre ea şi a pocnit-o iar peste faţă! Celeste a intrat în cameră, albă ca hârtia la faţă, dar Hugh şi Wendy nici nu au băgat-o în seamă. Hugh mi-a ordonat să ies afară, iar eu am luat-o la fugă spre uşa de la intrare, dar nu înainte de a-i spune lui Wendy că acum putea să râdă, găsind o scuză amărâtă pentru omul cu care s-a măritat, pentru că în curând Dumnezeu îşi va arunca pedeapsa Sa asupra lor, a amândurora!

Emma începu să plângă, iar Mac se mută pe canapea, mai aproape de mama lui şi, punându-şi braţul în jurul trupului ei slab încercă să o liniştească:

— Nu plânge, mamă. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Emma vorbi printre sughiţuri:

— Hugh mi-a zis că se va duce la poliţie să declare că i-ai făcut rău fiicei sale. în ciuda acestui lucru, tu ai vrut să-l înfrunţi pe Hugh, dar eu ţi-am spus să nu te apropii de casă. Hugh a mai adăugat că va declara şi faptul că Marielle s-a prezentat acolo şi că a încălcat ordinul judecătoresc, care-i interzicea să se apropie. A zis că poliţia o va duce din nou la sanatoriu.

Emma îşi şterse lacrimile de pe faţă cu dosul palmei, ca un copil.

— Hugh chiar a rănit-o pe Teresa atunci când a pocnit-o

XIII

a doua oară - faţa ei era roşie ca focul, iar din buze îi curgea sânge, şi asta doar pentru că încercase să mă apere. în afară de asta, nimeni, nici chiar Wendy, nu a băgat-o în seamă pe Celeste, care semăna cu o micuţă stană de piatră. Nici măcar nu clipea.

— Probabil că era îngrozită.

— Probabil, zise Emma încet. Dar ea nu plângea. Stătea acolo şi se uita la noi. Părea ireală, de-a dreptul ireală.

— în regulă, mamă, nu te mai gândi la asta. S-a întâmplat de mult.

— Da. De mult.

Emma scânci pentru prima dată a plâns, după care se ridică în picioare, privindu-l pe Mac cu o hotărâre pe care el nu o mai văzuse niciodată în ochii ei.

Violenţa aceea a fost stopată acum mulţi ani, pentru că Hugh şi Wendy au fost opriţi şi ei, mormăi ea. Să mă ierte Dumnezeu, dar *trebuia* să-i oprească cineva înainte ca ei să ruineze vieţile tuturor

!1.

I

în drum spre club, Mac se trezi că strânge mâinile pe volan, după care le relaxă şi, în numai câteva secunde, descoperi că îi sunt din nou crispate. Dădu drumul la muzică, cu sonorul tare, după care o dădu mai încet, ca la urmă să o închidă de tot. Vorbele mamei lui îi bubuiau în minte: *„Să mă ierte Dumnezeu, dar trebuia să-i oprească cineva înainte ca ei să ruineze vieţile tuturor!"* în secunda în care o întrebase la ce se referă, ea replicase scurt:

— Unele lucruri trebuie să rămână nediscutate.

După ce repetase întrebarea a treia oară, ea îl privise cu nişte ochii împăienjeniţi, îşi trecuse palma prin părul lui drept, rostind trist şi obosit:

— Fiule, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar acum aş vrea să rămân singură, pe cuvânt. Vorbim peste câteva zile. La plecare, ea nici măcar nu-şi luase la revedere, întorcându-se absentă în bucătărie şi începând să amestece cu putere ce mai rămăsese din compoziţia pentru brioşe.

Se ascundea de propriile amintiri, gândi Mac. De aia se apucase cu atâta râvnă de afacerea cu produse de patiserie. Mama lui încercase mereu să uite de necazurile vieţii, muncind cu asiduitate. Şi, după toate aparenţele, îi reuşise, gândi el nemulţumit, până în clipa în care eu am forţat-o să readucă la suprafaţă trecutul, retrăind clipele celei mai dureroase zile din viaţa sa. Bineînţeles că se dusese la ea cu cele mai bune intenţii, dar bunele intenţii duc uneori la nişte rezultate dezastruoase.

„Dumnezeu să mă ierte, dar *ei* trebuiau *opriţi... ei* trebuiau *opriţi... Să mă ierte Dumnezeu..."* Vorbele Emiliei răsunau în minte lui Mac. La ce naiba se referise? Oare credea că moartea lui Hugh şi a lui Wendy se datorase intervenţiei divine? Ea credea oare că Dumnezeu trimisese în noaptea aceea pe altcineva în casă pentru a ucide cuplul pe care îl considera atât de rău? îi cerea lui Dumnezeu să o ierte, fiindcă ea considerase că aceştia primiseră exact ce meritau? Sau voia ca Dumnezeu s-o ierte pentru ceva cu mult mai rău? Pentru ceva făcut de ea? Ultima propoziţie trimise o undă de şoc prin trupul lui Mac, care avu o revelaţie bruscă. El îşi aprinse rapid o ţigară, cu toate că-şi promisese că până la sfârşitul verii va renunţa la fumat. Când era nervos sau preocupat, faptul că ţinea o ţigară între degete părea să-l calmeze, iar în secunda asta chiar era preocupat. De fapt, era la fel de îngrijorat ca acum opt ani, când realizase că moartea lui Hugh Farr nu o eliberase pe Teresa, ba, din contră, îi crease un imens neajuns, ea fiind acuzată de cele două crime.

La început. Mac se hotărâse să meargă în apartamentul lui, situat deasupra clubului, ca să încerce să se relaxeze puţin, dar acest lucru ar fi fost imposibil. Brusc, îşi dăduse seama care era cealaltă femeie pe care trebuia să o viziteze în seara aceea. El trecu pe lângă club, îndreptându-se spre nordul oraşului, după care întoarse pe drumul îngust care ducea spre Farr Fields.

Trecând cu maşina prin dreptul câmpurilor acoperite cu iarba de nuanţa smaraldului, amintindu-şi cum arătau acestea cu patru ani în urmă - micuţe, pline de buruieni, uscate - realiză că totuşi Teresa făcuse o muncă herculeană, transformându-le într-un pământ fertil şi deosebit de frumos. Cu toate că pe vremea aceea nu comunicaseră, prietenii săi îi spuseseră că Teresa nu lăsase totul pe seama muncitorilor. Lucrase, acolo pe câmp, cu tot atâta îndemânare ca şi bărbaţii.

Mac admirase întotdeauna tenacitatea lui Teri şi inventivitatea ei, voinţa ei de a-şi umple palmele de sudoare şi noroi, pentru a da o mâna de ajutor, cât mai mult posibil. Nu era

câtuşi de puţin snoabă ori leneşă. Prin asta, îi amintea de mama sa. Dar exista, totuşi, o diferenţă - Emma MacKenzie fusese întotdeauna timidă şi uşor de combătut.

Pe de altă parte, Teresa era o fire încăpăţânată, impetuoasă, uşor nesăbuită, iar din punct de vedere emoţional, cea mai puternică femeie pe care o cunoscuse vreodată. Şi, în secunda asta, chiar aceste calităţi, împreună cu refuzul ei de a admite că era o fiinţă care putea fi învinsă, la fel ca oricare alta, era acel ceva care-l înspăimânta pe Mac. Dacă părerea ei era că Roscoe Lee Byrnes spunea adevărul, va începe să facă cercetări în privinţa persoanei care-i ucisese pe Hugh şi Wendy, nu din dragoste pentru cei doi, ci pentru a face lumină pentru ea şi fratele său. Iar Mac ştia că, răscolind trecutul, ar fi putut să sufere mai mult ca niciodată sau să păţească ceva şi mai rău.

El văzu un chip palid care îl privea prin geamul de la uşă, în timp ce uşa se deschise chiar înainte ca el să apese butonul de la sonerie. Teresa stătea în faţa lui, înaltă şi serioasă, întrebând cu o voce obosită şi tărăgănată:

— Ai venit să-mi prezinţi condoleanţe?

— Nu, am venit să-ţi ofer ajutorul meu.

Teri îi făcu semn să intre. Imediat ce intră în casă, un vârtej de păr maroniu îl încercui, mârâind şi lătrând feroce. Ochii căprui ai lui Mac se făcură mari, iar el se dădu înapoi spre uşă, până când Teresa strigă:

— Sierra, nu! Ajunge! Căţeaua nu se mai roti în jurul lui, dar îl privi mai departe feroce, cu părul lucios zburlit pe spate, mârâind înfundat. Teri se opri în dreptul ei, luând-o în braţe. E un prieten. înţelegi? Teri se întinse, mângâind glezna lui Mac. *Prieten*. Sierra o privi întâi pe Teri, apoi se uită la mâna ei, aşezată pe piciorul străinului, după care păru că se linişteşte şi se aşează, deşi continua să-l privească răutăcios pe Mac.

— Dumnezeule mare, zise Mac, pe jumătate uimit, pe jumătate uşurat. Se pare că ai un paznic pe cinste.

— O cheamă Sierra şi e un excelent câine de pază. Uneori chiar prea zelos. Problema e că deşi uneori pare foarte rea, de trei ani, de când o am, nu a muşcat pe nimeni, niciodată.

Teri se opri. Ce-ai zice să-i spui pe nume şi s-o mângâi pe cap sau să faci orice altceva, ca să-i dovedeşti că nu vrei să-mi faci niciun rău?

Mac, care iubea enorm câinii, zâmbi spre căţeaua care-l privea atent, zicând:

— Salut, Sierra! Eşti o frumuseţe, să ştii. După care se aplecă, aşezându-şi palma, cu faţa în jos, dedesubtul nasului ei. Eu sunt Mac, continuă el, în vreme ce căţeaua îl mârâia mai departe. Nu-i fac niciun rău stăpânei tale, promit.

Oarecum convinsă, Sierra se ridică, dându-se doi paşi mai în spate, pentru a-i permite lui Mac să intre în încăpere. El îi mai zâmbi o dată, după care îşi roti privirea prin cameră. Nu mai fusese niciodată în casa lui Teri, astfel că admiră podelele strălucitoare din lemn de stejar, bârnele tavanului înalt, ferestrele mari care permiteau soarelui să strălucească pe pereţii zugrăviţi în galben şi pe mobilierul în nuanţă bej, decorat în stil country şi cu perne cu tapiţerie aurie. încăperea emana un sentiment plăcut de confort rustic.

— Dumnezeule sfinte! exclamă Mac. Mi-a spus cineva că ai redecorat de curând ferma.

— Da, aşa intenţionam, dar casa arăta mult prea rău. A trebuit s-o dărâm, iar un prieten, arhitect, m-a ajutat s-o amenajez. Mi-am dorit ceva romantic, în stil rustic. Teresa se hotărî, până la urmă, să surâdă uşor. Cred că eşti de acord.

Privirea lui Mac trecu uşor peste cele două lustre-lampion care se aflau deasupra uşilor glisante ce dădeau spre terasă şi peste şemineul mare, în stil franţuzesc.

— E minunat, superb, Teri. Pe bune! Ştii, dacă mă uit bine la casa asta şi la club, cred că ar fi trebuit să te faci arhitect.

Obrajii Teresei se îmbujorară.

— Ei, chiar sunt un arhitect *amator*, dar, după cum spuneam, am avut nevoie de ajutorul unuia adevărat. Am avut nişte dispute uşoare - eu ştiam exact ce-mi doream, iar el spunea că are nişte idei care vor da casei ceva mai multă distincţie -, dar nu m-am dat bătută.

— Aşa ai făcut mereu. Mac râse, cu toate că deja se întreba dacă acel arhitect era pentru ea ceva mai mult decât un amic. Odată ce Teresa Farr îşi pune ceva în cap, nu are cine s-o mai întoarcă din drum.

— Unii o numesc încăpăţânare şi nu li se pare prea atractiv.

— Eu o numesc ştiinţa de a nu da greş şi o găsesc a naibii de atractivă.

— Ei... mulţumesc. Teresa se simţi brusc ruşinată, neştiind, într-un fel, ce să spună sau să facă. în final, reuşi. Vrei nişte limonadă rece?

— Sună ispititor, zise el, cu toate că băuse ceai la maică-sa acasă. Sierra o să mă lase să stau jos?

— Probabil. Dar să te mişti încet şi *cu maximum de prudenţă.*

Mac păstră pe chip un surâs rigid, adresat câinelui, apoi se îndreptă spre un scaun adânc, superb, cu pernă confortabilă. Din momentul în care se aşeză jos, Sierra renunţă probabil să-l mai considere o ameninţare, pentru că o urmă pe Teri în ceea ce Mac consideră a fi bucătăria. Mac profită de avantajul singurătăţii, ca să studieze mai îndeaproape camera în care se afla. Nişte obiecte din sticlă Fenton Art tronau pe poliţa şemineului, irizaţiile lor aurii, de ferigă, bleumarin şi rubinii strălucind în bătaia razelor de soare al după-amiezii. în mijlocul acelei poliţe era aşezat un vas, decorat manual cu elemente florale. Mac era sigur că mai văzuse acest vas în casa familiei Farr. Cu siguranţă, fusese alegerea lui Marielle, nu a lui Hugh, gândi el, sec.

Mac se întoarse într-o parte, privind spre biblioteca încastrată în perete, lângă uşile franţuzeşti, glisante. Volume, legate în piele, de Thackeray,
Austen, Dickens, Stendhal, Melville, Hemingway şi Bellow îi atraseră atenţia. Avea şi multe volume de Fitzgerald, desigur. Mac îşi aminti că Fitzgerald era scriitorul preferat al lui Teri, iar privirea ei devenea visătoare în clipa în care vorbea despre scrierile lui. Până s-o cunoască pe ea, Mac nu citise niciun autor

clasic. Deşi era adevărat că avea şi el o colecţie a volumelor lui Fitzgerald alături de câteva dintre cărţile lui Hawthorne şi *Război şi pace* a lui Tolstoi, un roman pentru care avusese nevoie de o vară întreagă ca să-l citească! Doamne sfinte, îşi zise el. Femeia asta îl transformase într-un cititor pasionat!

Continua să zâmbească, imaginându-se un maestru în ale literaturii, în secunda în care Teri reveni, aducând o tavă pe care se aflau paharele şi carafa pentru limonadă. Aşeză tava pe masa lată, de culoare bej, pentru cafea.

— Am adus şi nişte prăjiturele cu ciocolată. Le-am pregătit chiar eu, iar Daniel mi-a zis că nu le-am ars aşa de mult ca altă dată, dar nu mă voi simţi jignită, dacă vei renunţa la ele.

— Ooo, ce compliment din partea lui Daniel, nu? râse Mac, luând imediat o prăjitură.

— E sincer. Teri se aşeză pe canapea, în faţa lui. După cum ştii, gătitul nu e punctul meu forte.

— De unde să ştiu? Mie nu mi-ai gătit niciodată.

— Consideră că astfel ai fost binecuvântat.

Teri zâmbi din nou, iar Mac se simţi pe loc mai relaxat. După care ea adăugă:

— Cu siguranţă ai auzit despre Roscoe Lee Byrnes. Ce zici de prostiile pe care le spune?

— Tu ai o părere despre prostiile unui criminal în serie care mai are o săptămână până va fi executat şi vrea să arunce „bomba"? Mac îşi dădu ochii peste cap. Nu l-aş crede nici dacă ar jura cu mâna pe toate Bibliile, chiar dacă spune că l-a descoperit de curând pe Hristos.

— Atunci de ce pretinde că nu i-a ucis pe tata şi pe Wendy?

— Ca să atragă atenţia. Vrea să plece făcând senzaţie - poate că cineva va scrie o carte despre el, aşa că de ce să nu facă puţină agitaţie înainte de final? Nu e Einstein, dar ştie să-i facă pe oameni să vorbească despre el, înainte să fie executat. Ooo, Doamne, vrea să se scrie despre el acum, la sfârşit!

— Asta e şi părerea lui Kent. Teri sorbi din limonadă, privind fără ţintă dincolo de el. Nu pot să cred că după toţi anii

ăştia în care am încercat, emoţional şi mental, să uit de acea tragedie, vine şi mă pocneşte din nou peste faţă, acum, când încerc şi eu să pun pe picioare o nouă afacere.

— Teri, unii se vor apuca să bârfească săptămâni întregi pe marginea acestui subiect. Dar mulţi vor vedea povestea exact aşa cum este, de fapt - o încercare ridicolă şi crudă de a face puţină agitaţie, de a câştiga un strop de faimă. Pentru că, la urma urmei, cred că şi Byrnes realizează că, după atâta amar de vreme, oamenii şi-au cam pierdut interesul în privinţa lui, aşa că vrea şi el să obţină publicitate, agitând steguleţul.

— Tu crezi că e în stare să gândească aşa?

— Da, Teresa. El a comis cel puţin douăzeci de crime fără să fie prins. în mod cert e nebun, dar nu şi prost. Majoritatea celor din Point Pleasant îşi vor da seama de asta şi nu-şi vor retrage colaborarea cu Farr Fields.

— Dumnezeule, sper să nu o facă, oftă Teri. Eu îmi fac speranţe foarte mari cu locul ăsta.

— E de-a dreptul minunat, Teresa. E unic în regiunea aceasta. Nu trebuie decât să-ţi închipui că fiecare persoană care vine aici se aşază în şa şi galopează apoi spre dealuri. Cât despre părinţi, eu nu cred că trebuie să-ţi faci griji, pentru că niciunul n-ar vrea să-şi audă copiii plângând şi făcând scandal fiindcă nu mai sunt lăsaţi la lecţiile de călărie.

Teri se gândi la Daniel. După o singură întâlnire cu Caesar, copilul plânsese deoarece credea că mama lui nu-l va mai lăsa să-l vadă încă o dată pe căluţ înainte de-a pleca acasă.

— Sper să ai dreptate, zise Teri, încercând să dea vocii un ton mai optimist decât se simţea în stare. Apoi îl privi mai îndeaproape. De asta ai venit azi să mă vezi, Mac? Ca să-mi spui să nu-mi plec capul, să gândesc pozitiv, să mă prefac că Roscoe Lee Byrnes nu e hotărât să devină un star în ultima săptămână de viaţă?

— Ei bine, în parte. Mac se aplecă într-o parte, privind-o cu ochii lui căprui, luminoşi. Soarele strălucea în părul lui drept de culoarea mahonului, iar Teri nu se putu abţine să nu bage de seamă că tenul lui avea nuanţa aceea aurie, a bronzului, pe care

femeile încercau s-o obţină cu ajutorul unei creme autobronzante. Fata realiză brusc cât de aproape îi studia chipul, aşa că se retrase, fâstâcindu-se. Azi am fost să o vizitez pe mama şi...

— Da? Ce face? întrebă Teri repede, sorbind din limonadă la fel de
repede cum întrebă, gata-gata s-o verse pe bărbie.

— Ahh... e bine. încearcă o nouă reţetă. E un super secret, aşa că să numi ceri ingredientele, glumi Mac, uimit de stânjeneala evidentă a Teresei. Se întrebă dacă asta se datora prezenţei lui, după care îşi zise că era un egoist idiot. E o reţetă de brioşe, zise el, pe neaşteptate.

— Nu trebuie să-şi facă griji că aş fi în stare să i-o fur, zise Teri, nemulţumită. După cum vezi, gustând aceste prăjiturele amărâte cu ciocolată, eu sunt cea mai proastă bucătăreasă din lume.

— Sunt delicioase. Mac băgă restul de prăjitură în gură, începând să-l mestece cu furie. Delicioasă, zise el cu buzele strânse.

Teri pufni în râs.

— Dooamne, Mac, nu trebuie s-o mănânci dintr-o răsuflare, doar ca să mă asiguri pe mine că spui adevărul! Tu şi Sierra aveţi aceleaşi maniere când vine vorba de mâncare!

El pufni de asemenea în râs, înecându-se. Sfârşi prin a tuşi în toată legea, în vreme ce Teri îl bătea pe spate.

— Ooo, *te rog*, să nu mori aici, se văicări ea. Şi aşa nu am o reputaţie prea bună în oraşul ăsta, aşa că nu mai e nevoie să mori şi tu înecat cu o prăjiturică pe care am pregătit-o chiar eu!

Mac începu din nou să râdă, trase iar o porţie zdravănă de tuse îşi luă paharul cu limonadă, după care îl goli pe nerăsuflate. Când îşi reveni cât de cât, ridică spre ea o faţă roşie ca focul şi nişte ochi plini de lacrimi.

— Voiam doar să-ţi arăt că-mi plac prăjiturile.

— Foarte amabil din partea ta. Gura Teresei se strâmbă. Şi chiar un gest de curaj.

— Doamne, Teri, aş face orice pentru tine!

Teri ştia că glumea, dar simţi că faţa îi ia foc într-un mod de-a dreptul stânjenitor. Ar fi vrut ca Mac să nu mai râdă şi să nu o mai privească în ochi. Ba, mai mult, ar fi vrut ca el să plece. Nu mai fusese de patru ani în preajma lui, dar şi cu o seară în urmă şi acum îşi dăduse seama că devenea încordată în preajma lui, mai rău decât dacă ar fi fost adolescentă. Se întoarse la scaunul ei, rostind cu o falsă nepăsare:

— Gata cu prăjiturile! Nu te descurci cu ele.

— Bine. Cum spui tu. Schimbară iar nişte zâmbete ciudate, iar Mac îşi drese vocea, începând din nou să vorbească pe un ton serios. Am venit să te văd fiindcă mai devreme, când am fost să o văd pe mama, mi-a spus ceva ce n-am mai auzit niciodată până acum. Ceva legat de mama ta.

Teresa simţi cum chipul ei devine de piatră. Nu-i plăcea să vorbească despre mama ei, nici măcar cu Kent sau cu Carmen, darămite cu Mac MacKenzie!

Mac ştia acest lucru, de aceea continuă rapid, înainte ca ea să-l poată opri:

— Mama mi-a spus cum a fost ziua în care tatăl tău a concediat-o. Tu mi-ai zis că Wendy o necăjea pe mama de luni de zile, fiindcă spărsese un vas de cristal, aşa că Wendy a profitat de ocazie şi l-a îndemnat pe Hugh să o concedieze pe mama. Dar nu s-a întâmplat *doar atât.*

Mac făcu o pauză.

— Marielle a venit la voi acasă în ziua aceea. Se emisese un ordin judecătoresc prin care ea nu se putea apropia de tine fără să anunţe, dar a venit totuşi, iar mama a făcut în aşa fel ca tu să te poţi întâlni cu ea lângă casă, într-o parte a casei de fapt, acolo unde credea ea că Wendy nu vă vedea. Dar Wendy le-a văzut stând de vorbă pe mama şi pe Marielle, la uşă. Wendy v-a văzut pe voi două împreună.

— Lui Wendy nu-i scăpa aproape nimic, zise Teresa, încruntată. Parcă avea un ochi în ceafa.

— Nu faptul că Wendy v-a văzut m-a afectat cel mai mult, ci faptul că nu mi-ai spus niciodată că ai revăzut-o pe

mama ta în ziua în care s-au petrecut asasinatele. Mi-ai ascuns adevărul. De ce?

în momentul acela, Teresa era deja ţeapănă, un amestec ciudat de agitaţie şi de furie.

— Nu ştiam că trebuia să-ţi spun ţie adevărul, tot adevărul, îl repezi ea.

Mac închise ochii o secundă, după care îi deschise şi se uită atât de
adânc în ochii ei, de parcă ar fi vrut să-i zărească sufletul.

— Teri, ştiu că tu abia dacă aveai şaptesprezece ani, dar credeam că neam îndrăgostit unul de altul. *îndrăgostiţi de-adevăratelea*, nu aşa, ca doi copilaşi, din infatuare. Iar oamenii îndrăgostiţi îşi împărtăşesc lucrurile importante. Mi se pare foarte important faptul că mama ta a venit de bunăvoie la casa familiei Farr în ziua în care cei doi au fost ucişi, ceva ce *tu nu ai considerat* suficient de important ca să vorbeşti cu mine despre asta. Teri se încăpăţâna să tacă. Ştiai că Beulah nu urmărea fiecare mişcare a mamei tale, nu-i aşa? întrebă Mac.

Teri îl privi sfidător, ridicându-şi puţin bărbia.

— Beulah a făcut tot ce a putut, dar nu poţi spune totuşi că mama umbla brambura prin ţară, fără să fie supravegheată.

— în realitate, nu trebuia să plece nicăieri nesupravegheată, mai ales la casa fostului ei soţ şi a soţiei acestuia, ce tocmai era gravidă.

— Perfect! zise Teri, repezindu-se. Mama a fost în casa aceea în ziua în care s-au petrecut asasinatele. Şi ce-i cu asta?

— Şi ce-i cu asta? se miră Mac, nevenindu-i a crede. Venirea ei a provocat un mare scandal, asta-i problema. A facut-o pe Wendy să-l cheme pe Hugh, iar Hugh a venit acasă şi a început să urle la mama. Când a dat semne că vrea s-o lovească, ai intervenit tu. în ziua aceea, te-a pocnit, şi nu o dată, ci chiar de două ori! Nu e de mirare că nu te-ai întâlnit cu mine, nici în acea zi, nici a doua zi. Aveai buza crăpată, un lucru pe care nu aveai cum să-l ascunzi!

— Da, aşa este. în noaptea aceea, am făcut o plimbare lungă. Nu m-a crezut nimeni că nu am fost cu tine - nimeni, cu

excepţia ta -, dar chiar am fost singură. Nu voiam să mă vadă nimeni. Nu voiam nici ca cineva să ghicească măcar de ce a fost în stare tatăl meu. Era dezgustător. în afară de asta...

— Ce?

— în afară de asta, nu voiam să ştie nimeni de ce se înfuriase tatăl meu pe ea. Nu era vorba doar de faptul că am întrerupt jignirile pe care el le aducea bietei *tale* mame; era vorba de faptul că mama mea venise la noi acasă. Avea de gând s-o dea pe mâna poliţiei. Wendy a reuşit să-l potolească, spunând că veştile rele legate de mama vor afecta petrecerea în care ea avea de gând să anunţe că era însărcinată. Tata avea de gând să o denunţe a doua zi - nu era în stare să se abţină multă vreme, nici când era vorba să-i facă pe plac lui Wendy. A declarat că avea de gând să anunţe că mama încălcase „eliberarea ei condiţionată din sanatoriu". Ea se opri. A mai spus că are de gând să anunţe că *tu* m-ai atacat. M-a ameninţat că va susţine că tu erai cel care-mi spărsese buza, nu el, şi că oricând poliţia avea să-l creadă pe el şi nu pe tine, mai ales dacă Wendy îi confirma versiunea, ceea ce el ştia că va face. Teresa inspiră lung şi sacadat. Dar nu a avut vreme să anunţe la poliţie vizita mamei sau să te acuze pe tine, pentru că exact în acea noapte a fost ucis.

Ea se uită lung la Mac, cerându-i înţelegere, dar fiind atentă şi la furia din ochii săi, care nu voia să cedeze.

— Mac, tu nu pricepi de ce nu puteam să povestesc nimănui despre vizita mamei mele? Ba chiar am minţit poliţia în legătură cu buza mea crăpată - am zis că m-am împiedicat şi am căzut, lovindu-mă de măsuţa de toaletă. Nu voiam ca poliţiştii să afle că tata m-a lovit. Ar fi crezut că acest lucru mi-a dat, poate, şi mai multe motive să-l ucid. Şi, la urma urmelor, nu voiam să ştie că el te ameninţase. Toate aceste lucruri ne-ar fi dat la toţi trei, mie, mamei şi ţie, nişte motive şi mai solide ca să-i omorâm pe el şi pe Wendy atunci. Am încercat să-l protejez pe fiecare, inclusiv pe mine.

— Ai vrut să protejezi şi pe altcineva.

Ochii Teresei se întoarseră imediat spre el.

— Teri, mama era supărată foc pentru ce se întâmplase în ziua aceea. Tăcu, iar Teresa realiză că el se gândea la ce-i spusese mama lui în după- amiaza aceea - ceva ce nu avea de gând să-i mărturisească nici măcar Teresei. Teri, tu ai văzut-o pe mama în răstimpul dintre concedierea ei şi momentul în care s-au comis cele două asasinate?

— Să o văd? întrebă Teri, surprinsă. Nu, era complet dărâmată. Sunt sigură că s-a dus direct acasă, fără să îndrăznească să se mai întoarcă. După câteva zile de la comiterea crimelor, a venit acasă la Carmen, unde mă mutasem, dar a trebuit s-o rog pe Carmen s-o n-o lase înăuntru.

— Ai alungat-o? Doamne, parcă ai fi Wendy.

— Să nu mă mai compari cu Wendy! Teresa îl săgetă cu privirea, după care, văzând furia din privirea lui, realiză că păruse foarte arogantă, mai ales faţă de bărbatul care fusese o viaţă întreagă dat la o parte, pentru că nu fusese considerat suficient de capabil să socializeze cu „clasa de sus". Am rugat-o pe Carmen s-o trimită acasă fiindcă, în momentul acela, credeam că e mai bine ca numele ei să nu fie asociat cu al meu, zise Teri pe un ton blând. Emma avea probleme de sănătate, iar eu *eram* principalul suspect în cazul acelor crime. Nu voiam ca ea să fie implicată şi mai mult în mizeria aceea.

Privirea lui Mac se îmblânzi; el oftă, rezemându-se de spătarul scaunului şi clătinând din cap.

— Biata Teri, rosti el, părând că o compătimeşte sincer. Ştiu că ai suferit atunci, dar nu mi-am dat seama cât de mult. Doamne, tu nu te apărai doar pe tine şi apoi pe Marielle; o apărai pe mama şi mai ales pe mine. El se opri, după care continuă blând şi afectuos: Erai o fată pe cinste, Teresa Farr. Şi ai rămas la fel.

Teresa privi în jos, nedorind să întâlnească privirea lui Mac, care devenise blândă, recunoscătoare, plină de admiraţie, ba chiar uşor prea familiară. Nu voia ca el să se simtă dator faţă de ea. Nu voia ca el să creadă că se putea folosi de complimente, de privirile afectuoase şi de o voce profundă şi sonoră, ca să o recucerească, mai mult dintr-un capriciu, mai

mult pentru ea decât pentru el. Mai mult pentru ea. Simţea deja cum zidul acela de gheaţă pe care-l ridicase între ei doi se topea uşor-uşor. Teresa, în secunda asta, nu voia doar să-şi deschidă braţele, ci să-l tragă pe Mac spre ea, să-i simtă pielea lipită de a ei, buzele lipite de ale ei...

Teresa sări însă imediat, aproape ca şi cum ar fi fost lovită. Ce era în mintea ei? Avea de gând să-l lase pe Mac să se insinueze în viaţa ei, cu câteva vorbe blânde, priviri liniştitoare, tandre şi un surâs aproape irezistibil? Oare Mac credea că, în ciuda trecutului lor, ea era atât de slabă încât nu putea să reziste farmecului său atât de bine exersat? El ştia că, pentru ea, în trecut, fusese ca o flacără pentru o molie. Dar asta aparţinea trecutului. El venise acum aici pentru că voise să-i facă o surpriză, îşi zise ea cu o vehemenţă aproape înfricoşătoare. *Nu* avea de gând să-i dea voie lui Mac MacKenzie să-i tulbure din nou universul. Nu avea de gând să-i dea nici *cea mai mică speranţă* că ar putea să însemne cât de puţin pentru ea, chiar dacă pentru asta ar trebui să fie crudă.

Hotărârea readuse la suprafaţă o teamă mai veche, dar teama cea nouă îi permise Teresei să se uite în ochii lui Mac, cu ochii ei ca ebonită îngustaţi, cu o expresie dură. Se aplecă spre el, cu chipul întunecat, rostind pe un ton scăzut, dar ferm:

— Nu am minţit doar ca să te protejez pe tine, Mac. Am minţit fiindcă, la aproape o oră după cearta aceea, mama ta m-a sunat şi *m-a implorat* să nu-ţi spun ce se petrecuse. îi era frică de reacţia ta, după ce vei auzi că tata se purtase urât cu ea şi de ameninţarea lui că se va duce la poliţie să te denunţe că ai sărit asupra mea. Mi-a mărturisit că-i era teribil de teamă de ce ai fi capabil să faci dacă ai afla întregul adevăr despre cele petrecute în ziua aceea. După expresia chipului tău, îmi dau seama că, astăzi, ea a omis partea asta din poveste. Dar e adevărat şi trebuie să ştii că n-am tăcut de dragul tău. Am tăcut mai ales de dragul Emmei, pentru că o iubesc. Teresa se apropie şi mai mult de el, rostind cu maliţiozitate: Dar am constatat, şocată, Mac, că eşti capabil de violenţă.

Mac o privi pe Teresa aproximativ un minut, după ce află că mama lui o
sunase în seara crimelor Apoi, se ridică, zicând:

— Mulţumesc pentru limonadă. După care ieşi, trântind uşa de la intrare. în mai puţin de un minut, se auzi motorul de la maşină, care porni pe aleea din faţă şi apoi coti spre autostradă.

— Nu poate să spună nimeni că nu ştim să ne tratăm musafirii, îi zise veselă Sierrei, care sărise în picioare, lătrând, în secunda în care Mac trântise uşa. Nu-ţi face griji, fetiţo! Nu cred că-l mai vedem vreodată pe aici, slavă Domnului, şi zău că mă bucur pentru asta. Sierra se aşează jos, ridicând capul şi privind-o intens pe Teri. îi zâmbi şi ea căţeluşei şi vru să mai adauge ceva pe un ton vesel şi jovial, dar izbucni în plâns. într-o secundă, fu pe podea, iar Sierra se urcă în poala ei, scheunând şi îngropându-şi capul în umărul ei.

2.

Ceasurile care urmară după plecarea lui Mac i se părură interminabile Teresei. Era fericită că-l expediase în felul acesta. Se ura pentru felul brutal în care îl concediase, dar se bucura că plecase, sperând că va fi pentru totdeauna. însă se simţea goală pe dinăuntru pentru că el plecase şi era posibil să nu-l mai revadă niciodată.

Până la urmă, obosită să-şi tot analizeze propriile sentimente, Teri decise să lase baltă subiectul, ocupându-şi mintea cu altceva în afară de Mac MacKenzie. încercă să citească, dar nu reuşi să se concentreze. încercă să urmărească nişte emisiuni la televizor, dar dădea mereu peste programe unde se vorbea despre Byrnes şi povestea sa. Şi pentru că nu găsi absolut nimic bun pentru cină, hotărî să sară peste ea, deşi ziua aceea dură nu afectase deloc apetitul Sierrei. în cele din urmă, Teri îşi turnă un pahar de Chablis, îşi puse la combina Stereo un CD cu Ivy, rămânând apoi într-un întuneric aproape desăvârşit, plutind pe aripile muzicii până aproape de orele 22. Pe jumătate adormită şi după două pahare de vin, Teresa tresări puternic în secunda în care sună telefonul. Se întinse spre aparatul de pe măsuţă, care se afla lângă scaunul ei.

— Am auzit că bătrânul Roscoe Lee Byrnes este din nou în actualitate.

Carmen. Teresa răsuflă uşurată, până atunci nefiind conştientă că-şi
ţinuse respiraţia.

— Chiar mă întrebam de ce nu am nicio veste de la tine azi.

— Am umblat prin oraş răspândind vestea că nu Roscoe i-a ucis pe Wendy şi Hugh. Pare un oraş mic până ce nu vizitezi fiecare casă în parte.

— Carmen, nu e un subiect de glumă, o admonestă Teresa, sobră, deşi nu-şi putu înfrâna zâmbetul din colţul buzelor. Poate că Sharon şi Kent nu apreciau umorul ei uşor deplasat, dar ea reuşea s-o facă pe Teri să surâdă larg, fără să se poarte ca şi cum viaţa ar fi un câmp minat şi plin de pericole sau, şi mai rău, un dezastru social.

— Uite ce e, fetiţo, ştiu că e posibil ca ţie să ţi se pară că a venit sfârşitul lumii, dar nu-i chiar aşa. Vocea lui Carmen era plată şi liniştită, ca şi cum ar fi discutat despre un subiect oarecare. Roscoe îşi doreşte să fie vedetă, aşa că va beneficia de câteva zile de publicitate, dar nu ai ce-i face. Am văzut şi eu înregistrarea cu mărturia aceea sfâşietoare în care declara că nu i-a omorât el pe Wendy şi Hugh. Crede-mă, n-are charisma lui Ted Bundy. Arată ca un criminal. *Vorbeşte* ca un criminal şi, pe deasupra, unul idiot. Nimeni nu o să-l creadă.

— Ahhh, Carmen, nu ştiu ce să zic.

— Ei, eu ştiu. Oamenii nu se lasă momiţi, Teri.

Teresa puse lucrurile la punct.

— Carmen Norris, tu *chiar* ţi-ai petrecut toată ziua vorbind cu cei care ţi-au ieşit în cale?

— Eu ţin la părerea câtorva persoane, nimic mai mult.

— Ooo, nu! Dacă ai pomenit *cuiva* despre asta, Kent nu mai vorbeşte cu tine toată viaţa.

Carmen pufni în râs.

— Nu-mi pasă care e părerea lui Kent despre mine, Teri. Nu poate fi mai rea decât era deja, deşi nu ştiu cu ce l-am deranjat şi când. Ţi-a spus vreodată ceva?

Teresa se străduise din greu să nu se mai gândească la Roscoe Byrnes, gândindu-se, în schimb, la felul rece în care Kent se purta cu Carmen.

— Cred că Kent îşi închipuie că femeile, mai ales cele trecute de treizeci de ani, trebuie să stea acasă şi să gătească, ori ceva de genul acesta.

— Cât tact. Şi cât de evaziv. Dar tu nu eşti genul de femeie care „să accepte insultele". Nu se ştie de ce, dar vocea lui Carmen era mai veselă. Ce mai face Mac?

— Mac? De unde ştii că a trecut pe aici?

— Nu ştiam. Dar aveam o bănuială, pe care tu mi-o confirmi. Teresa ar fi vrut să-şi muşte limba în secunda următoare. Ţi-a oferit simpatia şi sprijinul lui?

— Da, pentru început, dar nu prea m-am descurcat, s-a sfârşit rău.

— Ooo, Teri, mormăi Carmen. Să nu-mi spui că te-ai aruncat în braţele lui, declarându-i că-l iubeşti.

— Bineînţeles că nu! Teresa era indignată. în plus, nu-l iubesc!

— Aşa crezi tu. Carmen devenise brusc sobră. Teri, nu sunt mama ta, iar tu eşti o persoană matură, dar nu trebuie să te arăţi disponibilă în faţa lui. Ştii bine ce s-a întâmplat ultima dată...

— Da, ştiu, Carmen. Doamne, tu eşti cea care m-a târât până la Clubul Rendezvous...

— Te-am dus să vezi clubul. Nu să fii alături de Mac.

— Nici eu nu l-am invitat aici azi, sublinie Teresa, ca o continuare a ideii. Ce puteam face dacă a venit? Ce voiai să fac dacă s-a prezentat la uşa mea? Să mă ascund?

Teresa sorbi încă o dată din vin, aşteptându-se ca prietena ei să continue să o certe. în loc de asta, Carmen zise pe un ton mieros:

— Ei bine, nu am auzit acel „tremur" în glas pe care-l aveai de câte ori vorbeai despre el. Ai spus că nu ai ştiut să faci lucrurile cum trebuie. Ce ai făcut?

— Chiar tu spuneai că eu nu sunt omul care să treacă cu vederea insultele. Te-ai înşelat. N-am putea să o lăsăm baltă?

— Şi nu primesc niciun fel de detaliu?

— în seara asta, nu. Teri încă nu se putea gândi la frazele nemiloase pe care i le spusese lui Mac, cu toate că simţea că avusese motive întemeiate să descurajeze orice încercare viitoare de a se mai întâlni cu ea. Sunt prea obosită ca să povestesc despre scurta vizită a lui Mac. A fost o zi extrem de lungă şi de deprimantă, cu Byrnes şi cu toată povestea..., încheie ea cam confuză.

— Sunt convinsă că aşa a fost. Cred că încercarea de a scăpa de povara crimelor Farr a fost ceva surprinzător, ca să nu mai zic dărâmător, explodând tocmai în secunda în care tu credeai că toată mizeria s-a terminat... în sfârşit. Cum te mai descurci în rest?

— Bine, având în vedere cele întâmplate. Nu mă aşteptam să se dea în spectacol, acum că execuţia lui e foarte aproape. Cred că a vrut să facă
senzaţie, înainte de a pleca de pe lumea asta.

Teresa goli dintr-o înghiţitură paharul cu vin, ridică privirea şi scoase un ţipăt scurt şi răguşit în secunda în care zări un chip palid care se uita la ea prin geamul ferestrei de la living. Ochii ei se întâlniră o secundă cu nişte ochi mari pe care însă nu reuşi să-i vadă prea bine din cauza umbrei. După aceea, Teresa clipi, iar chipul se făcu nevăzut.

— Teri, ai păţit ceva? Vocea lui Carmen se auzi ceva mai puternic în receptor. Teri, ce-ai păţit?

Teresa abia putea să vorbească din cauza vinului care părea că refuză să alunece pe gât.

— Am zărit un chip la fereastra din faţă.

— Era unul dintre băieţii Gibbs, care lucrează pentru tine?

— Nu.

— Ziceai că doar l-ai zărit. în plus, ai băut.

— în ultimele două ore, am băut două pahare cu vin! replică Teri, înfuriată. Am uitat să aprind lumina pe terasă. Mă duc să mă uit afară.

— Teri, *nul* Carmen aproape că ţipă. Ţi-ai pierdut minţile? Şi dacă afară e chiar criminalul? Ce faci, deschizi şi îl inviţi înăuntru?

— Un criminal? Asta e de-a dreptul... Teri se opri brusc, realizând că deschiderea uşii nu ar fi fost decât un impuls prostesc şi periculos. Poate că *era* într-adevăr beată, gândi ea. Carmen ţipa mai departe în receptor. Carmen, nu mai ţipa la mine. Nu mă duc la uşă, nu ştiu ce era în mintea mea. Dar mă duc să mă uit la fereastră.

— Teri, o să sun la 911.

— Nu, deocamdată nu! Aşteaptă puţin.

Teresa trăgea, de obicei, draperiile la sufragerie, când se lăsa întunericul, dar în seara asta uitase. îşi aminti însă că încuiase uşa. „Slavă Domnului", mormăi ea către Sierra, care, alarmată, de teama pe care o simţise la Teresa, rămăsese în spatele ei, lătrând frenetic.

— Nu mai lătra! Teri ţipă la câine, aproape fugind spre fereastra de la intrare. Se lăsă în genunchi, ghemuindu-se sub fereastră - un truc pe care-l zărise la televizor, atunci când un personaj nu voia să se dea de gol, în cazul unui pericol, şi ridică încet-încet capul, privind prin noaptea de nuanţă indigo, fiindcă nu era lună, şi reuşi să vadă jumătate din treptele din faţa casei.

Teresei i se păru că aude o voce de bărbat. Brusc, deasupra capului ei se ivi o lumină puternică. Se cutremură, căzând pe spate, cu inima bubuindu-i dureros, nemaifiind în stare să respire, în vreme ce Sierra se învârtea în jurul ei, lătrând cu putere. Lumina aceea continua să strălucească, învârtindu-se de colo-colo prin încăpere, pe deasupra mobilierului, luminând podeaua tare din lemn în vreme ce la telefon, pe deasupra lătratului Sierrei, Teresa auzea cum o striga Carmen.

— Teri! Teri!

încă ghemuită pe podea, Teresa se agăţă de Sierra, care sărea fără încetare în dreptul ferestrei, împrăştiind cu salivă pe sticla curată. Teresa reuşi să-şi pună braţele în jurul trupului musculos al căţelei, în secunda în care auzi din nou vocea aceea masculină, de data aceasta destul de puternică pentru a acoperi gălăgia din casă.

— Domnişoară Farr, sunteţi bine? Teresa se făcu ghem pe podea, scuturată de o panică profundă. Sunt Josh Gibbs, domnişoară Farr! Josh! Domnişoară Farr!

Teresa simţi că-i vine să leşine de uşurare. Nimeni nu o ameninţa cu pistolul. Joshua Gibbs era acolo, pe terasă, trimiţând lumina puternică a lanternei lor mari în interiorul casei.

— Josh? strigă ea. Avea nevoie să-i audă din nou vocea ca să se asigure că era vorba de el. Sunteţi amândoi, tu şi tatăl tău?

— Nu, domnişoară, sunt doar eu, strigă Josh, la rândul lui. Aţi păţit ceva, sunteţi bine?

— Da, dar am văzut pe cineva la fereastră...

— Eu tocmai coboram de pe deal cu maşina, mă întorceam de la un prieten şi am văzut şi eu pe cineva. Nu aveaţi lumină pe terasă, dar l-am zărit la lumina farurilor. Am luat-o direct spre drumul care ducea spre casa dumneavoastră, dar el era totuşi destul de departe faţă de mine. A luat-o spre pădure. Vreţi să mă duc după el?

— Nu, nu te deranja. Vocea Teresei se frânse, iar ea realiză cât era de ridicolă, stând acolo, ghemuită pe podea, zbierând unul la altul. Sunt sigură că a plecat de mult din zonă, strigă ea, ridicându-se uşor-uşor. Vin la uşă.

Sierra ţopăia mai departe, lătrând, dar mult mai încet acum, tăcând în secunda în care Teresa aprinse lumina de pe terasă şi deschise uşa, dând cu ochii de bărbatul pe care-l cunoştea foarte bine. Josh, băiatul de douăzeci şi doi de ani - înalt şi cu trăsături colţuroase la fel ca şi tatăl său, cu o faţă ascuţită şi frumoasă, cum o avusese şi Gus pe vremuri -, o privea cu ochii săi mari de un albastru intens, fixând-o cu mai

multă intensitate ca niciodată. Cu o înfaţişare ce exprima calm, Josh o cercetă cu privirea, rapid, de sus până jos, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu păţise nimic, după care îi surâse scurt şi reconfortant.

— La început, când nu aţi răspuns, voiam să sparg uşa. M-am gândit să nu fiţi cumva căzută, în stare de inconştienţă. Sunteţi sigură că sunteţi în regulă, domnişoară Farr?

Chiar dacă le ceruse de nenumărate ori, atât lui Gus, cât şi lui Josh, să-i spună pe nume, niciunul nu renunţase la acest „domnişoară Farr".

— Da, sunt în regulă, zise ea, încă având probleme cu respiraţia. Sunt doar speriată. Am ridicat privirea, şi am zărit la fereastră faţa aceea stranie... Ea se opri. Ai zis că l-ai văzut. L-ai recunoaşte?

— Ei bine, nu. Băiatul privi în pământ, iar părul acela lung şi blond- cenuşiu, pe care tatăl lui îl voia tuns, străluci în lumina de pe terasă. Pare o nebunie, aşa e. Dar nu semăna a bărbat. Şi nici a femeie.

— Poftim?

— Adică nu am putut să-mi dau seama ce era după felul cum fiinţa aceea - probabil un *el* -, era îmbrăcată. De la distanţă, părea că poartă o haină lungă, neagră, cu o glugă trasă pe cap. Nu prea ai nevoie de haină ori de glugă pe o noapte caldă ca asta, cu excepţia cazului în care vrei să te ascunzi.

în mintea lui Teri apăru o haină lungă, neagră, cu o glugă enormă. O siluetă ascunsă de care se lovise pe coridor şi care-i tăiase braţul cu un cuţit pentru corespondenţă. Amintindu-şi, simţi o uşoară ameţeală şi greaţă.

— Vă simţiţi bine, domnişoară Farr? întrebă Josh.

— Da, zise ea repede. Nu am nimic. Doar m-am speriat, atâta tot. Am văzut faţa aceea şi parcă a trecut o oră până să strigi tu la mine.

— îmi pare rău! Aproape că am luat-o la goană cu camioneta mea, dar mi-a luat câteva minute să ajung aici, la dumneavoastră.

— E în regulă. Cred că era un vagabond.

— îmbrăcat aşa? zise Josh, părând apoi că-i pare rău de ce a spus. E cald, ne apropiem de 4 Iulie, iar dumneavoastră ştiţi cum sunt adolescenţii de astăzi - caută mereu necazuri, zise Josh, ca şi cum el nu mai era de mult un adolescent. Teri nu-şi putu reţine un zâmbet, dar Josh nu băgă de seamă. Se aplecase, luând ceva de jos, ceva ce zăcea pe terasă, chiar în faţa uşii de la intrare. Ei drăcie, hmmm, zise el, întorcând lucrul acela de pe o parte pe alta, de mai multe ori, privindu-l la lumina becului de pe terasă. Oare ce caută chestia asta aici? Credeţi că a lăsat-o individul ăla?

Cu mişcări lente, în timp ce groaza se scurgea uşor în adâncul ci, asemenea unei ape îngheţate, Teresa întinse mâna spre obiect, privindu-l cu o uimire fără margini. Era „Fulg de nea", veioza de veghe, în formă de căluţ, a lui Celeste, pe care nu o mai văzuse din noaptea celor două asasinate.1.

Teresa fusese surprinsă şi zguduită când găsise biletul în maşină şi după ce primise faxul acela, dar se calmase cât de cât. Recunoscând că măcar o singură persoană nu se putuse abţine să nu o hărţuiască în săptămâna în care Byrnes urma să fie executat. După mărturia lui, ea se încurajă singură, aşteptându-se şi la alte fapte crude şi pline de laşitate din partea cuiva care se bucura să trimită asemenea mesaje. Cu toate acestea, nu era pregătită pentru o hărţuire atât de îndrăzneaţă.

Teresa nu avea nicio îndoială că obiectul acela era „Fulg de nea". Când o cumpărase, i se păruse rece şi inexpresivă, aşa că pictase cu grijă ochii cu un verde-maroniu intens, montând nişte becuri aurii, după care adăugase nişte gene lungi, negre şi răsucite. îşi amintise chipurile mohorâte al tatălui ei şi al lui Wendy, în minutul în care Celeste chiuise încântată, dând cu ochii de veioza aceea pentru noapte, după ce mormăise un aproape politicos „Mulţumesc" pentru cadoul lor scump: o păpuşă cu căsuţă, cu multe ornamente şi accesorii.

— Ştiţi ce reprezintă, domnişoară Farr? întrebă Josh.

— Da, e o veioză de veghe. I-am dăruit-o unei fetiţe, acum mulţi ani. Ea a botezat-o „Fulg de nea". Teresa realiză că

vocea ei suna ca aceea a unui robot, iar ea spunea mult mai multe decât ar fi fost necesar, dar părea că nu poate să tacă.

— Mă întreb cine a lăsat-o aici. Să fi fost chiar fetiţa căreia i-aţi dăruit-o?

Poftim? Doamne, *nu!* Teresa se simţi ca şi cum aerul i-ar fi dispărut brusc din plămâni la gândul că Celeste Warner ar fi putut să fie prezentă în faţa uşii ei, înapoindu-i veioza, pe „Fulg de nea". Era imposibil dar, într-un fel, şi înfricoşător. încercă să vorbească cu calm. Nu, cred că cineva a păstrat-o, după care s-a gândit că ar fi distractiv să mi-o lase mie, bănuiesc... se opri, văzând că Josh o privea ceva mai de-aproape. Ştia bine că părea tulburată

— .Vreţi s-o arunc eu?
Teresa băgă de seamă că-i tremurau mâinile.
— *Nul* Adică, vreau să spun că îmi doresc să ştiu cine a lăsat-o aici şi să anunţ că am fost vizitată de un hoţ, aşa că bănuiesc că o voi oferi poliţiei.
— Vreţi să chemaţi chiar acum poliţia? Stau cu dumneavoastră până la venirea lor.
Teresa aruncă o privire spre telefon. De la distanţă, auzi cum Carmen urla practic în receptor:
— Teri! Pentru Dumnezeu, ce se întâmplă?
— Ah, eu tocmai vorbeam cu prietena mea la telefon, zise ea repede. Bănuiesc că-şi închipuie că am fost ucisă. Nu cred că voi suna la poliţie în seara asta - oricum, tipul acela a dispărut. Mâine voi sta de vorbă cu ei. Se pregătea deja să închidă uşa. Mulţumesc, dar voi fi în siguranţă, chiar dacă sunt singură. O să mă asigur că încui bine totul. Ai putea să vezi ce fac caii? Nu cred că au pătruns şi în grajd, dar aş fi mai liniştită dacă aş şti că sunt în siguranţă.
— Tata e acasă, zise Josh, tăcând semn către căbănuţa în care locuia tatăl său, foarte aproape de grajd. Are încă auzul destul de bun şi-i aude cum lovesc şi se agită, dar sunt sigur că nu au păţit nimic. Vreţi să vă sun după ce văd ce fac?
— Nu e nevoie. Te-am deranjat destul pentru seara asta. O să consider că, dacă nu suni, e semn bun.
— Nu m-aţi deranjat. Sunt pur şi simplu furios pe mine însumi că nu am ajuns mai devreme ca să pun mâna pe tipul acela.
— Ei, ai făcut tot ce ai putut. Mulţumesc că ai avut grijă de mine, Josh.
Ea închise uşa înainte ca el să mai rostească vreun cuvânt, grăbindu-se
să încuie uşa şi să pună zăvorul. Fără îndoială că Josh era nedumerit de bruscheţea ei, dar nu voia ca el să ştie cât era de supărată, fiindcă găsise pe terasă lampa „Fulg de nea" şi pentru că trebuia să raporteze acest lucru la poliţie. După atâţia ani, încă o înspăimântau!

Inspiră adânc, fugind apoi spre telefon, oprind încă unul dintre ţipetele lui Carmen.

— Sunt aici! N-am nimic!

— Şi nu puteai să-mi spui mai devreme? Carmen vorbea la fel de tare. M-ai lăsat pe fir. Ştii ce mi-am imaginat?

— Că am rămas surdă din cauza zbieretelor tale?

— Eu *nu* zbier! se răţoi Carmen. Apoi, după o scurtă pauză, pufni în râs: Eu ridic vocea, asta e.

— Asta e o declaraţie. îmi pare rău că nu ţi-am spus nimic. De fapt, am uitat că ai rămas pe fir. Josh era cel de pe terasă.

— îngrijitorul acela frumos, care vorbeşte şoptit, era cel care se uita pe fereastră?

— Nu. De fapt, da, fiindcă, în timp ce urca pe deal cu maşina, a văzut şi el pe cineva care se uita pe fereastra mea. A fugit înainte să ajungă Josh, aşa că habar nu am cine a fost.

Carmen vorbi pe un ton liniştitor:

— Cred că te-ai speriat de moarte, Teri. O fi fost vreun adolescent care dădea târcoale pe acolo ca să fure ceva, şi, într-o noapte caldă de vară, nu s- a putut abţine să nu arunce o privire pe fereastra ta. Nu cred că e vorba de altceva.

— Bine că eşti convinsă de asta, fiindcă eu nu sunt, zise Teresa, cutremurată. Carmen, Josh zicea că persoana aceea purta o haină neagră, lungă, cu o glugă imensă. îţi spune ceva chestia asta?

— Ah, probabil s-a deghizat cineva care voia să se distreze, încercă prietena ei să insinueze.

— Cineva care era îmbrăcat exact ca persoana care i-a ucis pe tata şi pe Wendy şi care era să o ucidă şi pe Celeste a venit aşa, *întâmplător*, la fereastra mea, în seara asta?

Carmen ezită. După care zise pe un ton calm:

— Teri, să ştii că foarte puţini vor crede în declaraţiile lui Byrnes, şi anume că nu i-a omorât el pe Hugh şi Wendy. Adică, niciun om de bun- simţ nu-l va crede pe bărbatul acela înfiorător, dar nu toată lumea are bun- simţ. Şi chiar şi unii oameni de bun-simţ au un umor ciudat.

— Da, Carmen, ştiu, dar asta n-a fost tot. Josh a observat ceva care zăcea pe podeaua terasei, în faţa uşii. Era „Fulg de nea".

— „Fulg de nea"? repetă Carmen, nedumerită.

— Veioza pe care i-am dăruit-o lui Celeste, de Crăciun. Nu ţi-aduci aminte că ţi-am povestit cât de mult o iubea şi cum tata şi Wendy s-au supărat că ea s-a bucurat aşa de mult pentru o simplă lampă de veghe, ignorând cadourile lor scumpe?

Abia după câteva clipe, Carmen adăugă:

— Da, acum că mi-ai povestit de ea, mi-am amintit. Nu mi-aduceam
aminte ca Celeste să o fi botezat.

— Ei, ba da. Era albă, de aceea i-a zis „Fulg de nea". Teresa observă că vocea îi creştea în intensitate. Ea vorbea mereu despre faptul că-şi dorea un cal, care să semene cu „Fulg de nea", şi acum „Fulg de nea" a fost adus în faţa uşii mele!

— Nu te enerva, drăguţa mea! Acum tu *eşti* cea care ţipă. După o secundă, Carmen continuă pe un ton calm: Da, acum mi-amintesc de veioza aceea, Teri. Cred că ai luat-o de la Trinkets and Treasures, după ce am achiziţionat eu magazinul. O, Doamne, dar bănuiesc că au fost duzini la fel. Fostul proprietar nu prea credea în ideea de diversificare a mărfii. Avea câteva articole, din care deţinea sute de bucăţi. De aceea nu avea succes magazinul, până când a intrat pe mâinile mele capabile. Ei, oricum nu cred că în tot oraşul acesta există doar o singură veioză de noapte albă în formă de căluţ.

— Asta are ceva deosebit, o contrazise Teresa. Am vopsit ochii căluţului cu maro, ca aluna, şi le-am dat un uşor luciu auriu - ţii minte strălucirea din ochii lui Mac? Teresei îi veni să se pocnească fiindcă-l pomenise pe Mac. Celeste îl văzuse pe Mac şi, ca fetiţă, se îndrăgostise puţin de el, declarând că are nişte ochi de vis, o prostioară de altfel. Teresa avea chef să-i dea un pupic lui Carmen pentru că se abţinea de la comentarii. Oricum, i-am făcut nişte gene lungi şi întoarse, exact aşa cum are *şi* veioza despre care vorbeam. E „Fulg de nea". Carmen. Sunt sigură.

— Oare nu e posibil ca altcineva... Carmen se opri. Am vrut să spun că poate cineva a pictat o altă lampă de veghe exact la fel, dar coincidenţa ar fi una mult prea mare. Deci hai să presupunem că asta e veioza lui Celeste. Dar dacă ea a iubit-o aşa de mult, nu ar fi posibil ca cineva să o fi luat de acolo, din casă, ca să i-o ducă?

— Cum ar fi? Kent? Poliţia?

— Sau tatăl lui Celeste, nu? Cum îl cheamă? Jason?

— Da, Jason, dar Celeste a fost dusă la spital, în noaptea crimelor. Ea nu s-a mai întors niciodată acasă. Şi sunt convinsă că nici Jason nu a facut-o.

— Şi hainele lui Celeste? Cred că a fost cineva care le-a luat din casă şi i le-a dus.

Teresa clătină din cap. Deşi Carmen nu avea cum s-o vadă.

— Mi-a spus cineva că Jason nu a vrut să ia absolut nimic din casa aceea, inclusiv hainele şi jucăriile lui Celeste. După ce Wendy s-a măritat cu tata, i-a cumpărat alte lucruri lui Celeste, până şi lenjeria de corp i-a schimbat-o. Mi-aduc aminte că Celeste mi-a mărturisit că-i plăcuseră mai mult vechile sale haine, dar Wendy le lăsase acasă la Jason. Celeste mi-a spus că în weekendurile pe care urma să le petreacă împreună cu tatăl ei, avea de gând să poarte fostele ei haine, deci ştiu bine că el nu le-a aruncat.

— Ei, eu nu mă refeream la hainele şi la jucările pe care Hugh şi Wendy le-au cumpărat fetei. Mă refeream la veioza aceea mică, dăruită de *tine.* Sunt convinsă că înainte de cele două asasinate, i-a povestit tatălui său cât de mult îi plăcea. Poate că pe vremea internării ei în spital, el s-a gândit că veioza o s-o înveselească, determinând-o să vorbească.

Teresa oftă.

— Sună tentant, dar nu-l văd pe Jason Warner furişându-se în dormitorul unde a curs sângele fiicei lui pentru a lua de acolo veioza pe care i-am dăruit-o, când aproape toată lumea credea că eu am încercat s-o ucid.

— Mi-am zis că Jason nu a fost printre cei care au considerat că tu ai fost criminala. Mi-aduc aminte că mama lui a

fost cea care te-a trimis la închisoare pe viaţă, fără drept de apel. Teresa tresări şi, ca şi cum ar fi reuşit s-o vadă Carmen, îi zise: îmi pare rău, Teri. Nu trebuia s-o pomenesc pe doamna Warner. Dar eu voiam să subliniez că Jason nu te considera vinovată şi dacă Celeste şi-a dorit veioza, atunci poate că el a făcut cumva ca ea s-o aibă. Tu ai spus că el aproape că o divinizează pe fetiţă. După un moment de tăcere, Carmen adăugă: Singura variantă care-mi trece prin minte e aceea că, după ce poliţia a permis accesul în casă, cineva s-a furişat înăuntru şi a furat veioza. Tu ai lăsat casa mobilată, nu?

— Da.'

— Ai schimbat încuietorile?

— Le schimbase tata după ce s-a însurat cu Wendy. Din câte ştiu, ei dăduseră o singură cheie altcuiva - Emmei, deci ea era singura care putea să intre în casă fără să o trezească pe Wendy. Tata nu ne-a dat cheie nici măcar mie ori lui Kent. Poliţia ne-a înapoiat cheile după ce casa nu a mai fost considerată un spaţiu pentru anchetă.

— Habar nu aveam! Carmen părea şocată. Eu ştiu că poliţia ne-a dat voie să luăm o parte din lucrurile tale, dar nu am ştiut că tu nu aveai cheie.

— Ei bine, nu aveam, şi nici Kent nu avea, o lămuri Teresa. Mai târziu, poliţia ne-a înapoiat cheile, dar niciunul dintre noi nu a avut curajul să intre în casă, ca să facem o selecţie a lucrurilor care se aflau acolo. Amândoi voiam să trântim uşa aia definitiv şi să nu ne mai uităm în urmă.

— Ei, nimeni nu te-ar putea învinovăţi pentru asta. Dar în condiţiile în care casa era mobilată complet, e foarte posibil ca cineva să se furişat înăuntru, Teri, să fi furat de acolo diverse obiecte şi pe urmă să se folosească de ele, ca să te scoată pe tine din sărite.

— Ştiu asta, dar...

— Dar ce?

— Carmen, când l-am auzit pe Byrnes, de dimineaţă, spunând că nu el i- a ucis pe tata şi pe Wendy, am înţeles că hărţuirea va începe din nou şi că va fi îndreptată mai ales

împotriva mea. Teri se opri pentru o secundă, după care continuă: Dar nu cred că e doar răzbunarea unui nebun care doreşte să- mi comunice ceva.

— De ce nu?

Teresa ridică puţin vocea şi rosti pe un ton încordat:

— Fiindcă persoana care a stat pe terasa mea, cea care mi-a lăsat veioza în faţa uşii, ştia că lăsa acolo ceva care nu-*mi* era indiferent. Nu se ştie cum, dar au aflat că eu am cumpărat acea veioză, iar eu am recunoscut-o imediat, deoarece eu am pictat faţa căluţului pentru Celeste.

2.

— Kent, eu nu cred că e indicat ca Daniel să ia lecţii de călărie. E prea mic. Prea timid.

Kent Farr stătea rezonat de nenumăratele perne care umpleau patul imens din dormitorul conjugal şi se uita cum soţia lui îşi pieptăna părul blond-roşcat şi strălucitor. Părul acela fusese ceea ce-l atrăsese la ea acum zece ani şi ceva, când o zărise stând în soare, în costumul de majoretă. Părul acela magnific îi ajungea până aproape de talie, încadrându-i chipul frumos în formă de inimă de albeaţa porţelanului, plin de pistrui şi cu nişte ochi mari şi blânzi. Chiar nu arăta mai în vârstă decât la şaptesprezece ani, îşi zise el, uimit, privind-o. Dar se purta ca şi când ar mai fi trecut încă douăzeci de ani de atunci.

Kent trase aer în piept, ştiind că vor avea o discuţie aprinsă, pe care deja o mai avuseseră de cinci ori.

— Sharon, Daniel nu-i prea mic ca să ia lecţii de echitaţie - ai auzit-o pe

Teri când spunea că are elevi mai mici decât el - iar copilul *nu* e timid. Nu din fire, oricum. *După* ce i-ai povestit despre copilul care făcea ce voia el şi i s-a întâmplat o mare nenorocire, a devenit agitat.

Sharon trânti peria de păr pe măsuţa de toaletă, după care se întoarse cu faţa spre Kent, roşie ca focul.

— în primul rând, Teresa nu o face dezinteresat. Vrea să pună pe picioare o şcoală de echitaţie. Are nevoie de elevi.

— Are nevoie de elevi care să plătească o taxă. Dacă îţi aminteşti, Daniel face gratis aceste cursuri.
— Şi, în al doilea rând, continuă Sharon, ca şi cum Kent n-ar fi scos niciun cuvânt, eu *nu* încerc să-l împiedic pe Daniel să facă activităţi specifice băieţeilor de vârsta sa. *Chiar* m-am săturat ca tu să te porţi ca şi cum eu aş vrea să-l transform într-un copil nevrotic şi rupt de realitate...
— Exact asta şi faci. Şi nu pricep de ce.
— Îl previn asupra pericolelor fiindcă vreau să-l ştiu *în siguranţă.* Vreau să fie teafar, nu un macho!
Kent pufni în râs.
— Crezi că eu vreau ca fiul nostru să devină un macho?
— Da, asta cred. Te porţi cu el de parcă ar avea doisprezece sau treisprezece ani, nu şapte!
— Sharon, dar e ridicol! Chipul lui Kent nu mai reflecta chiar atât de multă veselie. Şi cum îl încurajez să se poarte ca la treisprezece ani?
— Sexul, de exemplu.
Kent făcu ochii mari şi se ridică în şezut.
— Sexul! Vrei să zici că-mi încurajez băiatul de şapte ani să facă sex?
— Nu chiar, dar săptămâna asta am cinat în oraş, iar când a trecut femeia aceea gravidă prin dreptul lui, el a zis: „Doamne, ce grasă e", iar tu ai replicat: „Nu e grasă, fiule. Are un copilaş în burtică. Toţi copiii vin pe lume din burtica mămicii lor".
Kent se holbă la ea.
— Şi, am greşit cu ceva? Ei vin cumva pe lume din altă parte?
Sharon îşi lăsă capul într-o parte, privindu-l extrem de stresată.
— Nu încerca să faci din asta o glumă. Daniel e prea mic ca să poată descoperi toate misterele actului sexual.
— N-am să mă leg de fraza asta, Sharon. Kent încercă fără succes să nu râdă. în plus, nu-i explicam care e treaba cu actul sexual - ci doar cum vin
copiii pe lume.
— N-are decât *şapte ani!*

— Ştii de câte ori mi-ai spus că are şapte ani? Nu am uitat câţi ani are fiul meu, Sharon, şi nici nu-l îndemn să facă lucruri nepotrivite...

— Cum ar fi de exemplu să facă echitaţie!

— Cum ar fi să ia lecţii de echitaţie pe un ponei din rasa Shetland. Unii dintre prietenii lui fac asta deja. Nişte copii care sunt mai mici decât el. Au şase ani. Gândeşte-te, Sharon. Unii părinţi cred că nu e nicio problemă să- şi dea copiii de la şase ani la cursuri de echitaţie. Să înnebuneşti, nu altceva!

Acum un an, Sharon ar fi râs, auzind această propoziţie. Acum şase luni, i-ar fi răspuns cu o frază sarcastică. în seara asta, se aşează pe marginea patului, privindu-l adânc în ochii de un albastru-închis - la fel că ai mamei lui.

— Kent, tu îţi dai seama că Daniel e aproape la vârsta la care Celeste era să moară, când a fost înjunghiată?

Kent se trase uşor înapoi, după care se încruntă.

— Din cauza asta eşti tu exagerat de grijulie? Fiindcă se apropie de vârsta pe care o avea Celeste când a fost înjunghiată? Tu crezi cumva că opt ani este o vârstă magică, la care începe să li se întâmple ceva rău copiilor?

— Sigur că nu! Doar nu sunt o cretină, Kent, cu toate că tu mă tratezi ca şi cum aş fi o smintită. Dar nu pot să nu mă gândesc la asta. Celeste avea opt ani. Daniel are aproape opt. E... înfricoşător!

— înfricoşător! Ce Dumnezeu e aşa înfricoşător ca doi copii să împlinească opt ani? Majoritatea copiilor o fac, să ştii. Sharon, ce se petrece cu tine în ultima vreme? Eşti agitată; eşti suspicioasă; exagerezi din orice fleac. Ştiu că faptul că lucrez atât de mult te face nefericită, dar nu am altă soluţie. Am aşteptat mult ca într-o bună zi să fiu în fruntea Companiei Farr Coal, dar nu mă aşteptam să mă trezesc în fruntea ei la douăzeci şi ceva de ani. A trebuit să muncesc de două ori mai mult ca altcineva, ca să dovedesc de ce sunt în stare. Dar munca asta m-a ţinut departe de tine şi de Daniel, însă nu a fost vorba

de o altă femeie. Ochii lui Sharon se îngustară. Aşa crezi, nu? Că te înşel? Că sunt cu o altă femeie?

— Nu vreau să discut subiectul acesta.

— îţi mulţumesc pentru încrederea acordată, i-o întoarse Kent. Mă simt mai bine acum că ştiu că soţia crede în fidelitatea mea.

Privind-o, realiză că urma să-i trântească o remarcă acidă, dar ea ridică privirea spre el şi-l înfruntă cu răceală, ca şi cum ar fi fost cea mai logică femeie din lume, iar el un iraţional.

— Kent, cum crezi că-l va afecta pe Daniel povestea asta cu Roscoe Lee Byrnes?

— Roscoe Byrnes! Spui asta ca să schimbi subiectul. Cu toate acestea, Kent se încordă. Daniel habar nu are că Byrnes şi-a schimbat declaraţia. De ce să-l afecteze?

— Daniel nu ştie, dar alţii da. Chiar dacă nu i se vor adresa lui, direct, vor vorbi faţă de copiii lor, care îl vor necăji cu povestea asta.

— Bănuiesc că aici ai dreptate, zise Kent, căzut pe gânduri, dar unica soluţie ar fi să plecăm din oraş, altfel nu avem ce face, iar eu nu pot renunţa, în secunda asta, la serviciu. Mai bine îi explicăm care e situaţia înainte ca el să afle de la alţii.

— Ce să-i explicăm, Kent? Că bunicul şi bunica vitregă au fost înjunghiaţi în propriul lor pat? Că o fetiţă puţin mai mare decât el a fost înjunghiată şi că, din cauza acestui lucru, ar fi putut să moară? Se opri, adăugând apoi emfatic: Că toată lumea o crede criminală pe mătuşa lui Teresa?

— Nu toată lumea crede asta! Kent se ridică, dădu pătura la o parte, îndreptându-se apoi spre măsuţa de toaletă. Sharon ştia că se ducea să-şi ia o ţigară. Tu nu crezi asta; eu nu cred asta; tatăl tău nu crede aşa ceva - niciunul dintre cei pe care-i cunoaşte Daniel, oameni în care are încredere, nu crede aşa ceva. Consider că el are încredere mai mult în opinia lor decât în cea a unor străini.

— O, e destul de inteligent ca să-şi dea seama că cei pe care-i ştie şi care ţin la Teri *vor* să creadă că nu-i adevărat.

Kent aprinsese un chibrit, dar îl lăsă să ardă aproape până aproape de degetele sale, fără a atinge ţigara pe care o ţinea între buze. în final, zise cu un calm aproape ameninţător:

— Mie vorbele tale de adineaori mi se par incredibile. Tonul lui o înspăimântă uşor pe Sharon, iar ea rămase nemişcată, cu mâinile încrucişate la piept, cu ochii aţintiţi asupra toracelui lui Kent, fără a-l privi în ochi. Sharon, spune-mi, te rog, adevărul. Atunci de mult, tu te-ai prefăcut că o crezi nevinovată pe Teri?

Sharon înghiţi în sec.

— în casa aceea exista atât de multă încordare. Nici tu nu poţi nega că Teri îşi ura tatăl şi pe Wendy pentru cum s-au purtat cu Marielle. Şi ca lucrurile să fie şi mai rele, Teri a fost obligată să locuiască cu Hugh şi cu Wendy, iar ea tocmai aflase că ei urmau să aibă un copil. Kent o privi cu duritate. Şi, în ultimul rând, în după-amiaza producerii crimelor, pe Teri nu a văzut-o nimeni. Ea a spus apoi că a stat în casă şi că a căzut şi şi-a spart buza. Dar, cu toate astea, a declarat că a fost plecată în noaptea aceea şi că s-a întors târziu.

— Dacă ai fi avut o buză crăpată ai fi plecat afară în plină zi? Tu nu ai fost niciodată într-o situaţie imposibilă?

— Ei... cred că n-aş fi vrut să-mi vadă toată lumea buza crăpată şi, da, cred că am stat până târziu în oraş, câteva nopţi, dar nu mă aflam în aceeaşi situaţie. Am avut familia ideală. Mama l-a adorat pe tata, iar tata o credea pe mama o sfântă. Chiar dacă ea a murit de patru ani, tata nu s-a uitat la altă femeie, niciodată. Niciodată!

Kent rămase uimit la auzul vocii ei ridicate.

— Sharon, dacă cumva insinuezi că eu am pe altcineva...

— Mama şi tata erau cuplul ideal - erau cuplul perfect - şi am avut cu toţii o viaţă minunată, continuă Sharon. Am fost o adolescentă fericită, într- un cămin plin de fericire...

— Sharon, şi noi avem o familie fericită...

— Tu eşti plecat aproape tot timpul, iar Daniel stă din ce în ce mai mult departe de mine. Nu-mi place lucrul acesta! Iar

tata nici măcar nu mai trece pe aici la fel de des ca înainte, mai ales seara...

— Daniel creşte, Sharon. Trebuie să accepţi că nu mai stă agăţat de mami a lui ca atunci când era mic. Cât despre tatăl tău, e plecat. Poate că-şi vizitează şi el prietenii sau...

— Sau ce? Sharon se holbă la Kent. Sau *ce?*

Kent ridică din umeri.

— Habar nu am. Să pescuiască?

— Nu fi tâmpit! Şi nu încerca să mă îndepărtezi de subiectul referitor la Teri. Când era adolescentă, ea nu a fost ca mine. Nu o învinovăţesc că era depresivă şi că era supărată din cauza mamei tale, a lui Wendy şi a întregii poveşti, dar Teri poate fi uneori atât de schimbătoare...

— Schimbătoare? Mai mult decât ai fost tu în ultima vreme, Sharon?

— îl ura pe tatăl ei.

— Dacă-ţi aminteşti, nici tu nu prea îl admirai pe tata. îl detestai fiindcă voia să împiedice căsătoria noastră, mai ales că tu erai însărcinată.

— Hei, nu mai vorbi despre asta! se răsti Sharon, cât putu de încet. Şi nu uita că şi tu ai fost furios pe tatăl tău. Dar numai că nu-i stăteai prin preajmă. Erai plecat la şcoală, în Virginia. Iar eu - eu eram *eu,* zise Sharon, ca şi cum asta ar fi explicat absolut totul. Dar Teri e cu totul altfel. Eu întotdeauna mi-am zis că Hugh a fost cel care i-a rupt buza. Tu ai văzut. Mie nu mi-ar fi spus nimic, desigur, dar sunt convinsă că ţie ţi-a mărturisit.

— Nu mi-a spus niciodată că tata a lovit-o. A zis că a căzut.

— Sunt convinsă că tu ai crezut. *Ştiu* că tu ai bănuit că a fost tatăl tău, iar *eu sunt* convinsă de asta. Sharon trase adânc aer în piept. Având în vedere cât de furioasă era deja pe el, cât de furioasă crezi tu că a fost ea în seara asasinatelor?

— Ea nu a mărturisit niciodată că tata a lovit-o, repetă Kent, mecanic.

Sharon părea exasperată.

— Kent, tu ai uitat cum te-a lovit tatăl tău când ţi-a spus *să nu* te însori cu mine, iar tu i-ai zis că *te vei* însura? Au fost necesare cinci copci care să sutureze rana pe care ţi-a provocat-o cu inelul acela butucănos pe care-l avea pe deget. Ea se duse lângă Kent, punându-şi palmele reci pe mâinile lui. Dragul meu, tatăl tău era un bărbat pervers, egoist şi care voia să controleze totul. Tu ştii cel mai bine la ce îndemna pe cineva să facă prin felul lui de a fi. Mai ales pe cineva care avea deja o grămadă de resentimente şi o furie imensă la adresa lui.

Kent îşi trecu degetul peste cicatricea fină pe care o avea pe maxilar. Tatăl său voise să-l lase fără cunoştinţă, şi-l lovise cu afurisitul ăla de inel cu rubin lucrat cu atâta măiestrie, pe care îl cumpărase Wendy în luna lor de miere - îl cumpărase pentru Hugh, cu banii lui Hugh.

Kent îşi aminti cum clocotise de furie în noaptea aceea, când se prinsese cu mâinile de marginea biroului tatălui său,

I

străduindu-se să rămână în picioare. îşi amintea şi hotărârea aceea de neclintit pe care o citise în ochii mici şi răi ai tatălui său. Şi Kent îşi reaminti totul, dându-şi seama că, fără nicio îndoială, în cazul în care Hugh Farr ar mai fi fost în viaţă, el nu ar fi ajuns în fruntea Companiei Farr Coal şi nu i-ar fi avut pe Sharon şi pe fiul lor.1.

Teresa se trezi înainte ca alarma de la ceas să se oprească, după care se ridică, cu sentimentul că azi urma să aibă loc un eveniment important. Sări repede din pat, se duse la fereastră, dădu draperiile la o parte, după care deschise puţin fereastra. Aerul rece şi înţepător o lovi peste obraji. Soarele ca un glob de aur strălucea pe cer, pe un cer bleu-gri, înnorat. Josh şi Gus îi antrenau deja pe Eclipse şi Caesar. Caesar. Din acest motiv se trezise cu acea senzaţie de nerăbdare, de aşteptare. Azi îşi începea Daniel lecţiile de echitaţie.

Sierra stătea întinsă pe pat, privindu-şi cu mare grijă stăpâna, dar prea obosită ca să se trezească după seara precedentă, în care veioza aceea provocase atâta agitaţie. Oare cine o lăsase acolo? Spre frustrarea ei, Teresa îşi pusese acea întrebare de sute de ori deja, după ce se dusese la culcare, nereuşind să adoarmă. Azi voia să pară entuziasmată şi plină de încredere, nu obosită şi cu ochii roşii. Ori îngrijorată. Sharon reuşea să detecteze cât ai clipi îngrijorarea, iar Teri nu avea chef să-i povestească nici despre vagabond, nici despre lampa de veghe.

Teri se aşează în faţa oglinzii, mormăind imediat ce dădu cu ochii de propriul său chip. Avusese iar o noapte grea, iar asta se vedea. Picăturile astringente îi ajutaseră ochii roşii, care nu avuseseră parte de odihnă. La asta se adăugase fardul, creionul anticearcăn şi glossul de buze în nuanţa piersicii, îmbunătăţindu-i înfaţişarea. Douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată într-o pereche de blugi, o bluză turcoaz şi purtând o pereche de cercei în nuanţe argintii şi turcoaz, găsi că avea înfaţişarea unui om care se odihnise foarte bine.în momentul în

care intră pe uşa biroului, se surprinse privind înspăimântată

II

spre fax. Sunetul lui strident nu o avertizase, slavă Domnului, că primise şi alte faxuri, cugetă ea. Cu toate acestea, nu reuşea să-şi alunge din minte faxul din seara precedentă: „NU AI SCĂPARE. NU AI SCĂPARE". Coborând scara, se trezi că rosteşte mesajul cu voce tare, întrebându-se cine expediase faxul, cine scrisese mesajul pe care-l găsise în maşină şi, în cel mai rău caz, cine lăsase pe terasa ei lampa de veghe care aparţinuse unei fetiţe ce fusese la un pas de moarte. Cine voia s-o sperie atât de rău?

Mulţi, îşi zise ea. Mulţi o consideraseră o criminală depravată, înainte ca Roscoe Lee Byrnes să mărturisească. Acum, că-şi schimbase mărturia, probabil că unii dintre ei reveniseră la părerea lor dintâi, declarând cu un aer triumfător: „V-am spus eu", gândindu-se că trebuia să fie hărţuită şi chinuită, chin de care scăpase opt ani, fiindcă un bolnav psihic decisese să atragă atenţia asupra sa.

Dar acest lucru nu explica cine intrase în posesia veiozei. Casa rămăsese goală ani de zile. Nu se raportase nicio spargere, dar poate că o persoană căreia agentul imobiliar îi arătase casa să o fi luat de acolo. Numai că acea persoană nu avea de unde să ştie că Teresa fusese cea care i-o dăruise lui Celeste, hotărându-se apoi s-o enerveze definitiv, *înapoindu-i*-o după opt ani de zile.

— O, Doamne, zise ea cu voce tare. Parcă aş fi un copil care vrea să se înspăimânte singur. Se uită la căţeaua care stătea lângă ea, la baza scării. Avem nevoie de aer curat şi de puţin soare, Sierra!

Fără să-şi mai prepare obişnuita cafea de dimineaţă, Teri ieşi repede din casa care, pe neaşteptate, i se părea prea mică şi aproape fără pic de aer. Sierra începu să alerge alături de ea, extrem de bucuroasă, într-o frumoasă dimineaţă de vară, Teresa îndreptându-se spre padocul unde Gus îl pieptăna pe Caesar cel ascultător.

— îl faci să arate super tare pentru Daniel? îi strigă ea,

III

urcându-se pe gard şi aşezându-se pe partea de sus a acestuia.

Gus se uită la ea, zâmbind. Părul lui scurt avea o nuanţă de blond- cenuşiu, cu multe şuviţe încărunţite, în vreme ce pielea îi era ridată de vreme, fiind însă la fel de suplu ca şi fiul său, cu un surâs la fel de larg şi de încântător. Probabil că în tinereţe arăta la fel ca Josh, îşi zise Teri. Frânsese probabil multe inimi, încă mai făcea asta, la cei cincizeci şi şase de ani ai săi. Soţia sa, Sarah, murise cu doi ani în urmă, după ce doi ani de zile se luptase cu cancerul şi, după câte ştia Teri, Gus nu se mai întâlnise, cel puţin în mod public, cu o altă femeie. Teri nu se îndoia că, în următoarele luni, Josh avea să plece din cabana pe care o împărţise cu părinţii săi, mai mult timp decât şi-ar fi dorit el, mai întâi din cauza bolii lui Sarah, iar apoi
pentru că lui Gus nu-i plăcea să stea singur

— 'Neaţa, domnişoară Farr, zise Gus, surâzând larg.

— Mi-ar plăcea să-mi spui Teresa. Sau măcar Teri.

— Numai că nu mi se pare corect, din moment ce sunteţi şefa mea şi, de fapt, o doamnă în toată regula, replică el. Josh a zis că aseară aţi avut parte de un musafir nepoftit.

— Da. Stomacul lui Teri se strânse, dar reuşi să rostească cu nonşalanţă: Cred că a fost vorba doar de un vagabond curios.

— Probabil. Gus îşi concentră din nou atenţia asupra lui Caesar, aranjându-i delicat, cu degetele, coada. Totuşi, Josh spunea că aţi recunoscut obiectul acela mic care a fost lăsat pe terasa dumneavoastră. O veioză?

— Da, cel puţin aşa am crezut. Dar una dintre prietenele mele mi-a spus că unul dintre magazinele din oraş au la vânzare zeci de articole ca veioza pe care am cumpărat-o eu. Cred că nu este cea pe care am facut-o cadou. Teresa fu uimită de uşurinţa cu care rostise minciuna aceea. Deci Caesar e într-o dispoziţie bună în dimineaţa asta?

— El e întotdeauna bine dispus. Gus începu să pieptene

IV

coada calului, aranjând-o cu mişcări lungi şi puternice. O să fie un cal grozav pentru micuţul Daniel.

— Da, aşa cred şi eu. Cu toate astea, îmi fac griji pentru mama lui Daniel. Nu vrea ca el să ia lecţii de echitaţie. A fost ideea lui Kent. A lui Kent şi a lui Daniel.

— Dar când va vedea ce bine se descurcă băiatul ei în şa - şi eu sunt sigur că aşa va fi - o să-şi schimbe părerea.

— Nu prea sunt sigură, dar sper că aşa va fi. Daniel e chiar încântat şi nerăbdător în privinţa lecţiilor.

— Josh o să-i dea lecţii şi ştiţi bine cum se poartă el cu copiii. Băiatul ăsta va fi în viitor un tătic grozav.

— Sunt de acord. în vreme ce Sierra căuta cu nasul prin iarbă, adulmecând, Teresa trase adânc aer în piept, inspirând briza caldă şi curată. Hotărî că nu era prea cald, cu toate că soarele era sus de tot pe bolta cerului, iar umiditatea era scăzută. Azi ar trebui să-l încalec pe Eclipse, îi strigă ea lui Gus. De o săptămână nu am mai exersat.

El dădu din cap în semn că era de acord.

— E o zi excelentă pentru echitaţie. O să vă placă. Se răsuci, zâmbindu-i blând lui Teri. Sunteţi un călăreţ înnăscut, domnişoară Farr, ştiţi asta. La fel ca şi mama dumneavoastră. N-am văzut-o niciodată atât de fericită ca atunci când era călare.

Teri înlemni.

— Mama mea? Gus aprobă. Ai cunoscut-o pe mama?

— Parcă a trecut o veşnicie. Asta se întâmpla înainte să se căsătorească cu Hugh Farr. Gus nu se uită la ea, ci înmuie peria într-o găleată cu apă, după care începu să frece partea dreaptă a crupei lui Caesar. Am lucrat la grajdurile Point Pleasant. De câteva ori am galopat împreună. Am mers la film de câteva ori, am luat şi cina de vreo două ori.

Teresa simţi că deschisese uşa unei încăperi necunoscute şi neaşteptate.

— Tu ai avut *o relaţie* cu mama mea? îşi dădu seama că

V

se arătase mai mult decât şocată. Adică, am spus asta fiindcă ne cunoaştem de mulţi ani şi nu ai mai pomenit aşa ceva până acum.

— Ştiu că încă suferiţi din cauza mamei dumneavoastră şi nu am vrut să vă trezesc nişte amintiri dureroase, dar având în vedere declaraţia de ieri a lui Byrnes, m-am gândit la ea, fiindcă a dispărut chiar în seara comiterii acelor asasinate. Şi mi-am spus că şi dumneavoastră v-aţi gândit la ea.

— Da. Teresa avea ochii plini de lacrimi, trezindu-se că rosteşte: O, Doamne, tu nu eşti dintre cei care cred că mama i-a omorât pe tata şi pe Wendy, nu-i aşa?

Gus aproape că scăpă peria din mână, întorcându-se s-o privească.

— Marielle? Să ucidă pe cineva? E ca şi cum ai zice că luna ar putea ateriza în capul cuiva, într-o noapte. Marielle pe care am cunoscut-o eu era cea mai blândă şi mai bună fiinţă din lume. Nu vreau să sune asta ca o lipsă de respect faţă de Sarah, soţia mea - şi ea era o femeie bună, dar se înfuria foarte repede. Cred că unii ar zice că era autoritară. Nu era ca Marielle.

Sarah - soţia încăpăţânată şi micuţă a lui Gus, femeia ale cărui chip şi voce se îndulceau doar la vederea fiului ei, Josh, pe care-l punea adesea la punct. Teri se uită din nou la Gus, care-l pieptăna pe Caesar. Se simţea uşor confuză din cauza mărturiei lui Gus că acum mulţi ani avusese o relaţie cu mama ei, aşa că rămase cocoţată pe gard, iar în minte îi bântuiau sute de întrebări. în cele din urmă alese una din ele, încercând să i se adreseze pe un ton indiferent:

— Ai spus *Marielle pe care am cunoscut-o eu.* Cum era acea Marielle?

— Ei, era frumoasă, bineînţeles. Gus se răsuci, o privi pe Teresa, după care zâmbi. Semăna cu fiica ei. Teri îi întoarse zâmbetul, dar Gus se întorsese deja cu spatele, scuturând peria de apă, după care o aşeză la baza gâtului poneiului, apoi o

îndreptă uşor spre coama acestuia, pieptănând şi netezind firele

VI

lungi de păr. La început, Marielle a fost tare timidă, însă sociabilă. După ce am cunoscut-o ceva mai bine, am observat că uneori, mai ales atunci când părinţii ei nu erau de faţă, părea fericită. Oh, nu era veselă ori pusă pe şotii, ci mai degrabă cuprinsă de o fericire tăcută, mai ales atunci când era în şa.

— O, Doamne, Gus, eu nici nu ştiam că a avut un cal.

Bărbatul se întoarse cu faţa la ea, extrem de uimit.

— Avea un cal grozav - arab, la fel ca al dumneavoastră. Eu credeam că de asta aţi şi ales să călăriţi unul *la fel.*

— Nu, zise Teri, nehotărâtă. Nu, cred că a fost vorba de o simplă coincidenţă. Făcu o pauză. Ce nume i-a dat mama calului ei?

— Staţi să mă gândesc... Cassandra! Ca în mitologia greacă, numele femeii care prezicea viitorul. Gus clătină din cap. Ce păcat că această Cassandra nu a putut să-i spună lui Marielle ce o aşteaptă dacă se mărită cu Hugh Farr. Dar astea sunt nişte vorbe triste şi urâte. N-ar trebui să spun asta, având în vedere că Hugh era tatăl dumneavoastră.

— Nu mă jigneşti dacă vorbeşti astfel de tata, Gus, zise Teri, sec. Era un nemernic şi jumătate.

Gus pufni atât de tare în râs, încât Caesar tresări, speriat. Gus puse palma uşor pe el, pentru a-l calma, vorbindu-i în şoaptă. Ea îl văzuse şi pe Josh procedând la fel în cazul cailor nărăvaşi, iar ei se linişteau imediat. Carmen nu avea dreptate - nu doar Josh ştia să vorbească cu caii, se gândi Teresa.

După ce Caesar se linişti, iar Gus îi termină de ţesălat coama, ca şi cum căluţul se pregătea de un concurs, Teri i se adresă din nou:

— înainte să te las în pace, pot să mai spun ceva şi să-ţi mai pun o întrebare referitoare la mama mea?

— Bineînţeles că puteţi, îi răspunse Gus.

— în primul rând, cred că alături de tine ar fi fost mai fericită decât a fost lângă tata.

Gus se întoarse brusc. Chiar şi de la distanţă. Teri îşi dădu

VII

seama că el era emoţionat.

— Ei bine, e cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

— Vorbesc serios. Poate tu nu ai fost îndrăgostit de ea...

Gus rânji.

— Ei, se pare că dumneavoastră nu aveţi darul Cassandrei, domnişoară Farr, fiindcă altfel aţi fi ştiut că eu am fost într-adevăr *îndrăgostit* de ea. Dar nu am avut niciodată curajul să-i mărturisesc.

în vreme ce Gus se uita la Teri, părea să nu bage de seamă că Josh tocmai ieşea din grajd cu Cleopatra, un ponei sur din rasa Connemara. Era evident că Josh auzise spusele tatălui său şi, cu toate că niciodată nu se oprea din ce avea de făcut, miji ochii, privindu-l şi pe Gus şi pe Teresa, cu maxilarul atât de încordat, încât se vedea cu ochiul liber cum muşchiul îi pulsa sub piele. Deja ştia, gândi Teresa, şocată. Josh ştia că tatăl său a iubit-o odată pe mama şi nu-i place deloc chestia asta.

între timp, Gus continua să vorbească pe un ton ridicat:

— Credeam că şi Marielle ţinea cât de cât la mine. Ea nu mi-a spus niciodată nimic, dar uneori părea că-mi aruncă un fel de privire drăgăstoasă, o privire care arăta că-i pasă, dar poate că nu era altceva decât impresia mea plină de speranţă.

— Sunt convinsă că nu a fost doar atât. Teresa nu era politicoasă ori plină de tact. Ea şi-o imagina cu uşurinţă pe mama ei îndrăgostită de omul acesta bun, calm şi inteligent - un bărbat care ar fi tratat-o cu dragoste şi blândeţe, un bărbat care fusese, probabil, în tinereţea lui, un bărbat frumos, aşa cum era fiul lui acum, fiul său care părea că o piaptănă pe Cleopatra cu o vigoare neobişnuită. Teresa vedea cum, pe măsură ce Gus vorbea mai departe despre Marielle, furia lui Josh creştea, chipul lui devenind din ce în ce mai roşu sub soarele dimineţii.

Teresa ştia că ar fi trebuit să schimbe subiectul, dar nu era

VIII

în stare să renunţe la întrebarea următoare.

— Mama nu ar fi fost niciodată o femeie interesată de avere, Gus, aşa că nu înţeleg cum a ajuns ea să se mărite cu tata.

Gus se uită o secundă în altă parte, fixând gânditor dealul înverzit aflat dincolo de gardul fermei. Teresa îşi zise că, de fapt, se întreba dacă era cazul să răspundă ori ba.

— Da, Teresa, aşa e - mamei dumneavoastră nu-i păsa nicidecum de bani - dar părinţilor ei le păsa, şi erau un cuplu dur. Sigur că nu aveaţi de unde să ştiţi asta, fiindcă ei erau bunicii dumneavoastră.

— De fapt, nu i-am văzut decât de câteva ori, când eram mică. Apoi au murit în accidentul acela de tren. Bunicul spunea mereu că trenurile sunt
mai sigure decât avioanele.

— Da, uitasem că eraţi foarte mică atunci când au murit. Ei bine, o conduceau pe Marielle cu o mână de fier. De faţă cu lumea, se purtau foarte drăguţ cu ea, dar nu prea ştiu cum se purtau când nu era nimeni în preajmă.

Gus făcu o pauză, încruntându-se, după care izbucni:

— O, la naiba, ţi-am spus deja „Teresa" şi mi-am jurat că nu voi face niciodată asta, aşa că acum aş putea să-ţi spun totul. Ai dreptul să ştii ce fel de om era mama ta. Lui Marielle îi era tare teamă de părinţii ei. N-ar fi recunoscut-o niciodată, dar eu citeam asta în privirea ei, atunci când ei erau în preajmă. Şi am observat cum chipul părinţilor ei s-a înseninat când l-au văzut pe Hugh venind la grajduri, într-o bună zi, ca să o vadă pe Marielle. Mi-am dat seama că Farr era atras de ea, iar ei erau în culmea fericirii.

Cu toate astea, Marielle nu era. Ea îmi spunea că el venea des la ei acasă, în vizită ori ca să cineze cu ei. Părea tulburată. într-o zi, călăream împreună, iar ea făcea totul pe dos, îndreptând calul aiurea, după care a izbucnit brusc în lacrimi,

spunând că ar vrea să nu mai vorbească în vecii vecilor. Asta e

IX

tot ce a spus. O săptămână mai târziu, aşa, din senin, tatăl său i-a vândut calul, calul pe care ea îl iubea atât de mult, iar ea nu a mai venit pe la grajduri.

După aproape trei luni de zile, am citit în presă că urma să se căsătorească cu Hugh Farr. Sincer, Teresa, aproape că am plâns, crede-mă. Eu, om în toată firea. în ziar era o poză cu ei, *ca logodnici.* Chipul lui Gus se înăspri, ca şi cum ar fi înghiţit ceva amar. Hugh era tot numai un zâmbet, iar Marielle se străduia să facă la fel, dar nu reuşea. Nu am văzut-o niciodată în halul acela şi mi-am dat seama că logodna asta nu o făcea fericită, dar că se va căsători, până la urmă, cu el.

Gus oftă.

— Au trecut mulţi ani fără să o văd, până în clipa în care a venit cu tine pe la grajduri de câteva ori, dar nu a făcut altceva decât să mă salute. La început, am fost foarte uimit, dar după aceea am realizat că nu ar fi vrut să se întoarcă la tatăl tău sau să vină la grajduri şi, cu atât mai puţin să se certe cu mine.

— Nu, n-ar fi facut-o, zise Teresa, nehotărâtă, surprinsă încă pentru că în doar zece minute aflase o grămadă de lucruri. Cu toate că pe Gus îl cunoscuse abia în adolescenţă, iar el lucrase la grajdurile Point Pleasant, ea nu-l mai văzuse niciodată vorbind atât de mult. Stătea acolo, nemişcată şi uimită, agăţată de gard, neştiind ce să spună după ce aflase de la Gus despre „logodna" dintre Marielle şi Hugh Farr şi mărturisirea lui Gus că o iubise, în cele din urmă, Teresa rosti dintr-o suflare: Aş fi preferat să nu se fi măritat cu tata.

— în cazul acesta, tu nu ai mai fi fost aici, Teresa, şi să ştii că eşti la fel de drăguţă ca şi ea. Dar eşti mai curajoasă şi asta te avantajează. în ultimii ani, ai avut mult de suferit şi mi-a părut tare rău pentru tine, dar asta te-a întărit şi mai mult. Gus, mulţumit de felul în care arăta Caesar, luă găleata cu apă în mâna dreaptă, în vreme ce cu cealaltă apucă frâul lui Caesar. După care, se întoarse iar spre Teri, zicând: Marna ta nu a fost

la fel de puternică cum eşti tu, Teresa. De-aceea mă tem pentru

X

ea şi în fiecare noapte mă rog ca Marielle să vină acasă într-o bună zi.

2.

Sharon sosi la ora stabilită, adică la zece, pentru prima oră de echitaţie a lui Daniel, ceea ce s-a dovedit a fi aproape un dezastru. Parcă maşina pe o porţiune mică de teren special amenajată, chiar lângă grajd, acolo unde aşteptau Teri, Josh şi Gus, care trebuiau să o asigure pe Sharon, cum ştiau ei mai bine, că totul este în ordine.

Sharon ieşi repede din maşină, deja îngrijorată, ori chiar uşor înfricoşată. Daniel coborî ceva mai încet. Purta pălărie şi cizme de cowboy, despre care Sharon îi declarase lui Teri că fuseseră cumpărate de Kent la insistenţele lui Daniel. Copilul avea o înfăţişare ridicolă cu pălăria aceea neagră, mult prea mare pentru faţa lui micuţă şi pistruiată, şi, în plus, nu se ştie din ce motiv, el se chinuia să înainteze cu paşi mari. Lui Josh îi scăpă un hohot de râs care era pe jumătate mârâit, dar tatăl lui îi dădu un ghiont în coaste.

— Ei, salutare, cowboy, îi zise Gus lui Daniel, plin de afecţiune.

— Bună ziua, domnule Gibbs, Daniel îşi atinse borul pălăriei, uitându-se mai întâi spre Gus, apoi spre Josh şi la urmă spre Teresa. Am venit să-l încalec pe Caesar, zise Daniel, cu un calm sofisticat.

Dându-şi seama că toţi trei erau gata să pufnească în râs, Teri se grăbi să spună:

— Domnul Gibbs l-a aranjat şi l-a pregătit pentru tine. Fiul lui, Josh, e cel care va face lecţia de echitaţie cu tine. Caesar de-abia aşteaptă să te
vadă.

Auzind ultima parte a frazei, chipul lui deveni tot numai un zâmbet, arătând strungăreaţă care ţinea locul celor doi dinţi din faţă care-i căzuseră, în vreme ce Teri spera ca lucrul acesta să

se fi întâmplat în seara precedentă, astfel ca Zâna Măseluţă să fi

XI

trecut deja pe la el, în vizită.

— O, vreau să-l văd pe Caesar! zise Daniel, bucuros. Domnule Josh, o să mergem călare până în centrul oraşului?

Josh păru să reflecteze o clipă, după care zise:

— Având în vedere că e prima ta lecţie, cred că ar trebui să rămânem aici. Dar o să ne distrăm pe cinste, promit. O să ne plimbăm în padoc, dar poate mergem şi ceva mai departe, pe câmp.

Daniel se arătă încântat. Sharon făcu ochii mari.

— Poate ar trebui ca azi să stea doar în şa.

— Să stau doar *în şa*| Daniel arăta de-a dreptul oripilat. Mami, eu am venit aici să învăţ să călăresc, nu să învăţ cum să stau. Asta ştiu deja!

— Nu ştii cum se stă în şa! se răţoi Sharon.

Teri simţi că începe să se enerveze. Oare Sharon îl adusese aici pe Daniel doar ca să-i interzică să călărească, deşi avea la dispoziţie un antrenor experimentat, care avea să fie lângă el? Teri tocmai se pregătea s-o ia la rost pe Sharon în secunda în care interveni Josh. El îi oferi lui Sharon un surâs amical, apropiindu-se ceva mai mult de Daniel, aşezându-şi palma, protector, pe umărul încordat al copilului.

— Doamnă Farr, eu lucrez cu copiii cu foarte multă răbdare, pas cu pas. Vocea lui era blândă, liniştitoare, aproape o şoaptă. O să facem cunoştinţă ceva mai bine cu calul - Daniel deja a făcut cunoştinţă cu Caesar, dar azi trebuie să vorbească iar unul cu altul, aşa, ca de la bărbat la bărbat, după care îi voi arăta cum se potriveşte şaua; apoi îl voi ajuta să urce pe cal, arătându-i cum să ţină hăţurile şi alte lucruri de genul acesta. Azi trebuie să ne concentrăm asupra felului în care stăm în şa. O să ne şi plimbăm puţin pe aici, dacă Daniel se va simţi bine sus, dar eu voi ţine tot timpul de frânghie. O să am mare grijă de el.

Daniel îl luase deja pe Josh de mână şi nu mai avea de

XII

gând să-i dea drumul, uitându-se la mama lui rugător şi hotărât totodată. Sharon se uită o secundă la el, după care ridică iar privirea spre Josh, care zâmbea mai departe, inspirând încredere şi calm. Sharon cedă în cele din urmă.

— Bine, dar să nu-l scapi din ochi nici măcar o secundă.

— N-aş face asta niciodată, doamnă Farr. Josh se uită în jos, spre Daniel, căruia îi alunecase pălăria într-o parte din pricina agitaţiei, lăsând să i se vadă părul blond-roşcat şi strălucitor şi un ochi în care licărea deja o lacrimă. Daniel, hai să mergem să stăm de vorbă cu Caesar câteva minute. Am pregătit câteva feliuţe de măr pe care o să i le dai chiar tu. Ştiu că voi doi vă înţelegeţi deja de minune, dar nu te-a mai văzut niciodată cu pălăria pe cap şi s-ar putea să nu te recunoască. Ar fi tare supărat dacă şi-ar imagina că e vorba de altcineva şi nu de Dan Farr, care trebuia să vină să-l călărească în dimineaţa asta. Te aşteaptă cu mare nerăbdare.

Gus îi făcu cu ochiul lui Teri, care era amuzată de scorneala lui Josh, evident în beneficiul lui Daniel, între timp, Josh făcuse stânga împrejur, conducându-l pe Daniel spre grajd, fără să mai aştepte o altă obiecţie din partea lui Sharon. Josh continuă discuţia şi, în mai puţin de un minut, Daniel pufni în râs, ceea ce însemna că uitase că voia să plângă.

Teri o luă pe Sharon de braţ.

— Tocmai am pregătit cafea proaspătă. Hai în casă. Putem să facem o vizită, fără să ne deranjeze Kent.

Sharon îi oferi, în cele din urmă, un surâs crispat.

— în ordine, Teri. Nu e nevoie să scoţi cătuşele. Mama cea mult prea protectoare te va urma ascultătoare.

în vreme ce Teri se agita prin bucătărie, turnând cafeaua, Sharon stătea acolo, la masă - ruptă de lume şi, în mod evident, neinteresată de ceea ce-i povestea cumnata sa. Teresa îi povestea de alţi doi elevi care se descurcau de minune în şaua lui Caesar, despre proprietarul căluţului Captain Jack, care

venea rareori să-l încalece, despre făptui că auzise că focul de

XIII

artificii din parcul Tu-Endie-Wei va fi cel mai grandios de până acum. Ea îşi asculta propria voce, care încerca să găsească subiecte pentru o conversaţie neutră, dar mintea ei nu putea să uite acele imagini referitoare la faxul pe care-l găsise, la biletul lăsat în maşina sa şi, în cele din urmă, la „Fulg de nea". Teri ar fi vrut să poată discuta cu cineva despre toate astea - cineva în afară de Carmen, care era ocupată la magazin -, dar Sharon nu era persoana potrivită, mai ales astăzi. Teri nu voia să tulbure atmosfera calmă de azi, de dragul lui Daniel.

Peste o jumătate de ceas, Gus o sună pe Teri de la telefonul din grajd.

— Domnişoară Farr, să ştiţi că tocmai a sunat doamna Bailey, ca să anunţe că Polly nu poate veni astăzi la curs, spuse el. A zis că o să
telefoneze atunci când Polly va putea reveni la lecţii.

— A sunat pe linia telefonică din grajd? întrebă Teri. Când mă anunţă că Polly nu vine la curs, doamna Bailey mă sună întotdeauna aici, acasă.

— Da, aşa mi-am zis şi eu, dar ea spunea că linia aceea era ocupată.

— Eu nu vorbeam la telefon. Şi a mai spus că va suna când Polly va veni din nou la curs? Nu a spus că vine săptămâna viitoare, la lecţie, aşa cum era planificat?

— Ah, daaa, aşa a zis. Am întrebat dacă Polly e cumva bolnavă, iar doamna Bailey a zis că nu, iar apoi a răspuns că da, cât ai clipi.

— Adică a minţit, zise Teresa. Nu vrea ca Polly să mai ia lecţii aici din cauza declaraţiei de ieri a lui Roscoe Byrnes.

— O, nu, domnişoară Fam nu vă supăraţi. Gus încercă fără succes să adopte un ton vesel. Doamna Bailey e de multe ori cu capul în nori. Poate a hotărât să o trimită pe Polly în tabără sau pleacă cu toţii în vacanţă.

— Atunci de ce nu a zis aşa? Era evident că Gus încerca

XIV

să calmeze starea de spirit a Teresei, dar fata simţea că el nu era sincer. Iar lui Gus Gibbs nu-i era uşor să mintă. Doamna Bailey nu este deloc aiurită şi, în plus, la sfârşitul lui iunie, mi-a mărturisit că nu are de gând să o trimită pe Polly în tabără şi că nu vor pleca în vacanţă, cu familia, până în luna august.

— Ei, atunci, poate a avut un alt motiv...

— Da, iar eu ştiu exact care. Teri trase adânc aer în piept, străduindu-se să nu se lase pradă unei crize nervoase doar fiindcă o elevă îşi contramandase lecţia. O, cel puţin Cleopatra va avea parte de o zi liberă. Cum se descurcă Daniel?

— Foarte bine. Nu este deloc timid faţă de Caesar. Cu toate astea, nu vrea să urce în şa fără pălărie.

Teri nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Dacă pe Caesar nu-l deranjează pălăria aceea, atunci nici noi nu ar trebui să ne sinchisim de ea. Eu şi Sharon vom veni să-l luăm pe Daniel peste o jumătate de oră.

Pe când Teri aşeza receptorul în furcă, întorcându-se apoi spre ea, Sharon se ridicase deja de la masa din bucătărie.

— Daniel a stat suficient în compania calului astăzi. Cred că a venit timpul să-l duc acasă. Nu vreau să fie agitat fiindcă nu şi-a făcut somnul de după-amiază.

— Agitat! *Să-şi facă somnul de după-amiază*| Teri era conştientă că ridicase tonul, dar nu-şi putea ţine sub control indignarea. Sharon, are aproape opt ani. Doar nu vrei să spui că se culcă şi acum după-amiaza! Doamne, Dumnezeule, la şcoală nu au în program aşa ceva!

— Pe vremea când era la grădiniţă...

— Exact. La grădiniţă. Cât avea atunci - trei-patru ani? Vrei să-l duci acasă fiindcă mama lui Polly Bailey a anulat lecţiile!

Faţa îngustă a lui Sharon deveni şi mai aprinsă, dar vocea rămase la fel de înnebunitor de calmă:

— Teri, te rog, nu începe să fabulezi. Puţin îmi pasă mie

XV

de Polly Bailey. Pur şi simplu cred că Daniel a stat destul în spatele calului ăluia. Poate că o să-l doară picioarele sau... sau...

— Sau ce? o repezi Teri. După care observă poziţia ţeapănă a lui Sharon, cum aceasta ţinea bărbia ridicată, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o confruntare verbală, sau chiar de un atac fizic. Se poartă ca şi cum i-ar fi *frică* de mine, se gândi Teresa, rănită, dar şi şocată în acelaşi timp. îmi pare rău că m-am răstit la tine. Scuza era una sinceră, dar până şi Teresei i se păru că sună artificial. în mod cert nu-l voi ţine ostatic pe Daniel, dacă tu doreşti să-l iei acasă. îngrozită, Teresa simţi că nu mai poate să vorbească şi că e pe cale să izbucnească în plâns. Numai că nu-mi place să ştiu că...

— Ce anume? întrebă Sharon, prevăzător.

Că însăşi cumnata mea îşi doreşte să-şi ducă copilul într-un loc sigur, adică să-l ducă cât mai departe *de mine*, şi asta cât mai curând

.1.

Nu trecuseră mai mult de douăzeci de minute din momentul în care Sharon îl târâse pe Daniel, care plângea, la maşină, demarând apoi cu o viteză neobişnuită, când sună Kent.

— Voiam să ştii că am găsit un cumpărător pentru casă, zise el fără introducere.

— Pentru casă? repetă Teresa, derutată, încă afectată de plecarea intempestivă a lui Sharon.

— Pentru casa tatei. Cea pe care am încercat s-o închiriem aproape opt ani de zile? Agentul m-a sunat acum câteva minute şi mi-a mărturisit că cineva e interesat s-o cumpere, oferind cu douăzeci de mii mai puţin decât suma pe care am cerut-o noi. Având în vedere câtă vreme a stat casa

aceea fără nimeni în ea, cred că am putea să scădem preţul şi

XVI

scăpăm naibii de ea. Cel puţin eu aşa-mi doresc. Tu ce zici?

— O, Doamne, da! Teresa era uimită. Atâta vreme crezuse că nimeni nu va cumpăra casa aceea unde fuseseră ucise două suflete. Cu doar câteva zile înainte, ea şi Kent hotărâseră să mai aibă răbdare încă un an, după care să treacă la dărâmarea casei, urmând să vândă doar terenul, acesta fiind situat într-un cartier excelent. Ştii cumva cine vrea să cumpere „Casa Morţii"? Ştii bine cât de mulţi au sunat.

Da. Ştiu. Mai ales adolescenţi. Ei cred că acea casă e un loc de succes fiindcă are o poveste înspăimântătoare. Ei, în afară de asta, agentul imobiliar nu a oferit prea multe detalii, dar se pare că potenţialii cumpărători sunt un cuplu din California, părerea lor fiind că acea casă are o poveste ce te intrigă - se pare că e mai mult o chestie care atrage vânzarea decât una care o împiedică, fiindcă soţul e scriitor de romane horror. Nu e o celebritate, dar a reuşit să vândă câteva romane. Habar nu am de ce cuplul a decis să

se mute în Virginia de Vest şi, şocat

XVII

fiind că vom reuşi în sfârşit să
scăpăm de locul acela, aproape că
am şi uitat cum îi cheamă, adăugă
Kent pe un ton sec

— .Cui îi pasă? făcu Teresa, încântată la maximum că locul acela urma să fie vândut. De multe ori, îi auzise pe oameni spunând despre casa în care crescuse că era „oribilă", nefiind un „loc în care şi-ar dori să trăiască nişte oameni normali". Cu toate acestea, nu-i plăcuse ideea de a o dărâma, în ciuda istoriei tragice a acesteia, fiindcă mama ei iubise casa aceea, apreciindu-i lucrătura fină, iubind istoria ei, care data din 1925, atunci când fusese construită. în casa aceea nu se întâmplase nimic rău - nicio nenorocire, până în clipa în care Hugh Farr o cumpărase, declanşându-se apoi un lanţ de evenimente, care culminaseră cu cele două asasinate.

— Deci e în regulă dacă-i comunic agentului imobiliar că-i acceptăm oferta? întrebă Kent.

— îţi mulţumesc că mai întâi m-ai întrebat, răspunse Teresa uşor ofuscată. Dar răspunsul este da, sunt de acord. Tot va trebui însă să scoatem de acolo mobilierul. Ce facem cu el?

— O să ne ocupăm şi de asta, zise Kent, la repezeală. Du-te mâine şi vezi dacă vrei ceva de acolo. Eu nu-mi doresc absolut nimic, şi nici Sharon nu-şi doreşte. La urma urmei, Wendy a aruncat aproape tot ce i-a aparţinut mamei. Oricum, o să-l anunţ şi pe Jason. Poate o să-şi dorească ceva din fostul dormitor al lui Celeste.

— Mă îndoiesc, dar cine l-ar putea învinui? Fata lui era gata să moară în casa aceea, zise Teresa, simţind un fior de gheaţă, cu toate că după-amiaza era caldă. Dar poate că, după atâţia ani, e de altă părere.

— Da, tot ce se poate. Kent părea grăbit şi neatent. Oricum, am închiriat un depozit şi cred că peste câteva zile putem muta mobila acolo.

— Dar nu pierzi deloc timpul, nu?

— Pur şi simplu vreau să rezolvăm chestia asta o dată pentru totdeauna. Cred că şi tu vrei acelaşi lucru, dar dacă m-am cam grăbit...

— Nu. Vreau să se rezolve, exact cum spuneai şi tu. Mâine o să trec pe acolo şi, dacă vreau ceva, o să apelez la oamenii angajaţi de tine, ca să-mi aducă lucrurile aici.

— Perfect. Kent făcu o pauză, iar Teresa avu senzaţia timp de o secundă că el nu mai răsfoia hârtiile, nu mai semna actele şi documentele, ci părea că se gândeşte. Teri, voi fi aşa fericit că scăpăm de casa aia. Vreme de opt ani, ne-am asigurat că e bine întreţinută. Ştiu că trebuia să trec pe acolo regulat să văd dacă e bine întreţinută, dar recunosc sincer că, de obicei, lăsam sarcina asta pe mâna unui om de încredere, pentru că nu voiam să mă gândesc la casa aia, darămite să o mai şi văd.

— Nici măcar nu am trecut pe lângă ea de aproape un an de zile şi înăuntru nu am mai fost de la câteva săptămâni după ce s-au petrecut crimele. Acum nu trebuie să ne mai facem griji în privinţa ei. E, în sfârşit, grija altcuiva.

— Slavă Cerului! Ea nu-l mai simţise de mult pe Kent atât de fericit. Se pare că azi avem o zi bună. Hei, apropo, cum s-a descurcat fiul meu la prima lecţie de echitaţie?

— Eh... Teresa nu voia să-i strice dispoziţia lui Kent, dar nu avea de ce să-l mintă. Oricum ar fi aflat adevărul de la Daniel. Nu a făcut o oră întreagă.

— De ce? întrebă Kent, preocupat.

— Sharon a început să se agite, a spus că o jumătate de oră e suficientă pentru prima zi şi...

— L-a forţat să plece acasă. Vocea lui Kent părea plată şi furioasă în acelaşi timp.

Teresa regretă imediat că-i spusese ceva, în loc să-i declare că totul a decurs foarte bine. *Ar fi trebuit* să afle ce s-a întâmplat de la Daniel sau de la Sharon, nu de la ea. Ar fi vrut să îmblânzească situaţia puţin.

— Kent, noi doi ştim ce părere are Sharon despre lecţiile de echitaţie. După aceea, la numai o jumătate de oră de la începerea lecţiei, am aflat că mama unei alte eleve a anulat cursul - probabil definitiv - şi eu, ca fraiera, am făcut din ţânţar armăsar. Oricum, cred că eu i-am dat lui Sharon un motiv pentru a-l lua acasă pe Daniel.

— Şi el a fost fericit că a plecat mai devreme acasă? întrebă Kent, sarcastic.

— Daniel s-a simţit bine aici şi, cum spuneam, poate că o jumătate de oră a fost suficient pentru el. Tu călăreşti, aşa că ştii că, dacă nu eşti obişnuit cu asta şi dacă stai în şa prea mult timp, te pot durea muşchii şi...

— Nu ocoli întrebarea mea, Teri. Cum s-a purtat când l-a luat acasă?

— Nu era fericit.

— Defineşte-mi acest „nu era fericit".

Teri se simţi încolţită.

— A plâns, recunoscu ea, iar fratele ei înjură printre dinţi. Dar şi dacă ar fi stat mai mult, probabil că tot ar fi plâns când ar fi venit vremea să plece acasă. Iubeşte poneiul acela, Kent. Şi era îmbrăcat corespunzător. Cred că avea de când să-şi petreacă toată ziua aici şi a crezut că o poate convinge pe Sharon să facă la fel. N-ai de ce să te superi, Kent. Sharon îşi cunoaşte copilul. Ştie ce e mai bine pentru el, încheie Teri fraza, fără convingere.

— Habar nu ai tu, Teri, cum se poartă Sharon. Va trebui să discut cu ea cât mai curând posibil.

— O, Kent, nu exagera pentru o singură lecţie. Ştiu că trebuie să se liniştească în privinţa cursului de echitaţie, dar are nevoie de timp. Călăritul *poate* fi periculos. Sharon nu ştie cu câtă grijă se poartă Gus şi Josh cu copiii.

— Eu nu sunt supărat pe ea doar în privinţa lecţiilor de echitaţie. Agitaţia asta pe care o creează în jurul lecţiilor e doar o parte a problemelor pe care le avem eu şi Sharon de câteva luni, şi a venit vremea să lămurim situaţia.

— Ce probleme? nu se putu abţine Teri să nu întrebe.

Kent trânti receptorul, iar Teri deveni şi mai deprimată. Era evident că fratele ei trebuia să discute cu Sharon despre atitudinea posesivă pe care o avea faţă de Daniel, dar nu şi când era furios. Ştia bine că în seara asta aveau să se certe, iar vina urma să fie a ei fiindcă-l aţâţase. Un cuplu cu probleme *nu* avea nevoie de un singur lucru, şi anume de o rudă indiscretă...

Telefonul sună din nou şi, în secunda în care Teresa se uită la numărul de pe ecran, observă că era linia telefonică de la grajd, dar nu prea avea chef să răspundă. Alte necazuri cu Sharon, gândi

ea. Groaza îi invadă creierul ca un nor întunecat, iar Teresa răspunse:

— Ce-i, Gus?

— Ei, nu s-a întâmplat nimic! Teri recunoscu brusc vocea lui de o veselie falsă. Voiam să vă anunţ că aveţi doi oaspeţi care au venit pe neaşteptate.

Teresa aşteptă un moment, crezând că urma să audă: *Au venit şeriful şi un agent de poliţie ca să vă interogheze în legătură cu noaptea crimelor* Ea auzi voci, una dintre ele părând să aparţină unei domnişoare; după care urmă hohotul de râs al lui Gus, unul puternic, care masca de obicei surpriza sau uimirea. Apoi se auzi un zgomot, aproape un chiot, iar Teresa întrebă:

— Gus, cine naiba e acolo?

— Ei bine, precis nu o să ghiciţi, explodă Gus. Sunt domnul Jason şi fiica dumnealui. Domnişoară Farr, Celeste Warner a venit să vă vadă!

2.

Celeste!

Teresa rămase locului, fără grai, cu gura căscată. Din momentul în care avuseseră loc cele două crime, nu trecuse o zi în care să nu se gândească la fetiţa aceea frumoasă, cu ochii mari, trişti şi albaştri, pe care Wendy o adusese cu de-a sila la ei acasă, după ce reuşise să se mărite cu Hugh Farr.

La început, Teresa se gândise că trebuie să fie politicoasă cu fetiţa şi nimic mai mult. După care observase cum Celeste dădea târcoale pe furiş casei, ca şi cum ar fi vrut ca lumea s-o bage cât mai puţin în seamă, cum îşi evita tatăl vitreg şi cum obişnuia să stea pe podeaua mult prea ornamentatului şi sufocantului ei dormitor, strângând în braţe ursuleţul ei mare de pluş şi recitând poezioare pe care le inventa chiar ea.

într-o bună zi, Teresa o auzise cum i se plângea ursuleţului, Yogi, ce părea a fi unicul ei prieten, că e singură şi nefericită. Impresionată, Teresa intrase în dormitorul ei, încercând să stea de vorbă cu ea, dar fetiţa era prea timidă ori prea precaută ca să-i răspundă surorii ei vitrege. După nenumărate încercări, totuşi, Celeste începuse să vorbească ceva mai mult şi, în mai puţin de o

lună, ea şi Teresa se jucau şi se amuzau împreună cu regularitate, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Curând, Teresa îşi dădu seama că ajunsese s-o iubească pe fetiţă ca şi cum ar fi fost fiica lui Marielle şi nu a lui Wendy.

Apoi, după acel eveniment tragic, rana serioasă suferită de Celeste o îndepărtase definitiv de Teri. Ea îşi imaginase că nu avea să o mai vadă niciodată, dar, în cele din urmă, în mod incredibil. Celeste venise să o vadă. O aştepta acolo, la grajd, ca un vizitator obişnuit, nu ca fetiţa despre care mulţi crezuseră că fusese gata să moară de mâna Teresei.

După un moment de tăcere încremenită, Teresa zise:

— Spune-le lui Celeste şi tatălui ei că pot veni sus, în casă. Nu! Celeste va dori probabil să vadă caii, aşa că, pentru început, voi veni eu la grajd.

— Aveţi dreptate, zise Gus, jovial. Este aproape hipnotizată de Eclipse. A declarat că vrea să cunoască înainte de toate, calul dumneavoastră, şi abia apoi pe ceilalţi.

— Ei, da, ne vedem în câteva minute!

Teresa fugi în living, se privi într-o oglindă ce stătea agăţată deasupra unei biblioteci lungi, aranjându-şi părul cu palmele şi vârându-şi bluza în pantalonii de denim. Apoi se uită la Sierra, care aştepta nerăbdătoare lângă uşă. Căţeaua era cam urâcioasă când avea de-a face cu persoane necunoscute, dar Celeste iubea căţeii aproape la fel de mult ca şi caii. Teresa se hotărî să rişte, sperând că Sierra nu o va speria pe Celeste, după care îi legă căţeluşei lesa.

începură să coboare în viteză dâmbul din faţa casei, iar când ajunseră în apropierea uşilor deschise ale grajdului, auzi murmur de voci. Având un auz foarte fin, Sierra recunoscu imediat că unele erau necunoscute şi începu să latre zgomotos.

— Taci din gură, îi comandă Teresa. Celeste nu te cunoaşte. Să nu o sperii.

De fapt, Teresa se simţi stânjenită la vederea lui Celeste. Ele fuseseră foarte apropiate, dar această apropiere fusese valabilă cu opt ani în urmă, când Celeste era abia o copilă. Acum era

adolescentă şi, în plus, trecuse printr-o perioadă cumplită. în toţi anii care se scurseseră de la terminarea colegiului, Teresa nu o întâlnise nici măcar o dată pe Celeste. Frânturile de informaţii pe care Teresa reuşise să le afle în legătură cu Celeste o asiguraseră totuşi că, în ciuda tăcerii fetiţei, aceasta nu suferea de vreo boală psihică sau organică. După toate aparenţele, tăcerea era un rezultat al şocului. Cu toate acestea, înainte de venirea ambulanţei care s-o transporte pe fetiţa grav rănită, unul dintre ultimii oameni pe care-i văzuse Celeste în casa aceea în care se petrecuse carnagiul fusese Teresa.

Totuşi, imediat ce intră în grajd, o fetiţă zveltă se întoarse cu spatele la Eclipse, le privi o secundă pe Teresa şi pe Sierra, după care zâmbi şi alergă spre ele.

— Teri! O, Teri, ce dor mi-a fost de tine! exclamă Celeste, aruncându-se în braţele larg deschise ale Teresei. Vreme de câteva clipe, ele se îmbrăţişară cu putere. După care fata făcu un pas în spate. Eşti neschimbată!

— Ei, *tu* cu siguranţă te-ai schimbat! Teresa zâmbi, măsurând-o rapid pe Celeste, apreciind că acum avea o înălţime de aproape 1,70 m. Avea părul blond-deschis al mamei ei, dar nu semăna deloc cu Wendy, care, datorită tinereţii, a hainelor provocatoare şi a unui machiaj excesiv, fusese o femeie de o frumuseţe picantă şi sexy. Celeste era o adevărată frumuseţe, cu pielea de un alb translucid, cu ochii albaştri, cu irizări în nuanţa porumbului, cu gene lungi, cu nas subţire şi cu buze perfect conturate, într-o nuanţă naturală, roz-deschis. Purta o rochie de un roz aproape copilăresc, Teresa ghicind de îndată că fusese făcută de Fay, bunica lui Celeste. Părul lung al fetei era prins la spate cu o panglică roz din catifea, iar pe faţă nu avea nici urmă de machiaj. Celeste, tu erai o fetiţă frumoasă, zise Teresa cu sinceritate, dar, ca domnişoară, eşti şi mai faimoasă.

Celeste o îmbrăţişă din nou. Sierra lătră iarăşi strident, iar Teresa fu recunoscătoare acestui moment de neatenţie, fiindcă simţea că i se umpleau ochii de lacrimi.

— Celeste, ea e Sierra, adăugă repede. Face gălăgie multă, dar nu a muşcat niciodată pe nimeni. Sper că nu ţi-e teamă...

Dar Celeste era deja în genunchi, scărpinând-o pe Sierra după urechile mari şi drepte, în vreme ce căţelul flutura din coadă, de plăcere.

— Nu mi-o teamă de ea. Din secunda în care am zărit-o, mi-am dat seama că e un câine blând, zise Celeste, fericită, după care se aplecă şi vorbi aproape de faţa căţeluşei. Un căţel bun, prietenos şi *drăgălaş*, nu-i aşa, Sierra? Câinele o linse pe nas, iar Celeste chicoti.

— Sper că nu te superi că am venit aşa, neanunţaţi. Jason Warner se apropie de Teresa, întinzându-i braţul. Când Teresa îl întâlnise ultima dată, era un bărbat frumos, de treizeci şi doi de ani. Acum, la patruzeci de ani, părul său castaniu avea şuviţe încărunţite, iar liniile de pe frunte îi dădeau înfăţişarea unui bărbat de cincizeci de ani. Era încă zvelt şi cu alură puternică, ca şi cum s-ar fi menţinut în formă prin exerciţii fizice, în vreme ce zâmbetul lui era plin de căldură. După ce Celeste ne-a surprins pe toţi vorbind iar... rosti Jason, şi surâsul începu să-i tremure pe buze, de parcă l- ar fi copleşit emoţia. El înghiţi în sec şi încheie la repezeală fraza: Voia să te viziteze cât mai repede. Iar bunica ei era... ocupată.

Da, pun pariu, îşi zise Teri. Fay Warner era convinsă că Teresa o înjunghiase pe Celeste şi, chiar şi după mărturia lui Byrnes, că el îi omorâse pe soţii Farr, întorcea capul în altă parte, atunci când o întâlnea pe Teresa, în centru oraşului, la supermarket.

— Aşa că Celeste mi-a dat telefon la birou şi am hotărât să luăm prânzul mai devreme. Ne-am hotărât aşa, dintr-odată. Am dat telefon, dar suna ocupat.

— Da, vorbeam la telefon, zise Teresa, fără să fie nevoie, după care adăugă: Dar nu-i nicio problemă. Sunt încântată s-o revăd pe Celeste. Pe
amândoi, de fapt.

Jason zâmbi din nou, dar nu mai fu nevoit să răspundă, deoarece Celeste arătă spre cal.

— Cum îl cheamă?

— Conquistador. Teresa se duse lângă Celeste, mângâind amândouă armăsarul respectiv. E al fratelui meu, Kent. Eu doar îi găzduiesc pe cai, dar cel negru, calul arab, Eclipse, Caesar şi Cleopatra sunt ai mei.

Celeste intră în fiecare boxă în parte, făcând cunoştinţă şi mângâindu-i pe Captain Jack, pe Sir Lancelot, pe Bonaparte şi pe cea mai nouă achiziţie, un cal care purta numele de Fantasia. În vreme ce fata vorbea şi cu caii şi cu Teresa în acelaşi timp aproape, Teri observă că felul de a vorbi al lui Celeste era mult mai tineresc decât cel al altor adolescenţi care făceau cursuri la şcoala Farr Ficids. Teri ghici că, în ultimii ani, Celeste nu avusese parte de un contact social normal cu persoane de vârsta ei, de aceea se purta şi vorbea ca şi cum ar fi avut mai puţin de şaisprezece ani.

— Cred că eşti cea mai fericită fată de pe pământ fiindcă ai şansa să trăieşti alături de toţi aceşti cai, îi spuse Celeste Teresei, după ce studie cu atenţie fiecare cal. Eu iubesc caii. Teri, unde e calul care stă într-un alt padoc, cel pe care m-ai lăsat să-l încalec mai demult?

— Din păcate, a murit acum vreo doi ani. Surâsul lui Celeste dispăru imediat. Dar era bătrân, Celeste, şi să ştii că a avut o viaţă bună. Şi mie îmi lipseşte, e adevărat, dar veterinarul mi-a spus că a murit brusc şi mai mult ca sigur fără dureri. Cred că venise vremea să plece de pe lumea asta.

— O, zise Celeste, cu glas tremurat. Deci nu a fost rănit, ori ucis, ori ceva de felul ăsta.

Nu, nu a fost ucis, reflectă Teresa. Nu, n-a fost ucis, aşa cum s-a întâmplat cu mama ci şi cu Hugh.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic de genul acesta, o asigură Teresa pe fetiţă cu toată căldura. Nici măcar nu a fost bolnav înainte să moară. Părea obosit, atât. Apoi, într-o bună zi, s-a lăsat jos şi nu s-a mai ridicat de acolo. E îngropat chiar aici, la fermă. Deasupra mormântului îşi întinde crengile un măr frumos înflorit,

iar el are chiar şi o piatră funerară. îi duc flori la mormânt de fiecare dată de 7 august, ziua lui de naştere.

Celeste avea aceeaşi înfăţişare îndurerată.

— Da, ştiu că fiecare fiinţă moare la un moment dat, dar nu-mi place deloc ideea asta. însă, oricum, e drăguţ din partea ta că-i duci flori la mormânt. Anul ăsta pot să te ajut şi eu?

Teresa se uită rapid la Jason, care dădu din cap, aprobator.

— Bineînţeles, Celeste. Cred că el ar aprecia gestul tău.

Celeste se întoarse spre Gus şi spre Josh, aceştia străduindu-se din răsputeri să pară ocupaţi, dar urmărind acea întâlnire tensionată dintre Teresa şi Celeste.

— Nu v-ar plăcea ca ei, caii, să trăiască veşnic?

La început, Gus păru speriat, dar răspunse imediat:

— O, de ce nu, sigur că ne-ar plăcea, nu-i aşa, Josh?

Josh aprobă ascultător.

— Mmdaa. Pentru totdeauna. Dar, oricum, ei trăiesc mai mult decât... Teresa ştiu că urma să spună „câinii", dar, se abţinu, adăugând: Decât alte animale.

— Da, ştiu. Celeste se opri şi privi o secundă în zare. După care întrebă brusc: Teri, tu o mai ţii minte pe „Fulg de nea"?

Teresa înţepeni, auzind numele veiozei pe care cineva o lăsase în faţa uşii ei, o persoană care purta glugă, nu mai demult decât seara trecută, încercă să se relaxeze şi să zâmbească cu lejeritate.

— Sigur că da.

— Ce mi-ar plăcea s-o mai am pe „Fulg de nea", zise Celeste, cu speranţă în glas. „Fulg de nea" şi Yogi, ursuleţul meu, îmi purtau mult noroc. „Fulg de nea" mi-a arătat unde e cutia pentru jucării - cutia aceea în care m-am ascuns în noaptea în care mami a fost ucisă. Şi Yogi m-a ajutat. Doctorul a declarat că dacă cuţitul acela n-ar fi intrat mai întâi în el şi ar fi pătruns direct în corpul meu, aş fi murit. Dar pe Yogi l-am pierdut. A ajuns la lada de gunoi.

Pe chipul lui Celeste apăru o undă de tristeţe, iar Teresa zise:

— îmi pare foarte rău pentru Yogi, dar cred că el e fericit că ţi-a fost de folos, că ţi-a salvat viaţa.

— La fel spune şi tati. Brusc, Celeste se uită cu atenţie la Teresa. Sper că „Fulg de nea" n-a dispărut pentru totdeauna, totuşi. Avem nevoie de „Fulg de nea" ca să ne poarte noroc, mai ales *acum.*

— Ahhh? Teresa fu uimită de vehemenţa neaşteptată a fetei. Dar de ce avem nevoie de noroc mai ales acum?

Celeste se apropie de Teresa, cu nişte ochi imenşi pe chipul palid, rostind, apăsat:

— Pentru că creatura aia care a omorât-o pe mami vrea să mă ucidă şi pe mine. Asta nu are legătură cu tine, dar tot vrea să mă omoare şi să te ucidă şi pe tine.1.

Toată lumea din grajd păru să înlemnească la auzul vorbelor lui Celeste. Cu toate că Teresa nici nu îndrăzni să se uite spre Celeste, mintea ei vâjâia de atâtea întrebări. Cine? De ce? De unde ştii tu aşa ceva? Dar nu îndrăzni să deschidă gura. Pentru că întrebările ar fi prins viaţă, într-un şir lung şi terifiant.

Jason rupse, în cele din urmă tăcerea, mergând lângă fiica sa şi înconjurându-i eu braţul umerii încordaţi.

— Draga mea, ce lucru dramatic şi înspăimântător poţi să spui. Chiar crezi asta?

— O *ştiu,* zise Celeste, cu hotărâre.

Jason întrebă calm:

— Cum de ştii tu lucrul ăsta?

— Moartea a vrut să mă ia şi data trecută, dar Yogi şi „Fulg de nea" nu i-au dat voie să mă găsească. Şi nici Teri nu a lăsat-o. Ştiu că unii cred că Teri a încercat să mă ucidă - oamenii puteau să spună tot felul de lucruri în preajma mea, crezând că nu-i aud, fiindcă nu pot vorbi -, dar nu Teri m-a înjunghiat. E o tâmpenie! Teri nu a lăsat Moartea să mă ia. Aşa că acum Moartea e furioasă şi vrea s-o ucidă şi pe ea. Asta e singura explicaţie.

Teresa vorbi şi ea:

— Scumpo, tu ai fost înjunghiată de o *persoană* şi poate că persoana aia a dispărut de mult de pe aici. Poate că a fost un străin care a intrat în casă în noaptea aceea, ori a fost vorba de cineva care s-a speriat şi a fugit sau...

Teresa nu-şi mai găsi cuvintele, văzând cum Celeste scutura violent din cap.

Nu, Moartea e încă aici. Ştiu fiindcă am simţit un parfum, am auzit un zgomot şi chiar am zărit o secundă un chip. Nu prea e clar, dar peste câteva zile, mi-l voi aminti mai bine. Da, *sunt sigură...* Ei, eu nu am vorbit atâta timp fiindcă nu voiam să vorbesc despre noaptea aceea. Toată lumea îmi punea întrebări despre noaptea aceea, iar eu nu voiam să-mi amintesc

.Am reînceput să vorbesc însă când mi-am dat seama că Moartea este încă aici. La început, m-am înfuriat pe mine însămi fiindcă vorbeam din nou. Apoi, m-am bucurat, deoarece trebuia să-ţi spun să fii foarte atentă, şi trebuia să le spun asta şi celor care ne vor în viaţă, ca să ne ajute. Celeste se uită mai întâi la tatăl său, după care se răsuci pe călcâie privindu-i pe Gus şi pe Josh. Trebuie să aveţi grijă de Teri, că altfel va veni Moartea şi o va lua!

Zguduită până în adâncul fiinţei, Teresa se strădui să o asigure pe Celeste că va fi cât se poate de grijulie. Peste zece minute, se despărţi cu cordialitate de cei doi oaspeţi - Celeste şi tatăl ei - care, alb ca varul şi vizibil încordat, declarase că trebuia să se întoarcă la birou. După plecarea lor, Gus părea neliniştit, întrebând-o pe Teresa dacă fusese ameninţată şi dacă avea vreun motiv să-i fie teamă. Ea îl minţi, spunându-i că nu avea nicio problemă, cu toate că nu era sigură dacă o crezuse sau nu, dar, înainte ca el să-i mai adreseze şi alte întrebări, se îndreptă, în grabă, spre casă, în vreme ce Sierra o luase la fugă pe lângă ea, după care se învârti în jurul ei, încercând să o provoace pe stăpâna ei la un joc de-a urmărirea.

După ce intrară în casă, Teresa închise cu hotărâre uşa în urma ei, o încuie, apoi merse direct în bucătărie, dându-i Sierrei să bea apă dintr-un bol, şi îşi pregăti un pahar mare cu limonadă. Se duse în sufragerie şi se trânti pe canapea, mormăind:

— Oare ziua asta poate fi şi mai rea de atât?

Curând află că era posibil.

Nici nu terminase limonada, că telefonul sună din nou. Cu mişcări nehotărâte, se ridică de pe canapea şi luă receptorul de la aparatul care se afla lângă un balansoar. înainte ca ea să apuce să spună ceva, Sharon o întrebă caustic:

— Ei, eşti mândră de tine?

— Poftim? întrebă Teresa. Mândră de ce?

— Pentru că aţâţi, pentru că te bagi şi pentru că ai provocat şi mai multe probleme între mine şi soţul meu?

— Dar eu nu am...

— Tu nu ai făcut ce? Nu ai sărit la telefon ca să-i spui lui Kent că l-am luat pe Daniel mai devreme de la ora de echitaţie?

Nu te-ai văitat, şi nu ai mormăit, şi nu l-ai umplut de nervi, declarând că nebuna aia de cumnată-ta te-a jignit?

— Sharon, îţi jur că nu asta a fost intenţia mea. Ştii că n-aş fi capabilă
de aşa ceva!

— A, da? Hai să-ţi spun ce ştiu eu despre tine. Ştiu că întotdeauna ai apelat la ajutorul fratelui tău, că te-ai bazat pe el, chiar şi în adolescenţă, provocând necazuri la voi acasă, atunci când sperai că va sări să-ţi ia apărarea în faţa lui Hugh, ceea ce Kent şi făcea, şi astfel Hugh l-a urât la fel de mult ca pe tine.

Teresa simţi cum din adâncul sufletului îi urca încet-încet furia.

— Nu ştiu dacă tata *m-a urât* pe mine *ori* pe Kent, dar dacă a făcut asta, nu a facut-o din cauză că fratele meu, Kent, îmi lua uneori apărarea. Asta se întâmpla fiindcă tata chiar nu ştia să iubească pe nimeni. Ştia doar să corecteze şi să intimideze.

— Pe Wendy a iubit-o.

— Nu este adevărat şi tu o ştii foarte bine! Sharon, ce e cu tine? Eşti atât de furioasă pe mine doar pentru că i-am spus soţului tău că aţi plecat mai devreme de la lecţia de echitaţie şi nu mai eşti în stare nici să priveşti limpede spre trecut? Pentru tata, Wendy nu a fost decât o jucărie sexy - cineva care-l făcea să se simtă mai tânăr şi mai viril. Iar biata Celeste nu a însemnat absolut nimic pentru el. Mama mea nu a însemnat nimic pentru el.

— Şi nici *tu* nu ai însemnat nimic pentru el, aşa că ai vrut ca el să simtă acelaşi lucru şi pentru Kent. De-aia nu voia ca noi să ne căsătorim. De-aia Kent era gata să nu mai... o, n-are importanţă.

— Nu, te rog să-ţi termini fraza. Teresa se simţi cuprinsă de un calm de gheaţă. De-aia era Kent gata-gata să nu... ce? Să nu se mai însoare cu tine? Adică gata să te părăsească, deşi erai însărcinată?

— Teresa!

— O, nu mai face pe îngrozită, Sharon. Nu ştiu de ce credeţi voi, tu şi Kent, că nu şi-a dat nimeni seama că tu erai

gravidă cu Daniel când el te-a luat de nevastă. Oamenii ştiu să numere, ce Dumnezeu, şi femeile nu pot naşte la şase luni un copil în greutate de 3,5 kilograme.

Teresa simţi că ar fi trebuit să pună capăt conversaţiei, dar stresul dimineţii părea că dezlănţuise valul de emoţie pe care, de obicei, ea reuşea să-l ţină în frâu, dar acum nu era în stare să-şi ţină gura. închise ochii, auzindu-se vorbind mai departe pe un ton tăios:

— Faptul că fratele meu mi-a luat apărarea de câteva ori în faţa tatii nu are nimic de-a face cu ameninţarea tatii de a-l scoate definitiv pe Kent din testament, trecând Compania Farr Coal doar pe numele meu, zise ea mai departe. Tata voia s-o facă din cauza acelei idei ridicole că tu nu eşti suficient de bună pentru Kent. Şi nu uita că am spus *ridicolă*. în plus, Wendy plănuia ca Farr Coal să fie moştenită de copilul pe care ea avea să i- 1 dăruiască tatălui meu. Oricum, recunosc că fratele meu, Kent, şi-a arătat colţii în momentul în care tata a declarat că schimbă testamentul dacă el se va însura cu tine. Da, îl înţeleg pe fratele meu, zise în continuare Teresa, incapabilă să se oprească. Ştiu că el s-a străduit o viaţă întreagă să fie cel mai bun, ca să crească în ochii tatălui meu sau pentru a prelua compania. Când a văzut că i se ia morcovul pentru care se pregătise, pe care-l urmărise o viaţă întreagă, a izbucnit.

— Teresa! Sharon se înecă iar.

— Da, a făcut valuri. Nu ştiu de ce era Kent atât de ţâfnos cu o lună înainte de moartea tatii, dar în seara zilei în care s-a născut Daniel, iar el a băut ceva mai multe pahare din şampania dedicată sărbătoririi evenimentului, a recunoscut ce-l ameninţa tata că face dacă el te lua de soţie. Tata tăcuse presiuni, ţipase, ameninţase, dar Kent nu a făcut altceva decât să şovăie uşor, oricum, chiar şi pentru atâta, Kent nu a putut să şi-o ierte. Doamne, Sharon, Kent e şi el om. Te iubeşte, dar...

— Iubeşte mai mult Compania Farr Coal?

— Nu asta am spus, o puse Teri la punct, enervată la culme. Dacă te-ai calma şi m-ai asculta câteva minute...

— Pentru azi îmi ajunge. Poate că mi-ajunge pentru o viaţă întreagă. Eşti la fel ca tatăl tău, Teresa. Ai aere de lider, te amesteci peste tot şi provoci tot felul de necazuri. Tu crezi că totul îţi aparţine, că toţi sunt supuşii tăi. Ce ţi-ar mai plăcea să-mi distrugi familia! Nu m-ai plăcut niciodată şi te-ai alia cu oricine ca să-mi ruinezi fericirea. Ei, dă-mi voie să te avertizez că nu-i va lua nimeni pe cei dragi de lângă mine. *Nimeni,* indiferent ce ar trebui să fac ca să împiedic una ca asta!

Sharon închise telefonul cu zgomot. Teresa rămase câteva secunde cu receptorul în mână, prea şocată şi prea zguduită ca să se mişte. închise şi ea telefonul, vru să sune din nou, dar realiză că Sharon avea nevoie de timp ca să se calmeze. Avea nevoie de ceva mai mult timp ca să se calmeze, fiindcă ea nu era supărată pentru că soţul ei era furios pe ea pentru că-l luase pe Daniel mai devreme de la lecţia de echitaţie, ci era supărată pentru cele petrecute acum opt ani, înainte de cele două asasinate, când ea fusese tânără, îndrăgostită şi însărcinată, gândindu-se că visul ei de a deveni doamna Kent Farr şi mama mândră a fiului lor iubit se va destrăma, din cauza unui bărbat egoist, irascibil şi extrem de crud, pe care lumea nu avea să-l regrete niciodată.

Teresa nu putea s-o învinovăţească pe Sharon fiindcă avea astfel de resentimente şi accese de furie când venea vorba de Hugh. La fel simţea şi Teri. Ceea ce era rău era că Sharon o asemăna pe Teresa cu firea îngrozitoare a lui Hugh şi punea pe seama Teresei tacticile lui de manipulare cele mai groaznice. Cu toate acestea, acum un an, îşi zise Teri, Sharon nu părea să fie de aceeaşi părere. Dar în secunda aceea, Teresa credea că Sharon începea s-o urască la fel de mult cum îl ura pe Hugh Farr.

2.

După-amiaza fusese una extrem de tristă pentru Teresa. în primul rând, pierduse una dintre cele mai bune eleve ale sale, pentru că se îndoia că doamna Bailey avea s-o mai lase vreodată pe Polly să reia lecţiile de echitaţie. După aceea, Sharon îi distinsese sufletul lui Daniel, luându-l cu forţa de la lecţia pe care el o aşteptase săptămâni întregi. Apoi Teri avusese o conversaţie lungă şi supărătoare cu Kent. Pe neaşteptate, Celeste trecuse pe

la ea, ca să-i comunice că cineva le dorea amândurora moartea, chiar după atâta vreme. Ceea ce pusese capac la toate fusese telefonul scurt şi înfiorător din partea lui Sharon, căreia-i declarase nişte lucruri pentru care cu siguranţă Sharon nu avea s-o ierte în vecii vecilor.

— îmi pusesem mari speranţe în ziua asta, zise Teri cu voce tare propriei imagini din oglindă. Ce dracu' s-a întâmplat, unde am greşit?

Neputând să se detaşeze de tot ce se întâmplase rău astăzi, Teresa avea obiceiul să disece conversaţiile şi întâmplările care nu se desfaşuraseră aşa cum sperase, încercând să vadă cum şi unde începuseră lucrurile să meargă aiurea, hotărâtă să descopere unde greşise, de se ajunsese acolo. în trecut, Mac o tachina pe marginea acestui obicei, spunându-i că nu era altceva decât o autoflagelare inutilă, dar ea nu fusese în stare niciodată să renunţe la a despica firul în patru. Cu siguranţă că nici în ziua asta haotică nu era capabilă să o facă.

Restul după-amiezii Teresa şi-l petrecu fâţâindu-se prin casă, reflectând de nenumărate ori la conversaţia pe care o avusese cu Kent, după aceea la cea cu Sharon, gândindu-se că cei doi se vor certa în seara aceea foarte rău din cauza ei. Teresa îşi repetase iar şi iar că vina nu-i aparţinea. Kent fusese cel care se interesase de lecţie. Ar fi trebuit să-l mintă? Nu. Dar ar fi trebuit să-l lase să afle totul de la Daniel şi de la Sharon. Adevărul ar fi ieşit la lumină, iar ea nu ar fi avut niciun amestec.

Dar nu provocase probleme doar între Kent şi soţia sa; cu o zi înainte îl insultase pe Mac, când el nu făcuse altceva decât să-i ofere tot ajutorul de care era în stare. Ce aiurea din partea ei să creadă, cu aroganţă, că el avusese alte intenţii, mai mult decât să-i spună că-i pare rău că Byrnes încercase să atragă atenţia asupra lui şi că el credea mai departe în ea Faţa îi ardea aproape ca focul la gândul că îşi închipuise că el voia să reînnoade povestea lor de dragoste. Se autoumilise şi-l rănise şi pe el. Doamne, îşi zise ea, îi declarase că însăşi mama lui îl crezuse capabil de violenţă!

Se simţea rău din cauza necazurilor pe care le pricinuise între Kent şi Sharon, dar, oricât nu i-ar fi plăcut Teresei să admită

acest lucru, suferea mult la gândul că-l rănise, probabil, pe Mac. Pe la ora opt seara, îi venea să moară de ruşine din cauza a ceea ce-i spusese cu o seară în urmă. Faptul că trecea printr-un moment greu nu-i dădea dreptul să se repeadă astfel la el, se admonestă ea.

— Va trebui să-mi cer scuze faţă de el, îi zise ea Sierrei, care o urmase cu loialitate în rătăcirile ei de după-amiază. Diseară mă duc la el, la club, ca să-i cer scuze! Ca apoi să adauge: Şi nu mă va împiedica nimeni!

După aceea. Teri se uită în jos la căţeluşa loială şi obosită, la căţeluşa uimită şi maronie, cu urechile mari ciulite, recunoscând că, în ultimele patruzeci şi opt de ore, nu făcuse altceva decât să se lase copleşită şi dărâmată de cele declarate de Roscoe Byrnes. Ar fi putut foarte bine să ignore cele declarate de el. Carmen avea dreptate - Byrnes voia, pur şi simplu, să atragă atenţia asupra lui în ultimele zile de viaţă. Şi poate că, dacă era un tip inteligent, voia să sădească îndoială asupra persoanei care îi omorâse pe Wendy şi Hugh Farr, ca să amărască viaţa celor care fuseseră consideraţi principalii suspecţi.

Ei, în cazul acesta, Byrnes chiar îşi îndeplinise dorinţa, se gândi Teresa, asta fiindcă ea îi permisese aşa ceva. Ea, nu Byrnes, îşi pierduse controlul, şi rănise sentimentele celorlalţi fiindcă era înspăimântată şi şocată. Acum, gândi Teri, trebuia să repare, măcar în parte, răul făcut.

îşi luă repede rucsacul bej, îşi căută cheile înăuntru - jurând că a doua zi avea să arunce mulţimea de porcării care se strânsese acolo - după care o porni grăbită spre uşă. Se opri în momentul în care observă că Sierra o urma, privind-o cu ochii aceia plânşi, fiindcă lipsa lesei era un semn că nu avea să plece împreună cu stăpâna.

— Regret, dar în seara asta nu te pot lua cu mine, zise Teri. Dar promit să-ţi aduc câteva bunătăţi.

Luna strălucea pe cerul gri-cenuşiu, părând un cerc de argint. Mai devreme, auzise că pe la ora zece se prevedea o furtună, dar ea nu o simţi în aer. Caii reuşeau, era convinsă, s-o simtă. Ei erau foarte sensibili la schimbările climatice.

Teresa se duse direct la Club Rendezvous. Parcarea era mai mult decât plină, ba era foarte aglomerată, având în vedere că noaptea abia începuse, şi mai era şi o zi din mijlocul săptămânii, ceea ce dovedea că popularitatea clubului era destul de mare.

Când coborî din maşină. Teri îşi dădu seama că ar fi fost bine dacă s-ar fi schimbat, dacă ar fi renunţat la blugi şi la bluza turcoaz, pe care le purtase toată ziua, dar, când intră în club, observă că peste jumătate dintre clienţi purtau blugi. Era uşor de observat că atmosfera era cu siguranţă mai relaxată decât în weekend, ascultându-l pe John Mayer care cânta „Waiting on the World to Chance", o melodie care o învălui pe nesimţite. Merse la bar şi întrebă de Mac.

— E în biroul său, îi zise barmanul cel tânăr. Vreţi să-l chem?

— Nu, sunt Teresa Farr, o prietenă. Ştiu unde e biroul.

— Domnului MacKenzie nu-i place ca oaspeţii clubului să intre în biroul lui...

Teresa se întoarse, aruncându-şi privirea prin club, localizând holul de lângă intrare şi îndreptându-se apoi într-acolo.

— Hei, domnişoară Farr, strigă barmanul. Nu aveţi voie să intraţi acolo. Domnişoară Farr...

Ea trecu pe lângă ringul de dans, auzind din spate protestele barmanului. Ori renunţase să strige, ori vorbea cu Mac la telefon, în momentul în care ea ajunsese la capătul holului unde, cu multe vreme în urmă, ea şi Mac plănuiseră să aşeze biroul. Acesta se afla exact acolo. Dintr-un motiv pe care Teri nu-l putea identifica, se bucura în mod absurd pentru că Mac nu schimbase planurile iniţiale ale clubului, pe care le făcuseră împreună. Chiar dacă pe uşă fusese aşezată o plăcuţă de alamă, pe care era scris PRIVAT, deasupra având notat numele lui, ea ciocăni de două ori, după care deschise larg uşa. Evident surprins, cu toate că avea receptorul în mână - la capătul firului aflându-se, fără îndoială, barmanul care îl anunţase că o femeie nerăbdătoare o pornise spre biroul lui Mac se ridică în picioare, iar Teresa zise rapid:

— îmi pare rău!

El se holbă la ea o secundă, din spatele biroului de mahon. Pe trăsăturile lui dure şi puternice nu se zărea nici urmă din surâsul cald de bun venit. Rămăsese, pur şi simplu, nemişcat, îmbrăcat într-o pereche de blugi şi o cămaşă verde cu mâneci lungi, rulate până la jumătatea braţelor lui bronzate şi puternice. într-o secundă, băgă de seamă părul negru care strălucea la lumina becului din tavan, ochii căprui-verzui licărind şi bătând uşor în auriu, în vreme ce maxilarul îi era extrem de încordat. în cele din urmă, mormăi în receptor:

— E în ordine, după care îl aşează în furcă. Rămase locului, în spatele biroului, privind-o fix.

Teri închise uşa şi începu apoi să vorbească foarte repede, aproape cu respiraţia tăiată:

— M-am simţit îngrozitor toată ziua. Ei bine, la fel m-am simţit şi aseară, după plecarea ta. A fost îngrozitor ce ţi-am spus. în seara aceea, mama ta chiar m-a sunat şi mi-a spus că a fost concediată, după care m-a implorat să nu-ţi spun că tata m-a lovit şi că a ameninţat că va merge la poliţie să te denunţe, declarând că se teme de reacţia ta, dar ieri am lăsat să se înţeleagă că ea te credea un om capabil de o reacţie violentă...

— Nu ai sugerat, ai afirmat, o întrerupse Mac, rece.

— Da, *am* spus-o. Dar ştiu că ea nu credea aşa ceva. Mama ta se temea de o eventuală altercaţie fizică - că ai fi putut fi arestat pentru că l-ai fi atacat pe tatăl meu.

— Şi avea dreptate. Şi dacă aş fi ştiut ce ţi-a făcut ţie, l-aş fi bătut măr. O merita cu vârf şi îndesat. Dar eu nu meritam vorbele tale de ieri - din care se înţelegea că mama mea m-ar considera un ucigaş. E o lovitură sub centură, Teri, şi nu-mi dau seama de ce, numai dacă nu cumva tu vrei să mi- o plăteşti şi azi pentru că m-am sărutat cu o altă femeie, pe vremea logodnei noastre.

— Nu este adevărat! în capul lui Teri se aprinse parcă un senzor, forţând-o să mărturisească adevărul. Adică da, într-un fel, dar nu aşa cum
îţi închipui tu.

— Poftim? Mac ridică dintr-o sprânceană. Dar de ce nu-mi spui chiar tu *ce-mi închipui?*

— Mac, nu face lucrurile şi mai dificile, te rog. Teresa simţi cum picături de transpiraţie se prelingeau din păr, în timp ce ea se apropie şi mai mult de biroul lui, întinzând mâinile parcă în semn de rugă. Nu pot să-ţi explic exact ce se petrece în mintea mea, dar...

— Adică *nu ai de gând* să-mi explici cu exactitate ce-ţi trece prin minte.

— Da, la naiba, nu o să-ţi explic chiar în secunda asta. Nu de asta mă aflu aici. Am venit să-mi cer scuze şi să-ţi spun că sunt sigură, aşa cum am fost sigură şi cu opt ani în urmă, că mama ta nu te-a considerat un criminal. O, Doamne, dacă te-aş fi crezut un criminal, m-aş mai fi logodit cu tine, după numai un an?

— Ooo, asta n-am de unde să ştiu, zise Mac încet, după care se aplecă peste birou, pe chip apărându-i o expresie sardonică. La urma urmei, ucisesem doi oameni pe care-i urai.

Pentru o clipă, între ei se lăsă o linişte mocnită, înainte ca Teri să se aplece deasupra biroului şi să-l lovească pe Mac peste obraz. Având în vedere poziţia ci, palma aceea nu fusese altceva decât un plici neînsemnat, dar ochii căprui ai lui Mac se deschiseră larg din cauza surprizei, iar el îşi duse mâna la obraz. Teresa se răsuci pe călcâie şi ieşi în fugă din birou. în vreme ce traversa alergând coridorul, îl auzi strigând:

— Teri! Stai!

Dar ea nu se opri.

în câteva secunde, sau cel puţin aşa i se păru ei, fu în maşină, ieşind deja din parcare. Cu toate că voia să se uite doar drept înainte, privirea îi alunecă doar o clipă - şi îl observă pe Mac, care stătea în faţa intrării de la Club Rendezvous, ţinându-şi palma mai departe pe obraz, având pe chip o expresie şocată şi încordată.

3.

Teresa conduse orbeşte şi cu furie, ieşind din parcare, dar, abia când ajunse la jumătatea drumului care ducea spre oraş, realiză că avea pielea acoperită cu broboane de sudoare rece.

Condusese cincisprezece kilometri, depăşind limita de viteză. încetini brusc, inspiră adânc de câteva ori, simţind o lacrimă ce-i aluneca pe obrazul drept. O şterse cu podul palmei - un gest care-i aminti de un Daniel foarte supărat, din momentul în care fusese luat cu folia de la ea de acasă şi de la padoc - şi o altă lacrimă apăru pe obrazul ei.

îl pocnise pe Mac. îl lovise drept în faţă! Nu mai făcuse aşa ceva şi era oripilată. Fusese furioasă şi uimită la culme în secunda în care tatăl ei o lovise, cu opt ani în urmă, iar ea procedase acum la fel ca el! Oare nu era cu nimic mai bună decât Hugh Farr? Oare înclinaţia asta de a lovi şi a răni era ereditară?

— O, Doamne, mormăi ea cu voce tare, sfâşiată de ceea ce făcuse. Se dusese la Mac să-i ceară scuze. Ah, ce mai scuze! mormăi ea iar. Mai întâi îi spui că mama lui nu a avut încredere în el, după aceea îl pocneşti. Are noroc că aţi rupt logodna până să-i provoci cine ştie ce rană serioasă.

Teresa deschise radioul exact la momentul potrivit, auzind-o pe crainică anunţând că, din cauza furtunii ce se apropia, intensitatea vântului era în creştere. Ea introduse un CD în aparat, după care porni muzica, deoarece reuşea, de obicei, să o calmeze şi să-i îndepărteze mintea de la probleme. Conduse o vreme în linişte, dându-şi seama că mai avea puţin până acasă, în stânga drumului, erau o farmacie şi o bancă, iar în dreapta apăru, în cele din urmă, cimitirul. în faţă se zăreau luminile puternice ale unui magazin alimentar. Uitându-se la indicatorul de benzină, observă că mai avea foarte puţină. în afară de asta, îi promisese câteva bunătăţi Sierrei.

Teri parcă în apropierea magazinului, trăgând maşina lângă o pompă de benzină. Mâinile îi tremurau în timp ce scoase furtunul de la locul lui şi îl introduse în orificiul special al rezervorului. Vizavi, două adolescente, într- un automobil ceva mai vechi, făceau gesturi largi, rânjind sau dându-şi capul pe spate şi râzând în hohote. în cele din urmă, în maşină se urcară doi adolescenţi şi, judecând după chiotele care urmară după ce împărţiră paharele cu coca-cola, Teresa ghici că cineva le făcuse rost de nişte băutură. Un bărbat rotofei şi cu început de chelie, cu

cel puţin treizeci de ani mai în vârstă decât Teri, trecu repede prin dreptul ei şi-i strigă:

— Ce bine arăţi în seara asta, scumpo!

— O, mulţumesc, dulceaţă, zise ea amabil. Ce-ţi fac soţia şi copiii? în dreptul lor se opri un SUV ca vai de el, la volanul căruia se afla o femeie care părea foarte grăbită, urlând la cei cinci copii ce se agitau în spate.

O pală de vânt aspru răscoli părul Teresei, dându-i-l peste faţă, iar ea îşi aminti de crainica de la radio care anunţase o creştere a intensităţii vântului. îşi dădu părul după urechi, simţindu-se atât de obosită, de fragilă şi de supărată, că nici nu mai avea chef să umple rezervorul. După aceea, ca şi cum vreun sfânt i-ar fi citit gândul, pompa sări automat din rezervor. Rezervorul se umpluse, în sfârşit.

Oftând recunoscătoare, intră în magazin, alese două conserve din mâncarea preferată a Sierrei, şi un pachet cu rulouri de vită, altă mâncare preferată a căţeluşei, luând şi un tub de frişcă pentru cafeluţa sa de dimineaţă, şi se aşeză apoi la o coadă neobişnuit de lungă. Se pare că în seara aceea, cei care se deciseseră să nu meargă la Club Rendezvous aleseseră să intre la magazinul Speedway. în momentul în care ajunsese la casa de marcat, adăugă şi o pungă de M&M şi un tabloid.

Şi acum? îşi zise Teresa, după ce ajunse în maşină. O seară petrecută în faţa televizorului? Ori citind ceva? Ascultând muzică sau bând un păhărel? Un joc cu Sierra?

încadrându-se din nou pe şoseaua care ducea spre casa ei, simţi cum vântul se înteţeşte, aplecând crengile smochinilor, măturând pământul, în vreme ce o pisică albă şi durdulie îi tăie calea, traversând pe partea opusă a drumului. Puse frână pentru a evita pisica, după care ridică privirea spre cer - acesta avea o nuanţă pământie din cauza norilor ameninţători şi cenuşii care se înghesuiau unii în alţii, venind dinspre vest.

Teresa ştia că foşnetul ierbii şi al frunzelor va da cailor o stare de agitaţie. Gus şi Josh erau nişte îngrijitori foarte pricepuţi când era vorba să- i calmeze armăsarii. Aplecându-se, zări cabana

lui Gus şi a lui Josh, uitându-se să vadă şi luminile de la ferestre şi SUV-ul lor vechi, dar în clipa aceea pe şosea apăru ceva.

Teresa apăsă tare pe frână. Farurile păreau că luminează o siluetă înaltă care purta o haină lungă, neagră. Impermeabilul acela lung se învolbură, iar silueta se roti într-o parte şi o privi atent. Teri zări un chip palid şi doi ochi larg deschişi - nişte ochi albaştri, înconjuraţi de nişte cearcăne mari - după care părul negru îi acoperi obrajii precum un voal. Pe neaşteptate, apariţia aceea alergă spre pâlcul de arbori de pe partea stângă a drumului, dispărând în noapte.

Timp de câteva secunde, Teresa rămase ca vrăjită în maşină. Nu, nu se poate, îşi zise ea. Era un vagabond. Era un puşti care căuta un adăpost
împotriva furtunii. Nu, nu era posibil...
Teri aproape că smulse centura din dispozitiv, ieşind repede din maşină.

— Hei, cine eşti? strigă ea cu o voce tremurată.
în vreme ce crengile foşneau aplecându-se la pământ, iar ea auzi primul tunet care pocnea în depărtare, simţind o senzaţie stranie în măruntaie, ca un val uriaş şi îngheţat care o copleşea, strigă cu o disperare necontrolată:
Mamă! Mami, vino aici!1.

Teresa rămase pironită în diurn, privind la pâlcul de copaci, unde dispăruse silueta stranie, dorindu-şi, dar şi temându-se s-o urmărească pe fiinţa aceea despre care credea că era posibil să fie mama ei. Mintea îi fu invadată de tot felul de gânduri. Dacă mama ei era în viaţă? De ce se întorsese după opt ani de zile? Oare auzise şi ea declaraţia lui Roscoe Byrnes că nu el fusese cel care-i ucisese pe Hugh şi Wendy Farr, dându-şi seama că Teresa va fi din nou considerată suspectă? Dar dacă Marielle era autoarea asasinatelor, avea ea destul discernământ, voinţă şi putere ca să-şi apere fiica? Venise acasă ca să facă o mărturisire?

Nu, îşi zise Teresa, cu hotărâre. Mama ei era moartă. *Trebuia* să fie moartă. Nu

putea să fi dispărut aşa, deodată, de pe faţa pământului timp de opt ani. Nu, nu era posibil. Sau era? Cât de greu era să-ţi asumi o nouă identitate? După cum ştia toată lumea, Marielle nu luase cu ea bani sau cărţi de credit atunci când dispăruse. Nu avusese cum să utilizeze cărţi de credit fără să i se dea de urmă. Era posibil ca cineva să-i fi dat o sumă suficient de mare de bani, astfel încât să plece departe de Point Pleasant? Dar cum rămânea cu actele de identitate? Marielle avea nevoie măcar de un certificat de naştere, de un permis de conducere, de un număr de la carnetul de asigurat. Dată fiind starea în care se afla în momentul comiterii asasinatelor, cu siguranţă nu reuşise să şi le procure singură. Probabil că o ajutase cineva. Dar cine? Era evident

că fusese vorba de cineva care ţinea foarte mult la ea

.în timp ce vântul se înteţea, răvăşind părul Teresei, înfiorându-i pielea pe sub bluza subţire de bumbac, ea realiză că stătuse afară în ultimele cinci minute. Farurile străpungeau întunericul, drept înainte, luminând drumul, într-un fel de eliberare deplină, lipind lumina de copacii care străjuiau drumul. Chiar dacă persoana care fugise între arbori, căutând adăpost, făcea zgomot alergând, Teri nu reuşea să audă nimic din cauza foşnetului de frunze şi de crengi care se unduiau, lovindu-se unele de altele, şi, pe alocuri, trosnind. Picăturile reci şi apăsătoare ale ploii începură să o deranjeze. Nehotărâtă, dar trăind în acelaşi timp o senzaţie de uşurare, Teresa se urcă, uşor buimacă, în maşină, îndreptându-se spre casă.

îşi parcă Buick-ul în garaj, după care apăsă pe butonul telecomenzii care încuia automat uşa. Uşa grea a garajului se închise în urma ei cu un pocnet liniştitor. încă tremurând, Teresa deschise uşa care ducea din garaj spre un mic coridor care se afla chiar lângă bucătărie. Sierra auzise scârţâitul uşii de la garaj, aşa că era deja în aşteptarea lui Teri, mişcându-şi coada dintr-o parte în alta, lătrând zgomotos, exprimându-şi astfel bucuria. Simţind starea de spirit a stăpânei sale, căţeluşa se mai linişti totuşi puţin.

— Bravo, îi strigă Teresa. Acum nu pot să mă joc cu tine, dar nu am uitat de bunătăţile promise. Scoase rulourile de vită din punga de cumpărături, rupse repede pachetul, aruncându-i câteva pe jos.

Pe când Sierra se aruncă bucuroasă asupra mâncării, Teresa se duse la intrarea în casă, aprinzând cele trei lumini puternice, montate în plafon, chiar deasupra terasei. Dealul care pornea din dreptul casei, coborând spre câmp, prinse viaţă deodată. Imaginea ploii pe firele de iarbă nu era cine ştie ce, se gândi ea, dar, cel puţin, terenul din faţa ei era gol, nu dezvăluia prezenţa niciunei alte fiinţe umane - cineva îmbrăcat într-un impermeabil negru, lung, cu glugă.

Teri trase adânc aer în piept şi, după ce se asigură că uşa de la intrare este încuiată şi cu zăvorul tras, se îndreptă, cât de stăpână pe ea era în stare, spre telefon. La celălalt capăt, Kent răspunse, cu o voce aspră şi furioasă:

— Kent, reuşi Teresa să spună. Kent...

— Teri? Dacă Sharon e cumva acolo, dă-mi-o şi mie la telefon, chiar în secunda asta, îi ceru el.

Cererea lui o luă prin surprindere. Pentru câteva secunde, Teresa rămase complet nedumerită, după care mintea începu să-i funcţioneze din nou.

— Sharon nu e aici. Ce s-a întâmplat? Daniel e bine?

— Nu, Daniel nu e bine. Kent inspiră profund. Eu şi Sharon ne-am certat - o, la dracu', pe cine păcălesc eu aici? - eu şi Sharon ne-am certat rău de tot fiindcă l-a luat pe Daniel de la ora de echitaţie.

— Kent, nu trebuia să-ţi spun...

— Tot aş fi aflat. Ideea e că a plâns toată ziua fiindcă a fost dezamăgit că nu şi-a terminat lecţia - a plâns până i s-a făcut rău, a avut greţuri, iar eu nu am să permit ca fiul meu să aibă probleme de sănătate fiindcă mama lui îl protejează exagerat de mult.

— îmi pare rău, zise Teri, automat.

Kent continuă:

— Sharon l-a transformat într-un copil nevrotic. Şi, colac peste pupăză, e furioasă pe tine pentru că mi-ai povestit că ea l-a luat mai devreme cu o jumătate de oră de la lecţie.

Teri tăcu un moment. Toată ziua se admonestase că nu ar fi trebuit să se implice şi mai mult în conflictul dintre Kent şi Sharon. Deja o enervase pe Sharon şi, indiferent ce ar fi spus Kent, Teri ştia bine că era parţial vinovată pentru cearta, în mod cert oribilă, dintre fratele şi cumnata ei.

— Poate că rezolvaţi problema dacă discutaţi despre asta, nu dacă vă certaţi, zise Teresa, precaut.

— Sharon nu *discută*. Ea *urlă* pur şi simplu! Teri ar fi vrut să-i spună lui Kent că şi el se descurcă foarte bine la capitolul urlete, dar ştia că nu era momentul pentru a-i sublinia defectele

care-l caracterizau. Ei, cred că s-a dus acasă la tăticu', îşi dădu cu părerea Kent. El e iniţiatorul necazurilor dintre noi. Dacă Gabe n-ar fi răsfaţat-o atât de mult pe Sharon, ea nu ar mai crede că totul trebuie să se petreacă după voia *ei.* Nu-şi dă seama că am şi eu ceva de spus în privinţa educării lui Daniel, pentru că nu-l consideră ca fiind fiul *nostru*, ci fiul *ei!*

— Cred că, de data asta, purtarea ei se datorează mai mult mie, şi nu neapărat faptului că a fost răsfaţată, se aventură Teri, în cele din urmă. Da, e adevărat că faţă de Daniel e hipergrijulie, dar, sincer, cred că îi e foarte teamă să-l ştie în prezenţa mea, pentru că ea nu a fost niciodată convinsă că *eu nu* i-am omorât pe tata şi pe Wendy, iar bomba de ieri a lui Roscoe Byrnes nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

Kent inspiră cu putere.

— E... ridicol! Sharon nu poate să creadă... aşa ceva.

Respiraţia aceea, tonul, ezitarea îi dăduseră de înţeles lui Teri că atinsese un punct sensibil. Sharon nu mai era sigură de nimic şi îşi exprimase îndoiala şi în faţa lui Kent, care încerca acum, stângaci, să-şi mângâie sora.

— Ei, poate că e ridicol, zise Teresa, de dragul lui Kent.

— Da, răspunse Kent prompt, cu o undă de uşurare în glas. Dar hai să nu mai vorbim despre Sharon, pentru moment. Teri, când ai sunat, păreai necăjită, dar nu te-am lăsat decât să-mi rosteşti numele, ca apoi să mă apuc să-ţi debitez propriile mele necazuri. Ia spune-mi - *la tine* acasă care-i problema?

— Ei... Teresa îşi pierduse brusc curajul, iar acum regreta că îl sunase pe fratele ei, mai ales că era deja preocupat de altceva şi, în afară de asta, ar fi considerat-o nebună.

— Ei, *ce?* Vocea lui Kent deveni mai blândă. Da, ştiu că tu crezi că ai greşit că mi-ai dat telefon, şi mai ales după ce m-am certat cu Sharon. Dar eu şi Sharon ne certăm destul de mult şi, până la urmă, rezolvăm, aşa că nu te mai simţi vinovată ori răspunzătoare. Şi să ştii, Teri, că, cu toate că eşti cea mai puternică şi cea mai independentă femeie pe care am cunoscut-o

în viaţa mea, eu tot fratele mai mare am rămas, aşa că, te rog, spune şi tu acum ce ai de spus.

— Bine. Eşti tare drăguţ, Kent, Dar să nu mă întrerupi. Mă întrerupi mereu şi asta îmi dă o stare de...

— Nu te voi întrerupe, declară Kent.

— Bun, fie ce-o fi.

Kent oftă iar.

— Da, ai dreptate, zise el, apărându-se. Promit să nu scot o vorbă până ce nu-mi dai tu voie.

— Ar fi pentru prima dată, mormăi Teri, sec, dar hai să încep.

Teresa îi povesti cele petrecute mai devreme, lăsând la o parte povestea cu Mac şi cu Clubul Rendezvous, după aceea îi mărturisi că o luase pe drumul spre casă, chiar înainte ca vântul care prevestea furtuna să se înteţească.

— Copacii se aplecau până aproape de pământ, iar eu conduceam încet. Brusc, mi-a apărut cineva în faţă - o persoană înaltă şi slabă, care purta un impermeabil negru cu glugă. I-am zărit chipul o secundă, înainte ca vântul să-i aducă tot părul pe faţă. La un moment dat însă am văzut foarte clar - atât cât mi-a permis vremea, de fapt, zise Teresa sincer. Persoana avea un ten palid, nişte ochi parcă adânciţi în orbite - ochi albaştri, de asta sunt chiar sigură - şi un păr negru, lung, des şi drept, la fel ca mine.

Teri se opri o clipă.

— Fiinţa aceea se uita direct la mine, dar apoi a dispărut în pădurice de lângă şosea. Am coborât din maşină, dar nu am urmărit-o. Nu am avut curaj. Dar, Kent, *ştiu* pe cine am văzut în seara asta. Era mama!

2.

Teresa se chirci în ea însăşi. Kent ori avea să declare că era posibil ca ea să fi văzut-o pe mama lor, ori avea să spună că era nebună şi pusă pe şotii, bătându-şi joc de ea. Dintr-un motiv anume, ea nu-şi luă ochii de la ceasul de pe poliţa căminului, un ceas luat la mâna a doua. După treizeci de secunde, Kent rosti încet:

— Teri, unde spuneai că ai văzut-o pe mama?
Ea închise ochii. Vocea fratelui ei era şoptită şi calmă, era glasul acela pe care-l foloseşti când te adresezi unui bolnav psihic.
— Pe drumul de lângă casa mea, aşa am spus, rosti ea cu voce ridicată. A fugit înaintea maşinii. Era să dau peste ea.
— Şi după aceea a fugit.
— Da. A fugit imediat în pâlcul de copaci de la marginea drumului.
— Şi tu nu te-ai dus după ea?
— Nu.
— Păi, de ce nu, dacă erai convinsă că era mama?
întrebarea aceea o lovi în plin. Ce putea să spună? Că îi era teamă că, dacă nu era Marielle, ar fi fost dezamăgită? Nu, Kent nu era omul subtilităţii şi al ambiguităţilor. Motivele pe care le avusese Teresa ca să nu urmărească persoana aceea nu l-ar fi convins pe Kent.
— Totul s-a petrecut foarte repede, zise ea, încercând să pară stăpână pe sine. Eu eram tot cu piciorul pe frână, temându-mă să nu o lovesc, şi, în secunda aceea, i-am zărit chipul. Furtuna stătea să înceapă şi am coborât din maşină. Am strigat-o, dar nu mi-a răspuns...
încă o pauză, după care Kent zise:
— Teri, ştii că, dacă ai fi fost într-adevăr convinsă că ai văzut-o pe mama, ai fi urmărit-o, indiferent cât de surprinsă ai fi fost sau oricât de tare ar fi plouat. Acum, ori nu ai văzut pe nimeni...
— *Ba da!*
— Bine. Linişteşte-te! Teri strânse din dinţi. Ai văzut pe cineva, dar, indiferent de ce-ţi spui tu acum, ştii, din instinct, că e posibil să nu fi fost mama şi că puteai să te pui în pericol, urmărind fiinţa aceea... fiinţă... femeie, ce-o fi fost ea.
— Mama, zise Teri, cu încăpăţânare.
— Nu, Teri. Poate că semăna cu mama noastră, deşi eu nu prea cred că cineva care semăna cu ea ar fi apărut brusc în faţa maşinii tale, ca apoi să dispară, dar nu era *mama.* Adolescenţii vagabonzi obişnuiesc să hoinărească în serile calde de vară. Poate

că parbrizul tău era cam înceţoşat. Sau poate că te gândeai la mama. Ori... în fine... ai băut ceva?

Ultima întrebare o transformă pe Teresa într-o stană de piatră.

— O, am băut toată seara. Eram beată criţă. Cred că până acasă am accidentat cinci persoane. Mâine, vei citi despre toate în ziar.

— Hei, Teri, zise Kent, cu o voce mult prea răbdătoare, cea pe care o folosea în conversaţiile cu Daniel, nu reacţiona aşa. Nu te supăra!

— Ba, dacă am chef, mă supăr! Teri îşi dădu scama repede că vorbise exact ca un copil. Nu era de mirare că fratele ei, Kent, îi vorbea ca şi cum ar fi fost fiul lui. Uite, cineva a apărut în fugă în faţa maşinii - cineva îmbrăcat într-un impermeabil negru, lung şi cu glugă, cineva care era la fel de înalt şi de slab ca mama, care avea trăsăturile feţei ca ale mamei, care avea ochii mamei şi părul lung, la fel ca al mamei. Am văzut asta clar în lumina farurilor. Apoi, persoana a fugit şi s-a ascuns printre copaci. Te-am întrebat, pur şi simplu, care-i părerea ta. Nu trebuie să fii nici sarcastic, nici să te porţi de parcă ai avea de-a face c-o nebună.

— Teri, eu nu spun că eşti nebună, dar când ai sunat, ai zis că eşti sigură că ai văzut-o pe mama, care a alergat în faţa maşinii tale, nu ai spus că ai văzut pe cineva îmbrăcat într-un impermeabil negru, lung şi cu glugă, care apoi s-a făcut nevăzut printre copaci. Şi încă ceva, *nu* m-ai întrebat ce părere am. Ai spus clar că ai văzut-o pe mama, pe care nu am văzut-o sau despre care nu am auzit nimic de opt ani de zile, şi la fel şi poliţia. Ca atare, nu cred că ai dreptul să te înfurii pe mine fiindcă sunt sceptic.

Era adevărat ce spunea Kent. Şi, în plus, aveai impresia că citează dintr- o carte destinată persoanelor isterice. Teresa era furioasă, dar, fir-ar să fie, nu avea de gând să se certe în continuare cu fratele său şi să-l lase s-o trateze ca pe o instabilă psihic sau ca pe una care îşi imagina tot felul de chestii.

— Nu mai contează! Fu surprinsă de tonul rece al vocii ci, în comparaţie eu bubuitul inimii. Ai dreptate. Probabil că n-a fost

decât un adolescent. La fel ca cel care a lăsat-o, aseară, pe „Fulg de nea", îşi zise ea, uşurată că în dimineaţa aceea se concentrase mai mult asupra calmării lui Sharon, în loc să-i mărturisească că-i lăsase cineva la intrare veioza lui Celeste, un mesaj
Morse, pe care Sharon l-ar fi transmis de îndată lui Kent, atunci când el i-ar fi reproşat că-l luase pe Daniel mai devreme de la ora de echitaţie. Probabil că m-am gândit la mama şi de aceea mi-am lăsat imaginaţia să zboare.

— Eşti sigură?

— Ooo, da, acum mă simt mult mai bine, minţi ea.

— Eu nu sunt prea sigur de asta, Teri. Tu nu prea pari...

Cineva bătu la uşa Teresei, iar ea aproape că ţipă.

— Ce-z *asta?* întrebă Kent.

— La uşă... Stomacul Teresei se făcu ghem, iar ea strânse receptorul între degete. Cineva a ciocănit la uşă...

— O, Doamne, parcă vor s-o dărâme! strigă Kent la urechea ei. Băieţii aceia mai sunt acolo?

— Nu... nu mai sunt.

Brusc, ea auzi vocea familiară, puternică a lui Mac MacKenzie, vocea care semăna cu o sirenă atunci când o striga, indiferent cu ce ocazie.

— Teri, vino la uşă! Teri, eu sunt - Mac.

— E Mac MacKenzie? întrebă Kent poruncitor.

— Teri, deschide uşa! Unul dintre caii tăi este liber. Zici că a înnebunit...

Unul dintre cai? Liber? *Alergând?* Teresa îşi dădu seama că îl speriase ceva, aşa că frica ei se risipi ca prin farmec.

— Unul dintre cai a păţit ceva, Kent, zise ea. Trebuie să plec.

Kent punea tot felul de întrebări în clipa în care ea trânti cu zgomot receptorul în furcă. Sierra lătra deja la uşă. Mai târziu, Teresa îşi zise că fuseseră un cuplu înfricoşător - căţeaua care lătra tare în semn de apărare, sărind, iar Teri cu ochii larg deschişi şi legănându-se - în clipa în care deschise uşa, iar Mac care stătea ud leoarcă în ploaie, cu pumnul ridicat, pentru a ciocăni încă o dată. Teresa se retrase pentru ca pumnul lui să n-o nimerească, iar el intră cu paşi mari în încăpere.

— Doamne, eram gata să te pocnesc! bubui Mac.

— Calul! ţipă Teresa, pe deasupra lătratului agitat al Sierrei. Care cal a scăpat?

— L-am văzut bine o singură dată. Cred că cel mare şi negru...

— Eclipse! oftă Teresa.

— Se învârtea în jurul padocului cu lanţuri - sau cum îi ziceţi voi. Părea scos din minţi.

— Este calul meu. Teri se duse să-şi ia o haină de vânt, agăţată în cuierul-pom de lângă intrare. Gus şi Josh încercau să o prindă?

— Gus şi Josh?

— Angajaţii mei.

— Nu era nimeni acolo. Doar calul. Teri trecu repezindu-se pe lângă Mac, pe terasa udă de ploaie. Hei, doar nu te duci să prinzi singură calul! explodă Mac.

— Nu. O să mă ajuţi tu.

— Să te ajut! Habar n-am cum...

Maşina lui Mac era afară, pe alee, cu motorul pornit, farurile aprinse străpungând întunericul.

— Du-mă la grajd, strigă Teresa, în vreme ce el o urmă la maşină. Să mergi încet, dar când ajungem acolo, să laşi farurile aprinse.

Teresa mătură cu privirea câmpurile ce se deschideau în faţa grajdului. Casa familiei Gibbs avea luminile aprinse, dar grajdul era cufundat în întuneric. Nu reuşea să înţeleagă. Dacă Eclipse scăpase din mâna lui Gus sau Josh, atunci de ce nu încercase niciunul dintre ei să o prindă? Să o fi scăpat-o ei? Eclipse nu era prea cuminte, dar nici nărăvaşă nu era. Ba, mai mult, i-ar fi fost teamă să fugă aşa, la întâmplare...

Ei, până în seara asta. Teri făcu ochii mari când îşi văzu calul negru, un pursânge arab, alergând liber pe iarba udă, apropiindu-se periculos de mult de marginile padocului din lanţuri, dând din capul ca de ebonită în ploaia aceea grea care cădea necontenit.

— Doamne, mormăi Teri. Uite-o acolo, Mac. Oare ce a apucat-o?

— Pe mine mă întrebi? întrebarea lui ar fi putut să pară rea, dar nu era. Teresa îşi dădu seama că, în afară de faptul că Mac nu se pricepea la cai, era aproape la fel de şocat ca şi ea, uitându-se la calul acela superb care alerga de colo-colo, cuprins de panică - o panică ce se putea încheia cu un picior fracturat sau mult mai rău, dacă se lovea de gard. Oare ce-ar trebui să facem?

— Nu te agita, îi zise Teresa, în vreme ce se apropia încet-încet de grajd. Să nu ţipi la ea, ordonându-i să stea pe loc. Mă duc înăuntru să iau un căpăstru.

Alergară spre uşile mari de la grajd, una dintre ele fiind parţial deschisă. Pe Teresa o cuprinse frica. Gus şi Josh nu ar fi lăsat niciodată uşile deschise, mai ales că se anunţa o noapte cu furtună, iar caii se presupunea că vor fi nervoşi. Ba, mai mult, Teri ştia că, în nopţile cu furtună, unul dintre ei obişnuia să doarmă acolo, pentru a calma vreun cal care devenea agitat sau neascultător. în seara asta însă nu era nimeni. Grajdul era într-un întuneric de nepătruns, iar singurele zgomote care se auzeau erau cele ale cailor care fornăiau sau dădeau agitaţi din copite.

Teresa se uită la Mac.

— Ştiu că nu te omori cu caii. Poţi să mă aştepţi aici, sub copertina de la intrare.

Mac o privi, clătinând din cap, iar stropii săriră în toate părţile de pe părul său ud.

— Nu te las să intri singură în grajdul acela întunecat. în sufletul ei, Teresa se simţi uşurată, cu toate că nu ar fi arătat-o niciodată. Prezenţa masculină şi impunătoare a lui Mac o făcea să se simtă mai puternică şi mai calmă, cu toate că habar nu avea să potolească un cal care scăpase şi alerga liber. în afară de asta, eu nu urăsc caii. Pur şi simplu nu ştiu nimic despre ei.

Mac o apucă de braţ. Gestul pani firesc, ca şi cum ar fi facut-o în fiecare zi, iar ea simţi cum frica i se mai potoleşte puţin. După care Teresa intră în grajdul acela uriaş, cu tavanele înalte de aproape cinci metri, şi înţepeni brusc. Simţea tensiunea din atmosferă, în timp ce caii fornăiau, se agitau, loveau cu picioarele în pereţii boxelor. Fii calmă, îşi zise ea, aprinzând becurile cu vapori de mercur. Erau mult mai puternice decât becurile

fluorescente, aşa că le aprinse unul câte unul, astfel ca lumina lor puternică şi bruscă să nu-i sperie şi mai rău pe cai.

— Ce ar trebui să fac? şopti Mac.

— Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă, ci doar să vorbeşti încet, mormăi Teresa. Şi nu te uita în ochii cailor. Asta i-ar putea enerva.

— Glumeşti.

— Nu trebuie să fii aşa şocat, la fel se întâmplă şi cu oamenii, zise Teresa, încet. Caii sunt deja supăraţi, Mac. Aşa că ai grijă să nu faci vreun zgomot puternic; mergi cu grijă şi ţine capul în jos. Poartă-te ca şi cum totul e în ordine. Pe peretele din dreapta e montat un telefon. Maşina familiei Gibbs lipseşte, dar la ei acasă este lumină. Mă duc să-i sun. Avem nevoie de ajutorul lor.

Dar telefonul sună de patru ori, înainte ca robotul telefonic să o informeze că ei nu erau acasă, dar o vor contacta cât mai curând. în sufletul
Teresei speranţa pocni ca un balon de săpun. Din câte ştia, cei doi lăsau o lampă mică aprinsă când plecau amândoi de acasă. Dacă erau aprinse mai multe lumini în casă, însemna că unul dintre ei era acolo. Dar în seara asta se pare că nu era aşa.

Ea închise telefonul, revenind la Mac.

— Ghinion. N-am idee unde ar putea fi pe o vreme ca asta.

— Furtuna stă să izbucnească dintr-o clipă-n alta, îi aminti Mac. Poate că nu au avut vreme să revină acasă.

— Dacă-i aşa, sper să ajungă cât mai repede. Avem nevoie de ajutoare. Dar, până atunci, suntem doar noi doi.

Cu Mac urmând-o încet, Teri o porni spre locul unde ţinea uneltele. Mirosea peste tot a cal şi a fân proaspăt şi, în plus, simţea cum frica devine din ce în ce mai mare, fricã pe care i-o induceau caii care fornăiau, ciulind urechile, şi loveau podeaua cu copitele, uitându-se speriaţi în jurul lor.

— Conquistador, nu s-a întâmplat nimic! Cleopatra, fata mea cuminte! Sir Lancelot, acum eşti în siguranţă. Teri şi Mac vor avea grijă de voi aşa cum trebuie, încerca să-i liniştească. Tonul moale şi cântat, pe care-l deprinsese de la Gus şi Josh, calma de obicei caii, dar, în seara asta, nu avu niciun efect. Teresa

înţelegea de ce. în adâncul sufletului ei, avu senzaţia aceea îngrozitoare şi intangibilă că a greşit; pe care o mai avusese şi altă dată. Ştia, fără urmă de îndoială, că asupra grajdului plutea ameninţarea, aşa cum plutise asupra casei ei, cu opt ani în urmă, când se trezise şi-i găsise pe cei doi morţi.

Teresa se strădui să alunge amintirea aceea îngrozitoare. Acum grajdul era luminat puternic. Aprinsese toate luminile. Nu se furişa nimeni pe acolo, cu un cuţit în mână, bâjbâind pe întuneric. Dar cineva îi dăduse drumul lui Eclipse - calul *ei.* Să fi fost o coincidenţă?

Privi spre boxa calului ei. Uşa era pe jumătate deschisă, dar nu era ruptă. Orice om care se pricepea la cai ştia că un cal putea deschide o uşă care era zăvorâtă cu un simplu lanţ. De aceea Teresa insistase ca la fiecare boxă să fie montate yale. Gus îl învăţase pe Josh să nu plece niciodată până nu se asigura că uşa era bine încuiată, după ce fiecare cal se afla în boxa lui. Verificarea încuietorilor devenise pentru ci o a doua natură, iar Teri, uitându-se repede la fiecare boxă, observă că toate rămăseseră încuiate, cu excepţia uneia.

— Caii scapă de obicei? întrebă Mac, aproape de urechea ei.

Teresa înălţă capul, observând cutele dintre sprâncenele lui, preocuparea din ochii lui ca aluna.

— Aici nu s-a mai întâmplat niciodată. Gus şi Josh sunt doi oameni în care poţi avea încredere deplină. Numai că nu înţeleg...

Bonaparte, calul roşcat din rasa Morgan, scoase un sforăit puternic, lovind cu copita în uşa boxei. Teri şi Mac tresăriră.

— O, Doamne, Bonaparte a fost întotdeauna unul dintre cei mai răi cai ai mei. De aceea îl ţin lângă Conquistador, care este unul dintre cei mai calmi. Caii se influenţează unul pe celălalt, să ştii.

— Ei, nu ştiam. Eu nu ştiu decât că au patru picioare şi că sunt mari, mormăi Mac.

Teresa verifică yala de la boxa lui Bonaparte, după care reveni lângă Mac.

— Cred că se va calma, până la urmă, dacă Conquistador nu va începe să se agite.

Merseră în partea din spate a grajdului, iar Teresa apăsă pe ivărul unei clanţe.

— Locul în care ţinem uneltele, declară ea. înaintea lor se deschise o încăpere lungă în care se ţineau echipamente destinate cailor, toate aranjate cu o precizie aproape militară, pe rafturi şi pe etajere. Pe podea nu rămăsese niciun loc liber, cele două ferestre fiind atât de curate, încât păreau transparente, cu excepţia picăturilor de ploaie care loveau geamul ca nişte cerculeţe.

— Gus păstrează aici curăţenia ca într-o sală pentru intervenţii chirurgicale, zise Teri, luând repede un frâu de pe etajeră. Ea îl privi apoi pe Mac. Eşti gata să prinzi un cal cuprins de panică?

Traversară în grabă grajdul, ieşind apoi în ploaia nemiloasă şi grea, închizând uşile de la grajd în urma lor. Eclipse continua să alerge, pocnind cu copitele în bălţile care se formaseră deja, venind încă o dată mult prea aproape de gardul padocului. Teri inspiră adânc, cuprinsă de teamă şi gata să strige calul pe nume. Dar se abţinu. Trebuia să-şi păstreze calmul, aceasta era soluţia. Ştia că, dacă se enerva şi începea să ţipe, Eclipse nu va face altceva decât să fugă şi mai mult de ea.

— Ce trebuie să facem? întrebă Mac, stând lângă ea, cu apa curgându-i pe frunte.

— Cel mai important e să nu o speriem mai tare. Eclipse aleargă, dar se pare că e ceva mai liniştită. Poate că, deşi este speriată de moarte, s-a mai calmat puţin, văzându-mă aici.

— De aceea nu-ţi pui gluga pe cap?

— Exact. Ea nu e obişnuită să mă vadă cu gluga pe cap. Vreau să mă recunoască. Deocamdată, rămânem unde suntem şi nu ne apropiem până ce nu o vedem puţin mai liniştită.

Teresa ştia că nu trebuia să o piardă din ochi pe Eclipse, dar îi era atât de teamă că acest cal frumos va suferi un accident foarte grav, încât închise ochii, începu să numere încet până la

douăzeci. Tocmai ajunsese la optsprezece, în secunda în care Mac o înghionti puţin.

— S-a oprit din alergat.

Teresa deschise ochii şi văzu calul puţin mai liniştit, înaintând la pas. După aceea, de parcă cineva ar fi răsucit un buton, Eclipse se opri de tot. Rămase aproape nemişcată, cu excepţia capului, pe care-l coborî de două ori până la pământ, înainte să întoarcă faţa spre Teri şi Mac.

— Bun, trebuie să ne apropiem, dar *foarte* încet, zise Teri. Tu ia-o pe partea dreaptă, iar eu pe stânga. Dar ţine privirea în jos, te rog.

îndreptându-se cu grijă spre cal, Teri se ruga în gând ca Eclipse să nu intre în panică, şi s-o ia din nou la goană. Din fericire, iapa rămase nemişcată, chiar şi atunci când Teri şi Mac veniră lângă ea, stând fiecare pe o parte. Teri îi vorbi blând iepei, punându-i frâul pe cap cu mişcări rapide. Eclipse fornăi, mişcând o dată din cap. După ce Teri o porni cu pas liniştit spre grajd, iapa o urmă fără să protesteze.

înăuntru, caii se liniştiseră destul de mult. Se uitau cu interes la Eclipse, iar Bonaparte fornăi, însă frumoasa iapă arabă nu reacţionă. Teri tocmai se felicita pentru cât de bine se descurcase cu calul, aruncând un zâmbet în direcţia lui Mac, care venea cu precauţie după ea.

Când ajunseră în dreptul boxei lui Eclipse, aceasta făcu un salt, fornăind lung şi dându-şi ochii peste cap. Speriată. Teri fu gata să scape frâul din mână. Din cauza oboselii, iapa fusese liniştită cu doar câteva clipe în urmă. Acum părea gata să alerge din nou, nebuneşte, pe câmp. Mac apucă, la rândul său, frâul ajutând-o să o ţină pe loc şi vorbindu-i blând, exact aşa cum o văzuse făcând pe Teresa, puţin mai devreme. Dacă n-ar fi fost el acolo, Teresa s-ar fi pierdut iar cu firea. După câteva secunde. Eclipse se mai potoli. Teresa simţea că se întâmplase un lucru cumplit - fiindcă Eclipse nu reacţionase niciodată aşa. Cu o mână tremurândă, Teresa
deschise larg uşa boxei.

înăuntru, zăcea Gus, sprijinit de perete, într-un colţ, cu capul dat pe spate, cu maxilarul lăsat, cu ochii albaştri ieşiţi din orbite, având în pieptul lui plin de sânge adânc înfipţi dinţii ascuţiţi, din metal, ai unei furci folosite de obicei la grajduri

.1.

După primul şoc pe care-l avu când îl văzu pe Gus în halul acela, Teresa abia îl auzi pe Mac care tocmai o întreba:

— Teri? Ce se petrece? Teri!

— Du-o pe Eclipse în boxa de lângă uşa grajdului, zise ea cu un glas ca de lemn, fără să se întoarcă cu faţa spre el. Nu o grăbi. Fii atent, doar atât. Să te asiguri apoi că uşa boxei este încuiată.

— Teri, *ce* se petrece?

— Mac, în secunda asta, fa, pur şi simplu, ce te-am rugat. Vei afla cât de curând.

O să vezi brutal şi cu ochii tăi imaginea morţii, îşi zise Teresa, ascultând cum Mac o ducea pe Eclipse în boxa liberă. O să vezi ce însemnă moartea, crima - o moarte, o crimă violentă şi plină de sânge. O imagine pe care nu o vei uita în vecii vecilor.

Teresa simţi cum o cuprinde brusc o senzaţie de fierbinţeală, cu toate că în urmă cu câteva minute îi era frig din cauza ploii. Capul lui Gus părea să fi coborât puţin; ochii lui păreau că o fixează în clipa aceea, ca într-o implorare profundă şi patetică. Iar în secunda aceea, gura lui se mişca - încerca să-i spună ceva - să-i mărturisească că e în agonie, că are nevoie de ajutorul ei...

Teresa auzi cum Mac închide uşa celeilalte boxe, apoi cum o încuie, după care veni lângă ea. Se uită în boxa iepei, a cărei uşă rămăsese deschisă, şoptind apoi, îngrozit:

— Doamne, Dumnezeule!

Exclamaţia lui o readuse pe Teri, pe neaşteptate, la realitate. Gus nu se mişca. Capul lui era tot dat pe spate, iar maxilarul era în continuare ţeapăn. Nu încerca să-i vorbească. Alungă impresia că el ar putea fi în stare de şoc, încordat la maximum, încercând să vorbească, deoarece Gus nu avea să mai vorbească niciodată.

Cine e? întrebă Mac, privind corpul rănit şi lipsit de viaţă al lui Gus

— .E Gus Gibbs, administratorul grajdului meu, explică Teresa, cu o stăpânire de sine incredibilă. Părea că-şi părăsise propriul corp, rămânând neafectată, într-un mod rece, analitic şi ciudat. Chestia aceea înfiptă în pieptul lui e o furcă pentru grajd. Cu ajutorul ei se face curăţenie în grajduri. Unii folosesc furci de plastic. Eu folosesc furci de lemn cu dinţi de metal. Nişte dinţi foarte ascuţiţi, din metal.

Rămaseră acolo, transfiguraţi, privind cu atenţie la corpul însângerat al lui Gus, iar lui Teri timpul acela i se păru o eternitate. Puţin mai târziu, ea începu să tremure. Ba chiar şi capul i se aplecă uşor într-o parte. Cu toate acestea, făcu un pas înainte.

înainte ca ea să mai facă încă un pas, Mac îşi puse braţele în jurul taliei
ei.

— Teri, nu trebuie să-l atingi.

— Dar poate că reuşim să mai facem ceva. Teresa fu luată prin surprindere de tonul propriei voci, ridicată şi subţire, ca a unui copil speriat. Poate că...

— Nu mai putem face absolut nimic pentru el, Teri, spuse Mac, pe un ton ferm, întorcând-o cu spatele la cadavru şi conducând-o spre ieşire. O să sun la 911. Nu avem voie să atingem absolut nimic. E locul în care s-a comis o crimă.

— Locul în care s-a comis o crimă... repetă Teresa, ca intrată în transă.

— Numai dacă nu cumva crezi că angajatul tău, Gus, a căzut cu faţa în furcă, efectiv. Cineva a intrat la tine în grajd, a dat drumul iepei şi apoi l-a ucis pe Gus; habar nu am cine; habar n-am care a fost motivul. E treaba poliţiei de acum încolo. Hai să ieşim afară şi să mergem să dau telefon.

— Nu vreau să-l las, Mac. E singur şi rănit...

— Teri, el nu se simte singur şi nici nu suferă... zise Mac cu blândeţe. O trase cu hotărâre afară din boxă, o răsuci în direcţia opusă, după care o conduse spre uşă. Chiar pe partea dreaptă se afla o băncuţă îngustă şi paradită, iar deasupra, pe

perete, era agăţat un aparat telefonic. Aşază-te aici, te rog. Vocea lui Mac era rece, profesională. Eu o să sun la 911.

Teresa aproape că se prăbuşi pe bancă, cu suficientă forţă, astfel încât îşi simţi dinţii clănţănind. Nu prea înţelegea bine ceea ce spunea Mac, doar că părea calm, puternic şi capabil să ţină situaţia sub control. Slavă Domnului, rosti ea în gând. Slavă Domnului că nu era singură.

Abia dacă era atentă la ce spunea el în receptor ori atunci când se aşezase lângă ea. Ameţeala îi provocă o senzaţie de greaţă. închise ochii şi se aplecă, sigură că avea să vomite. Teresa simţi cum Mac o masa pe spate ca să o liniştească. Ea se concentră asupra unui punct pe care-l zărea prin pleoapele întredeschise, un punct luminos care se mări din ce în ce mai mult, până ce fu singurul lucru pe care îl mai văzu. După o secundă, se lăsă pe spate, trăgând adânc aer în piept.

— Te simţi mai bine? întrebă Mac, încet. Ea aprobă, iar el îi înconjură iar umerii cu braţul, trăgând-o mai aproape de el. Ştiu că ţi-e frig, dar trebuie să aşteptăm să vină poliţia.

— Credeam că ai sunat la 911. Nu e vorba de numărul de la Salvare?

— E centrala dispeceratului. Le-am spus ce am descoperit. O să trimită o ambulanţă *şi* o patrulă de poliţie. îmi pare rău că eşti udă şi ţi-e frig, dar trebuie să aşteptăm aici.

— Tu eşti mai ud decât mine, mormăi Teresa, privind în treacăt spre blugii lui uzi leoarcă şi la cămaşa verde la fel de udă. Se apropie şi mai mult de el, rezemându-se de umărul lui. El îi luă mâna într-a lui, lipindu-şi obrazul de capul ei. La fel obişnuiau să stea, seara, în parc, pe vremea când ea era adolescentă, astfel că fata se cuibări în aceeaşi poziţie, ca şi cum ar fi facut-o constant, începând din anii inocenţi ai adolescenţei. O să răceşti în hainele astea ude, Mac.

— N-am nimic, zise Mac. E o scară caldă. Nu voi răci. Eu nu răcesc niciodată.

— Ţin minte. Mama ta se lăuda mereu cu asta.

Mac râse.

— O, Doamne, e ceva demn de luat în seamă, nu? Orice mamă ar fi mândră că fiul ei nu poate fi răpus de viruşi.

— Avea şi alte motive să fie mândră de tine. Multe, multe, multe motive! Teresa înălţă capul, privindu-l în ochi. Mi-e atât de ruşine, Mac. După ce am aflat despre declaraţia lui Byrnes că nu i-a omorât pe tata şi pe Wendy, tu ai venit să-mi oferi tot sprijinul. Şi eu ce-am făcut? Ţi-am spus că mama ta te credea capabil să ucizi. După aceea, am venit la tine ca să-mi cer scuze, dar am sfârşit prin a te lovi.

— Iar eu am venit la tine acasă pentru că ţi-am acceptat graţios scuzele, la mine la birou, şi, până la urmă, am ajuns să prindem un cal care alerga nebuneşte şi am dat şi peste un cadavru. N-ar putea spune nimeni că suntem un cuplu care se plictiseşte, Teri.

Feţele lor erau atât de apropiate, încât Teresa simţi respiraţia caldă a lui Mac pe obraz. Lumea părea să fie compusă doar din lumina ochilor lui căprui-aurii, cu liniile care apăreau când râdea şi cu licărul lor imprevizibil, care o făcea să se simtă ca şi cum s-ar fi cufundat în ea. Aşa se simţise ea la şaisprezece ani. Iar la douăzeci şi şase, se simţea exact la fel. îşi coborî repede pleoapele, lăsându-şi capul pe umărul lui, temându-se că dacă el nu o va săruta, ea o va face.

Rămaseră tăcuţi o vreme, ascultând respiraţia zgomotoasă a cailor, încă agitată, încă încordată, pentru că simţeau mirosul sângelui. Sângele lui Gus, îşi zise Teresa. Dragul de Gus, care nu avea să-i mai zâmbească ori să-i mai spună „domnişoara Farr".

După un timp, care îi păru o veşnicie, Teresa se trezi spunând:

— Se pare că Gus a iubit-o pe mama.

— Poftim? făcu el, nedumerit.

— Mi-a mărturisit chiar în dimineaţa asta. Oftă. în dimineaţa asta. Parcă a trecut deja o lună. Ei, el a lucrat la grajdurile din centrul oraşului şi mama avea un cal acolo. Un pursânge arab, negru, la fel ca Eclipse. Nu-i ciudat? Gus zicea că eu am cumpărat-o pe Eclipse pentru că semăna cu calul

mamei, cu Cassandra, dar eu habar nu aveam că mama a avut vreodată un cal al ei. Nu a pomenit niciodată de asta. Nu am văzut nicio poză de-a ei.

— Deci, Gus a cunoscut-o pe mama ta la grajduri, zise Mac, braţul lui strângându-i mai tare trupul, care continua să tremure. I-a mărturisit că o iubea?

— Nu, dar cred că ea bănuia.

— Ţi-a spus cumva că sentimentele au fost reciproce?

— A spus vag că ea îl privea uneori într-un anumit fel. Cred că a fost în perioada în care tata a apărut în viaţa ei.

— Iar că s-a îndrăgostit nebuneşte de puiul acela de drac, care era plin de farmec.

— Hai să ne rezumăm la puiul de drac. După aceea, părinţii i-au vândut calul, iar mama nu a mai trecut pe la grajduri. După care Gus i-a văzut într- un ziar fotografia care anunţa logodna. Teri făcu o pauză. Când vorbea de mama, glasul lui era plin de tandreţe. Ştiu că i-a fost întotdeauna fidel soţiei lui, Sarah, care, în mod evident, nu mă plăcea - dar nu cred că a renunţat vreodată să o iubească pe Marielle a lui.

— Era la fel ca fiica ei, murmură Mac. O, sigur că nu a încetat niciodată
s-o iubească. Nu ar fi fost în stare.

Teresa era fericită că Mac nu reuşea să-i vadă roşeaţa din obraji, fiindcă ea ştia că Mac voia să spună că el nu renunţase s-o iubească pe Teri, exact aşa cum Gus nu renunţase la iubirea pentru Marielle. Dar Teresa se temea încă de faptul că Mac ar putea s-o rănească, de puterea emoţională pe care o avea asupra ei şi nu voia ca în secunda aceea să-şi trădeze slăbiciunea, numai pentru că se temea şi se simţea pierdută.

Brusc, Teri auzi sunetul sirenelor în depărtare. Poliţia era pe diurn. Venea şi echipajul de la Salvare. Nu aveau cum să-l mai ajute pe Gus. Doar că urmau să-i scoată furca aceea îngrozitoare din torace, îl vor aşeza pe o targă şi apoi îl vor lua de acolo. Sau, mai bine zis, vor lua cu ei carapacea aceea rece care altă dată găzduise spiritul plin de afecţiune şi blândeţe al lui Gus Gibbs.

în clipa în care ambulanţa parcă în faţa grajdului, Teresa îşi aminti conversaţia dintre ea şi Gus, referitoare la mama ei. Ultimul lucru pe care îl declarase despre ea fusese: „Mă tem pentru ea şi mă rog la Dumnezeu, în fiecare seară, ca biata de ea să se întoarcă, într-o bună zi, acasă".

Ei, Gus, măcar nu trebuie să-ţi mai faci griji pentru mama, gândi Teresa, supărată. Şi nu trebuie să te mai rogi în fiecare seară ca ea să se întoarcă acasă, fiindcă tu nu vei mai avea cum să vezi momentul acela.

Echipajul de poliţie ajunse la două minute după ambulanţă, iar Mac o rugă cu blândeţe pe Teri să rămână acolo unde era - se va ocupa el de absolut tot. Ar fi putut să-l sărute chiar în clipa aceea, fiindcă deja simţea cum gâtul i se strânge, iar lacrimile fierbinţi de durere stăteau să izbucnească şi să-i curgă pe obraji. îşi căută degeaba o batistă în buzunarul de la impermeabil, în clipa în care în mintea ei apăru, pe neaşteptate, o idee, care avu foita unui şoc electric.

Dar dacă persoana aceea care se repezise în faţa maşinii era într-adevăr mama ei? în cazul acesta, Marielle *chiar se întorsese* acasă, dar adusese din nou moartea odată cu ea.

2.

Peste numai o jumătate de oră. Mac o conduse pe Teresa în casă, acolo unde Sierra o întâmpină în extaz, rotindu-se în cerc, lătrând şi schelălăind.

Teri îngenunche şi îmbrăţişă căţeluşa care părea atât de bucuroasă.

— Am nevoie să-mi dai o parte din bucuria ta, draga mea. Am avut o noapte cumplită.

— Cu siguranţă. Mac rămase în picioare, lângă Teri, privind prin uşa deschisă la luminile roşii care se îndepărtau, dispărând dincolo de deal, luând cu ele echipajul de poliţie şi pe cei de la ambulanţă, dar şi pe Gus. închise uşa trântind-o cu putere. Trebuie să scapi de hainele astea ude, Teri, zise el, autoritar. Blugii tăi sunt plini de apă.

— La fel sunt şi ai tăi.

— Nu eu sunt cel care tremură. Du-te să te schimbi. Eu o să pregătesc o cafea.

Teresa nu ştia sigur dacă tremura pentru că hainele sale erau ude sau pentru că se afla în stare de şoc. Oricum ar fi fost, ideea de a se schimba în nişte haine uscate şi călduroase şi de a bea o cană cu cafea suna de-a dreptul minunat.

— Cafeaua se află într-o cutie din dulap, deasupra filtrului pentru cafea, zise ea.

— Le găsesc eu. Mac îi întinse mâna, ajutând-o să se ridice, iar ea îi acceptă sprijinul. Corpurile lor aproape că se atingeau. Privirile li se întâlniră, se uitară fix unul la altul şi, timp de o secundă, Teri crezu că o va trage lângă el. Dar el o împinse încet spre scară. Du-te să pui altceva pe tine şi să-ţi usuci părul. Cad picături din el.

Teresa îi urmă ordinele ca un copil, urcând treptele, schimbându-se apoi de hainele ude, după care dădu impulsiv drumul la duş, potrivind apa atât de fierbinte cât putea să suporte. Sub jetul de apă, Teri închise ochii, încercând să uite ultimele ore, dar încercarea se dovedi inutilă. Fiecare detaliu îi reveni în minte cu o claritate care o orbea.

Cu toată că şeriful ştia că ferma care se ocupa cu creşterea cailor îi aparţinea Teresei, când venise, îi adresase aproape toate întrebările lui Mac. Cred că aşa fac bărbaţii, îşi zise Teri, cu mintea înceţoşată. Ei credeau că bărbaţii pot să răspundă mai clar şi mai coerent decât femeile. Dar, în cele din urmă, şeriful se întorsese spre ea, întrebând-o ce căuta Gus în grajd, cine mai fusese cu el acolo, cine ar fi avut intenţia să-l ucidă - întrebări la care Teresa nu avea cum să dea un răspuns.

Chiar în momentul în care şeriful o interoga, ajunsese şi Josh Gibbs. La aflarea veştii uciderii tatălui său fusese extrem de uimit, apoi îl cuprinsese o furie care aproape îi sperie pe cei aflaţi în preajmă. La urmă, se întorsese cu un pumn rapid spre Mac, străinul pe care Josh, furios, îl crezuse, nu se ştie de ce, responsabil de moartea lui Gus. Mac îi văzuse pumnul şi reuşise să-l pareze. Poliţia îl reţinuse pe Josh în secunda în care voise să lovească a doua oară, dar în acel moment stăpânirea de sine a

Teresei dispăruse complet. Spre umilinţa ei, fata izbucnise într-un plâns necontrolat.

— O s-o conduc pe domnişoara Farr acasă, îi spusese Mac şerifului, pe un ton care nu permitea niciun fel de protest. îi ajunge prin câte a trecut astăzi.

Şeriful, cu toate că nu voia să se dea bătut, fu de acord, deşi Mac nu-i ceruse permisiunea. Mac o condusese pe Teresa afară din grajd. Fără să-şi dea seama ce face, ea se urcase în maşină, iar el se îndreptase încet spre casa ei.

în clipa asta, ieşind de la duş. Realiză că scăpase, în sfârşit, de tremuratul acela, dar, în adâncul sufletului încă tremura. îşi îmbrăcă nişte bikini şi un halat greu de molton, pe care obişnuia să-l îmbrace iarna. Folosi uscătorul de păr vreme de cinci minute, după care, într-un acces de nerăbdare, îl opri, deşi părul îi era încă ud.

Când ajunse jos, la capătul scării, Mac apăru lângă ea, aducând cu el două căni, pline cu cafea fierbinte. îi întinse una, şi, după ce luă o gură, zâmbi.

— Doar o linguriţă de frişcă şi puţină scorţişoară, dar fără pic de zahăr. Ţi-ai amintit.

Mac râse şi el.

— Singura persoană pe care o ştiu că bea cafea cu scorţişoară este Teresa Farr. Eşti unică, Teri, chiar în mai multe privinţe!

— Ei, nu ştiu dacă în sensul bun sau în cel rău. Teresa simţi cum obrajii i se încălzesc, iar ea se uită în fugă spre cana cu cafea. Privirea lui Mac părea mult prea familiară şi intimă, ca ea să-l privească cu nepăsare. Şi hainele tale sunt la lei de ude ca ale melc, zise ea. Dacă le scoţi, o să ţi le duc la uscătorie.

Mac ridică dintr-o sprânceană, iar un colţ al gurii surâse insinuant.

— Sus, pe partea dreaptă, este camera de oaspeţi, în sertarul de sus de la măsuţa de toaletă vei găsi o pereche de blugi şi două cămăşi. Cred că ţi se potrivesc, zise Teri. Şi

termină cu zâmbetul ăsta ironic. Sunt hainele lui Kent. După serviciu, trece câteodată pe aici ca să-l încalece pe Conquistador.

— Ce explicaţie convenabilă, Teri, zise Mac, vesel.

— Nu am nevoie de explicaţii, dar dacă ar fi hainele unui iubit, nu cred că s-ar afla în camera de oaspeţi. Teresa îl ocoli, făcând semn spre scară. Hai, du-te şi te schimbă, înainte să-mi strici mobila cu blugii tăi uzi.

în timp ce Mac urcă în fugă scară, Teresa se plimbă prin living, sorbind din cafea şi gândindu-se cât de ciudat era să-l ştie acolo, cu ea, să-l lase să pregătească cafeaua, să-i spună că se poate îmbrăca cu blugii lui Kent, ca să-i pună hainele la uscat. Era straniu, dar, în acelaşi timp, familiar. Şi aşa trebuia să fie, gândi ea. Se cunoşteau de ani de zile. Fuseseră iubiţi. Acum multă vreme fuseseră şi logodnici.

Da, asta era ceea ce nu trebuia să uite, îşi zise Teresa. Iubirea şi logodna aparţineau trecutului. Ea nu trebuia să se încreadă în senzaţia de siguranţă pe care i-o dădea prezenţa lui Mac în seara asta. Trebuia să ia în considerare circumstanţele. Suferise al doilea mare şoc din viaţa ei, iar Mac fusese alături de ea. Spre deosebire de noaptea în care tatăl ei şi Wendy fuseseră ucişi, nu fusese singură, el apărând-o, în realitate, ca un scut, de barajul acela de întrebări şi priviri indiscrete, după care reuşise s-o ia de acolo, în clipa în care se săturase de câte îndurase. Mac trecuse alături de ea prin experienţa aceea cumplită, dovedindu-se protector şi grijuliu, dar protecţia nu însemna iubire. Teresa nu ştia exact ce simţea Mac pentru ea. Iar în secunda aceea, nici ea nu ştia ce simţea pentru el.

Mac coborî la parter îmbrăcat în blugii lui Kent, care-i veneau puţin mai sus de gambă, şi într-o cămaşă de poloist, care-i strângea toracele. Râse:

— Ei, cred că-s mult mai masiv decât Kent - sper că nu o să-i stric cămaşa. După aceea Mac insistase să-şi ducă singur hainele ude în uscătorie, nelăsând-o pe Teresa s-o facă. în cele din urmă, se aşezară la masa din bucătărie, turnându-şi fiecare încă o cană cu cafea. Sierra fusese recompensată, pentru buna

purtare dovedită mai devreme, cu un nou rulou cu carne de vită.

— Cred că nu ar trebui să beau atât de multă cafea, având în vedere că nervii mei sunt deja excitaţi, zise Teri.

— E fără cofeină. Sper că nu te superi, dar am scormonit prin dulapuri până am dat de cafeaua fără cofeină.

— Nu mă supăr deloc. Te-ai gândit foarte bine.

Teresa realiză că vorbise pe un ton extrem de rigid, iar în secunda în care
Mac se aplecă, aşezându-şi palma peste mâna ei, aproape că şi-o smulse din strânsoare. Mac i-o reţinu, privind-o fără să clipească.

— Ştiu că nu ţi-e uşor, dar în asemenea clipe nu trebuie să fii singură, iar eu sunt unica variantă disponibilă, rosti Mac pe un ton egal. Ştiu că ai putea să-i suni pe Carmen, pe Sharon ori pe Kent, dar, în cazul acesta, ar trebui să le povesteşti ce s-a întâmplat în seara asta, iar acum chiar nu ai nevoie de aşa ceva. Suportă-mă o vreme. La urma urmei, s-ar putea să ai nevoie de mine. Şeriful a zis că nu a încheiat discuţia cu tine. O să te cheme ca să vorbească cu tine, dar atâta vreme cât sunt eu aici, discuţia nu se va transforma într-un interogatoriu.

— Nu-i de mirare că vrea să mă interogheze, zise Teri, sec. Cine altcineva ar putea fi suspectul principal în cazul de faţă? Faimoasa Teresa Farr.

— Nu am să-ţi spun că eşti prostuţă. Sunt sigur că poliţia te consideră unul dintre suspecţi, deşi nu ştiu ce motiv ai fi avut să-l ucizi pe unul dintre angajaţii de la ferma ta.

— Pe Gus, zise Teresa. Numele lui e Gus Gibbs, iar eu aveam foarte mare încredere în el. Era un om bun, onest, simpatic, grijuliu şi... Ochii i se umpleau încet-încet de lacrimi.

Mac îi zâmbi înţelegător.

— Bineînţeles că tu i-ai spus mereu pe nume. Nemernicul tău de tată îi spunea mereu „ajutorul", dar tu şi mama ta nu procedaţi la fel. Voi eraţi sincer interesate de cei care lucrau pentru voi. Ştiu că mama mea o considera pe a ta

cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată. Totdeauna i-a dus dorul lui Marielle.

Teresa se înroşi la faţă imediat ce îl auzi vorbind despre mama ei. Doamne, ce bine ar fi ca fratele ei. Kent, să aibă dreptate, se gândi ea. Fie ca imaginaţia mea s-o fi luat-o razna, şi de aceea am crezut că cea care a fugit în faţa maşinii mele a fost mama. Te rog, fa în aşa fel încât să fi fost vorba de un adolescent pus pe glume.

— Teri, la ce te gândeşti? întrebă Mac.

— La nimic important, la seara asta şi... Pentru o secundă păru absentă, după care spuse: Habar nu am de ce nu am văzut-o pe Eclipse alergând după ce m-am întors de la club. Cred că atunci era deja afară.

— Eu am venit imediat după ce ai ajuns acasă?

— Nu. Cred că au mai trecut aproximativ douăzeci de minute.

— Atunci e posibil să i se fi dat drumul iepei exact în intervalul acela de timp. Ori poate că era deja liberă când ai ajuns tu acasă, dar e posibil să fi fost prin spatele grajdului sau pe undeva pe acolo.

— Tot ce-i posibil, zise Teresa, nefericită. Dar dacă mă opream pe la grajd, în loc să mă duc direct acasă, poate că împiedicam uciderea lui Gus.

— Ori poate că ai fi fost şi tu ucisă. în plus, e mult mai bine că pot să declar că tu erai aici, în casă, eu fiind apoi cel care te-a condus la grajd, fiind lângă tine în clipa în care l-ai descoperit pe Gus. Nu ai fost din nou... singură.

— Nu ca data trecută, când am găsit cele două cadavre, zise Teresa, cu amărăciune. Nu cred că poliţia şi-ar fi putut imagina că a fost o simplă coincidenţă. Nici eu nu aş fi crezut aşa ceva dacă nu aş fi fost chiar eu cea care a descoperit cele două cadavre mutilate.

Mac tăcu, iar ea înghiţi în sec, după care ridică ceaşca de cafea cu o mână tremurândă, sorbind încetişor. în cele din urmă bărbatul o întrebă:

— Teri, cum de te-ai decis să te întorci şi să te stabileşti aici? Asta s-a datorat mărturisirii lui Byrnes şi faptului că ţi-ai închipuit că totul va reveni la normal?

— Tu crezi că înaintea acelor asasinate eu am avut o viaţă minunată? Mama era o femeie profund nefericită chiar şi în vremea copilăriei mele. Pe tata nu l-am plăcut niciodată şi cu cât era el mai exigent cu mine, cu atât mai rebelă deveneam eu, aşa că în secunda în care a fost ucis, eu aveam deja reputaţia unei fete neascultătoare, a unei persoane care provoca tot felul de necazuri, adică ruşinea familiei. Nu eram nici pe jumătate atât de neastâmpărată cum mă credea lumea, dar niciodată nu am încercat să lămuresc lucrurile. M-am bucurat că nu semănăm cu tata.

— Cred că multă lume ştia deja acest lucru, Teri. Sunt convins. Cei care reuşeau să te cunoască ceva mai îndeaproape îşi dădeau seama că nu erai o zvăpăiată şi o vagabondă.

— Ooo, să nu uiţi termenul „imorală".

— Cred că „vagabondă" include şi pe „imorală". Mac râse. Iar relaţia cu mine nu era deloc bine văzută tocmai pentru că te faceam să devii imorală, iar eu eram un pervers fiindcă mă întâlneam cu o fată de şaptesprezece ani. Numai că eu nu sunt un pervers şi în mod sigur tu nu erai o imorală, când venea vorba de sex ori de viaţă, în general. De fapt, tu eşti una dintre cele mai onorabile persoane pe care o cunosc, şi să ştii că am cunoscut multă
lume înaintea ta.

Teresa simţi cum roşeşte.

— Onorabilă! Nimeni nu a mai folosit epitetul ăsta referindu-se la persoana mea.

— Fiindcă nimeni nu te-a cunoscut la fel ca mine, zise Mac cu blândeţe. După aceea zâmbi. Mai ţii minte cum ne-am cunoscut - stăteai la fereastra camerei tale şi ai vorbit cu mine despre melodia lui Billy Idol, „Sweet Sixteen". Ai flirtat la greu în ziua aceea.

— Şi mi-era al naibii de teamă că mă purtam cu prea multă „îndrăzneală", cum ar fi spus mama ta. Teresa schiţă şi ea

un zâmbet. Parţial am facut-o fiindcă ştiam că tata era la etaj şi mă putea auzi. Voiam să-l înfurii. Dar, în mare parte, am insistat atât de tare, fiindcă eram într- adevăr înnebunită după tine. Voiam să crezi că eram îndrăzneaţă când venea vorba de bărbaţi. O femeie de lume în adevăratul înţeles al cuvântului. Teresa izbucni brusc în hohote de râs. Ce mai femeie de lume! Nici măcar nu mai fusesem sărutată până atunci!

— Exact asta te făcea atât de atrăgătoare - încercai să te porţi ca şi cum ai fi flirtat fără perdea cu orice bărbat, cu toate că ştiam de la mama şi de la prietenii mei că erai foarte timidă în privinţa bărbaţilor. Fata roşi, amintindu-şi cum adoptase un ton mai profund pentru că îl considerase irezistibil de sexy, lăsându-şi părul lung să alunece peste umerii goi. Cred că dacă aş fi urcat treptele care duceau la camera ta, ai fi leşinat, domnişoară Teri.

Teresa pufni în râs.

— Ooo, cu siguranţă! Cincisprezece minute mi-am exersat seducţia înainte să am curajul să te strig. Şi, cu toate că ai reacţionat exact aşa cum îmi doream - interesat, deosebit de atras de mine -, inima mea era pe undeva prin stomac pentru că eram un ghem încordat de emoţii. Pentru prima dată în viaţa mea am respirat uşurată fiindcă l-am auzit pe tata traversând coridorul, având astfel o scuză ca să pot pleca de la fereastră. Uau, ce mai femeie fatală!

— Chiar erai, chiar dacă tu nu-ţi dădeai seama!

îşi zâmbiră unul altuia. Teresa îi aruncă absentă Sierrei un alt rulou - probabil că a doua zi avea s-o doară stomacul, pentru că mâncase prea mult. După aceea, Teri se ridică şi turnă cafeaua rămasă în cana ei şi a lui Mac, după care se aşeză, simţindu-se de-a dreptul extenuată, aşa cum nu se maisimţise de mult.

— De ce nu te duci la culcare, Teri? zise Mac. Arăţi ca şi cum ai avea mare nevoie de somn. Eu mai stau o vreme pe aici, în caz că şeriful e un om ambiţios şi vrea să-ţi facă o vizită. Ai nevoie de odihnă.

— Da, ştiu că am nevoie de odihnă, dar, în afară de asta, simt nevoia să răspund la ce m-ai întrebat mai devreme. De ce m-am întors aici? Teresa trase aer în piept, vorbind pe un ton scăzut: M-am întors fiindcă fratele şi nepotul meu locuiesc aici - ei doi sunt singurele mele rude în viaţă, Mac, şi nu am vrut să le ţin la distanţă din cauză că mi-eră teamă de gura lumii. în plus, am vrut să arăt locuitorilor acestui oraş că nu am nimic de ascuns, că nu aveam de ce să fug din Point Pleasant. Ezită, după care se hotărî să-i spună lui Mac întregul adevăr: Şi am crezut că mama e încă în viaţă, că e posibil să se întoarcă aici...

— Şi nu putea să se ducă la Kent acasă?

— Kent o iubea, dar eu am iubit-o mai mult. în afară de asta, Kent e însurat, are familie, pe când eu sunt singură, mă pot concentra doar asupra ei. Eu voiam ca ea să vină la mine... sau, cel puţin, aşa îmi imaginam eu, că ea îşi dorea să vină la mine. Dar acum...

Mac se încruntă, aplecându-se spre ea.

— Acum *cel*

Teresa se încordă. Din cauza şocului produs de uciderea lui Gus şi din cauză că Mac se dovedise atât de atent şi de grijuliu, ea lăsase garda jos, vorbise mult prea mult. Dar din secunda aceea avea de gând să înceteze. Nu avea să-i povestească lui Mac că în seara aceea, cu câteva ore în urmă, văzuse o femeie grăbită şi cu privirea rătăcită despre care crezuse că era mama ei, care alerga de-a curmezişul şoselei, poate fugind de la grajd, unde era posibil să fi dat drumul iepei care semăna leit cu Cassandra, calul pe care-l avusese cu mulţi ani în urmă. Poate

că Gus tocmai intrase în grajd, surprinzând momentul în care Marielle îi dădea drumul calului. Poate că el o recunoscuse şi voise s-o ajute, s-o ţină pe loc, să „o prindă", un lucru pe care Marielle cea instabilă psihic nu şi l-ar fi dorit niciodată. Aşa că, decât să fie captivă, să fie arestată pentru crimele comise cu opt ani în urmă, Marielle comisese...

I

Teresa închise ochii. Marielle îl străpunsese pe Gus cu furca, omorându-1.
O sonerie. în depărtare, se auzea o sonerie, chemând-o - dar chemând-o spre ce? Spre cine? O mamă tristă şi disperată, care-şi iubise mult şi cu disperare copiii, avea nevoie de ea, ori o mamă ucigaşă care voia să-şi folosească fiica pe post de scut ori poate chiar mai rău...
Teresa se trezi brusc, scăldată în sudoare. Soneria se auzi iar, iar ea îşi dădu seama că nu fusese o parte din visul său. Era chiar soneria de la uşă. Se uită repede la ceasul de alături: 7:30. Se culcase pe la trei dimineaţa.
Sierra coborâse deja scara, lătrând furioasă în faţa uşii închise, în vreme ce Teri cobora din pat, îmbrăcându-şi halatul de casă. Se duse ezitând la uşa de la intrare, aşteptându-se să-l vadă acolo pe şerif. în schimb, cel care se afla pe terasa ei era Josh Gibbs, cu ochii roşii şi cu tenul palid.
— Ooo, Josh, intră, te rog, zise Teresa, cuprinsă de emoţie, luându-l apoi de braţ şi trăgându-l înăuntru. Aseară nu am avut ocazia să stau de vorbă cu tine. îmi pare foarte-foarte rău pentru tatăl tău. Nici nu îndrăznesc să-ţi mărturisesc ce groaznic mă simt. Nu-mi vine să cred că cineva a fost capabil să-i facă rău lui Gus...
Teresa tăcu imediat, realizând că se bâlbâia, în vreme ce chipul lui Josh rămânea ca de piatră. Mâna ei alunecă de pe braţul lui.
— Vrei o ceaşcă de cafea? întrebă ea.
— Vreau să stau de vorbă cu dumneavoastră, zise el, fără pic de emoţie.
— Da, sigur. Teresa se simţi brusc vinovată, ca şi cum ea l-ar fi ucis pe Gus. îmi pare rău că aseară nu am putut vorbi, dar totul era atât de confuz, iar noi eram atât de şocaţi...
Josh aprobă cu o mişcare a capului, ca şi cum ar fi trebuit să răspundă, fără ca gestul să fie unul natural.
— Şocaţi, da, aşa e. El înghiţi în sec. Cred că aş bea o cană de cafea.
— în zece minute e gata. Nu vrei să mergem în bucătărie?
— Rămân aici, doamnă, în sufragerie, cu câinele.

„Doamnă". „Câinele". Nu „domnişoară Farr" sau„Sierra". Teresa observă că lumea lui Josh devenise mai dură, începând din seara trecută. Cu toate astea, purtarea lui dură o enerva. îşi făcu de lucru cu filtrul pentru cafea şi cu boabele răspândite pe dulap. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă la Josh, să stea de vorbă cu el până când cafeaua avea să curgă în vas, dar, în loc de asta, se învârtea prin bucătărie. Peste doar trei minute, aducea în sufragerie o tavă pe care erau aşezate cănile pline cu cafea, zahărul şi frişca, făcând o adevărată artă din pregătirea fiecărei căni. După aceea, se strădui, totuşi, să se aşeze şi să-l privească în ochi pe Josh.

— Ai spus că vrei să vorbim, zise ea. Bănuiesc că vrei să ştii cum l-am găsit pe tatăl tău, adică în ce circumstanţe. Josh clătină din cap, aprobator, iar ea începu cu momentul în care Mac bătuse la uşa ei, anunţând-o despre calul care scăpase din grajd, despre cum reuşiseră să-l prindă după care descoperiseră în boxă cadavrul lui Gus. Habar nu am cine i-a dat drumul iepei sau cine a... i-a făcut rău tatălui tău, încheie Teresa, abia vorbind, gândindu-se că părea mai degrabă interesată să-şi sublinieze propria nevinovăţie decât să-i aline suferinţa lui Josh.

El se uită în cana cu cafea ca şi cum pe fundul ei ar fi putut afla nişte răspunsuri. în cele din urmă, începu să vorbească, mai degrabă ca pentru sine decât adresându-i-se fetei:

— Unul dintre prietenii mei şi-a cumpărat o nouă combină stereo, aşa că m-am dus să o văd. A venit să mă ia, fiindcă era posibil ca tata să aibă nevoie de maşină.

— Pentru ce? întrebă Teri cu asprime.

— Nu mi-a spus. De fapt, cu nici nu am băgat de seamă când mi-a zis că s-ar putea *să aibă nevoie* de maşină. Şeriful mi-a atras atenţia aseară asupra acestui aspect. Nu cred că are vreo importanţă. Cred că tata a spus asta, fiindcă nu-i plăcea să se certe cu mine, şi cred că voia să-mi arate că dacă aveam să mă mut, după cum plănuisem, nu-mi va fi atât de uşor să stau singur. Josh zâmbi. Nu voia să rămână singur după ce locuise cu

mine şi cu mama atâţia ani, cu toate că ei nu s-au înţeles niciodată prea bine. Cred că ştiţi deja totul despre ei, de fapt.

— Nu, Josh, nu ştiu nimic despre relaţia părinţilor tăi, zise Teresa cu grijă, aducându-şi aminte ce privire avusese Josh atunci când Gus povestea despre tinereţea lui cu Marielle.

— Ei, nu a fost fericit alături de ea, dar a încercat să ascundă lucrul acesta, fără a reuşi însă. Mama era într-adevăr plină de resentimente.

Amărâtă. Rănită. Josh evită privirea Teresei. Nu o învinovăţesc.

Teresa se simţi ruşinată, ca şi cum ar fi fost martoră la o ceartă între Gus şi Sarah, soţia lui. Nu înţelegea de ce-i povestea Josh toate astea. Poate că nu o făcea cu un scop anume. Poate că Josh, încă în stare de şoc, vorbea ca într-un delir.

După care se aplecă brusc spre ea.

— Credeţi că persoana care a fost alaltăieri-seară pe terasa casei dumneavoastră, ca să lase acolo veioza de veghe, e cea care l-a ucis pe tata?

Teri avu impresia că Josh voia să-i provoace o mărturisire, speriind-o - dacă nu una verbală, atunci măcar una fizică, trădând astfel faptul că ea ştia ce se întâmplase cu Gus. Dar ea nu ştia - ştia doar că avea o grămadă de îndoieli şi îi era cumplit de teamă.

în clipa aceea, când Josh stătea aplecat intenţionat spre ea, Sierra începu să sară şi să latre zgomotos, făcându-i pe cei doi să tresară. Peste câteva secunde, se auzi din nou soneria de la intrare. Teresa surâse agitată spre Josh.

— Sierra mă avertizează din vreme, ca o alarmă. Se ridică şi se duse spre uşă, gândindu-se: „Doamne, de n-ar fi şeriful. Nu sunt în stare să-i fac faţă." '

Dar în faţa uşii se afla Kent, cu o expresie încordată şi stranie pe chip. O împinse pe Teresa într-o parte, intrând în fugă înăuntru şi întrebând poruncitor:

— Ce dracu' se petrece aici? De ce nu m-ai sunat? Gus Gibbs a fost *omorâţi* Aici? în grajd?

Teresa simţi că se face albă ca varul. Făcu un semn spre Josh, care stătea ţeapăn pe canapea.

— Kent, Josh, fiul lui Gus, e la mine. Te rog, calmează-te - ne superi pe amândoi.

— Vă supăr, *eu pe voi?* bubui Kent. Dar *cu mine* cum rămâne?

— Ce-i cu tine? îl repezi Teresa. Nu tu eşti cel care a păţit ceva. Tuni şi fulgeri numai pentru că nu ţi-am dat telefon aseară şi acum nu avem timp să ne facem griji în privinţa ta! Nu ai auzit când am spus că el e fiul lui Gus, în numele Cerului?

Kent păru că-şi revine într-o clipă. Se înroşi brusc, apoi coborî privirea în pământ, încercând, evident, să se stăpânească; după aceea, se îndreptă spre Josh, cu mâna întinsă.

— Josh, permite-mi să-mi exprim compasiunea pentru ce i s-a întâmplat tatălui tău. Nu voiam să dau buzna aşa... ca un... Pur şi simplu m-a şocat vestea şi mi-am făcut o grămadă de griji pentru Teri. Şi pentru tine, bineînţeles.

Kent ar fi putut să renunţe la ultima parte a frazei, îşi zise Teresa, îndurerată, fiindcă era evident că nu-i păsa deloc de Josh. Dar el îi mulţumi, totuşi, lui Kent pentru grija arătată, cu un aplomb de care ea nu ar fi fost capabilă, dată fiind situaţia.

— Cred că acum eşti ocupat cu înmormântarea, zise Kent.

— Cred că cei de la Medicină Legală nu vor elibera cadavrul tatei decât peste două zile, zise Josh, cu răceală.

— O, Doamne! Aşa este. Kent se înroşi şi mai tare. Credeam că de aceea vorbeai cu Teri, că puneaţi la punct amănuntele înmormântării.

— Pot să mă descurc şi singur, continuă Josh pe acelaşi ton distant şi stăpânit. Sunt aici fiindcă am venit să o întreb pe domnişoara Farr despre persoana care a fost aseară aici, chiar pe terasa casei ei. El se uită la Kent care părea nedumerit. Cea care a lăsat în seara aceea şi lampa de veghe în formă de căluţ.

Ooo, nu, îşi zise Teresa, în timp ce Kent o privi intens. Ea evitase intenţionat să-i povestească despre vizitatorul nocturn care i-o înapoiase pe „Fulg de nea". Fratele ei era şi aşa destul

de imprevizibil după ce Roscoe Byrnes declarase că nu el fusese cel care-i ucisese pe Hugh şi pe Wendy.

— Despre ce vorbeşte? o întrebă Kent pe Teri.

— M-a vizitat un vagabond. Teresa încercă, pe cât posibil, să adopte un ton nepăsător.

— Un vagabond? repetă Kent, ca şi cum ar fi zis „un violator".

— Daa. Ei, cred că a fost un tânăr pus pe glume.

— Care purta un impermeabil negru cu glugă şi care a lăsat în faţa intrării veioza aceea, adăugă Josh.

Kent se repezi la Teresa.

— La fel ca fiinţa aceea despre care spuneai că ai zărit-o aseară? Cea despre care ai crezut că era *mama?*

Josh o privi acuzator.

— Aseară aţi văzut pe cineva care dădea târcoale fermei? Persoana aceea care a fost şi pe terasă şi a lăsat veioza aici?

— Despre ce veioză tot vorbeşti? Kent aproape că urla.

Sierra începu să latre, speriată de cearta lor, iar Teresa ridică braţele în aer, sătulă de toţi trei.

— Gata, ajunge! Terminaţi cu toţii! Sierra tăcu, dar Kent deschise gura ca să o bombardeze din nou cu un tir de întrebări. Kent, mă refer şi la tine! Teri inspiră adânc. Da, aşa e, am văzut pe cineva care se afla pe terasă, alaltăieri-scara. Mi-a lăsat ceva. Un fel de jucărie, zise ea, vag. în plus, Josh, aseară, când veneam spre casă cu maşina, am văzut pe cineva. A fugit mai întâi în faţa maşinii şi apoi s-a pierdut în pădurice. Poate că era aceeaşi persoană, ori poate că nu... N-am văzut bine...

— Ai văzut o faţă palidă, o fiinţă cu ochii mari şi cu părul lung şi negru, interveni Kent. Aşa mi-ai spus. Ai zis că era vorba *de mama*|

— Ei, da, o secundă, am zis că e vorba de mama, recunoscu Teresa. Dar cum ai subliniat şi tu, Kent, eram tare necăjită, mă gândeam la mami, şi nu am văzut-o decât o clipă, în fugă...

— Dar aţi văzut *pe cineva.* Josh era deja în picioare, tremurând din tot corpul. Aseară nu i-aţi spus nimic şerifului! Ce ascundeţi?

— Nu ascund nimic, Josh. Aseară eram atât de supărată şi de obosită că am stat aproape jumătate de noapte în grajd, cu băiatul acela!

Kent se răsuci spre ea.

— Ce băiat?

— M-Mac.

— Mac MacKenzie? Pentru o secundă, Teresa se simţi laşă în faţa celor doi bărbaţi furioşi care se aflau în livingul ei, holbându-se la ea. După aceea, încet-încet, simţi cum focul se aprinde în adâncul ei. Cum de îndrăzneau aceşti doi masculi să se prezinte la *ea* acasă şi să-i pună atâtea întrebări, făcând-o să se apere, *ţipând la ea*, Doamne Dumnezeule? Nu greşise cu absolut nimic. Ba, mai mult, ea fusese mult mai şocată decât Kent şi aproape la fel de rău ca Josh, iar ei doi păreau foarte hotărâţi să o facă să-i fie ruşine şi să se simtă vinovată. Era scandalos, iar ea nu voia să permită aşa ceva nici măcar o secundă în plus.

Teresa trase adânc aer în piept, după care se uită cu atenţie şi duritate mai întâi spre Josh, după aceea spre Kent.

— Chiar mă supără foarte tare comportamentul vostru, zise ca pe un ton ferm. Josh, sunt devastată de ce i s-a întâmplat tatălui tău şi e adevărat că aseară am văzut pe cineva care alerga pe aici, iar în grajd nu am pomenit de asta, însă astăzi aveam intenţia să le povestesc acest lucru. Cât despre Mac, Kent, a venit până aici fiindcă ne-am certat la el, la club. Am plecat în grabă, iar el s-a hotărât să mă viziteze ca să lămurim lucrurile. Şi, în drum spre casă, a văzut-o pe Eclipse alergând. Când vorbeam cu tine la telefon, el era cel care ciocănea la uşă. Am prins-o pe Eclipse şi după aceea am dat peste Gus. Eram complet dărâmată. Mac a stat cu mine până când am crezut că mă va lua somnul, ceea ce nu s-a întâmplat decât după câteva ore. Nu trebuie să-ţi dau explicaţii în privinţa prezenţei lui Mac în casa mea, dar totuşi am facut-o şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai înceta cu agresivităţile şi nu te-ai mai purta la fel ca tata!

Ultima frază a Teresei îl lovi din plin pe Kent. Părea speriat, după aceea uşor ruşinat ca şi cum ar fi admis în tăcere

afirmaţia ei. Totuşi, nu reacţionă în niciun fel. Se uită la ea, pur şi simplu.

Josh, pe de altă parte, păru că se înmoaie aproape cu totul. Pumnii i se desfacură, furia îi dispăru de pe chip, iar umerii i se lăsară.

— îmi pare rău, domnişoară Farr, zise el pe un ton anemic, ca şi cum nu ar mai fi avut pic de energie. De-abia dacă pricep ce spun, dar asta nu-mi serveşte drept scuză. Tata m-ar pocni în secunda asta, iar eu chiar aş merita-o.

— E în ordine, Josh. Teresa îi oferi un surâs discret, înţeleg că eşti supărat.

— Mddaa, ei... Josh se opri, stânjenit. Trebuie să plec. După cum ziceam, nu pot face niciun aranjament în privinţa înmormântării până nu voi primi avizul poliţiei. Trebuie să se facă autopsia... Brusc, păru aproape bolnav. Trebuie să mă ocup de cai şi, în plus, voiam să vă amintesc că Bobby Loomis şi Susan Woodward trebuie să ajungă la curs, dar grajdul e închis pentru cercetări. Nu putem ţine orele până nu se va ridica sigiliul.

— Bineînţeles, zise Teresa, amintindu-şi momentul în care casa familiei Farr fusese supusă anchetei şi, din această cauză, ea fusese obligată să aştepte două zile ca să-şi poată lua de acolo hainele şi alte obiecte. O să anulez orele până la sfârşitul săptămânii. Şi-ţi mulţumesc că ai şi astăzi grijă de cai.

— Nu pot să stau degeaba şi să mă gândesc la ce a fost. Tata-mi spunea că, atunci când ţi-e greu, trebuie să-ţi găseşti ceva de făcut, aşa că exact asta o să fac şi eu. Poliţiştii mi-au spus să mă ocup doar de strictul necesar - nu vor să intru în grajd mai mult decât este nevoie dar eu sunt aici, dacă aveţi nevoie de ceva.

Zicând toate astea, aproape că zbură pe uşa de la intrare. Teresa se uită după el pe geam, văzându-l cum o ia la fugă spre grajd, ştiind că urma să-şi cheltuiască puţina energie rămasă hrănind şi îngrijind frumoasele animale, înainte de a se duce la căsuţa unde cu nici douăzeci şi patru de ore înainte luase probabil micul dejun împreună cu tatăl său.

Teresa se întoarse spre Kent.

— Ia spune, mai ai şi alte întrebări? Alte acuzaţii, plângeri...

— Teri, îmi pare şi mie la fel de rău, o întrerupse Kent, în maniera lui obişnuită. Trebuie să înţelegi cât de şocat am fost în momentul când cineva m-a sunat azi de dimineaţă, punându-mi tot felul de întrebări legate de crimă, iar tu nu-mi spuseseşi absolut nimic despre asta. După aceea vin aici şi aflu că ai fost cu Mac.

— Parcă eşti mai preocupat de Mac decât de Gus, Kent.

— Nu am încredere în el, Teri. Nu mi-ai zis niciodată de ce ai rupt logodna cu el, dar sunt convins că te-a rănit el cumva. Apoi şi-a ales femeile ca pe bomboane, după care le-a aruncat de-ai fi zis că nu-s altceva decât nişte gunoaie...

— Ei, e cazul să te întrerup şi eu, zise Teri cu asprime. Cum de ştii tu aşa de multe lucruri despre viaţa amoroasă a lui Mac MacKenzie?

— Am auzit tot felul de chestii. Toată lumea, de fapt, ştie lucrurile astea.

— De la cine ai aliat tu toate lucrurile astea? Şi cum de numai eu nu ştiu despre *toate* aceste femei pe care se presupune că le-ar trata atât de cavalereşte? Eu am vorbit cu Carmen, iar ei *chiar nu-i scapă* nimic, dar nu mi-a spus niciodată că Mac s-ar purta urât cu femeile.

— Nici nu ţi-ar fi spus. Ea ţine la tine. Nu vrea să suferi.

— Eu credeam, însă, că tu nu aprobi prietenia noastră şi că o consideri un fel de bârfitoare care repetă tot ce află.

— Ei, n-am zis niciodată că ea ar fi total lipsită de tact. Adică dacă ar fi astfel, nu cred că ar mai fi fost atât de bună prietenă cu mama noastră. Mama o aprecia foarte mult, deci eu cred că nici Carmen nu e complet lipsită de calităţi.

— Da, aşa e. Şi cred că tu nu o placi fiindcă nu o agreează Sharon. Nu ştiu de ce nu o poate suferi Sharon pe Carmen, dar neînţelegerea dintre ele începe să devină intolerabilă. Teresa se opri. Subiectul discuţiei nu era totuşi Carmen. Era Mac. Vreau să spun doar atât: nu am o relaţie cu

Mac, dar, dacă aş avea, ar fi treaba *mea.* Nu accept ordine de la fratele mai mare,
ordine bazate pe mulţimea de zvonuri care i-au ajuns la ureche.

Kent miji uşor ochii. Teri ştia că nu-i convenea tonul adoptat de ea. La Farr Coal se obişnuise să facă pe şeful, ca oamenii să-i execute ordinele date. Nu-i plăcea că Teresa se răzvrătea. Dar, cu toate astea, ştia că avea un caracter rebel, că nu se lăsa uşor intimidată.

Kent îşi schimbă aproape instantaneu atitudinea.

— Teri, eu cred că Mac te vrea înapoi. Poate că ţine sincer la tine. Dar totuşi nu cred că poate accepta ideea că tu ai renunţat la el, cea care *l-a lăsat* baltă, şi nu-mi zice că aţi rupt logodna de comun acord. Ai spus că v- aţi certat la club, iar el a venit la tine ca să lămuriţi lucrurile. Tu ai venit direct acasă, iar el a ajuns imediat în urma ta?

— Nu văd legătura.

— Răspunde-mi la aceste două întrebări şi promit să te las în pace.

— Bine. Nu, nu am venit direct acasă. M-am oprit la supermarketul din colţ. Şi Mac nu a venit imediat după mine, dar asta ştii deja, fiindcă vorbeam de zece minute cu tine la telefon, când a bătut el la uşă.

— Atunci, ia gândeşte-te la asta, Teri, zise Kent încet, aproape sobru. Mac a avut vreme şi înainte, dar şi după ce ai ajuns tu acasă să-i dea drumul lui Eclipse. Poate a vrut doar să creeze o situaţie care să vă apropie din nou, ceva care *să-l ajute* să-ţi intre iar în graţii, dar ceva nu a mers cum era plănuit. Gus l-a prins asupra faptului. Poate că s-au certat şi, luaţi de val, enervându-se... Ridică braţele, în mintea lui apărând deja imaginea lui Mac care-l străpungea pe Gus cu furca în piept. Mac este temperamental. Teri. Toată lumea e convinsă de asta - poate că Gus habar nu avea, pentru că altfel ar fi ştiut ce i se poate întâmpla dacă-i ieşea în cale lui Mac MacKenzie.

2.

După ce Teresa Farr făcu un duş, bău încă două căni cu cafea şi se strădui să mănânce două felii de pâine prăjită, îşi aminti că

locuinţa familiei Farr fusese în sfârşit vândută, iar Kent ordonase ca mobilierul să fie strâns şi apoi aruncat şi, prin urmare, ea trebuia să meargă acolo chiar azi, să-şi ia lucrurile pe care dorea să le păstreze. Credea că mersul acolo avea să fie ceva groaznic, mai ales acum, a doua zi după moartea lui Gus. Aproximativ o oră încercă să se încurajeze zicându-şi că nu avea niciun motiv să meargă prin fiecare cameră. Nu-şi dorea nimic de acolo.

După aceea îşi amintise de ceasul de la bunicul din partea mamei care îl adusese ca dar pentru mireasa lui. Marielle îl moştenise la moartea părinţilor ei, şi îi era nespus de drag, dorindu-şi să-l recupereze imediat ce avea să se aşeze la casa ei. Cu toate acestea, nu reuşise niciodată să facă acest lucru, iar ceasul rămăsese în toţi aceşti ani în casa familiei Farr, ca şi cum ar fi aşteptat clipa aceea. Teresa ştia că mama ei îl iubise şi că şi-ar fi dorit ca ea să-l aducă aici, acasă, la Farr Fields.

Timp de câteva minute, Teresa se gândi să-l sune pe Kent şi să-l roage să le dea ordin muncitorilor să aducă ceasul bunicului la ea acasă, dar amintirea acelui ceas o făcu să se gândească şi la alte lucruri ale mamei ei care era posibil să mai fi existat în casa aceea. Marielle plecase în grabă, după aceea fusese internată la spitalul de boli psihice, dar Teresa nu-şi amintise ca cineva să fi sortat cu adevărat lucrurile care aparţinuseră mamei ei. Unele lucruri ale lui Marielle poate că mai erau şi acum în casa aceea şi, indiferent despre ce era vorba, Teresa voia să le vadă şi să hotărască apoi dacă aveau sau nu o valoare sentimentală. Trebuia să meargă acolo, gândi ea. Chiar dacă ar dura doar o oră. Urma să controleze în grabă casă, după care va pleca cât mai repede posibil. Nu era mare lucru.

Cu toate astea, Teresa luă câteva cutii pentru lucrurile mici pe care ar fi vrut să le ia din casa în care copilărise, după care căută fără să se grăbească o cheie de la casă. Când o găsi, o puse în geantă şi o porni spre ieşire, dar simţea cum o cuprinde groaza. Aproape că scoase un ţipăt de uşurare în

secunda în care auzi soneria telefonului, întârziindu-i astfel plecarea.

— Alo? strigă aproape bine dispusă.

— Teri? Tu eşti?

— Bineînţeles că sunt eu, Mac.

— Pari atât de veselă. După seara trecută, m-ai luat prin surprindere.

— Ooo, aproape că-s la fel de veselă precum par, zise ca, revenind la un timbru normal. Mă duceam la fosta mea casă. în sfârşit, am reuşit s-o vindem, iar Kent a aranjat să fie golită şi mâine să se transporte totul într-un depozit. Azi trebuie să fac un tur şi să mă decid ce anume vreau să aduc aici, acasă.

— Nu vrei să te însoţesc?

Teresa îşi dorea foarte mult să spună „da", dar se temea ca lucrurile dintre ca şi Mac să nu evolueze prea rapid. Cu o seară în urmă, el se purtase minunat - cu blândeţe, încercând s-o mângâie şi să-i fie aproape, fără pic de agresivitate. Ea simţise că poate, doar „poate", ea şi Mac ar mai avea o şansă, dar doar dacă avansau încet şi cu grijă.

— Cred că ar trebui să mă ocup singură de asta, zise Teresa cu simplitate.

— De ce?

— Eu... încercă să găsească o replică plină de tact, dar sfârşi prin a fi sinceră. *Vreau* să mă duc singură, Mac. Nu prea vreau să intru iar în casa aceea, dar nu am mai fost acolo de opt ani de zile şi nici nu îmi pusesem în cap să mai calc vreodată pe acolo. Dar trebuie să mă duc de una singură ca să-mi iau un ultim rămas-bun de la casa unde am avut parte de cea mai groaznică experienţă a vieţii mele.

— Bine, spuse Mac, indulgent. Nu prea înţeleg raţionamentul tău, dar ştiu că odată ce te-ai hotărât, este inutil să ţi se opună cineva. Numai că te rog să ai grijă.

— Să am grijă? Ce crezi că mi s-ar putea întâmpla?

— Păi, având în vedere tot ce mi-ai povestit aseară - despre biletul din maşină, despre lux, despre lampa de veghe - cineva s-ar putea să te sperie din nou.

— Ei bine, doar tu şi Kent ştiţi unde mă duc, aşa că nu mă aştept la farse.

— Eu nu aş numi moartea lui Gus o farsă.

Teresa parcă primise brusc o palmă.

— în mod sigur nu am comparat moartea lui Gus cu biletul care a vrut să mă scoată din sărite!

— Ei, acum te-am scos eu din sărite. Nu voiam să minimalizezi importanţa acestei crime. Dar te rog să nu stai prea mult în casa aceea. Numi place să te ştiu acolo.

— Mulţumesc pentru grijă, dar nu voi păţi nimic, zise Teresa pe un ton rece, hotărâtă să adopte o atitudine stăpânită atunci când va căuta lucruri care să-i fi aparţinut mamei ei. *Singură.* Vorbim mai târziu, Mac.

Teresa închise înainte ca el să mai scoată o vorbă. Ştia bine că se purta copilăreşte - că nu trebuie să meargă acolo singură chiar dacă simţea că nu avea să i se întâmple nimic - dar se simţise jignită de critica implicită din vorbele lui Mac. Nu voia ajutorul lui. Nu avea nevoie de ajutorul lui. Putea să-şi poarte singură de grijă.

Teresa aruncă cutiile în maşină şi, în mai puţin de un sfert de oră, parcă în faţa fostei sale case situate în Mourning Dove Lane. O vreme, rămase cu privirea aţintită asupra siluetei graţioase a casei din cărămidă construite în stil georgian. în faţa casei se înşirau tufişurile, gardul viu ordonat, iar razele strălucitoare ale lui iulie băteau în geamurile curate ale ferestrelor cu ramă de culoare albă. Persoana angajată de Kent pentru întreţinerea reşedinţei făcuse, după toate aparenţele, o treabă excelentă. Chiar şi peluza fusese curăţată şi tunsă de curând. Orice trecător ar fi fost de părere că acea familie era norocoasă fiindcă locuia într-o casă atât de mare şi de frumoasă.

Teresa coborî din maşină, apoi luă cutiile de pe bancheta din spate. Le luă în braţe la întâmplare şi se pregăti să dea buzna împleticindu-se spre uşa de la intrare, în secunda în care auzi o voce care îi striga vesel:

— Iuuuhuu! Salutaree!

Teresa întoarse capul într-o parte, privind la femeia minionă care alerga spre ea, călcând parcă pe vârfuri. Teresa aproape că se aştepta ca femeia să arunce o privire peste umăr, vrând să vadă dacă era urmărită.

— Eşti de la compania imobiliară sau eşti noul proprietar? întrebă doamna.

— Niciuna, nici alta. Sunt Teresa Farr. Aceasta a fost casa familiei mele.

— Farr, repetă femeia. Zâmbetul ei îngheţă. O, *Teresa* Farr. Nu mi-am dat seama. Evident. Ea chicoti nervos, sunetul emis semănând la propriu cu nechezatul unui cal. Eu locuiesc în casa de alături. Eu şi soţul meu am cumpărat casa acum şapte ani. Pe vremea aceea copiii erau mici. Acum sunt la colegiu.

Teresa îşi aminti de vecinii lor de alături - cei care în noaptea asasinatelor sunaseră la 911 după care, la doar două luni, puseseră casa în vânzare. Spre deosebire de casa familiei Farr, casa lor fusese vândută în mai puţin de un an de zile.

— Soţul meu m-a rugat să nu mă amestec, dar eu cred că trebuie să vă spun că am văzut luminile aprinse înăuntru două seri la rând. Nu erau nişte lumini puternice, ci unele blânde, difuze. De fapt, o singură lumină, care se muta dintr-o cameră în alta, acolo, la etaj. Nu se mişca prea repede, ca şi cum ar fi fost cineva cu o lanternă care căuta ceva. Aproape o oră a rămas în aceeaşi cameră. Dar nu am văzut nicio maşină care să vină sau să plece. Aseară, am rămas trează până la ora trei, supraveghind casa. Soţul meu a fost de părere că, dacă se mai întâmplă la fel şi în seara asta, atunci pot să telefonez la agenţia imobiliară, să-i las pe cei de acolo să rezolve problema. El chiar susţine că nu trebuie să mă amestec.

Teama se cuibări din nou într-un colţişor al minţii Teresei. O lumină difuză la etaj? În ultimele *două* nopţi? Cei de la agenţie nu aveau cum să facă o prezentare a casei la primele ore ale zilei şi nimeni nu ar fi stat în acelaşi loc aproape o oră. Era mai mult decât ciudat - era clar că se întâmplase ceva ciudat, chiar dacă cineva dăduse pur şi simplu un tur prin casă,

aşa, din curiozitate. Nimeni nu ar fi trebuit să aibă cheie, în afară de Kent, de Teresa şi de cei de la compania imobiliară.

— Poate că îţi închipui că exagerez sau că inventez tot felul de chestii, dar eu ştiu ce am văzut, zise femeia, apărându-se, ca şi cum Teri ar fi contrazis-o. Eu sufăr de insomnie şi în fiecare noapte nu adorm până spre ora patru. Soţul meu e de părere că o să mor fiindcă dorm atât de puţin, dar n-am altă soluţie. Oricum, cât stau trează, petrec majoritatea timpului privind pe fereastră, zise femeia, făcându-i o confidenţă. Cred că oamenii ar fi şocaţi să afle câte se petrec pe strada asta! Am văzut tot felul de lucruri stranii, crime petrecute în miez de noapte, oameni care scot din casă tot felul de ciudăţenii, simţindu-se protejaţi de întunericul nopţii. E adevărat! O, câte aş avea de povestit! Dar nu o să povestesc *chiar tot.* Ci doar despre casa *dumneavoastră.* Restul voi păstra doar pentru mine, o vreme - de dragul siguranţei, mă înţelegeţi.

Pe neaşteptate, Teri simţi cum frica ei se dizolvă, îndată ce femeia se răsuci pe călcâie, traversând din nou peluza, după care deschise uşa casei şi se strecură înăuntru, ca şi cum ar fi fost în pragul unui pericol iminent. Era paranoică şi avea o carenţă evidentă de somn, îşi zise Teresa. Biata femeie îşi petrecea noaptea la fereastră, imaginându-şi că vede tot felul de activităţi stranii pe strada pe care Teresa nu asistase decât o singură dată la un eveniment cu adevărat violent. Femeia auzise cu siguranţă de crima petrecută în acea casă - deoarece ştiuse cu precizie cine era Teresa - şi îşi petrecuse, fără îndoială, multe nopţi inventând tot felul de lucruri despre casa de alături.

Teresa clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să risipească tulburarea provocată de femeia aceea, urcând cu hotărâre şi curaj cele două trepte ale terasei. Aşeză jos cutiile, vârî cheia în broască şi apoi deschise uşa şi intră.

Pentru o clipă, Teresa se simţi copleşită de sentimentul că era o intrusă, ca şi cum ar fi tulburat singurătatea acelei case. Se gândi o secundă că, dacă s-ar fi putut, casa aceea ar arunca-o afară, trimiţând-o de-a rostogolul pe peluză. Ştia că gândul era ridicol, dar senzaţia persista, făcând-o să rămână, ţeapănă

şi cu respiraţia tăiată, în cadrul uşii, luptând cu impulsul de a fugi înapoi la maşină şi de a porni cât mai repede în direcţia de unde venise, fără să se uite înapoi.

închise ochii şi respiră profund, spunându-şi că trebuia să se calmeze, să se stăpânească şi să-şi folosească raţiunea. Nu era decât o casă - o îmbinare intimă de cărămidă şi lemn, fără suflet şi fără memorie. Ea era cea care simţea că locul ei nu era acolo, nu casa. Casa aceea nu simţea nimic, iar amintirea acelor lucruri oribile care se petrecuseră acum opt ani exista numai în mintea ei.

Dar urcând încă două trepte care duceau înăuntru, Teresa fu convinsă că, şi după opt ani, aura aceea de teamă, violenţă şi moarte încă persista acolo. Se opri lângă cămin, sub candelabrul de cristal, privind la ceasul bunicului, la cifrele de alamă în relief, la imaginea lunii, care se afla într-o anumită fază, la ecranul de sticlă proeminent al acestuia. îşi aminti că, în acea noapte de groază, ceasul bătuse de trei ori, în timp ce ea traversase tiptil casa, descoperind cadavrele lui Hugh şi Wendy şi pe Celeste care scăpase, printr-un mare noroc, cu viaţă. Poate că era ceva normal ca ceasul să reprezinte simbolul îngrozitorului eveniment petrecut în acea seară, dar îl iubea de prea multă vreme ca să nu-l mai vrea.

Teresa îşi mută privirea în partea stângă. Sub pragul în formă de arcadă se deschidea livingul larg şi răcoros, cu covoare gri foarte groase, cu tapiţeria moale în nuanţe de auriu cu roz care acoperea sofaua veche şi balansoarele, măsuţele strălucitoare din lemn de nuc şi şemineul imens, acoperit de o poliţă din marmură. Wendy voise să schimbe mobilierul de aici, la fel cum procedase cu dormitorul matrimonial, dar Hugh nu fusese de acord, insistând că încăperea avea un aer „clasic", chiar dacă decoratorul fusese Marielle. Dacă ar fi trăit, Wendy şi-ar fi impus părerea, până la urmă, se gândi Teresa.

Teri încercă să-şi îndrepte atenţia spre celelalte camere. Dacă Marielle îşi lăsase într-adevăr o parte din lucruri în casa aceea, Teresa era convinsă că nu le va găsi la parter. Hotărâtă, luă cu ea cutiile lăsate pe terasă, şi le duse înăuntru. Se strădui

să închidă uşa, lăsând departe căldura de afară, confortul unei zile calde şi normale de iulie. Era ca şi cum s-ar fi închis cu mâna ei în cavoul familiei, îşi zise ea, cutremurându-se la acest gând. Avea să lase uşa întredeschisă, decise ea, chiar dacă aveau să intre o grămadă de muşte şi ţânţari. Nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa lor - avea să plece cât de repede putea.

Teresa începu să urce scara care ducea spre dormitoare. Când ajunse pe la jumătate, îşi aminti de imaginea siluetei îmbrăcate în negru care se strecura uşor pe scară, coborând. Roscoe Lee Byrnes nu părea capabil să se strecoare în felul acesta. Gândindu-se la constituţia lui masivă, la capul lui exagerat de mare, la mâinile grăsuţe, putea doar să-şi imagineze cum o asemenea persoană se strecura pe drumul vieţii, cu dificultate, desigur.

Dar Byrnes nu putea să fie chiar atât de împiedicat şi încet pe cât părea, îşi reaminti ea. El comisese toate crimele acelea, intrând atât de silenţios în casele victimelor, fără să-l simtă cineva, astfel încât luase prin surprindere cel puţin douăzeci de persoane. Douăzeci şi două de persoane, dacă el îi ucisese într-adevăr pe Hugh şi pe Wendy.

în clipa în care Teresa ajunse la capătul de sus al scării, rămase iar locului, nemişcată, neputându-se decide în care dintre dormitoare să intre prima dată. în dormitorul ei, se hotărî ea. Acolo nu fusese nimeni ucis şi rănit. Nu se ştie din ce motiv, fusese scutită - nu mai fusese considerată suspectă pentru atacarea altei persoane din casă.

Intră în dormitorul ei, cel pe care-l părăsise în urmă cu opt ani. A doua zi după comiterea asasinatelor, se întorsese aici împreună cu Carmen pentru a - şi lua câteva haine şi cosmetice personale. O luase ameţeala rătăcind prin cameră, nefiind sigură de ce anume avea nevoie, deschizând şi închizând sertarele, uitându-se, fără să vadă nimic, în dulap, până ce Carmen preluase iniţiativa, împachetând suficiente lucruri cât să-i ajungă pentru următoarele două săptămâni.

După arestarea lui Byrnes, când Carmen o invitase să locuiască cu ea, până avea să termine colegiul, în septembrie,

ea şi prietena mamei ei veniseră încă o dată acolo, ca să ia şi restul de lucruri ale Teresei. De atunci, nu mai intrase acolo, dar dormitorul ei arăta aproape la fel, cu măsuţa de toaletă din cireş, cu sertarele bombate de la noptiere, cu cuvertura de pat verde-deschis şi câteva postere cu nişte formaţii rock, care nu prea se potriveau eu tablourile lui Degas alese de mama ei. Teresei nu-i mai plăcuse nicio secundă camera aceea şi nu o mai considerase un loc sigur după ce tatăl ei se însurase cu Wendy. Acum, i se părea o cameră pe care parcă o zărise o secundă în cine ştie ce revistă - o încăpere pe care o ţinea minte, dar care nu-i trezea nicio emoţie.

Dormitorul lui Wendy şi al lui Hugh era cu totul altceva. Teresa rămase în prag, uitându-se la patul unde fuseseră înjunghiaţi de mai multe ori cei doi încât nu doar cuverturile şi salteaua trebuiseră schimbate, dar chiar şi covorul - covorul acela oribil roz şi gros - care trebuise scos de acolo şi distrus. După ce casa fusese scoasă de sub supravegherea poliţiei, iar mătuşa Beulah prelinsese că nu vrea să aibă de-a face cu o casă unde avuseseră loc două crime, Teresa şi Kent îi ceruseră ajutorul lui Carmen, iar ea apelase la o companie specializată în curăţenie, cerându-le acestora să nu se dea în lături de la nimic, când era vorba să cureţe dovezile acelei nopţi groaznice. Cu toate acestea, niciun detergent şi produs de curăţat special nu reuşise să înlăture definitiv toate petele de sânge. Tapetul fusese scos de pe pereţi, iar aceştia fuseseră zugrăviţi într-un alb precum coaja de ou.

Dar Teresa îşi imagină că încă mai putea detecta mirosul metalic al sângelui - o cantitate enormă de sânge încât adulmecă mirosul acelei nopţi în care intrase încet de tot în camera aceea, punând palma pe ce mai rămăsese din abdomenul lui Wendy. Poliţia se întrebase cum fusese posibil ca doi oameni să fie înjunghiaţi de atâtea ori, fără să scoată aparent niciun sunet. Credeau că unul dintre ei se trezise în timp ce celălalt fusese înjunghiat. Pe vremea aceea, Teresa crezuse că, deşi era însărcinată, Wendy luase cel puţin un somnifer, deoarece era dependentă de ele. Probabil că ucigaşul

îi tăiase mai întâi beregata lui Hugh, ca el să nu poată striga, după care îl mai înjunghiase în gât şi în torace. Teresa îşi închipuise că ucigaşul se ocupase apoi de Wendy, care cu siguranţă dormise buştean, înjunghiind de mai multe ori la rând zona în care se afla uterul, acolo unde se dezvolta bebeluşul, apoi toracele, după care îi mutilase chipul pomădat şi foarte atrăgător.

Teresa nu mai spusese şi altora teoria ei legată de cele două crime, pentru că ar fi părut mult prea familiarizată cu mecanismele de comitere a unei crime, ca şi cum ar fi ştiut că Wendy dormise mai profund decât ar fi fost normal, pentru ca tatăl ei să fie eliminat primul. Mai târziu, raportul celor de la toxicologie demonstrase că Wendy înghiţise două somnifere. Când poliţia anunţase că Hugh Farr fusese ucis primul, în timp ce soţia lui dormea dusă, Teresa respirase uşurată fiindcă nu spusese nimic despre teoria sa.

Deşi Teresei nu-i plăcuse niciunul - detestându-i chiar fusese oripilată, văzându-i pe cei doi oameni care stătuseră întinşi acolo, fără să ştie nimic, vulnerabili fiindcă dormeau, loviţi cu sălbăticie până ce sângele lor, semnul vieţii, îmbibase covorul şi se împrăştiase pe pereţi. Tatăl său o rănise şi o umilise pe mama ei, la fel cum Wendy îl ofensase pe Jason luându-i fiica, dar niciunul dintre ei nu meritase să moară, îşi zise Teresa, surprinsă de lacrimile care-i invadaseră ochii. Oare ce fel de monstru fusese atât de fericit ucigându-i pe cei doi cu o furie sălbatică?

Teresa ieşi glonţ din dormitor, privind la veioza Tiffany a mamei ei ce stătea şi acum pe măsuţa de lângă baie, notându-şi în minte că va trebui s-o ia înainte de a pleca de acolo. Apoi se duse în camera lui Celeste, care se afla la capătul coridorului, cu faţa spre ieşire. Şi aici fuseseră scoase covorul şi cuvertura de pe pat, la fel ca şi cutia cu jucării în care se ascunsese fetiţa, încercând să scape de ucigaş.

Privirea Teresei zbură îndată spre locul unde stătea „Fulg de nea". Dar veioza nu mai era nicăieri. Credea că Jason o luase de acolo de dragul fetiţei, ori că o luase altcineva ca pe o

amintire nevinovată, dar era convinsă că persoana care i-o lăsase pe terasă voise să-i stârnească nişte amintiri dureroase, voise ca Teresei să-i fie teamă.

Se gândi că nu trebuia să-şi mai piardă vremea cu nişte camere din care nu o interesa nimic. în plus, casa avea un miros neplăcut de gol, care era aproape toxic. Teresa ar fi vrut să deschidă ferestrele, astfel ca aerul curat şi soarele să pătrundă în acest monument al tragediei. Dar casei nu i-ar fi plăcut asta, gândi ea. Acum opt ani, casa se închisese în ea însăşi, păstrând amintirea groazei şi a carnagiului, şi nu-şi dorea să fie deranjată.

Teresa tresări ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar.

— Semeni cu femeia nebună de alături, Teri Farr, îşi zise ea cu voce tare, cumva liniştită de vocea aceea umană, chiar dacă era vorba de propria ei voce. Am treabă.

După ce Hugh se însurase cu Wendy, Kent refuzase să locuiască cu ei, când se întorcea acasă de la colegiu, o dată la trei săptămâni, pentru a o vedea pe Sharon. El stătea în casa unui prieten, iar Wendy îi transformase neoficial dormitorul într-un depozit. Chiar şi acum, uşa dormitorului era închisă. Teresa o deschise, iar aerul umed şi mucegăit îi invadă nările. Uşa ar fi trebuit să fie lăsată deschisă, iar casa aerisită mai des, zise ea, nemulţumită, aproape căzând când intră, împleticindu-se. Probabil că cei de la compania imobiliară ştiau că mucegaiul nu făcea casa mai atrăgătoare pentru posibilii cumpărători. Cu toate acestea, se părea că mucegaiul şi mirosul lui nu păreau să-l deranjeze pe noul proprietar, scriitorul de romane de groază. Ea era fericită fiindcă el cumpărase casă, dar faptul că o parte din „farmecul" casei era reprezentat pentru el de tragedia petrecută acolo îi provoca repulsie.

Teresa fu surprinsă de numărul mare de cutii care se aflau în încăperea aceea. După ce Wendy o transformase în depozit, Teresa nu mai deschisese niciodată uşa dormitorului lui Kent, aşa că habar nu avusese cât de multe lucruri fuseseră depozitate acolo. Acum se apropie în mod intenţionat de primul rând, observând că fiecare cutie avea ceva scris pe ea. Ea

recunoscu de îndată scrisul rotund şi aproape copilăresc al lui Wendy: EVENIMENTA CURENTE. Teresa nu se putu abţine să nu arunce o privire înăuntru, descoperind o colecţie de tabloide şi reviste, populare la vremea respectivă, pline de bârfe legate de celebrităţi şi conţinând fotografii cu casele impunătoare ale vedetelor de cinema. Deci astfel de lucruri considera Wendy că trebuie păstrate, îşi zise Teresa, gândindu-se că gestul ei era atât ridicol, cât şi demn de milă. într-o altă cutie pe care scria haine erau înghesuite câteva topuri care lăsau talia descoperită şi nişte blugi cu talie joasă, haine pe care Wendy le purtase înainte de a se mărita cu Hugh, dar pe care nu fusese în stare să le arunce, cu toate că după aceea purtase haine care să se potrivească mai bine noului ei statut social.

Teresa cercetă alte douăzeci de cutii, până ce ajunse în dreptul uneia pe care era notat doar un *M.* Marielle, îşi zise ea.

— Ei, mami, Wendy te-a redus la un simplu *M,* zise Teresa. Ce păcat şi ce mult seamănă cu stilul ei!

în cutie se găseau nişte cărţi. Marielle fusese o cititoare avidă. Faptul că citea constant îl deranja pe tatăl lui Teri, care o întreba mereu pe soţia sa dacă nu avea ceva mai bun de făcut decât să stea cu nasul în cărţi. Teresa se uită rapid pe coperţile tari ale romanelor lui Jane Austen şi pe coperţile a doua romane poliţiste, pline de mister, care nu erau mai vechi de nouă-zece ani. Teresa duse cutia în hol, intenţionând s-o ia acasă.

Se aştepta să mai găsească cel puţin încă o cutie plină ochi cu cărţi. Pentru că nu mai găsi niciuna, se înfurie deodată. Wendy fie le aruncase, fie le donase la Goodwill, făcând pe marea doamnă şi prefacându-se că erau ale ei cărţile.

Următoarea cutie pe care era notată litera *M* conţinea extrase din ziare şi fotocopii ale unor articole ce făceau referire la diverse evenimente petrecute în oraş. Răsfoindu-le, realiză că acestea reprezentau materialul documentar pentru cartea pe care mama ei dorise s-o scrie. Doctorul ei considerase că proiectul respectiv i-ar fi făcut bine, iar ea se aruncase în acest proiect cu o fervoare aproape maniacală, care durase aproape şase luni. Teresa îşi aminti că fusese îngrijorată de entuziasmul

anormal al mamei ei, dar, în acelaşi timp, fusese şi uşurată, fiindcă, pentru prima dată în viaţă, Marielle păruse fericită. După aceea Hugh anunţase că are de gând să divorţeze, iar proiectul lui Marielle, ca şi fericirea ei se risipiseră brusc.

Mama Teresei îşi dorise întotdeauna să scrie, fascinată de istoria oraşului Point Pleasant - de evenimentele petrecute acolo, dar şi de locurile aproape nepământene din zonă, care-i creaseră orăşelului reputaţia de „loc bântuit". Se decisese să scrie o carte despre oraşul acela şi istoria lui.

Teresa luă din teanc un articol legat de liderul Shawnee, Chief Cornstalk, cel care încercase să apere teritoriile de vânătoare ale tribului său de invadarea virginienilor, conducând un grup de luptători Shawnee şi Mingo în bătălia de la Point Pleasant, care avusese loc pe teritoriul de astăzi al Virginiei de Vest. Mai târziu, în 1777, Cornstalk vizitase Fortul Randolph din Point Pleasant. Comandantul Foitului îl arestase şi, în momentul în care unul dintre miliţienii americani ai Foitului fusese ucis de indieni, soldaţii îi executaseră pe Cornstalk şi pe Elinipsico, fiul acestuia. Se presupunea că Cornstalk blestemase regiunea, iar oamenii credeau că blestemul acela fusese responsabil de numeroasele tragedii care se petrecuseră mai târziu în Point Pleasant.

O parte dintre extrase povesteau despre prăbuşirea lui Silver Bridge în 1967, un dezastru care curmase patruzeci şi şase de vieţi. Dar cele mai multe dintre articole vorbeau despre „Mothman", creatura pe care mulţi localnici pretinseseră că o văzuseră în 1966. Aceasta era descrisă ca fiind înaltă de peste doi metri, şi întruchipa un bărbat care avea aripi şi doi ochi mari şi ieşiţi din orbite, despre care se credea că-şi găsise refugiul într-o cabană din zona deşertică foarte vastă, în care, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fusese fabricat TNT-ul - trinitrotoluenul -, celelalte explozibile fiind depozitate în adevărate „igluuri". Locul acela avea pe sub pământ o adevărată reţea de tunele, despre care oamenii credeau că erau folosite de acea creatură pentru a nu fi văzută de nimeni.

Teresa îşi aminti că mama ei se amuzase pe marginea poveştii lui Mothman şi se gândi că i-ar fi plăcut deosebit de mult pelicula intitulată *Profeţiile lui Monthman*, care îl avusese ca vedetă pe Richard Gere. Marielle fusese fascinată de toate poveştile din regiunea Point Pleasant. Ea îi vorbise adesea lui Carmen despre vizitele pe care le făcuse acolo, în regiunea cunoscută ca Zona TNT-ului, care aparţinea acum Rezervaţiei Naturale „McClintic". Teresa îşi aminti şi de nişte fotografii pe care Carmen i le făcuse lui Marielle chiar lângă unul din acele igluuri care nu fuseseră sigilate, un iglu pe care Marielle îl vizitase cu mare drag, insistând ca Teresa, Kent şi Sharon să o însoţească în această inspecţie. O duruse foarte mult reacţia lui Kent şi a lui Sharon faţă de locul acela, astfel că, mai târziu, Teri şi Mac aproape că o imploraseră să-i ducă acolo, iar în momentul în care îl cercetaseră, se arătaseră atât de încântaţi, încât ai fi spus că tocmai vizitau Mormântul lui Tutankhamon. Ba chiar consumaseră un întreg film făcând fotografii care-i prezentau pe toţi trei uimiţi şi extaziaţi, ori plini de teamă, în faţa acelui loc de-a dreptul fascinant.

Teresa deschise cea de a treia cutie care purta iniţiala *M.* Aceasta conţinea albume de fotografii şi casete video înregistrate chiar de Marielle. Chiar şi în perioada de depresie, Marielle găsise suficiente resurse pentru a - şi lua cu ea camera video să filmeze momente şi evenimente importante din viaţa copiilor ei. Fiecare casetă purta scrisul elegant şi „săltat" al lui Marielle: Kent când învăţase să meargă pe bicicletă; momentul în care Kent absolvise liceul; Teresa şi Kent la Disneyland, în una dintre rarele lor vacanţe de familie; recitalul Teresei la concursul de dans al şcolii; fiecare dintre petrecerile copiilor care primiseră aprobarea lui Hugh, şi de care Marielle se ocupase să le organizeze.

Teresa căută caseta video de la cea de a şaisprezecea aniversare, favorita ei pentru că Hugh era plecat din oraş, iar ea invitase mai mulţi prieteni ca de obicei. Dansaseră afară, în curte, până seara târziu, iar Emma şi Marielle păruseră, la rândul lor, relaxate şi fericite, distrându-se aproape la fel de

mult ca tinerii invitaţi. Din nefericire, caseta aceea părea că dispăruse. Teresa mai cercetă o dată întreaga colecţie.

— La naiba, mormăi ea. Sigur, caseta mea favorită era musai să lipsească.

Teresa voia să ia cu ea tot ce găsise în cele trei cutii. Putea să ducă într- un singur drum cutia cu casete şi cu albumele foto şi pe cea care conţinea extrasele din presa din acea perioadă, hotărî ea. O să le duc chiar acum la maşină, gândi Teri, mărind pasul, astfel încât să i se pară mai uşoare toate cutiile. Nu avea de-a face cu impresia aceea a ci în legătură cu casa care părea că-şi ţine respiraţia, aşteptând să se întâmple *ceva.*

Teresa luase deja cele două cutii în braţe, fiind aproape de uşa dormitorului, în secunda în care zări cu coada ochiului ceva viu colorat. Se retrase câţiva paşi şi văzu o eşarfa galben-oranj căzută lângă şifonierul lui Kent. Tresărind, Teresa îşi aminti că era cadoul pe care i-l făcuse mamei la ultima ei aniversare. Teresa aproape că vizualiza momentul în care mama ei o purtase în timpul unei vizite supravegheate pe care o făcuseră la mătuşa Beulah, chiar înainte de comiterea celor două asasinate.

Încet-încet, Teresa lăsa cutiile pe podea, se duse până la eşarfa, luând-o apoi de jos. Dăduse o grămadă de bani pe ea, fiindcă era făcută de un designer. Numele acestuia era scris pe tivul eşarfei. Micuţul obiect era moale, nu rigid, ca şi cum ar fi zăcut acolo ani de zile, colectând praful din aer. Cu mâini tremurânde, Teresa ridică eşarfa şi o duse la nas.
Aroma de santal, cald şi proaspăt, se răspândi din faldurile de mătase ale eşarfei.1.
Teresa ieşi în fugă pe uşa de la intrare, sărind peste una dintre treptele terasei, nimerind exact în braţele lui Mac.
— O, Doamne, strigă ea, speriată, dar şi din cauza şocului.
— Nu, sunt doar eu. Mac o îmbrăţişă câteva clipe, după care o îndepărtă de el. Ochii lui căprui o studiară intens, cu sprâncenele unite din cauza încruntării. Eşti albă ca zăpada, zise el. Ce se întâmplă? Ce ai păţit?
— Eşarfa mamei! A-a-mm găsit eşarfa mamei!

— Ei, ea a locuit în această casă. Ai zis că nu a luat nimic atunci când a plecat.
— Nu, tu nu înţelegi. Teresa respira precipitat. Era curată şi avea parfumul mamei. Şi e *proaspătă*, Mac. Ultima dată când am văzut-o pe mama, purta eşarfa asta. Acum ca zace în dormitorul lui Kent, pe jos, acolo unde o parte din lucrurile mamei au fost depozitate în cutii. Dar eşarfa aceea nu este acolo de opt ani, Mac. *Nul*
— Bine, bine, zise el liniştitor, trăgând-o iar la pieptul său. Ea se prinse fără ruşine de trupul lui fierbinte şi masiv. Tremuri, Teri.
— Bineînţeles că tremur. *Eşarfa...*
— Vreau să văd şi eu eşarfa.
Teresa se smulse de lângă el.
— Vrei să intri în casă?
— Acolo se află eşarfa. Nu ai luat-o cu tine, nu?
— Nu. Am scăpat-o şi... şi am fugit ca un iepure speriat. începea să-i fie ruşine. A fost un şoc extraordinar. Şi, când am ajuns aici, vecina de alături mi-a povestit că a văzut o lumină la ferestrele de la etaj, în ultimele două seri.
Sprâncenele lui Mac se înălţară.
— A sunat la poliţie?
Nu. Spunea că soţul ei nu-şi dorea ca ea să se implice în povestea asta. în plus, părea puţin ciudată, adăugă Teresa, nesigură. A zis că a văzu

ttot felul de ciudăţenii şi lucruri suspecte care se petreceau pe strada asta, în timpul nopţii.

— Ahhh! Mac schiţă un zâmbet spre Teri. Ei bine, suntem în plină zi. Haide înăuntru, să verificăm.

— Stai. Teresa se dădu înapoi, privindu-l atent. Cum se face că în ultima vreme, când mi se întâmplă ceva important, tu eşti lângă mine, în preajma mea?

Zâmbetul lui Mac se ofili brusc.

— Mă acuzi de ceva anume?

— Nu. Apariţiile tale întâmplătoare îmi stârnesc, pur şi simplu, curiozitatea. Ce cauţi aici?

— Ţi-am spus că nu-mi place ideea ca tu să vii singură aici. Mi-am tot făcut griji pentru tine, aşa că m-am hotărât să vin şi să verific dacă eşti bine. Vocea lui Mac era aspră şi ridicată. îţi convine sau eşti în continuare la fel de supărată şi bănuitoare?

— Nu sunt supărată pe tine, zise Teri, apărându-se. Aveai dreptate - nu trebuia să vin aici de una singură. Nu am simţit că i-am spus cu adevărat „la revedere acestei case", ca şi cum aş fi reuşit să-mi iau cu adevărat la revedere de la trecut. Eu am vrut doar să demonstrez că nu mi-e teamă. Dar nu am dovedit că nu-mi este teamă - ci contrariul. îmi pare foarte rău dacă te-am jignit. în plus, nu ştiu sigur dacă voi mai intra înăuntru.

Furia de pe chipul lui Mac se risipi.

— Eu nu cred că ar fi cineva atât de îndrăzneţ încât să dea târcoale casei ori să intre înăuntru, chiar în ziua în care agentul imobiliar putea veni să facă o prezentare a casei. în afară de asta, cred că ai găsit deja ceea ce-ţi doreai.

— Da. Trei cutii. Tocmai le aveam în braţe când am dat cu ochii de eşarfa.

Teresa insistă să lase uşa de la intrare deschisă atâta vreme cât aveau să stea înăuntru. Mac o luă de mână, iar ea se simţi mult mai în siguranţă decât în momentul în care intrase acolo de una singură. Chiar îşi imaginase că acea casă voise s-o dea afară? Că-i viola intimitatea, că-şi ţinuse respiraţia?

Doamne, ce absurd, pe bune! Un gând nebunesc de-a dreptul. Fata strânse şi mai tare mâna lui Mac.

— Până acum totul este în regulă, zise Mac pe un ton normal, în momentul în care ajunseră lângă scară. în clipa aceea, orologiul bunicului bătu de două ori - scoţând nişte sunete puternice, cu ecou, pe care Teresa avu impresia că le resimte în stomac, făcând-o să ofteze şi să gâfâie. Văd că cineva a avut grijă ca ceasul ăsta să meargă, observă Mac. Ştiu că cei de la agenţia imobiliară au vrut ca locul acesta să arate cât mai bine, dar văd că s- au întrecut pe ei înşişi.

— Cu siguranţă, zise Teresa, cu o voce slabă. Kent a angajat pe cineva să aibă grija de casă. Am văzut că peluza a fost aranjată de curând. Poate că băiatul acela a fost cel care a uns ceasul.

— Mmmda, poate. Mac părea căzut pe gânduri. Cu toate astea, mobilierul din sufragerie avea deasupra un strat de praf. A avut grijă ca ceasul să meargă, dar nu s-a ocupat şi de praf. Ce ciudat! El se întoarse spre ea, zâmbindu-i. Ei, lasă ceasul. Eşti gata să mergi la etaj pentru a doua oară?

Teresa încercă să râdă nepăsător, dar nu scoase decât un uşor vaiet. îşi drese glasul:

— Condu-mă acolo!

Dar când ajunseră la treapta de sus a scării. Teri preluă rolul de lider, trecând pe lângă dormitorul conjugal, fără să privească înăuntru, oprindu-se apoi atât de brusc în dreptul dormitorului lui Kent, încât Mac se lovi de ea.

— Hei, aveţi nevoie de nişte faruri la frână, doamna mea.

Mac pufni în râs.

Teresa abia dacă-l luă în seamă.

— Uite-o, zise ea, arătând spre eşarfa pe care o lăsase să alunece pe podea, ca şi cum ar fi fost un şarpe veninos.

Mac o ridică de jos, prinzând-o de o margine, şi privi atent la cutele strălucitoare şi fine pe care le făcea materialul moale.

— Pare aproape nouă, Teri.

— Dar *nu* este, insistă ea. Asta e eşarfa pe care chiar eu i-am dăruit-o mamei. Uită-te la colţul ei. Nu prea mă pricep la brodat, dar am reuşit să cos un M în colţul ei. Priveşte-l.
Mac ridică mai sus eşarfe şi în cel de-al treilea colţ descoperi un *M* brodat cu aţă maroniu-aurie.
— Vezi! zise Teresa cu un aer triumfător. Acum miroase-o.
Mac duse eşarfe în dreptul nasului.
— Lemn de santal, zise el imediat.
— Ţi-am spus eu. Santalul era unul dintre ingredientele parfumului pe care îl folosea mama. Dar aroma parfumului nu e una veche, imprimată acolo demult. Miroase de parcă eşarfa asta a fost purtată la gât cu o zi sau două în urmă.

— Da, aşa este, zise el absent, privind spre ferestre.

— Ce e? întrebă Teresa.

Mac ezită, după care spuse:

— încerc să-mi amintesc unde am simţit, mai exact, aroma asta în ultimele două săptămâni.

2.

Emma MacKenzie mormăi, oftă, după care se trezi brusc. Câteva clipe, se simţi completamente pierdută. Se ridică în şezut pe canapea, privind în jur la sufrageria aceea mică şi curată, decorată cu mobilier de calitate în culori vişinii şi bleumarin. Se uită şi la televizor. Nu-şi aducea aminte să-l fi pornit în ziua aceea, dar dădu cu ochii de o femeie cu părul lung şi închis la culoare care plângea cu sughiţuri, în vreme ce un bărbat ieşea ca vântul pe uşă, strigând: *„S-a sfârşit P|*

— Domnule Farr? se adresă Emma bărbatului de la televizor. Unde m-aţi adus? Vreau acasă. Marielle? Plângi. Marielle? Iar te-a făcut să suferi. Emma privi cruciş. Nu, e Teresa. Teresa, draga mea. Emma se uită cruciş, începând să lăcrimeze. Nu, e doamna Norris. Doamna Norris? Nu, nu poţi fi doamna Norris. Ce am? Ce se întâmplă? Hei, vreau să merg acasă, aţi înţeles? Băiatul meu vine şi mă ia acasă. Unde-i Jedediah Abraham?

Încet-încet imaginea fiului său, care voise să-şi spună „Mac", o făcu să- şi aducă aminte de ziua în care vizitaseră

acest apartament, iar ea fusese încântată, în timp ce Jedediah spusese că era mult prea mic. Cu toate acestea, ea se încăpăţânase. Nu voia ceva scump, pentru că fiul ei era cel care-l achita.

— Sunt la mine acasă, zise Emma, uşurată. Sunt chiar în casa mea şi tocmai am tras un pui de somn. Se uită buimacă spre ecranul televizorului, care nu era pornit. Şi tocmai am avut un vis despre unul dintre serialele acelea lungi despre care îmi povestea doamna Beemer, de la apartamentul 5, azi-dimineaţă, lângă tomberonul de gunoi! Doamne, ce femeie!

Emma se ridică şi se întinse. în ultima vreme fusese foarte obosită.

Noaptea nu reuşea să doarmă, dar asta i se întâmplase dintotdeauna. Cum punea capul pe pernă, acesta i se umplea de tot felul de nelinişti legate de viitor şi de amintiri triste şi întunecate din trecut.

în ultima vreme, trecutul ocupa o mare parte din gândurile Emmei - perioada în care lucrase în casa Farr, pentru biata Marielle, care o tratase pe Emma ca pe o prietenă, nu ca pe o menajeră; drăgălaşa de Marielle care fusese alungată de Hugh; cea care cedase în faţa presiunii, ajungând într-un azil de boli mintale. Ahhh, ei nu-i spuseseră azil, iar Marielle se simţise extrem de umilită.

Dar cea mai groaznică amintire pe care o avea Emma era legată de ziua aceea oribilă în care Marielle - fragilă, slăbită şi epuizată - venise acasă să o vadă pe Teresa - iar *ea,* Emma, aranjase o întâlnire secretă între mamă şi fiică, acolo, între tufele înflorite de rododendron şi fucsia, într-o laterală a casei. Emma crezuse că mama şi fiica vor fi în siguranţă, dar şmechera de Wendy văzuse totul şi-l chemase pe furiş pe Hugh, telefonându-i, iar acesta venise acasă plin de furie, o concediase pe Emma, o lovise pe Teresa, ameninţându-l apoi pe Mac şi determinând-o pe Marielle să cadă în acea stare de melancolie, din care nu-şi mai revenise niciodată.

Emma nu avea să-l uite niciodată pe Hugh Farr cu faţa congestionată şi urlând, în timp ce boita aia de Wendy stătea

acolo şi râdea... *râdea!* Erau doi diavoli, nişte belele ale pământului, sortiţi să distrugă alte familii.

Respiraţia Emmei deveni sacadată, iar ea simţi un fel de greutate în piept. încercă să se relaxeze şi să reducă ritmul respiraţiei, amintindu-şi că acea ultimă zi în care lucrase în casa Farr, ziua aceea tragică, se petrecuse cu multă vreme în urmă. Dumnezeu trimisese un om ca să împlinească justiţia divină. Dumnezeu voise ca Hugh şi Wendy să fie anihilaţi. în momentul acela, Emma crezuse că ar fi fost mult mai bine dacă fetiţa lui Wendy ar fi murit şi ea, dar poate că Dumnezeu nu voise ca pământul să scape şi de Celeste - acesta fiind cu siguranţă motivul pentru care Teresa reuşise s-o salveze.

Dar după ce fetiţa începuse să vorbească din nou, spunând nişte grozăvii despre moarte şi despre Teresa - legându-le pe una de cealaltă, ca şi cum Teresa *adusese* moartea în casa aceea, Emma realizase că Celeste chiar *ar fi trebuit* să moară în noaptea aceea. Cineva întrerupsese voia lui Dumnezeu. Celeste semăna cu mama ei, aşa cum Teresa îi semăna lui Marielle. Da, în noaptea aceea Celeste păcălise moartea, fiindcă Teresa îi venise în ajutor,
dar ar fi trebuit să moară, exact ca mama ei.

— Poate că greşeala ar trebui corectată, zise Emma, mergând ca prin vis spre dormitor, acolo unde, în mijlocul fotografiilor celor trei copii ai ei, se afla fotografia înrămată a lui Marielle. Se uită atent în ochii ei, nişte ochi trişti, cu toate că femeia tânără din fotografie zâmbea. Da, Marielle ar trebui să fie răzbunată pe deplin, iar fiica ei ar trebui apărată. Aşa era *corect*, iar Emma ştia că ea era singura care putea înţelege pe deplin care era voinţa Domnului.

Se uită la imaginea ei reflectată în oglindă şi observă că rochia îi venea cu mult mai largă decât acum două săptămâni, că avea parcă ochii duşi în fundul capului, pierzându-se printre cearcănele imense. Nu era, totuşi, de mirare. Săptămâna asta dormise atât de puţin! Iar în secunda asta simţea că e gata să cadă covrig pe podea.

Nehotărâtă, femeia se întinse pe pat, căzând iar într-un somn bântuit de coşmarul în care apăreau Hugh, Wendy, Celeste, Teresa şi Marielle cea dispărută.

3.

Mac o ajutase pe Teresa să adune toate cutiile şi să le aşeze în maşină. Când terminară, o întrebase dacă ar vrea să iasă cu el în oraş, iar ea acceptase cât ai clipi. După toate cele ce i se întâmplaseră în ziua aceea, nu avea chef să se joace cu ea. După ce ieşise împleticindu-se din casă, ar fi fost în stare să strige de fericire în secunda în care el o strânsese în braţe, dar nu numai fiindcă fusese fericită să dea cu ochii de cineva. într-o secundă, realizase că doar Mac putea să-i ofere senzaţia aceea de siguranţă, astfel încât să aibă curajul să intre din nou în casa aceea. Doar Mac reuşea să-i insufle curajul de a ţine din nou în mână eşarfa. Mac reuşea să o facă să se simtă în siguranţă chiar şi atunci când totul părea că se prăbuşeşte în jurul ei. Era paradisul siguranţei ei, fiindcă că era îndrăgostită de el şi era suficient să-l privească pentru a-şi da seama că şi el o iubea.

După ce se întoarse acasă, Teri îşi petrecu o parte din timp făcând un duş, alegând apoi o rochie fără mâneci, la care adăugase un lanţ şi o pereche de clipsuri de aur. La urma urmei, Gus murise abia cu o seară în urmă. întorcându-se acasă, nu zărise SUV-ul familiei Gibbs. Josh se hotărâse ca în dimineaţa asta să aibă grijă de cai şi să dea lecţii elevilor, în ciuda suferinţei lui, iar Teresa îşi imagina că lucrul acesta îl ajuta probabil să nu se mai gândească la tatăl său. Acum spera că el plecase să se întâlnească cu prietenii lui.

Ea intenţiona să anuleze restul lecţiilor din acea săptămână - măcar asta putea să-i ceară şi ea lui Josh -, dar azi îi era recunoscătoare pentru faptul că el se ocupase de absolut tot, pentru că, nefiind vorba de o situaţie de urgenţă, ea nu îşi imagina că va reuşi să intre prea curând în grajdul acela, mai ales după evenimentele din seara trecută. Teri spera ca a doua zi să-şi schimbe optica despre acel loc.

în momentul de faţă, caii erau pe pajişte. Niciunul nu părea agitat sau nevolnic când era vorba de hrană. Păreau

calmi în timp ce smulgeau cu gura smocurile bogate de iarbă, mestecându-le apoi la nesfârşit.

— Dacă aş reuşi să fiu şi eu la fel de calmă, oftă Teri.

În timp ce-l aştepta pe Mac, observă că beculeţul de la robotul telefonic clipea intermitent. Primul mesaj era de la Josh:

„Domnişoară Farr, nu eraţi acasă, aşa că nu am avut cum să vă anunţ că voi lipsi o zi-două. Să nu vă faceţi griji în privinţa cailor. Am doi prieteni care ştiu despre cabaline aproape la fel de mult ca mine şi ca tata şi vor avea ei grijă de cai în locul dumneavoastră. Ei cunosc bine caii, dar eu le- am arătat deja cum vreţi să se facă toate cele necesare şi că nu au voie să umble la zona care e anchetată de poliţie. Nu vor locui la cabană. Sper să nu vă supăraţi şi să ştiţi că regret că nu v-am cerut mai întâi permisiunea, dar chiar trebuie să plec. O să mă întorc pe 6 iulie. Dacă o să decideţi să mă concediaţi, înţeleg situaţia".

— Ooo, nu, mormăi Teresa. Ea nu avea încredere să lase caii pe mâna altcuiva, în afara lui Gus şi a lui Josh, dar înţelegea dorinţa lui Josh de a pleca departe de acolo. Nu înţelegea cum ar fi fost în stare să se întoarcă de dimineaţă în grajd pentru a hrăni caii, dacă şi-ar fi văzut tatăl străpuns cu furca. Pe ea imaginea aceea o făcea *să se înfioare.* îşi închipuia ce efect ar fi avut acea imagine asupra lui Josh. Certându-se singură pentru egoismul de care dăduse dovadă. Era cu siguranţă mult mai bine pentru el să plece din locul acela unde tatăl său tocmai fusese omorât. în afară de asta, băieţii care îl vor înlocui pe Josh erau prietenii lui. El nu ar fi dat caii pe care-i adora pe mâna unor nepricepuţi care nu ştiau să le poarte de grijă. Probabil că urmau să vină în mai puţin de o oră că să le dea porţia de hrană de seara şi să facă curat. Mâine de dimineaţă avea să ştie deja dacă le putea încredinţa sau nu caii.

Cu toate acestea, Teresa simţi că Josh nu mai avea de gând să stea la Farr Fields. Nu avea să-şi mai dorească să lucreze în continuare în locul unde tatăl lui fusese omorât, iar ea nu avea cum să-l învinovăţească pe Josh. Va trebui să angajeze alţi

grăjdari, dar va fi greu să ajungă la o situaţie la fel de convenabilă ca cea pe care i-o oferiseră cei doi Gibbs.

Cel de-al doilea mesaj îi aparţinea şerifului care o informa că trecuse de două ori pe la ea pe acasă, dar nu o găsise. îi reamintea că vrea să o interogheze ceva mai amănunţit în legătură cu moartea lui Gus Gibbs, şi spera că vor putea discuta a doua zi. Gândul legat de interogatoriul poliţiei o umplu de o teamă iraţională - la urma urmelor, ea nu făcuse absolut nimic şi nici nu ştia cine-i dorise moartea lui Gus, dar ea fusese nevinovată şi în cazul uciderii tatălui ei şi a lui Wendy, însă poliţia o tot încolţise, până ce, de frică, abia dacă mai fusese în stare să vorbească. Cu siguranţă nu avea să mai fie supusă unui astfel de interogatoriu, se gândi ea. *Nu i se putea* întâmpla şi a doua oară.

Dacă nu cumva era chiar posibil, îşi zise ea, uimită.

Plecând de lângă robotul telefonic, auzi telefonul sunând.

— Bună, Teri, se auzi Carmen. Cum te-ai simţit astăzi?

— După moartea lui Gus? Bine.

— Ooo, Doamne, Teri, nu pot să cred că cineva l-a ucis pe bietul om. în ediţia de seară a ziarului se precizează că poliţia are *mulţi suspecţi,* azi miau spus cel puţin opt persoane că a fost înjunghiat cu o furcă folosită la grajduri.

— Aşa e. E o furcă metalică, cu nişte dinţi groşi şi foarte ascuţiţi care se foloseşte la curăţenia în grajduri. A fost îngrozitor, Carmen. Bineînţeles că eu l-am găsit.

— Bineînţeles. Se pare că ai căpătat această dubioasă binecuvântare - talentul de a descoperi cadavre. Oare e posibil să fi fost un accident?

— Nu prea cred. Nu era înfipt în furcă cu faţa în jos. Stătea într-un colţ al grajdului, cu furca aceea înfiptă în piept. Auzi cum Carmen oftă oripilată. Poliţia a trimis cadavrul în Charleston, ca să i se facă autopsia, deşi cauza morţii e una evidentă.

— Dar asta e procedura. La fel au procedat cu Hugh şi cu Wendy. Carmen îşi ţinu respiraţia. îmi pare rău că ţi-am adus aminte. De ce nu mi- ai telefonat aseară? Pentru că Mac a fost

acolo? Am văzut în ziar că era şi el menţionat printre cei care l-au descoperit pe Gus.

— Daa. M-am dus la el la club să-i spun ceva, ne-am certat şi în final l- am pocnit...

— L-ai *pocniţi*

— Da. Eram furioasă. Am plecat în fugă de la club şi el a venit după mine. Când a apărut în faţa uşii, mi-a zis că Eclipse alerga ca o nebună prin ploaie. M-a ajutat s-o prind şi s-o duc înapoi în grajd. Atunci am dat de Gus.

— Ce îngrozitor! Măcar iapa se simte bine?

— Da, e bine. Nu-mi dau seama cine i-a dat drumul, dar cred că în cazul în care Gus i-a surprins pe faptaşi, ei l-au străpuns cu furca. Nu cred că a venit cineva aici în mod intenţionat ca să-l ucidă pe Gus Gibbs. Omul ăsta nu avea duşmani.

— Măcar tu ştii asta, Teri. Tu chiar ai fost apropiată de Gus, dar nu avem cum să cunoaştem firea omului în totalitate.

Are dreptate, îşi zise Teri. Până mai ieri, ca habar nu avea că Gus şi mama ei avuseseră o relaţie. Teresa nu şi-ar fi imaginat niciodată una ca asta. Dar se pare că totuşi, după atâţia ani, Gus se gândea încă la Marielle.

— Poliţia are vreo idee în privinţa ucigaşului? întrebă Carmen.

— Chiar dacă ar avea, nu cred că mi-ar spune şi mie care e, zise Teresa, sec. Totuşi, am găsit un mesaj de la şerif, pe robotul telefonic. Vrea *să vorbim* despre asasinat. Aseară nu mi-a dat prea multe informaţii. Mac l-a cam repezit, tăindu-i elanul, văzând că eu eram gata-gata să leşin din cauza şocului şi a epuizării.

— Atunci, trebuie să fii fericită că Mac a fost alături de tine.

— M-a ajutat extrem de mult, Carmen. Fără el nu cred că aş fi făcut faţă. A fost mai mult decât protector.

— Bravo lui! A rămas cu tine peste noapte?

— Numai câteva ceasuri, până am adormit.

— Ahhh! făcu Carmen părând uşurată. Ei, măcar a fost acolo când ai avut nevoie de el. Pe la ora prânzului am încercat să te sun, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Am fost la vechea noastră casă. A fost vândută, iar Kent m-a rugat să mă duc şi să iau de acolo tot ce vreau, înainte ca oamenii să ducă mâine ce a mai rămas într-un depozit.

— Ce bine că aţi reuşit în sfârşit s-o vindeţi! Şi ce frumos din partea lui Kent că te-a anunţat. Femeia se opri. Teri, ar fi trebuit să-mi dai telefon, în loc să te duci de una singură acolo.

— Magazinul tău s-a deschis astăzi. Nu puteam să te iau de la serviciu.

— Sunt convinsă că s-ar fi descurcat şi fără mine timp de câteva ore. Carmen făcu o pauză. Cum te-ai simţit, intrând din nou în casa aceea?

— M-au trecut fiorii, răspunse Teresa cu sinceritate. N-am găsit decât trei cutii în care se aflau lucrurile mamei. Câteva cărţi, casete video pe care le-a filmat cu ocazia aniversării zilelor noastre de naştere sau cu alte ocazii speciale şi materialul documentar pentru cartea pe care intenţiona s-o scrie, legat de toate acele evenimente înfricoşătoare care s-au petrecut în Point Pleasant, cum ar fi Blestemul lui Cornstalk şi Mothman.

— Oooo, Mothman! Carmen râse încet. Doamne, uitasem de proiectele ei. Am fost în Zona TNT - la Centrul Mothman - şi am hoinărit pe acolo împreună de vreo două ori. Pe ea o fascina locul acela. Eu am călcat, odată, pe un şarpe şi eram gata să leşin. Nu prea eram un asistent de nădejde. Şi. Bineînţeles, Hugh era împotriva acestor excursii.

— Eu eram fericită să ştiu că era entuziasmată de o temă anume, dar nu m-am arătat interesată pe cât ar fi trebuit, iar acum reproşurile nu-şi mai au rostul. Pe vremea când lucra la carte era fericită. Oricum, casa aceea m-a copleşit astăzi. M-am simţit aiurea. Teresa nu pricepea de ce nu avea curaj să-i povestească lui Carmen despre eşarfa. Poate fiindcă ştia că i-ar fi pus o sută de întrebări sau fiindcă nu voia să recunoască

faptul că în mintea ei se temuse că Marielle, dominată de instabilitatea psihică, revenise în Point Pleasant?

— Am ieşit ca o furtună din casă şi am dat nas în nas cu Mac, zise ea, pe un ton grăbit. îi spusesem deja că mă duc acolo. A venit să mă ajute la cărat cutiile.

— Daaa? A venit să te ajute la cărat *cutiile.* Măi, măi, ce drăguţ din partea lui!

Teresa îşi dădu ochii peste cap.

— Nu ai de ce să fii ironică. Chiar a cărat acele cutii.

— Şi?

— Şi ce?

— Teri, eu te cunosc mult prea bine.

— Ah, OK, zise Teresa, doar uşor exasperată. Diseară luăm cina
împreună. Cina, nimic altceva.

— De când se rezumă Mac MacKenzie *la o cină în oraş* când vine vorba de o femeie?

— Ei, eu sper că se rezumă doar la asta dacă e vorba de o minoră, zise Teresa, cu nepăsare şi umor. O cină nu e egală cu o relaţie, Carmen. E doar... o cină!

— Bine spus, Teresa. Tocmai mă întrebam ce reprezintă o invitaţie la cină. Carmen se opri, iar Teresa se pregăti sufleteşte pentru predica ce avea să urmeze. în loc de asta, Carmen zise pe un ton vesel: Tu eşti fetiţă mare, Teri. Dacă tu crezi că invitaţia la cină e chiar ceea ce-ţi doreşti, ceva care-ţi convine, atunci nu-ţi voi strica chiar eu ploile.

Uimită la culme, Teresa mormăi:

— Ei bine, îţi mulţumesc frumos.

— Cu toate astea, am să-ţi cer o favoare.

— Ştiam eu că-i o capcană, zise Teresa, pe un ton jucăuş.

— Mâine e 4 Iulie. Tu nu mergi de fiecare dată în parc ca să asişti la concert şi la focul de artificii, însoţită de Kent şi de Sharon?

— Ba da.

— Perfect. Anul acesta, Gabe, tatăl lui Sharon, îi va însoţi, şi m-a invitat şi pe mine cu el. Crezi că e bine?

Teresa clipi de două ori.

— Te-a invitat Gabe, nu Sharon?

— Sharon nu m-ar invita nicăieri, deşi cred că m-ar ruga totuşi să mă aşez în mijlocul şoselei ca să mă calce cu maşina.

— Ei, exagerezi. Dar numai puţin, îşi zise Teresa. Bineînţeles că eu nu am nimic împotrivă. Gabe ştie că ea consideră că participarea la focul de artificii este un eveniment de familie? Nu-mi aduc aminte să fi participat vreodată cineva care nu face parte din familie.

în receptor urmă un moment de linişte. După care Carmen îi adresă următoarea întrebare:

— Teresa, tu eşti în stare să ţii un secret, un secret important?

— Un secret? A, da, cred că da, dacă e vorba despre tine, zise ea cu precauţie.

— Gabe m-a cerut de soţie!

— Poftim? Teresa aproape că scoase un strigăt. Gabriel ţi-a cerut *ţie* să-i devii soţie?

— Teri, şocul total pe care îl simt la tine nu mă flatează deloc, să ştii, zise Carmen, sec.

— Oh, nu am vrut să spun că nu *ai* fi persoana potrivită. Eşti un om minunat, Carmen. Eşti frumoasă, inteligentă, amuzantă şi... Dar habar nu aveam că tu ai o relaţie cu Gabe O'Brian. Când a început relaţia voastră?

— Acum aproape un an de zile, aşa că nu-ţi închipui că mă grăbesc sau ceva de felul acesta.

— Dar de ce nu ai spus nimic?

— Tu o ştii pe Sharon. Ea ar vrea ca tatăl ei să se comporte ca şi cum ar fi murit odată cu mama ei.

Teresa era obligată să recunoască faptul că Sharon se dovedea la fel de posesivă cu tatăl ca şi cu fiul ei.

— înţeleg de ce nu i-ai spus lui Sharon, dar mie de ce nu mi-ai spus?

— Eu nu aş fi vrut să-i ascund absolut nimic. La urma urmei, e cumnata ta. Sper să accepte măcar pe jumătate, dar, dacă nu o va face, vreau ca măcar tu să ai la îndemână o scuză plauzibilă.

— O, Doooamne, ar trebui să devii consilierul preşedintelui, spuse Teresa, pufnind în râs. Apreciez totuşi grija pe care o porţi relaţiei mele cu Sharon. în ultima vreme a devenit un teren alunecos.

— Aşa auzisem şi eu. Ea îi povesteşte lui Gabe toate problemele prin care trece, iar tu i-ai stricat planurile în privinţa lecţiilor de echitaţie.

— Ca şi cum nu aş şti! Lui Kent nu-i place deloc că, ori de câte ori au vreo problemă, ea dă fuga la tăticu'. Poate că atunci când voi doi vă veţi căsători, îşi va da seama că nu e singura grijă a lui Gabe şi o să se poarte cu ceva mai multă maturitate. Teresa se opri. Deci, când vă căsătoriţi şi când ai de gând să-i spui lui Sharon?

— Aici intervine favoarea pe care ţi-am cerut-o. Vrem să ne căsătorim la mijlocul lui septembrie - Gabe are un mic concediu şi vrem să mergem în New England, în luna de miere, până nu se face frig. Asta înseamnă că va trebui să ne anunţăm curând familiile. Nu am vrea să o facem în caz că ne- ar fi ruşine de gestul nostru sau dacă ne-am teme de reacţia celorlalţi. Vreau să organizez o petrecere intimă, aşa că mă întrebam dacă nu ai putea să-i inviţi la tine acasă după focul de artificii. Eu o să aduc prăjiturile şi alte produse de patiserie, plus o sticlă de şampanie, şi cu ocazia asta, vom face anunţul.

Timp de o secundă, Teresa vru să se opună. Carmen nu-i cerea părerea, tăcând o propunere, ci, dimpotrivă, plănuise deja acest anunţ şi se aştepta ca Teri să fie de acord.

— Carmen, nu cred că e o idee bună, zise Teri, în cele din urmă. Ştiu că Sharon se va supăra. Poate că nu e cinstit să afle vestea cu alţii de faţă.

— Dar asta e ideea, Teri. Ştiu că nu va fi fericită, dar măcar nu va face un scandal monstru de faţă cu toată lumea.

— Oricare ar fi situaţia, nu cred că va face scandal.

— Atunci nu cred că o cunoşti atât de bine cum îţi închipui, zise Carmen cu asprime. Pe ea nu o interesează nimic care ar putea să-l facă fericit pe Gabe, ci doar ceea ce ar putea s-o facă *pe ea* fericită.

— Carmen, Kent o iubeşte!

— Dar Hugh nu a fost de acord să se însoare cu ea. Sunt sigură că l-ar fi convins pe Kent să renunţe şi poate că fratele tău nu ar mai fi vrut atât de tare să o ia de soţie dacă Sharon nu ar fi fost însărcinată. Iar Sharon a ştiut chestia asta.

în realitate, Teresa se gândise mai demult la acelaşi lucru, neavând însă curajul să o spună cu voce tare şi nici nu-i plăcea să se gândească la asta ori să-i audă pe alţii abordând acest subiect.

— Carmen, poate că sarcina lui Sharon a grăbit căsătoria cu un an-doi - dar el tot ar fi luat-o de nevastă.

— Acum eu sunt cea care te-a ofensat, zise Carmen. Unu la unu. îmi pare foarte rău. Nu mă priveşte relaţia dintre Kent şi Sharon. Acum singura mea grijă e Gabe. Mă preocupă situaţia mea şi a lui Gabe. O, Teri, îl iubesc *atât de multl* L-am iubit şi pe primul meu soţ, dar nu ca pe Gabe. E ca şi cum viaţa mea s-ar fi derulat până acum doar în alb-negru. După ce m-am îndrăgostit de Gabe, a căpătat cea mai minunată culoare posibilă - şi a luat proporţii 3D!

Furia Teresei se aprinse şi se stinse la fel de repede. Carmen vorbea ca o adolescentă, fermecând-o şi emoţionând-o în acelaşi timp. Părea, de asemenea, extrem de sinceră. Chiar îl iubeşte pe omul ăsta, gândi Teresa. A fost singură atâţia ani, iar soţul ei, înainte să moară, a fost bolnav ani de zile. Femeia asta merita din plin să fie iubită şi fericită.

— în regulă, reluă Teresa. încă mă tem de ce se poate întâmpla...

— Ce va fi, va fi, dar cel puţin voi şti că am încercat să-i uşurez misiunea lui Gabe. Dacă ar fi obligat să o înfrunte de unul singur pe Sharon şi să-i dea vestea... ei bine, nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva. în
afară de asta, vreau să sărbătorim. Chiar merită un party!

— Bine, am înţeles. Dar de ce vrei să o organizezi la mine acasă?

— Sharon ar refuza să vină la mine după focul de artificii. Şi la tine e mult mai şic decât la mine, cu dealul şi cu

luminile care se zăresc de pe terasa ta. Noaptea, parcă ai fi într-o poveste cu zâne.

— Parcă ai exagera puţin, dar îţi mulţumesc. Şi cum procedăm cu meniul? Vrei să pregătesc nişte plăcinţele şi un tort?

— Nu! Carmen părea de-a dreptul îngrozită, aşa că Teresa zâmbi. Adică nici nu îndrăznesc să-mi imaginez că ai rata tu vreo activitate recreativă, de vacanţă, ca să stai în casă şi să găteşti, zise Carmen pe un ton ceva mai domol, părând să nu sesizeze că Teresa glumise. Am să aduc după-amiază pachetele şi am să le las la tine în bucătărie - mare parte dintre ele pot fi puse în frigider -, dar dacă îţi dai întâlnire acasă la Kent şi la Sharon, atunci Sharon nu are cum să dea cu ochii de ele. Mai pe seară, vin şi eu în parc şi mă alătur vouă. Şi trebuie să pară că mă întâlnesc *cu tine*, Teri, nu cu Gabe. Ca să nu cumva s-o înfuriem pe Sharon.

Teresa nu-şi putu abţine un hohot de râs.

— Carmen, mă simt ca un agent CIA care pune la cale o misiune secretă.

Ei, ar fi posibil să fim şi aşa ceva, spuse Carmen. Numai că Sharon e un inamic mai tare decât orice alt „subiect" cu care au avut de-a face vreodată cei de la CIA!1.

Teresa tocmai închisese telefonul în clipa în care Mac ajunse la uşa ei. Fata îl întâmpină aproape timid, ca o adolescentă care se întâlnea pentru prima dată cu un bărbat. Teresa ştia că era ridicolă - ea îl cunoştea pe Mac de când era adolescentă - dar evoluaseră diferit, până când ajunseseră să rupă logodna, părând că şi-au început relaţia cu stângul.

— Arăţi minunat, zise Mac, zâmbind apreciativ.

— Am de mulţi ani rochia asta. Nu e pretenţioasă, zise Teresa în grabă, ca el să nu creadă că se străduise să arate excepţional. în ultima vreme, nici n-am purtat-o.

— Ei, ar trebui să o faci. Ai nişte picioare grozave! îndrăzneala replicii sale fu „îmblânzită" de un zâmbet poznaş şi copilăresc. Mie mi-e o foame de lup. Ţie?

— N-am mâncat nimic toată ziua. Am uitat - chiar dacă am un apetit de fiară. Vreau să merg undeva unde se mănâncă *mult.*

Cincisprezece minute mai târziu, parcară în faţa unei case renovate şi transformate într-un loc plăcut şi relaxant de a lua masa, ascunsă în spatele unui deal abrupt şi înverzit.

— Gloria's Lighthouse Café, zise Mac.

— Am auzit de localul ăsta, dar n-am fost niciodată înăuntru, spuse Teresa.

Atunci chiar meriţi această invitaţie

.Intrară, dând cu ochii de un bar lung, aşezat cu faţa spre stânga, după care urcară două trepte şi pătrunseră într-o încăpere primitoare. O podea de lemn bine întreţinută şi strălucitoare te conducea spre un şemineu din cărămidă, care avea în faţă un grătar pentru lemne. Pe pereţii zugrăviţi într- un verde palid atârnau numeroase tablouri, unele dintre ele fiind chiar opera proprietarului localului. Din tavan, deasupra clienţilor, atârnau nişte ventilatoare sub formă de evantai cu becuri. Teresa alese o masă care dădea cu faţa spre ferestrele largi, prin care putea privi bolta cerului, care căpătase o nuanţă albastru-gălbuie, ca bobul de porumb, cu faţa la orhidee, corali şi heliotropi.

Teresa şi Mac comandară amândoi friptură cu cartofi copţi, salată şi rulouri. Teresa se bucura că restaurantul nu era chiar atât de aglomerat. în realitate, în sală se mai aflau doar patru persoane, la o masă destul de îndepărtată de a lor, şi oamenii conversau în şoaptă.

Teri îşi tăcu de lucru, aşezându-şi şerveţelul în poală, după care se întinse iar să-şi ia paharul, când sosiră băuturile. Se simţea ca şi cum nu ar mai fi avut niciodată o întâlnire, cu toate că era sigură că se comporta întocmai ca la o întâlnire.

— îţi mai aminteşti ultima noastră ieşire în oraş? întrebă Mac, pe un ton scăzut şi romantic.

— Nu.

— Nici eu. Teresa îl privi atent, după care pufni în râs. Mac făcu o grimasă. Te aşteptai la o descriere seducătoare şi lungă a acelui moment, nu?

— Ei, da.

— Ei, îmi pare rău, dar dacă s-a întâmplat ceva important la ultima cină pe care am luat-o împreună, nu-mi mai amintesc, prin urmare, nu pot să te gratulez cu amintiri sentimentale.

În ciuda tonului glumeţ al lui Mac, Teresa se simţea ciudat şi ar fi vrut să găsească un subiect interesant care să le ia gândul de la ceea ce părea în mod periculos o întâlnire romantică. Luă o gură de apă, după care, frământându-şi mintea, găsi, în sfârşit, ceva adecvat:

— Clubul tău nu se deschide peste o oră? Cine are grijă de toate când tu eşti plecat?

— Am un director adjunct excelent. E un om foarte ambiţios, dar nu poate să-mi ia locul decât dacă cumpără clubul. Cred că, în mai puţin de un an, va dori să plece de la mine, ca să se ducă în unul din cluburile unui mare oraş, pe un post important.

— Nu vor exista filiale ale Clubului Rendezvous?

— Poate peste doi sau trei ani. Depinde de cum merge economia.

— Oare nu de asta depinde absolut totul? Teresa încercă un chicot lejer, dar sunetul părea împietrit. Speram să extind Farr Fields - să cumpăr şi alte terenuri, să construiesc un nou grajd -, dar după tot ce s-a întâmplat nu ştiu dacă pot păstra pe linia de plutire măcar ceea ce am acum. Realiză imediat că părea mult prea preocupată de bunăstarea proprie. Nu mă refeream la... moartea lui Gus. N-am să-mi iert niciodată faptul că i-am pus viaţa în pericol.

— Cum anume?

Teresa îl privi surprinsă.

— Ai uitat întâmplarea de acum opt ani? Jumătate din oraş nu a uitat-o cu toate că Roscoe Lee Byrnes susţinea sus şi tare că mărturisirea lui era purul adevăr. Dar acum şi-a revizuit

declaraţia - în fine, ştii bine că vechile suspiciuni legate de persoana mea au revenit la lumină. Şi ţi-am povestit despre bileţel, despre fax, despre lampa de veghe - sunt stigmatizată, aşa că oricine are de-a face cu mine e în pericol. Poate că Sharon a făcut foarte bine când l-a luat pe Daniel de la lecţia de echitaţie.

— Adică ţie ţi se pare că eşti un fel de Typhoid Mary, un pericol pentru cei aflaţi în preajma ta.

— Aşa se pare.

— Şi blestemul acesta pe care îl întruchipezi a avut o pauză de opt ani? Mai întâi Wendy, apoi tatăl tău şi Celeste, după care nu s-a petrecut nimic ani de zile, iar acum recent i-a venit rândul lui Gus.

— Ai uitat-o pe marna, zise Teresa, încet. Mama... a dispărut.

— Pentru că a fost şi ea ucisă? Sau mai întâi a dispărut şi abia apoi a murit? Mac făcu o pauză, după care rosti emfatic: Sau a dispărut doar pentru o perioadă? Teresa se uită în altă direcţie. Teri, tu chiar crezi că mama ta trăieşte şi că e în oraş?

întrebarea care-i stătuse pe buze toată după-amiaza era una la care Teresa nu-şi dorea să răspundă. Se uită o secundă la chipul lui Mac pe care se citea onestitatea - un chip pe care îl iubise - şi-şi dădu seama că nu era capabilă să-l mintă.

— Nu-mi pot închipui că mama e încă în viaţă, că ar fi fost în stare să stea departe aţâţi ani. Ştia cât de mult o iubim eu şi Kent. N-ar fi fost în stare de o asemenea cruzime.

Teresa tăcu.

— Cel puţin, dacă ar fi în toate minţile, n-ar da dovadă de o astfel de cruzime. Dar nu era într-o stare bună, nici fizic, nici psihic. I-au dat drumul din sanatoriul de psihiatrie, dar poate că n-ar fi trebuit, în ziua aceea, ultima, când am întâlnit-o la noi acasă - când ne-a prins tata - era vai de ea şi foarte speriată. Sincer, nici prea coerentă nu era. Mi-a cerut să fugim împreună.

— Da? Mac păru şocat. Nu mi-ai spus niciodată.

Fură aduse salatele, aşa că Teresa era bucuroasă că nu trebuia să-i dea un răspuns prompt lui Mac. El repetă totuşi întrebarea, imediat ce chelneriţa plecă.

— Nu ţi-am povestit nici faptul că am văzut-o în ziua aceea, zise Teri. Mama ta m-a implorat să nu o fac, ţii minte? Oricum, mama repeta întruna: „în oraşul ăsta nu-mi pot reveni. Fără tine nu mă pot face bine, iar tu trebuie să te îndepărtezi de tatăl tău şi de Wendy. Mă tem că ţi-ar face rău."

— Ce credea ea că ţi-ar putea face Hugh şi Wendy?

— Habar n-am. Oricum, eu urma să plec la colegiu în septembrie - trebuia să reuşesc să trec peste primăvară şi vară -, iar ei puteau avea răbdare până la plecarea mea. Tata ar fi luptat pentru custodia mea doar ca să-i facă rău mamei. Teresa oftă. Poate că îi era teamă că tata are să mă bată. Dacă analizez trecutul, cred că şi pe ea a lovit-o de mai multe ori. Şi, în ziua în care a venit mama acolo, m-a pocnit de două ori.

— Deci ea se temea pentru tine, dar şi pentru că el putea să obţină custodia, îndepărtându-te de ea, zise Mac, căzând brusc pe gânduri. Îţi dai seama că acesta era un motiv extrem de puternic pentru a-i ucide pe Hugh şi pe Wendy?

— Da. Teresa vorbi aproape în şoaptă. Mi-am dat seama chiar din noaptea cumplitelor asasinate. Dar asta nu explică motivul pentru care ea a atacat-o pe Celeste.

— Ai spus că nu stătea bine cu sănătatea. Poate că suferea de nervozitate şi dereglare psihică.

— Persoana de care m-am lovit în hol - cea care mi-a tăiat braţul - nu era în mod clar o fire agitată. Persoana aceea s-a dovedit de un calm înspăimântător.

Marc ridică dintr-o sprânceană.

— Nici asta nu mi-ai spus.

— Ei bine, de-a lungul anilor, am păstrat multe lucruri doar pentru mine. Acum cred că ţi-am spus absolut tot. Mac nu spuse o vorbă, aşa că Teresa continuă: Ideea e că niciodată nu am fost convinsă că nu mama a fost cea care i-a ucis pe tata şi pe Wendy. Mama a dispărut imediat după cele două crime, dar chiar dacă ar fi murit, cadavrul ei nu a fost niciodată găsit.

Chiar s-a crezut că cadavrul lui Jane Doe, care a ieşit la suprafaţă, era al mamei.
Acum Roscoe Byrnes şi-a revizuit declaraţia, iar suspiciunile au căzut iar asupra mea şi, pe neaşteptate, mi s-a părut că o văd pe mama în mijlocul şoselei, venind din direcţia casei mele - fugind dinspre grajdul în care fusese ucid Gus Gibbs. Iar azi, am descoperit în fosta casă o eşarfa care a fost purtată recent, una ce aparţinuse mamei.

Mac se încruntă.

— Vreau să te gândeşti la două aspecte. Unu, poate că eşarfa a fost a mamei tale şi probabil că a fost purtată recent, dar nu avem nicio dovadă că *ea* este cea care a purtat-o. Doi, eu înţeleg de ce mama ta nu-şi dezvăluie prezenţa, în cazul în care e autorul crimelor comise cu opt ani în urmă, dar de ce să-l fi omorât pe Gus?

— Poate că ea era în grajd, lângă Eclipse, care seamănă leit cu calul ei din tinereţe, şi chiar în secunda aceea a sosit Gus. A recunoscut-o. Ea nici acum nu vrea să-şi deconspire prezenţa, în afara cazului în care ar vedea că există pericolul ca eu să fiu arestată pentru asasinarea tatei şi a lui Wendy, aşa că a luat furca şi l-a lovit pe Gus, după care a fugit. Sunt convinsă că nu a vrut să-l ucidă.

— Păi, dacă voia ca prezenţa ei să rămână un secret, atunci ar fi *trebuit* să-l omoare. Şi nu uita că el stătea pe jos. Teri. Ochii ei se măriră. Pe fân se observau două dâre, lăsate de călcâiele lui Gus, când fusese târât într-unui din colţurile grajdului. Se pare că tu nu ai observat, aşa că eu, aseară, n-am pomenit nimic despre asta, dar cred că trebuie să afli.

— O, Doamne, cum de nu am observat?

— Nu te supăra, Teri. Ai fost atât de şocată când ai dat cu ochii de el, apoi te-am luat de acolo. Când a pomenit poliţia despre asta, tu stăteai deja pe băncuţă. Treaba era deja suficient de groaznică şi fără să-ţi închipui că Gus a fost târât într-un colţ mai întunecat, astfel încât tu să-l vezi doar după ce deschizi complet uşa boxei.

— Deci mama nu şi-a dorit să fie descoperit imediat. Poate că a crezut că, fiind descoperit mult mai târziu, se va da vina pe altcineva. Ca de exemplu pe Josh, despre care aflase, probabil, că nu era acasă, dar că avea să ajungă mai târziu.

Mac închise ochii, după care o privi cu compasiune.

— Teri, tu auzi ce spui? O dată spui că mama ta nu e în toate minţile, că se poartă ca un om nebun, după care îi atribui o atitudine extrem de calculată. Nu are logică.

Teresa coborî privirea, oftând.

— Ai dreptate. Mac. Nu are logică. Numai că eu tot caut răspunsuri, indiferent cât de ilogice, pentru că mă simt de-a dreptul neputincioasă. Mi-e îngrozitor de frică, atât pentru mine, cât şi pentru mama.

— Ştiu. Vocea lui Mac era tandră şi plină de înţelegere. Şi mai ştiu că ţi-e greu să admiţi că eşti îngrozitor de speriată. Tu nu ai vrut niciodată ca oamenii să-şi închipuie că ţi-e teamă de ceva. De-aia mi-am luat libertatea de a-ţi cumpăra ceva despre care cred că reprezintă un cadou valoros.

— Un cadou? întrebă Teresa, în vreme ce Mac se căuta în buzunar. Sper că nu-i vorba de *un pistoli*

— Taaaci! şopti Mac. Bineînţeles că nu port în buzunarul pantalonilor un pistol, cu toate că nu cred că ar fi ceva grav dacă aş purta asupra mea o armă.

— Ei bine, eu nu am aşa ceva. Şi ca să cumpăr una tocmai acum - când sunt suspectată că aş fi ucis trei oameni - nu cred că e cazul.

— Ţi-am anticipat ideea. Ţi-am luat ăsta. Mac întinse spre ea un tub auriu.

— Un ruj? întrebă Teresa. Crezi că un ruj mi-ar putea fi de folos?

— E un ruj special. Mac zâmbi. E un spray paralizant sub formă de ruj. E perfect legal - nu ai nevoie de permis ca să-l cumperi ori ca să-l porţi şi nu-i nicio problemă dacă-l ţii ascuns ca pe o armă cu electroşocuri.

— Cine ar vrea să aibă *asupra lui* o armă cu electroşocuri? întrebă Teri.

— Habar n-am. Asta e problema cu armele astea. Trebuie să le ţii mereu la vedere, altfel ai putea fi arestat pentru că ai asupra ta arme despre care nu vrei să se ştie nimic. Oricum, spray-ul paralizant şi condimentat umflă mucoasele şi atacă ochii, astfel că atacatorul abia dacă va reuşi să respire ori să vadă, ca să nu mai spun că provoacă o usturime groaznică. Micuţul acesta face faţă unuia de 1,90 metri.

Teresa luă tubul cu grijă şi îi scoase încet capacul pentru a-i vedea pompiţa.

— E suficient să apăs o singură dată?

— Ei, eu, ca să fiu sigur, aş apăsa de trei ori la rând. Şi ţine minte, trebuie să fii aproape de atacatorul tău. Nu poţi să-l anihilezi dacă eşti în colţul opus al camerei. Teresa privi nedumerită la acel tub, iar Mac vorbi mai departe: Uite ce e, Teri, eu ştiu că asta nu e cea mai periculoasă armă pe care ai putea să o ai asupra ta, dar tu nu deţii o armă, iar acum nu e cel mai potrivit moment pentru a cumpăra o armă. Să-l ai mereu cu tine. E micuţ - va încăpea întotdeauna în buzunarul de la blugi. Dintr-aceia strâmţi, aşa cum porţi tu de obicei. Ea se strâmbă la el, iar el râse. Vreau să-mi promiţi că-l vei purta mereu cu tine.

Teresa aruncă încă o privire dubioasă obiectului aceluia micuţ, după care îşi luă poşeta.

— Din păcate, rochia nu are buzunare, aşa că momentan va sta în poşetă. Dar mai târziu, ori de acum încolo, voi purta doar vestimentaţie cu buzunare, iar el va sta acolo.

— Promiţi?

— Promit.

în secunda aceea le fu adusă şi mâncarea comandată, iar Teri făcu ochii mari, observând porţiile impresionante, uitându-se la cartofii copţi, porumbul la care nu se aşteptase şi rulourile uriaşe, în timp ce chelneriţa aşeză platourile pe masă, întrebându-i dacă mai doreau şi altceva, Teresa puse spray-ul paralizant în geantă, chiar în partea superioară, ca să nu uite de el. Avea de gând, într-adevăr, să-şi ţină promisiunea faţă de Mac, purtând mereu asupra ei tubuleţul-spray paralizant, şi deja se simţea ceva mai în siguranţă.

2.

Mâine nu voi putea mânca absolut nimic, ca să pot digera tot ceea ce am înfulecat astăzi, mormăi Teresa, când urcau împreună treptele din faţa terasei ei. Dar a fost o cină de-a dreptul delicioasă.

— Am observat că, după ce ai declarat că nu vei fi în stare să mănânci atât de mult, practic ai golit farfuria, zise Mac sec.

— Nu m-a acuzat nimeni până acum că aş avea un apetit scăzut.

Mac îi oferi surâsul acela uşor şi leneş pe care ea îl adora.

— Ăsta e un alt motiv pentru care te ador, Teri Farr.

— Fiindcă mănânc atât de mult!

— Că nu te prefaci, nici măcar în cazul în care mănânci ceva mai mult. Desigur că, la cât de subţirică eşti, n-ai de ce să-ţi faci griji. Eşti la fel de înaltă şi de zveltă ca şi mama ta. La fel ar fi rămas şi ea, chiar dacă ar fi luat cinci mese pe zi. Se opri, după care rosti încet, lângă obrazul ei: Vei rămâne mereu la fel de frumoasă, Teri. Mereu.

După ce terminaseră cina şi ajunseseră din nou la Teresa acasă, ea voise să-şi ia la revedere de la Mac chiar de la uşă, sărutându-l de noapte bună, după care să se culce la o oră acceptabilă - *singură.* Dar imediat ce Mac o trăsese în braţele lui, sărutând-o ca şi cum n-ar mai fi sărutat pe nimeni de ani de zile, Teresa uită hotărârea luată. Voia - voia cu disperare - cel puţin încă o sărutare. Dar nu acolo, sub luminile puternice ale terasei. Josh nu era acasă, dar era posibil ca plimbăreţul acela adolescent să dea târcoale casei. Nu-i plăcea să se ştie expusă în felul acela.

— Să intrăm în casă, murmură ea, în timp ce buzele lui Mac alunecau încet pe gâtul ei. Mac, opreşte-te. Nu pot să bag cheia în yală.

Bărbatul luă brelocul din mâna Teresei, băgă în broască cheia aleasă de ea, după care deschise uşa. Sierra se repezi spre ei, lătrând cu furie.

— Hei, fetiţo, şi eu sunt fericită să te revăd, zise Teresa, aplecându-se pentru a mângâia câinele în semn de salut.

Dar Sierra continuă să fornăie, să latre şi să mârâie, fără să se liniştească aşa cum făcea de obicei când stăpâna ei se întorcea acasă. Teresa observă imediat că în încăperea aceea se mai auzeau şi alte zgomote. Zgomotele proveneau de la televizor, pe care în mod clar nu-l lăsase pornit în momentul în care ea şi Mac plecaseră în oraş.

— Televizorul, rosti ea, apropiindu-se ceva mai mult de el. Mac, priveşte.

Simţi cum vine în spatele ei, în timp ce ea se holba la imaginile de pe ecran. Nu urmărea programul TV al unei seri de miercuri. Se uita la propria ei imagine, purtând cea mai bună pereche de jeanşi pe care o avea şi o bluză strălucitoare care îi lăsa mijlocul gol, râzând şi zbenguindu-se pe lângă nişte oameni, ca apoi să se aplece pentru a stinge lumânările de la un tort aniversar.

Teresa urmărea caseta video care dispăruse, înregistrată cu ocazia sărbătoririi a şaisprezece ani

I

.1.

Poate că în după-amiaza asta nu ai observat caseta, rosti Mac, forţându- se să-şi păstreze calmul.

— Nu e adevărat! îl repezi Teresa. M-am uitat în mod special după caseta care conţinea imagini de când am împlinit şaisprezece ani, fiindcă a fost probabil cea mai fericită zi din viaţa mea. Am căutat înainte să dau cu ochii de eşarfa, aşa că nu poţi spune că n-am observat-o fiindcă eram speriată!

— Bine, bine. Nu te mai agita atât, zise Mac, răbdător. Importantă nu e caseta, ci faptul că în momentul acesta ea se derulează. Tu nu o urmăreai înainte de venirea mea şi, chiar dacă ar fi fost aşa, până acum trebuia să se termine. Casetele astea nu au repornire automată, astfel încât să meargă la nesfârşit. Mă duc să verific încuietorile. Rămâi aici.

Mac se duse la uşa de la intrare, cercetând cu mare atenţie încuietoarea acesteia.

— Asta e intactă, zise el mai mult pentru sine. în vreme ce se îndreptă spre uşa din spate, Teresa urmări mai departe caseta aniversară, fiind atentă la felul cum arăta acolo - o fată de şaisprezece ani, neafectată de cine ştie ce nenorocire. O văzu pe mai tânăra Teresa care luase camera video, îndreptând-o apoi în direcţia mamei ei, care zâmbise ruşinată şi-şi ridicase palmele în dreptul chipului său frumos. După aceea Teresa o filmase pe Emma, înaltă şi subţire, părul ei des fiind strâns la spate. Emma, care ura să i se facă fotografii, ieşise din cameră ca vântul, ca şi cum Teresa ar fi aruncat spre ea o făclie, făcând-o pe ea şi pe invitaţii ei să pufnească într-un râs adolescentin. „îmi pare rău, Emma. Nu te supăra".

Mac intră în sufragerie, se aşeză între Teresa şi imaginea de pe caseta video şi îi luă telecomanda din mână, apăsând pe stop După care-şi aşeză palmele pe umerii ei.

Poate că încuietoarea de la uşa din spate a fost „aranjată", dar nu sunt sigur. Nu sunt un expert. Dar ca să fii în siguranţă, trebuie să schimbiîncuietorile.

— Grozav, replică Teresa, defensiv. Mâine, pe 4 Iulie. Nu o să găsesc pe nimeni care să vrea să lucreze.

— Poate că nu vei găsi un lăcătuş profesionist, dar îţi pot instala eu, draga mea, nişte yale noi. La articole de fierărie va fi deschis mâine, şi promit că uşile şi încuietoare vor fi iar în siguranţă până la prânz. Acum trebuie să fac un tur al casei ca să mă asigur că nu mai e nimeni înăuntru în afară de noi.

— Asta însemnă că pe ziua de azi eşti chiar la al doilea tur al casei, căutând posibili intruşi, zise Teresa. Poate că nu ar fi rău să devii detectiv particular.

— Bănuiesc că ăştia sunt obligaţi să îi urmărească pe unii şi pe alţii, să stea de pază pe afară, să cerceteze conturi bancare. Nu-i de mine meseria asta, zise Mac pe un ton lejer. E mai bine să-i urmăresc pe indivizi înăuntru şi să-i pun la pământ, bătându-i măr.

— Vin şi eu cu tine, dar nu bat măr pe nimeni, să ştii. Sunt prea deprimată.

Verificară fiecare cameră şi fiecare dulap, fiind urmaţi cu conştiinciozitate de Sierra. Nu lipsea nimic şi nu găsiră nici măcar un lucru deranjat de la locul lui, darămite să găsească pe cineva care să bântuie pe acolo. Reveniră în living, iar Teresa luă caseta din videorecorder, după care se trânti dezolată pe canapea. Se uită apoi pe textul notat pe eticheta casetei: FRUMOASA PETRECERE A TERESEI LA VÂRSTA DE ŞAISPREZECE ANI

Scrisul era al mamei ei, pe caseta pe care o realizase ea însăşi - o casetă pe care Teresa nu o mai vizionase din ziua care urmase acelei petreceri, o casetă pe care nu o mai văzuse, ca obiect, de opt ani de zile, o casetă care nu era în cutia pe care o găsise în ziua aceea în fosta ei casă.

— De unde a apărut? îi zise ea lui Mac, aproape văicărindu-se. Cine a adus-o aici?

— Nu ştiu, dar de un lucru sunt convins, şi anume că ar fi cazul să anunţăm poliţia. Ea îl privi alarmată. Teri, cineva a intrat prin efracţie la tine în casă. Nu au luat nimic...

— Nu, au lăsat ceva.

— Nu are importanţă dacă au luat sau lăsat ceva. Au intrat neinvitaţi.

Trebuie să anunţi poliţia. Nu trebuie să-i înfrunţi de una singură pe cei de la poliţie. Nu te voi părăsi.

Nu te voi părăsi. Cuvintele acelea simple o zguduiră pe Teresa. Oare voia să spună că nu o va părăsi când va avea de înfruntat poliţia sau că nu are s-o părăsească niciodată? Ori se referise la ambele situaţii? Oh, era prea obosită pentru a analiza tot ce spunea Mac! Pentru moment, nu putea decât să se concentreze asupra situaţiei prezente, fericită că el nu o va lăsa de izbelişte.

La faţa locului fu trimis un poliţist tânăr. Teresa recunoscu cu greu că era vorba despre unul din poliţiştii şerifului care fuseseră acolo seara trecută, când găsiseră cadavrul lui Gus. Poliţistul luă o mulţime de notiţe şi dădu sârguincios din cap, fiind de acord că era foarte ciudat ca cineva să intre în casă hoţeşte, ca să lase acolo o casetă video, verificând apoi şi cele două intrări, exact cum procedase şi Mac. Apoi Teri îi povesti poliţistului despre cel care lăsase lampa de veghe pe terasa casei ei. Nu fu prea impresionat de acel amănunt până în clipa în care ea îi povesti că văzuse pe cineva care semăna cu acesta alergând pe mijlocul şoselei, în noaptea în care Gus Gibbs fusese ucis. Poliţistul îi ceru o descriere completă a persoanei, după care, mijind ochii, o întrebă de ce nu pomenise despre astă seară trecută.

— Eram extrem de şocată şi pur şi simplu nu m-am gândit la chestia asta, zise ea, pe un ton jalnic. Nu am văzut persoana aceea venind dinspre grajd, ci din direcţia proprietăţii mele. Azi voiam să-i povestesc despre asta şerifului, dar nu m-am întâlnit cu el. Totuşi voi discuta cu el mâine.

Mac nu-i lăsă timp poliţistului pentru a o întreba de ce nu vorbise cu şeriful chiar astăzi.

— Având în vedere că persoana asta se tot învârte pe aici îmbrăcată într- un impermeabil lung, negru şi cu o glugă mare, lasă diverse obiecte pe terasa domnişoarei Farr, venea alergând dinspre proprietatea ei în seara când a fost ucis domnul Gibbs, nu credeţi că ar trebui să beneficieze de protecţia poliţiei? întrebă Mac.

— Deja avem o maşină de patrulare care vine aici de patru ori în douăzeci şi patru de ore şi o maşină a poliţiei statale care vine în control de două ori pe zi, declară poliţistul. Ştiu că nu pare suficient, dar deocamdată dispunem de personal puţin - unul din poliţiştii noştri e bolnav, iar altul e plecat în vacanţă - aşa că nu putem oferi, momentan, supraveghere douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar o să verific dacă putem mări numărul patrulărilor Domnişoară Farr, ar fi bine să locuiţi împreună cu o prietenă, cu un amic.

După plecarea lui, Teresa i se adresă lui Mac:

— O maşină care vine în patrulare o dată la aproximativ patru ore ar trebui să bage în sperieţi şi cel mai puternic suflet.

Mac pufni în râs.

— Nu am cunoştinţe în domeniu, dar e mai mult decât nimic. Măcar am raportat intrarea prin efracţie.

— Şi nu va mai îndrăzni nimeni să repete gestul acum că s-a făcut o plângere oficială.

— Ei, nu mai vorbi pe tonul ăsta, glumi Mac. Ai făcut bine că ai anunţat poliţia.

— Va fi o mare consolare pentru mine data viitoare, când va intra cineva aici şi ne va ucide pe mine şi pe Sierra.

— Nu va avea nimeni ocazia să facă una ca asta, spuse Mac, fiindcă, până la rezolvarea acestei probleme, nu vei mai fi singură.

— Mac, eu nu pot părăsi casă, aşa cum mă statuia poliţistul. Prietenii lui Josh vor veni să hrănească caii, dar băieţii nu vor locui aici, iar eu nu am de gând să dau bir cu fugiţii, lăsând caii neprotejaţi.

— Nu-i poţi plăti pe prietenii lui Josh, ca ei să rămână la grajduri şi să aibă grijă de cai?

— Grajdul e considerat loc al asasinatului, şi nu poate fi deranjat, cu excepţia momentului în care sunt hrăniţi caii. în afară de asta, habar n-am cine sunt băieţii ăştia - nu am luat încă legătura cu ei şi nu ştiu unde a plecat Josh. Nu pot lua legătura cu ei.

Teresa trase adânc aer în piept.

— Nu pot *să las* caii, Mac. Unii sunt ai mei. Dar majoritatea aparţin altcuiva, şi sunt doar cazaţi aici. Chiar dacă nu mi-aş face griji pentru ei, fiindcă-i iubesc, mi-a luat ani de zile ca să pun afacerea asta pe picioare şi nu pot distruge totul. Siguranţa lor e responsabilitatea mea şi n-ai decât să- mi spui că mă port prosteşte sau copilăreşte, ori aiurea, ori ca o tâmpită, dar *nu pot* să-i părăsesc!

— Nu am de gând să-ţi aplic niciunul dintre aceste epitete, îi replică Mac calm. Ştiu că nu eşti în stare să laşi prea multă vreme caii neprotejaţi, mai ales când cineva a pătruns *pe bune* în grajd şi a dat drumul iepei tale. Teresa observă că el avu grijă să nu pomenească de asasinarea lui Gus. Dar în seara asta *trebuie* să pleci de aici, până când încuietorile vor fi înlocuite. Aşa că, domnişoarelor, vreau să vă faceţi valizele, pentru că veţi petrece noaptea la mine acasă.

— Acasă *la tine!*

— Da, Teresa. Am un apartament chiar deasupra clubului şi e chiar unul şic.

Să-şi petreacă noaptea cu Mac? Fărâma de raţiune care-i mai rămăsese Teresei o îndemna să spună nu. Dar toată fiinţa ei îşi dorea cu disperare să accepte oferta lui.

— Mac, nu sunt sigură că-i o idee prea bună, zise ea, observându-şi lipsa de convingere din voce.

— Hei, Teri, doar nu vrei să-ţi petreci noaptea într-o casă care nu mai are o încuietoare, iar cineva a intrat înăuntru ca să-ţi lase o casetă video?

— Nu, bineînţeles că nu!

— Ei bine, eu îţi ofer o alternativă. Poţi, desigur, să alegi un hotel, dar acolo va trebui să le plăteşti. Mie nu. în afară de

asta, cele mai drăguţe hoteluri din oraş, două la număr, nu permit accesul cu câini.

— Pot să o iau şi pe Sierra la tine acasă? Fiindcă nu am de gând să o las singură să înfrunte pe cine ştie cine ori mai ştiu eu ce.

— Eu v-am spus amândurora să vă faceţi bagajul, doamnelor. Şi cum în cameră sunt doar două doamne... tu şi micuţa cu blană castanie şi urechi mari şi ascuţite. Teresa surâse. Teresa, ştiu că nici pe Sierra nu ai lăsa-o singură. Mă duc să dau telefon unui tip de la club care-i un fel de detectiv sub acoperire, şi-o să-l rog să-şi petreacă noaptea *în faţa* grajdului tău. E o scară caldă. Va păzi el caii în locul tău.

— Crezi că va accepta? întrebă Teresa, neîncrezătoare.

— Pentru nişte bani în plus, sunt convins că da. Voi suna şi la poliţie, ca să le spun să nu sară la el când or să-l vadă. Acum du-te şi fa-ţi bagajul. Cu cât plecăm mai repede de aici, cu atât mai bine. Şi eu mă simt oarecum înfricoşat, ştiind că cineva a pătruns aici cu doar zece minute înainte de venirea noastră. Probabil că au aşteptat până ce mi-a zărit maşina îndreptându-se spre casă, pentru că din casetă nu erau derulate decât primele cinci minute, nu mai mult. Hai, fugi, zise Mac, pe un ton alert. Şi aminteşte-ţi că e vorba doar de noaptea asta. Nu pleci într-o călătorie peste Ocean.

— Ba mi-ar plăcea să plecăm peste Ocean, mormăi Teresa către Sierra, care o urma peste tot, în timp ce ea punea în valiză o cămaşă de noapte, nişte lenjerie intimă şi câteva articole de uz personal. Încep să mă simt în casa asta la fel de bine cum mă simţeam şi în cea din Mourning Dove Lane.

2.

Bere, floricele şi *The African Queen* - pe DVD, zise Gabriel. Ce-şi mai poate dori un bărbat?

— Pe mine, sper. Carmen stătea lângă el pe canapea, ţinând în poală un bol cu floricele de porumb proaspăt pregătite. De mâine încolo, nu va mai fi nevoie să ne ascundem în casa unuia sau a celuilalt. Ne putem duce împreună la teatru ori chiar la cinema.

— Mie îmi place să mă uit la filme acasă. Poţi să le pui pe „aşteptare", dacă-ţi vine vreo poftă. Gabe se aplecă spre Carmen, sărutând-o pe gât. Ai priceput ce vreau să zic?
— Era atât de subtil, că nu cred că am priceput, chicoti Carmen. Şi chiar dacă îţi vine vreun chef, va trebui să aştepţi, sir, fiindcă doar de dragul tău am pregătit aceste floricele, iar ele sunt de-a dreptul grozave.
Gabe vârî mâna în bol.
— Miros delicios! zise el şi-şi aruncă floricele în gură. Şi au un gust la fel de delicios, rosti el cu gura plină.
— Bravooo! Am cumpărat şi cea mai bună marcă de bere, oftă Carmen. Gabe, ai idee cât îngraşă chestiile astea?
— Vrei să spui că ar fi cazul să mai slăbesc?
— Nici gând. Eşti perfect aşa. Dar pentru mine e suficient să beau o sticlă de bere şi să iau una până la opt floricele de porumb, şi s-a zis cu silueta mea. Ei, s-a zis deja cu ea, dar nu vreau s-o pierd şi mai mult de atât.
— Ţi se pare că ţi-ai pierdut silueta? Cu tot cu dieta pe care o ţii şi cu multele exerciţii pe care le practici?
— Pe vremea când eram fotomodel eram mai slabă.
— înseamnă că atunci erai mult prea slabă. Ba chiar şi acum rişti să fii prea slabă. Adică vreau să spun că ai o siluetă frumoasă, dar îmi imaginez că ai pierdut câteva kilograme în două săptămâni, nu?
Carmen îşi frecă abdomenul şi talia suplă, după care oftă:
— Nu, nu e doar imaginaţia ta. Chiar am slăbit cinci kilograme. Chiar am fost îngrijorată.
— în legătură cu ce?
— Cu noi, prostuţule. Credeam că tu te vei încăpăţâna şi acum să nu ne anunţăm logodna.
— Dar nu fac asta. Le vei comunica chiar tu marea veste, mâine-seară. Sau nu mai e valabil?
— O, ba da, zise Carmen repede. Am vorbit cu Teri mai devreme. După- amiază merg să duc mâncarea la ea acasă - s-a oferit să facă nişte plăcinţele, dar e cea mai nepricepută bucătăreasă, biata de ea -, iar ea se duce la Kent acasă, ca să

plece împreună cu el, cu Sharon şi cu Daniel. Bănuiesc că vei fi şi tu acolo, ca de obicei. Gabe aprobă. în concluzie, voi cinci vă duceţi mai întâi la concert. Eu o să mă întâlnesc cu voi ca din întâmplare. După care mergem cu toţii la Teri acasă şi acolo vom face anunţul. Ce spui?

— Perfect.

Carmen îl privi atent.

— Nu pari prea entuziasmat.

— Iubito, o să te stresezi cumplit dacă o să analizezi clipă de clipă tonul vocii mele. Ba chiar mă voi simţi uşurat făcând acest anunţ. Pe cuvânt.

— Ei, mă aşteptam la ceva mai mult decât „uşurat". Dezamăgirea se simţi din plin în vocea lui Carmen. Speram să fii fericit.

— O să fiu. Bineînţeles că voi fi fericit. Numai că nu sunt la fel de expresiv ca tine, Carmen. El îi zâmbi, dar ea nu era convinsă că surâsul acela se reflecta în privirea lui. Vrei să nu-ţi mai faci atâtea griji? Nu cred că am mai cunoscut pe cineva care să-şi facă griji aşa ca tine.

— Dar obsesia lui Sharon în privinţa lui Daniel, despre asta ce părere ai?

Imediat ce rosti fraza, observă cum surâsul lui Gabe dispare, iar între
sprâncene i se formează o cută, şi-şi dădu seama că greşise. Gabe nu avea să admită ca cineva să-i critice fiica, cu toate că era vorba de o critică indirectă.

— Oooo, ce ştiu eu despre cum ar trebui să se poarte o mamă perfectă? spuse Carmen cât de repede putu, pe un ton aiurit, căutând cu disperare un strop de umor autodepreciativ. Mama a fugit cu un alt bărbat când eu aveam treisprezece ani şi după aceea mi-a acordat din ce în ce mai puţină atenţie. La fel şi tata. Eu nu am avut propriul meu copil, ceea ce a însemnat o mare dezamăgire. Dar dacă l-aş fi avut, ar fi fost destul de mic când s-a îmbolnăvit soţul meu, aşa că tot răul spre bine, bănuiesc.

Carmen vorbise atât de repede, încercând să treacă peste greşeala făcută, încât, la un moment dat, rămase fără aer. Fu fericită în clipa în care Gabe zise pe un ton aproape obosit:

— Tu ai cunoscut-o pe Marielle. Nu era o mamă bună?

— Ah, s-a străduit cât a putut. Dar având în vedere problemele ei psihice, a făcut chiar o treabă excelentă. Copiii ei o adorau şi în mod special Teri, dar erau afectaţi de starea ei depresivă şi de nefericirea sa. E foarte bine că Sharon are o perspectivă sănătoasă asupra vieţii - i-o poate insufla şi lui Daniel, încheie ea de-a dreptul lamentabil.

— E o mamă excelentă, zise Gabe cu hotărâre. Daniel e totul pentru ea. Daniel şi Kent.

Şi tu, îşi zise Carmen, dezamăgită. Sharon orbitează în jurul vostru şi nu *te* va lăsa atât de uşor să scapi, la fel cum ar proceda cu fiul şi cu soţul ei.

— Hai să ne uităm la film, zise Gabe, întinzându-se să-şi ia berea.

— Desigur. *The African Queen* e de când mă ştiu unul dintre filmele mele favorite. Carmen luă telecomanda, apăsă pe buton, iar DVD-ul porni. Privi spre profilul sobru a lui Gabe, sorbind o gură de bere, dându-şi seama că avea să bea mai mult de un pahar.

3.

După ce Teresa luă destulă mâncare pentru Sierra, ca să-i ajungă şi pentru micul dejun, plecară cu toţii la Club Rendezvous. Sierra, încântată de toate aceste clipe incitante care rupeau monotonia vieţii ei liniştite, stătea în picioare pe bancheta din spate a maşinii, vârându-şi capul pe lângă al lui Teri, gudurându-se fericită.

— Trebuie să ierţi exuberanţa Sierrei. De ani de zile nu am mai dormit în casa altcuiva.

— Mă bucur să ştiu acest lucru.

Teresa îşi dădu seama că fusese ca şi cum i-ar fi dat de înţeles lui Mac că nu-şi mai petrecuse de foarte multă vreme noaptea în compania unui bărbat. Presupunerea era adevărată,

dar ea nu voia ca Mac să se prindă că în viaţa ei nu mai existase nicio altă relaţie.

— Nu o iau pe Sierra *peste tot* pe unde merg, replică ea aproape sfidător.

Parcarea clubului era ocupată aproape pe jumătate.

— E grozav, dacă te gândeşti că suntem în mijlocul săptămânii! comentă Mac, zâmbind, după care parcă undeva în spatele clădirii înalte, într-o parcare privată. Fetelor, preferaţi să intraţi străbătând localul sau folosind intrarea separată?

— Cea separată, zise Teresa prompt, apucând punga de hârtie şi bagajul de noapte al Sierrei.

Sierra sări pe scaunul din faţă, de teamă să nu o uite acolo, iar Teresa apucă lesa, scăpând bagajele din braţe.

— Ah, la naiba! exclamă ea.

Mac veni repede pe partea opusă a maşinii şi adună bagajele de pe jos.

— Teri, de ce nu te-ai gândit să iei o valiză?

— N-am vrut să pierd vremea luând din partea din spate a dulapului valiza. Sierra, bucuroasă foc datorită aventurii lor nocturne, sări şi se învârti încolo şi încoace, încercând să scape, în vreme ce Teresa ţinea cu toată forţa de lesă. în afară de asta, ştii ce greu e până faci rost de nişte pungi din hârtie la magazin? Trebuie să le ceri, că altfel îţi dau pungile astea oribile din plastic, în care abia dacă încap două-trei articole.

— în cazul acesta voi avea mare grijă de pungile astea *două.* Mac luă ambele pungi într-o mână, după care descuie o uşă, în spatele căreia se iviră câteva trepte. Sierra o luă înainte, ei după ea şi, când ajunseră sus, Mac descuie o altă uşă. Intraţi în regalul meu, spuse el, tăcând un gest larg cu braţul.

Teresa şi Sierra intrară pe un coridor de serviciu care ducea spre o bucătărie strâmtă, dotată cu dulapuri din aluminiu, şi cu accesorii tot din aluminiu. Lângă bucătărie se aflau locul unde se lua masa şi sufrageria, amândouă decorate în nuanţele pământului, ceea ce le dădea o înfaţişare caldă în comparaţie cu aerul rece şi steril al bucătăriei. Covoarele din lână maro sau în

tonuri de bronz acopereau pardoseala de granit, iar la ferestre atârnau nişte jaluzele bej-deschis.

— Uauu, exclamă Teresa, privind în jur la mobilierul cât se poate de modern, un amestec de sticlă, oţel, piele naturală şi piele de antilopă. Acum mulţi ani, nu am alcătuit şi design-ul acestui living.

— Pentru că ne imaginam că ne vom căsători şi că vom locui într-o casă care să fie pe placul acel puţin doi copii. Teresa clipi pe neaşteptate, amintindu-şi. La nouăsprezece ani, când se logodise cu Mac, sperase să devină doamna Teri MacKenzie, soţie şi mamă la vârsta de douăzeci şi şase de ani. Nu-ţi place, spuse Mac, fără ocolişuri.

— De regulă, nu mă dau în vânt după mobilierul modern şi în vogă, dar, într-un fel, ţi se potriveşte.

— Nu ştiu dacă e neapărat un compliment, zise Mac, sec. Acest „în vogă" face aluzie la nivelul meu intelectual?

— Nu. Voiam să spun doar că pare decorul perfect pentru un bărbat singur care locuieşte în oraş.

Mac râse scurt şi zgomotos.

— „Un bărbat singur care locuieşte în oraş" înseamnă „un burlac din Point Pleasant"?

— Pentru Dumnezeu, Mac, spuse Teresa, exasperată. Apartamentul este aranjat cu mult bun-gust şi are stil. Şi, la urma urmei, de ce-ţi pasă aşa mult de părerea mea?

Mac oftă.

— Eşti încordată. Mereu adopţi tonul ăsta când eşti încordată. Teresa vru să-i arunce o privire sfidătoare, dar el se îndrepta deja spre o altă încăpere, îţi duc *bagajele* în dormitor.

— Mac...

— Nu intra în panică. Eu voi dormi în living. Canapeaua e şi pat de zi.

Teresa se îndreptă spre canapeaua aceea din piele de antilopă care era şi

pat de zi. Sierra, întotdeauna timidă într-un spaţiu necunoscut, nu se despărţea de Teri. în niciun minut, Mac reveni, aducând

cu el cele două vase de aluminiu ale Sierrei şi pachetul cu hrană uscată pe care Teresa îl luase cu ea pentru noaptea aceea.

— Ce spui dacă o servim pe Sierra cu o porţie de apă marca Perrier, iar noi doi bem câte un pahar de vin alb? întrebă el, ducându-se spre bucătărie.

— Nu o să mai accepte niciodată apa obişnuită, dar sunt de acord. Iar eu chiar aş bea un pahar de vin. Teresa luă revista *Time* care zăcea pe masa mare pentru cafea cu blat de sticlă, răsfoind-o nervoasă, după care o trânti la loc şi începu să o frece pe Sierra în spatele urechilor. în clipa în care sesiză sunetul hranei uscate care îi umplea castronelul, căţeluşa fugi, totuşi, la bucătărie. Trădătoarea, gândi Teresa, admonestându-se că-şi acorda atâta atenţie, încât îşi ţinea ocupate propriile palme neliniştite cu scărpinatul şi alintatul Sierrei.

Mac reveni lângă ea, aducând paharele şi o sticlă de vin alb.

— După cum ţin eu minte, nu-ţi place vinul alb sec. îţi place cel cu
aromă dulce.

— Da, dar te rog să nu-mi ţii acum o prelegere pompoasă legată de soiurile de vin, îl repezi Teresa.

— Nici nu visez să fac aşa ceva. Mac turnă vinul în pahar, oferindu-i-l. Dacă observase cumva tremurul mâinii ei, atunci îl ignoră. Mac ridică apoi propriul pahar. Pentru vremurile bune care ne aşteaptă, spuse el, fără să mai aştepte ca ea să ridice, la rându-i, paharul. Fata realiză instantaneu că el observase într-adevăr că-i tremurau mâinile.

El sorbi o înghiţitură; ea luă două, bucurându-se de senzaţia creată de vinul acela rece alunecând încet în spatele limbii şi apoi pe gât, care părea la fel de uscat ca deşertul.

— Ahhh, ce bun e! exclamă ea.

— Aşa se pare. Mac se strâmbă uşor. M-am gândit că o să-ţi placă. Că o să te ajute să te relaxezi.

— Dar de unde ideea că aş avea nevoie să mă relaxez? întrebă Teresa, neliniştită. Credeam că acea casetă a fost ca o urare de bun venit în propria mea casă. Ea se încruntă. Mac, până acum nu m-am gândit la asta, dar persoana care a intrat

forţat la mine probabil că ştia că va trebui să treacă de rezistenţa opusă de Sierra. Chiar dacă nu ştia că am câine, cu siguranţă că a auzit-o lătrând înăuntru.

— Adevărat.

Teresa îi condamnă tonul neutru.

— De aceea ai crezut tu că nu a intrat, de fapt, *nimeni!* Că nu existau semne care să ateste că ea ar fi atacat pe cineva. Tu ai crezut că eu am pus caseta în aparatul video!

— Teri, nu mai fi atât de defensivă. Am anunţat poliţia şi chiar dacă aş fi crezut că tu ai fost cea care a pus caseta acolo, asta nu explică de ce mergea chiar în momentul în care am ajuns noi la tine acasă. în privinţa Sierrei... nu am idee de ce nu l-a muşcat zdravăn pe intrus.

Teresa oftă.

— Ei bine, cred că am o idee. Pentru că ea nu face niciodată aşa ceva. Ea latră, mârâie şi se comportă ca cel mai periculos dintre animale atunci când are de-a face cu cineva străin, dar n-a muşcat *niciodată* pe nimeni. E doar gura de ea.

— Dar un străin n-are cum să ştie asta.

— Nu. Şi poate că persoana aceea a luat ceva cu ea, în caz că avea să dea peste un câine cu adevărat periculos. Poate un spray paralizant, ca cel pe care mi l-ai cumpărat tu. Dar probabil că şi-a dat seama cât ai clipi că Sierra nu muşcă. Totuşi, era neobişnuit de agitată când am ajuns noi. La urma urmei, ea deja te cunoştea - tu nu erai un străin. în seara asta, mai devreme, s-a petrecut ceva care a înfuriat-o.

— Intrusul care a intrat în casă, zise Mac direct. Teri, eu chiar cred că tu nu ştiai de casetă. Te cred când spui că nu o aveai. Crezi că te invitam să înnoptezi la mine dacă nu credeam că acolo nu eşti în siguranţă? Da, sigur, aş fi fost fericit, gândindu-mă că aveam şansa de a petrece o noapte cu tine, dar nu stând în dormitorul meu împreună cu câinele, în timp ce eu voi dormi pe canapea. Ştiu cum se vor petrece lucrurile, dar nu vreau să pleci. Asta ar trebui să te asigure că am cele mai bune intenţii.

Teresa mai sorbi o gură de vin, după care rosti încet:

— Ce uşor îţi găseşti tu cuvintele, Mac.

El deveni brusc rigid, aruncându-i o privire ofensată.

— Adică?

— Adică, pe vremea când eram foarte tânără, mi-ai promis câte în lună şi-n stele. Mi-ai promis atâtea şi când ne-am logodit - că mă vei iubi veşnic şi că-mi vei fi mereu fidel. Şi nu ţi-ai ţinut niciuna dintre promisiuni.

— N-am trădat promisiunea că te voi iubi mereu, în privinţa fidelităţii... ei, chiar am fost astfel. Teri ridică privirea spre el, privindu-l extrem de atent. *Am fost.*

— Oare roşcata aceea cu care te-am surprins sărutându-te cu pasiune ar fi de aceeaşi părere?

— Dacă ar fi un om sincer, ar recunoaşte că nu m-am culcat niciodată cu ea, Teri. Pe cuvânt, n-am facut-o. Dar... am fost cât pe ce.

Teresa simţi că îi vine să plângă, dar luă repede o gură de vin, reuşind să întrebe pe un ton cât de cât stăpânit:

— Mac, de ce ai facut-o? De ce ai avut o aventură cu alta când noi eram pe punctul de a ne uni destinele?

— După ce m-ai surprins în compania ei, ai ţipat şi mi-ai aruncat în faţă tot felul de acuzaţii, ai rupt logodna, dar nu m-ai întrebat *de ce.*

— Te întreb în clipa asta.

Marc se ridică brusc, îndreptându-se spre una dintre ferestre, acolo unde jaluzelele erau deocamdată ridicate, lăsând să se vadă întunericul de afară.

De-a lungul anilor, m-am gândit mult la asta. Nu ştiu dacă mi-am înţeles pe deplin propriile gesturi, dar cred că mă simţeam prins în capcană.

Teresa tresări ca şi cum ar fi pocnit-o cineva.

— Prins în capcană? De mine?

— De întreaga mea existenţă. Când ne-a părăsit tata, eu am devenit capul familiei. Aveam unsprezece ani. Aveam o mamă gata să cedeze psihic şi două surori gemene în vârstă de doi ani. Am început să mă gândesc la orice slujbă care s-ar fi putut ivi, iar mama a lucrat într-un magazin de mărunţişuri, în

fiecare seară revenind de la serviciu un pachet de nervi, până ce mama ta, Dumnezeu s-o binecuvânteze, a angajat-o ca menajeră. Mama şi fetele au început să lucreze la voi, iar eu m-am îndrăgostit de tine când eram abia un tânăr de douăzeci de ani. Mă întâlnisem şi cu alte fete, dar cu fiecare dintre ele nu reuşisem să ies decât de câteva ori la cinema - ca din întâmplare. Când te-ai făcut suficient de mare, am început să mă văd cu tine. Chiar înainte de nuntă, începusem şi eu să pun câţiva bănuţi deoparte, descoperind ce înseamnă să ai parte de câteva ore libere şi... în fine... ce înseamnă să ai femei care-şi doresc să fie cu tine. Eram tentat, bănuiesc. Nu puteam să mă leg de gard tocmai când descoperisem şi eu *în sfârşit* ce înseamnă libertatea pe care nu o avusesem de mic copil. Cât despre roşcata aia - Dolores ea nu reprezenta nimic pentru mine. Dar tu ne- ai surprins împreună şi apoi ai plecat. Nu te învinuiesc. într-un fel, măcar aşa, puţin de tot, m-am simţit eliberat aproape un an. Dar după aia m-am potolit, mi-am dat seama că nu pot trăi fără tine şi aş fi dat orice să te recuceresc. însă era prea târziu. Am acceptat lucrul acesta. Şi l-am regretat întotdeauna.

— Dar nu te-ai purtat ca atare, zise Teresa cu amărăciune. Mereu am auzit poveşti care aveau legătură cu Mac Mackenzie, Don Juanul oraşului.

— Nu am dus o viaţă singuratică. Ca un celibatar. Sunt un om normal, Teri. Te aşteptai să stau închis în turn şi să plâng toţi anii ăştia? Dar asta nu înseamnă că am încetat să te iubesc.

— Să mă iubeşti? murmură Teresa.

— Da, *să te iubesc!* Vrei să spui că nu ştiai?

— Da, pentru că ăsta e adevărul. Nici nu îmi închipuiam că tu te mai gândeai la mine. De când m-am întors în Point Pleasant, n-ai venit măcar o dată să mă vezi, nu m-ai sunat. Ce trebuia să cred în cazul ăsta?

— Că eu credeam că nu vrei să *mai auzi* de mine. De aceea credeam că îţi respect dorinţa. Nu te-ai purtat prea amical faţă de mine, ştii bine. Ba, mai mult, ziceai că nu vrei să mă mai vezi cât vei trăi.

— Eram furioasă.

— Dar ai încetat să fii aşa vreodată?

— Acum cinci minute, când mi-ai explicat ce simţeai atunci, demult, recunoscu Teresa. Nu spun că la douăzeci de ani aş fi primit toate astea cu graţie şi că nu aş fi avut nevoie de o vreme ca să nu mă mai simt trădată sau decepţionată. Dar în clipa asta...

— Dar în clipa asta?

— Am nevoie de un alt pahar cu vin. Teresa se ridică de pe canapea. O să mi-l torn chiar eu.

Sierra o urmă în bucătăria aceea îngustă şi ultramodernă. Teresa îşi lipi o clipă fruntea de uşa rece metalică a frigiderului, simţind cum emoţiile se rotesc nebuneşte înăuntrul ei. După ce-i prinsese sărutându-se şi simţise că lumea întreagă se prăbuşea, Teresa îşi imaginase că Mac îi fusese infidel de mai multe luni de zile, înşelând-o nu doar cu Dolores - patroana barului în care lucra ci şi cu alte femei.

Teresa nu-i ceruse niciodată socoteală pentru aceste presupuse aventuri. Şi nici nu l-ar fi crezut, oricât ar fi negat el totul. Dar acum realiză că nu-i dăduse nici măcar o şansă. Şi auzindu-l acum povestind, realizase că, pe vremea aceea, el nici nu şi-ar fi dorit o asemenea şansă. Doar mult mai târziu el ajunsese la concluzia că iubirea lor fusese nepreţuită şi mai degrabă de nerecuperat - nu una dintr-acelea la care renunţi, ca să o poţi recupera apoi după doi-trei ani. Poate chiar niciodată. Cu toate acestea, după ce îşi dăduse seama cum stăteau lucrurile, el nu o mai căutase, pentru că voise să-i respecte dorinţele. în toţi aceşti ani stătuse departe, considerând că asta era ceea ce-şi dorea ea. Trebuia să ţină cont de faptul că el îi respectase sentimentele, se gândi ea.

îşi turnă paharul cu vin, revenind fără grabă în living. Mac stătea lângă una dintre ferestre, privind afară. El trase jaluzelele verticale, întorcându-se apoi s-o privească în lumina aceea voalată pe care o făceau becurile veiozei înalte şi grele.

— Ţi-a luat ceva vreme, zise el.

— Nu m-am grăbit, răspunse ea calm. Aveam nevoie de un moment de reflecţie.

— Gândindu-te la ce? La noi?

— La ce altceva? Teresa lăsă paharul pe măsuţa de cafea. înainte ca ea să se aşeze pe canapea, Mac traversă camera şi o cuprinse în braţe. Mac, eu...

— Ce? murmură el, respiraţia sa fierbinte gâdilându-i urechea, apropiind-o şi mai mult de el.

— Nu sunt sigură că ar trebui să facem asta. Noi am fost logodiţi, dar asta a fost demult. De-abia dacă am început să vorbim de mai puţin de-o săptămână. E pur şi simplu...

— Ceea ce trebuie. Buzele lui fierbinţi alunecară încet pe gâtul ei.

— Poate pentru o partidă de sex. Dar eu nu vreau doar sex. Adică...

— Ce-ţi doreşti, Teresa?

Mac trase ceva mai la dreapta decolteul rochiei Teresei, sărutându-i uşor şi ademenitor clavicula. Pe Teri o invadă un val de căldură, dar se forţă să remarce:

— Vreau ceea ce aveam înainte - iubire.

— Nu putem avea ceea ce am avut. Mac nu o mai sărută, privind-o însă intens în ochi, privirea lui fiind de asemenea seducătoare, profundă, sinceră. Putem avea ceva mult mai bun decât ce a fost, Teri. Poate fi ceva cu mult mai reuşit, fiindcă acum suntem mult mai maturi, avem amândoi mai multă experienţă şi suntem mult mai siguri de ceea ce ne dorim.

— Şi ce ne dorim amândoi? întrebă Teresa, simţind cum respiraţia lui caldă îi învăluia întregul corp, încetul cu încetul, făcând ca braţele ei să se înfaşoare strâns în jurul gâtului lui Mac, îmbrăţişându-l cu putere. Simţi că ar vrea să-l ţină aşa pentru vecie, ca să nu piardă nicicând forţa lui, bunătatea, şarmul şi senzualitatea lui copleşitoare şi captivantă.

— *Amândoi* ne dorim iubire, Teri, zise el, vorbind aproape în şoaptă.

Teresa simţi cum ultima fărâmă a rezistenţei ei se evaporă brusc. Nimic

nu ar fi putut s-o convingă în secunda aceea să-i spună o minciună. Dându- şi capul pe spate pentru a-i permite să o sărute apăsat pe buze, ea îi spuse în şoaptă:

I

Da, ah, ai dreptate, Mac. Iubire e ceea ce-mi doresc.1.

A doua zi, Mac le conduse din nou acasă pe Teresa şi pe Sierra, şi tocmai termină de instalat noile încuietori la fiecare uşă, în clipa în care sosi şi Carmen. Teresa se înarmă cu multă stăpânire de sine, închipuindu-şi că oricine s-ar fi uitat spre ea şi-ar fi dat îndată seama că petrecuse o noapte plină de pasiune în compania lui Mac. Cu toate acestea, Carmen părea cam îngândurată. Teresa era bucuroasă fiindcă prietena sa era preocupată de momentul anunţului logodnei, nemaiavând cum să-şi concentreze atenţia asupra lui Teri şi Mac.

Ea şi Carmen duseră înăuntru tortul nemţesc de ciocolată, o prăjitură cu alune şi mere, nişte tarte pentru cafea şi o tavă cu pişcoturi. Carmen adusese, de asemenea, şi două sticle cu şampanie de calitate, dar şi câteva sticle cu suc şi altele cu limonadă.

— Carmen, ai cumpărat cât pentru douăzeci de oameni, râse Teresa.

— Sper că toată lumea va fi de acord cu o petrecere pe cinste.

Teresa o studie mai îndeaproape pe Carmen. Părea „pusă la patru ace" în perechea aceea strâmtă de blugi şi cu bluza crem croşetată, ce se vedea de minune pe talia ei subţire, punându-i în valoare părul castaniu lung până la umeri, dar tenul ei era palid, iar sub ochi se ghicea urma unor cearcăne. Probabil că în noaptea trecută nu dormise tocmai bine, iar Teresa îi dădea dreptate. Viitorul mariaj era extrem de important pentru Carmen şi, în afară de asta, avea de înfruntat un adversar care avea o armă mult mai puternică decât un revolver - iubirea şi pretenţiile unei fiice posesive.

Teresa o îmbrăţişă pe neaşteptate pe Carmen.

— Linişteşte-te, Carmen, îi şopti ea. Nu te aştepta ca Sharon să ţopăie de bucurie diseară. în cel mai bun caz, nu va scoate o vorbă. Iar în cel mai rău caz, va face o declaraţie răutăcioasă. Dar dacă Gabe te iubeşte cu adevărat, şi sunt sigură că aşa este, atunci va insista ca Sharon să te accepte ca soţia sa.

Timp de câteva clipe, îngrijorarea păru să dispară din privirea luiCarmen, iar ea zâmbi.

— Poţi să-mi mai spui asta şi înainte de a face aşteptatul anunţ al căsătoriei?

— O să-ţi repet fraza asta cât e ziua de lungă, cu excepţia momentului în care mă voi duce să discut cu şeriful.

— Ah, uitasem! exclamă Carmen. Vrei să merg cu tine?

— Mulţumesc, dar nu e cazul. Vreau să înfrunt sigură acest moment şi să nu mă ascund în spatele *nimănui.*

*

Ceva mai târziu în aceeaşi după-amiază, când Teresa se întoarse acasă de la întâlnirea cu şeriful, şi-ar fi dorit să nu se fi prefăcut atât de puternică şi să nu fi mers singură la acesta. Şeriful o obligase să repete de trei ori la rând cele ce se petrecuseră în seara în care Gus fusese ucis. Voise să afle de ce nu spusese încă din seara trecută despre vizitatorul care-i lăsase pe terasă, în faţa uşii, lampa de veghe, care părea să fie una şi aceeaşi persoană cu cea care alergase în faţa maşinii sale, cu mai puţin de o oră înainte de a-l găsi mort pe Gus, în boxa calului ei.

Chiar dacă Teresa răspunsese sincer la toate întrebările şerifului, răspunsurile i se păruseră şi ei evazive şi înceţoşate. Intrase plină de încredere în biroul lui, cu umerii traşi înapoi şi cu capul sus. Nu se mai simţea ca adolescenta aceea speriată şi bleagă de acum opt ani de zile pe care o interogaseră la nesfârşit.

— Observ că interogatoriul nu a mers deloc bine, îi zise Mac, imediat ce ajunse acasă. Ţi-a pus cumva becul în ochi şi a folosit bastonul de cauciuc?

— Ei, într-un fel. Dacă îmi faceam ieri timp pentru întrebările lui, n-ar mai fi fost chiar atât de rău. Evitându-l, am făcut mult mai rău.

Mac o sărută pe frunte.

— Ei, cel puţin l-ai înfruntat. Gata, asta a fost tot.

— Pentru astăzi. încă nu au nicio pistă în legătură cu ucigaşul lui Gus. Dacă Roscoe Lee Byrnes nu minte în privinţa faptului că nu i-a ucis el pe tata şi pe Wendy, atunci nici în

privinţa lor nu ştiu cine a fost, astfel că eu devin principalul suspect. *Iar*, rosti Teresa, disperată. O altă persoană a fost ucisă, de această dată, chiar sub nasul meu.

— Ce motiv ar avea şeriful să-şi imagineze că tu l-ai ucis pe Gus Gibbs?

— Cred că mă consideră, pur şi simplu, nebună. O criminală nebună.

Mac se încruntă.

— O criminală maniacă ce a aşteptat opt ani ca să ucidă iar? Şi încă una care locuieşte chiar acolo unde comite asasinatele, ca să poată fi prinsă? Iartă-mă, iubito, dar eu nu cred aşa ceva.

— Dar tu nu eşti şeriful.

— Dar nu te-au arestat, nu-i aşa? Teresa clătină din cap. Aşa că nu mai fi aşa speriată.

— Nu ştiu dacă voi reuşi.

— Trebuie, de dragul lui Daniel. Azi va avea loc focul de artificii, ai uitat? Ce-ar zice dacă mătuşa lui ar arăta ca şi cum s-ar pregăti de ghilotinare?

Teresa mormăi:

— Din cauza panicii, am şi uitat. Da, ai dreptate. Trebuie să mă stăpânesc.

— Sigur că am. întotdeauna. Ochii lui Mac sclipiră, iar el o sărută din nou, după care o cuprinse în braţe. Nici măcar nu ai observat. Angajaţii lui Kent au adus ceasul bunicului tău şi veioza de la fosta voastră casă. Le-am spus să ducă veioza la tine în dormitor. Nu ştiam unde vrei să aşezi ceasul, aşa că l-am pus chiar acolo. Dacă nu-ţi place, îl mutăm în altă parte, mai târziu.

Teresa înălţă capul în direcţia ceasului. în casa ei părea cu mult mai mare decât în fosta lor casă - dar la fel de frumos, datorită carcasei încrustate şi cu cadranul care înfăţişă o jumătate din discul Lunii.

Rămăsese nemişcat, limbile nu se mişcau, pendula nu se balansa, ticăitul orologiului nu număra clipele.

— Vrei să-l reglăm acum?

— Nu, poate să mai aştepte. Poate chiar până mâine, zise Teresa. Poate până mâine, când ochii aceia gri, pătrunzători şi duri şi glasul lui neobosit nu aveau să mai fie atât de proaspete în mintea ei, când nu va mai avea în gând acele amintiri dureroase legate chiar de acest ceas frumos, care stătuse ani de zile în casa aceea îngrozitoare din Mourning Dove Lane.

— Bine, zise Mac, oarecum neîndemânatic, deşi era sigură că el pricepuse de ce nu prea voia ea să-l pună iar în funcţiune. Prietenii lui Josh au fost aici şi au dat de mâncare cailor, dar cred că vrei să verifici cu ochii tăi dacă sunt în regulă. O să te însoţesc. După aceea mă duc să o iau pe mama - vrea să vadă şi ea concertul şi focul de artificii -, iar tu trebuie să te pregăteşti să mergi acasă la Kent. Te las singură vreo două ore, cât încă e
ziuă afară.

— *Nu voi păţi nimic*, îl linişti Teresa. Am un câine de pază feroce, un telefon fără fir pe care-l pot lua cu mine peste tot, spray-ul paralizant şi, dacă vrei, îmi pun şi un cuţit la brâu.

Mac înălţă capul, zâmbind larg.

— Ei, îţi dau voie să foloseşti cuţitul. Dar dacă-l iei cu tine, *te asigur* că şeriful o să te aresteze!

2.

Credeam că nu mai ajungi, mătuşă Teri, strigă Daniel, stând în pragul uşii de la intrare. Te-am tot *aşteptatl*

— Cred că am ajuns exact la timp, răspunse Teresa, uitându-se la ceas.

Sharon îşi făcu apariţia în spatele fiului ei.

— Aşa e. El e gata de o oră. Nu-l putem convinge că artificiile vor avea loc doar după ce se înserează.

Intrând în casă, Teresa îşi aminti că ultima dată când stătuse de vorbă cu cumnata ei, Sharon era furioasă pentru că ea îi spusese lui Kent că Daniel fusese luat contra voinţei lui de la ora de echitaţie. Se pare că Sharon îşi imaginase că Teresa căutase în mod intenţionat să provoace discordie între ea şi soţul ei. Teri aproape că se temuse să vină în această casă,

înfruntând resentimentele şi furia lui Sharon, dar femeia părea s-o întâmpine cu bunăvoinţă, cu un surâs plin de afecţiune. Teresa se întrebă dacă o iertase ori dacă era vorba doar de un act teatral din partea lui Sharon, care nu-şi dorea să aibă iar necazuri cu Kent, fiindcă se purta distant cu sora lui.

— Am văzut pe alee automobilul tatălui tău, spuse Teresa.

— A venit de vreo douăzeci de minute, zise Sharon, conducând-o pe Teresa înăuntru. Cred că e la fel de nerăbdător ca şi Daniel să urmărească artificiile. Ori e vorba de asta, ori de altceva care-l face să se plimbe încolo şi încoace. O, Doamne, Gabriel O'Brien era la fel de nervos ca şi Carmen din cauza anunţului legat de viitoarea lor căsătorie, gândi Teresa. Tată, a venit Teri! strigă Sharon, de parcă ar fi anunţat că a venit „sufletul" petrecerii.

— Teri! Teresa! Uaaau, dar ce bine arăţi! bubui glasul lui Gabe, în timp ce el o prinse într-o îmbrăţişare ca de urs. De ani de zile, de când îl cunoştea Teresa, nu o îmbrăţişase niciodată. Parcă ai fi o fotografie, atât eşti de frumoasă. Tu şi Sharon faceţi să pălească toate fetele din Point Pleasant. Da, pe cuvânt!

Kent şi Sharon îl priviră întrebători pe bărbatul acela înalt şi chipeş care vorbea neobişnuit de tare şi era roşu ca focul în obraji. Teresa ar fi vrut să-l fi putut ruga să vorbească puţin mai încet, să se poarte ceva mai firesc, dar nu avură parte de niciun moment în care să rămână între patru ochi. Chiar şi Daniel îşi privea bunicul cu nedumerire.

— Mă bucur să te văd, Gabe, spuse Teresa. Nu ne-am văzut de foarte multă vreme.

— Da. Aşa e, *de foarte multă vreme*| Ia să vedem - de la Crăciun?

— Da, ne-am văzut chiar aici, la petrecerea organizată de Kent şi Sharon. Am băut amândoi prea mult lichior de ouă şi am făcut un duet de neuitat cu melodia „Good King Wenceslas". Doamne, îşi zise Teresa, să ne scape cineva de şarada asta ridicolă. Sharon, ce zici, chiar am fost atât de groaznici?

— Am ascultat duete şi mai groaznice. Lui Sharon parcă îi îngheţase zâmbetul pe buze. Voi păreţi astăzi neobişnuit de bine dispuşi.

— E 4 Iulie, interveni Daniel. Abia aşteaptă să vadă focul de artificii.

— Şi concertul, interveni Kent. Mai întâi vom asculta concertul.

Zâmbetul lui Daniel se făcu nevăzut, iar el îi privi îngrijorat pe bunicul
şi pe Teresa.

— Voi doi o să cântaţi iar „King Wen'slas"?

La auzul replicii lui, toate lumea pufni în râs, iar tensiunea din jur se risipi. Teresa ar fi vrut să-l sărute pe nepoţelul ei, deşi se gândea cu groază la orele care aveau să urmeze. Aproape de miezul nopţii, Sharon nu avea să mai râdă, se gândi ea, dezamăgită. *Te rog*, de dragul lui Carmen, nu transforma seara asta într-un dezastru. Se pare că Gabe auzise ruga ei tăcută, fiindcă, în secunda în care nimeni nu mai fu cu ochii pe ei, se apropie mai mult de ea, luându-i mâna şi strângându-i-o.

Daniel nu le dădu voie să stea nici măcar o secundă şi, în zece minute, ajunseră în centrul oraşului - Kent, Sharon şi Gabe într-o maşină, iar Daniel cu mătuşa Teri, fiindcă insistase să călătorească împreună cu ea. Teresa rămase perplexă în faţa insistenţei lui, până în secunda în care el o întrebă nerăbdător:

— Ce face Caesar? îi e tare dor de mine?

— O, foarte dor, zise Teri. S-a simţit extraordinar de bine luni, în compania ta.

— S-a supărat fiindcă mami m-a luat mai devreme de acolo?

Teresa ştia că va trebui să răspundă cu mare grijă.

— Nu, Daniel, el a înţeles, fiindcă foarte mulţi copii stau doar o jumătate de oră la prima lor lecţie de echitaţie. Vezi tu, când călăreşti, foloseşti o parte din muşchii picioarele pe care, de obicei, nu-i foloseşti când mergi ori când alergi, aşa că e bine să o iei încet-încet, ca să nu te doară picioarele fiindcă ai stat în şa. Altfel, Caesar s-ar teme că nu vei mai veni niciodată.

— Dar nu m-au durut, îi zise Daniel, precipitat. Chiar nu mă dor!

— Deci mami a făcut bine că te-a luat acasă puţin mai devreme.

— Poate, dar eu voiam să mai stau şi tati s-a înfuriat când a auzit. S-au certat. Nu trebuia să ascult, dar tot i-am auzit. S-au certat multă vreme.

Teri se abţinu să nu-l întrebe: *Jn legătură cu ce?"* Ea nu trebuia să-l întrebe pe Daniel despre părinţii lui. Ar fi fost un fel de intruziune. în afară de asta, Daniel le-ar povesti lui Kent şi lui Sharon, iar Sharon ar răbufni din nou.

— Toţi oamenii căsătoriţi se ceartă, zise Teresa, împăciuitor. Nu ai de ce să-ţi faci griji, Daniel. Dar, ca să revenim la Caesar, săptămâna asta a petrecut foarte mult timp în grajd, împreună cu prietena lui, Cleopatra. Caii au şi ei vacanţă de 4 Iulie, aşa că va fi de două ori mai fericit să te revadă, atunci când vei veni să-l călăreşti.

Teresa se temuse că plecaseră prea devreme, dar când ajunseră în centru, observă că străzile erau deja pline de oameni, care se mutau de la un stand la altul, stând în grupuri şi discutând, ori îndreptându-se spre Parcul Riverfront, construit pe bancul Virginiei de Vest, aparţinând râului Ohio. Se bucura că stabilise cu Kent că, în cazul în care nu vor ajunge în acelaşi timp, să se regăsească cu toţii în dreptul celor douăsprezece trepte delicate care duceau spre poştă.

După ce găsi în sfârşit un loc de parcare, Teri îl luă de mână pe Daniel, ţinându-l strâns, şi începură să alerge, ca într-un joc, prin mulţime, pentru a ajunge în locul în care îşi dăduseră întâlnire cu restul familiei. Ajungând acolo, îl găsiră pe Kent rezemat de bara de alamă de la marginea scării, iar pe Sharon plimbându-se în sus şi în jos pe trotuar.

— Pentru Dumnezeu, pe unde aţi umblat! ţipă ea, imediat ce Teresa şi Daniel se apropiară de ea.

— Am găsit cu greu un loc de parcare, Sharon. Teresa se uită la fratele ei, aflat la două trepte distanţă, care-şi dădu ochii peste cap. Gabe se afla alături, scrutând cu nerăbdare şi

neliniște mulțimea. Teri își dădu seama că Gabe se uita după Carmen. Daniel spunea că vrea să bea o ceaşcă de Kool- Aid înainte să se aşeze pentru concert.

— O, nu ştiu dacă a mai băut vreodată o Kool Aid cumpărată de la standurile astea în aer liber, zise Sharon, îngrijorată. Nu ştii niciodată cât de curate şi de sigure sunt aceste tarabe. Daniel, n-ar fi mai bine să ai răbdare până ajungem acasă, şi abia după aceea să bei ceva?

— Mami, asta înseamnă *câteva orei* Tati mi-a spus azi că voi putea să beau o Kool-Aid.

Kent li se alătură, iar Daniel îşi strecură palma în mâna lui, dându-i drumul lui Teri.

— Sunt sigur că nu servesc Kool-Aid-uri otrăvite, îi spuse Kent lui Sharon.

— Nu am spus că ar fi otrăvite; spuneam că nu e sănătos să... Sharon se dădu bătută în clipa în care Kent îi întoarse spatele, îndreptându-se cu paşi mari împreună cu Daniel în direcţia unuia dintre standuri.

Gabe veni lângă ele, iar Teri îl privi aproape cu disperare.

— Este foarte multă lume, nu-i aşa, Gabriel?

El aprobă.

— Vremea e foarte frumoasă. Nici prea cald, nici prea umed.

— în concluzie, am câştigat pariul, i se adresă Teresa lui Sharon. îmi datorezi zece dolari.

— Poftim? întrebă Sharon, iritată.

— Duminică eu am declarat că pe 4 Iulie vom avea vreme frumoasă, iar tu m-ai contrazis. Am făcut pariu. îţi aminteşti? Sharon o privi surprinsă.

— Aaa! A, da, sigur, făcu ea şi începu să caute grăbită în săculeţul ei viu colorat. Ştiam că portofelul meu e pe aici, pe undeva.

— Sharon, am glumit, zise Teresa, pufnind în râs. Păstrează banii ca să-l înscrii pe Daniel la colegiu!

— La colegiu. O, e prea curând ca el să plece de lângă noi, spuse Sharon, cuprinsă de tristeţe. Sper că nu va alege un colegiu care să fie *prea* departe...

— Sharon, băieţelul tău are abia şapte ani, zise Gabe pe un ton vesel. E
cam devreme ca să-ţi faci griji că va pleca la colegiu!

— Salutare! Carmen parcă apăruse acolo de nicăieri, din aer, cu un zâmbet larg şi vorbind pe un ton cam piţigăiat. Dar arăta minunat şi cu mult mai tânără în blugii aceia de firmă şi în topul de nuanţa piersicii, cu tonuri de roz. Sub şuviţele ca mătasea se mişcau zglobii nişte cercei lungi de aur. Ce faceţi, vă distraţi?

— Ah, copios, zise Teresa, precaută. Tocmai suferim pentru când o pleca Daniel la colegiu. Sharon îi aruncă imediat o privire ucigaşă, iar Teri îşi aminti că trebuia să menţină o atmosferă calmă şi veselă, atât cât era posibil. Cu siguranţă nu era momentul potrivit pentru sarcasme. Te tachinam, Sharon. Nu voiam să te rănesc.

Sharon îi aruncă lui Teri o privire scurtă şi opacă, astfel că nu observă surâsul fugar pe care Gabe tocmai i-l dăruia lui Carmen. Sincer, îşi zise Teri, Gabe şi Carmen se poartă ca nişte puşti de paisprezece ani. Nu pot să cred că se tem atât de tare de părerea lui Sharon.

Dar, în realitate, chiar aşa era, îşi zise Teresa cu încăpăţânare. Cel puţin Gabe părea să ţină cont de părerea fiicei lui şi, după toate aparenţele, fericirea lui Carmen părea să depindă de viitorul ei alături de Gabe.

Carmen tocmai încerca să iniţieze o scurtă conversaţie cu Sharon în secunda în care Mac apăru şi el acolo, la braţul mamei sale, Emma.

— Hei, ce minunat să vă întâlnim chiar aici! zise el, vorbăreţ nevoie mare. Mamă, o mai ţii minte pe Teresa, nu?

Emma îşi privi fiul ca şi cum acesta ar fi fost nebun.

— Jedediah Abraham, ţi-am spus deja că fata mă vizitează. Tu nu asculţi când îţi vorbesc?

— Aşa e, Jedediah, tu nu eşti atent? întrebă Teresa, râzând, în vreme ce Mac se înroşi în obraji. Ce mai faci, Emma?

— O, foarte bine, minunat, zise ea cu entuziasm, cu toate că cearcănele de sub ochi şi surâsul fad erau evidente. Am

aşteptat cu nerăbdare ziua asta. Ce drăguţ că Jedediah m-a luat cu el, în loc să vină aici cu una dintre amicele lui.

Teri ridică o sprânceană în direcţia lui Mac, iar el se înroşi şi mai tare.

— Mamă, nu mai am amice de felul acela. Emma îl privi întrebător. îţi explic eu mai târziu.

— Probabil că acum îşi închipuie că eşti gay, mormăi Teresa spre Mac, în vreme ce Emma îl privea mai departe neîncrezătoare.

Kent se apropie de ei, cercetându-i cu privirea.

— O, grozav, s-a adunat deja toată gaşca. Mac, zise Kent, scurt.

— Kent, replică Mac. Cum merg treburile?

— Excelent. Ale tale?

— Grozav!

— Bravo!

Teresa închise ochii câteva secunde. Parcă erau doi oameni ai cavernelor ce mormăiau unul la altul. Va fi o seară tare lungă, îşi zise ea, protestând în tăcere.

— Haideţi să găsim nişte locuri pentru concert înainte să se ocupe toate, spuse ea, îndreptându-se cu pas hotărât spre intrarea Parcului Riverfront, situată chiar lângă poştă. Eu, una, abia aştept să ascult muzică!

După ce găsiră nişte locuri bine amplasate în stadionul-arenă, Teresa simţi cum tensiunea începe uşor-uşor să se risipească. Seara cădea deja deasupra oraşului, iar cerul căpăta nuanţa minunată a ametistului şi a cobaltului, brăzdate de vişiniul unui soare ce tocmai stătea să apună. Dedesubtul stadionului, râul Ohio curgea calm şi strălucitor.

Teresa simţi cum muşchii i se relaxau, ascultând acordurile unei melodii din genul soft rock, interpretată de un muzician local care cânta la chitară atât de frumos, având o voce pe care ar fi fost în stare să o asculte toată seara. în fiecare an, aştepta cu nerăbdare să-l asculte, neînţelegând de ce nu trecea la profesionişti. Toată lumea părea să se relaxeze - toată lumea cu excepţia lui Carmen, care stătea lângă Teresa, bătând ritmul cu

degetele, lovindu-şi nervoasă coapsa. La un moment dat, Teresa se aplecase spre ea şi-i cuprinsese degetele cu palma. Carmen îi aruncase un surâs agitat şi fugar, stătuse nemişcată vreo trei minuţele, după care începuse iar să bată darabana cu degetele.

Cu toate că lui Daniel părea să-i placă muzica, el fu încântat când concertul luă sfârşit, pregătindu-se pentru focul de artificii. Vru să-i dea mâna lui Teri, după care se răzgândi şi, cu o mişcare înţeleaptă, apucă mâna mamei, în vreme ce străbăteau parcul Tu-Endie-Wei, lung de patru acri, de la întretăierea râurilor Ohio şi Kanawha. Locul în care avusese loc bătălia de la Point Pleasant, în 1774, între miliţia din Virginia şi băştinaşii americani, conduşi de Chief Cornstalk - acelaşi şef Shawnee despre care se spunea că blestemase regiunea aceasta înainte de a fi ucis în 1777 - fiind comemorat printr-un obelisc din granit înalt de douăzeci şi cinci de metri.

Copiii se jucau pe treptele din faţa obeliscului, dar Sharon îl ţinea strâns de mână pe Daniel, nevrând să-i dea voie să se alăture grupului de copii.

Dacă Teresa nu s-ar fi concentrat la însemnătatea acestei seri pentru Carmen, ar fi pufnit în râs, gândindu-se la cât se fereau Carmen şi logodnicul ei unul de altul. Carmen abia dacă-şi privea iubitul, stând cât mai aproape de Teresa, făcând o conversaţie fără sens, râzând mult prea tare, în vreme ce Gabe îşi concentra atenţia asupra lui Sharon, ca şi cum numai pe ea ar fi văzut-o.

Brusc, Gabe vorbi foarte tare:

— Hei, Daniel, vezi casa aceea de acolo?

Daniel se uită spre casa pe care i-o arăta bunicul său.

— Mie mi se pare mai degrabă o căbănuţă veche.

— Ei bine, ea se numeşte Mansion House, insistă Gabe. A fost construită de Walter Newman, în 1796.

— Ooo! A fost unul dintre prietenii tăi, Walter Newman? întrebă Daniel.

Teresa îl auzi pe Kent chicotind înfundat. Gabe părea atât amuzat, cât şi
ofensat.

— Nu-s chiar *atât* de bătrân. Daniel. După aceea, Gabe adoptă tonul prin care adulţii încearcă să-i atragă pe cei mici într-o conversaţie. Mansion House e cea mai veche casă de pe Valea Kanawha. Demult de tot, ea a fost o tavernă. Acum a devenit muzeu. într-o zi am să te duc să o vezi.

— Bine, răspunse Daniel, cam nehotărât, fiind evident că nu era interesat de vizitarea unui muzeu. O să înceapă focul de artificii?

— Peste câteva minute.

Se întoarseră cu toţii cu faţa spre Mac, care mersese pe altă rută decât a lor, iar acum aproape că o luase la fugă pentru a-i ajunge din urmă, trăgând- o şi pe mama lui după el. Emma părea mirată şi cam enervată, încercând să-şi tragă braţul din strânsoarea lui Mac şi spunându-i:

— Pentru Dumnezeu, Jedediah Abraham, ce te-a apucat? Nu te-am mai văzut atât de încântat de un foc de artificii de când aveai zece ani.

— Regret, mamă, spuse Mac, contrariat. Voiam să mergem pe lângă zidul din jurul parcului, aşa ca altă dată. Puteai să te aşezi ca să-ţi tragi sufletul.

— Dacă nu trăgeai aşa de mine, nu aveam niciun motiv să stau jos şi să- mi trag sufletul, i-o întoarse Emma. Dacă eşti aşa nerăbdător să fii lângă Teresa, ia-o înainte. Vă ajung din urmă.

Când ajunseră în sfârşit într-un loc care să fie pe placul fiecăruia, Teresa se simţi la fel de extenuată ca şi Emma, abia mai respirând. Nu voi păstra cu bucurie în suflet niciuna dintre amintirile legate de această zi de 4 Iulie, gândi Teri, cu disperare. Până acum, fiecare membru al grupului lor ciudat părea extenuat, uşor asudat, iritat şi chiar gata să se îmbolnăvească. Cu excepţia lui Daniel, care nu lua seama la adulţii care pălăvrăgeau despre muzeu sau se văitau că se mergea mult prea repede.

Teresa tocmai strivea cel de-al treilea ţânţar enervant ce se pregătea să-i înfigă acul în braţ, în clipa în care focul de artificii explodă pentru prima dată, într-o văpaie de un roşu-aprins, alb şi albastru intens. Toată lumea scoase un „URAAAA" zgomotos,

ori un „AAAAA" la fel de entuziast, aplaudând în forţă, ca şi cum nu ar mai fi urmărit până în seara aceea niciun alt foc de artificii. Daniel sări în sus de mai multe ori, extrem de bucuros. Teresa respiră uşurată. Măcar pentru o vreme, atenţia tuturor era concentrată într-o direcţie nouă, gândi ea. Deja obosise.

în vreme ce artificiile izbucniră pe cer în nuanţe excepţionale de galben, asemenea unor bijuterii, Teresa îşi plimbă privirea prin mulţime. Se sperie zărindu-l pe Josh Gibbs la doar un metru şi ceva distanţă, cu braţul după umerii unei blonde zvelte. Zâmbea privind focul de artificii, aplecându-se uşor într-o parte, în vreme ce fata îi şoptea ceva la ureche, după care pufni în râs, sărutând-o pasional şi insistent. Părea fericit şi nepăsător - nicidecum un tânăr al cărui tată fusese ucis cu brutalitate cu doar două zile în urmă. Teresa se simţi cuprinsă de furie. Josh nu avea dreptul să se simtă atât de bine în vreme ce bietul Gus...

îşi întrerupse pe neaşteptate firul gândurilor. Oamenii reacţionau diferit în urma unui şoc şi în faţa suferinţei. Dacă ea fusese agitată după dispariţia lui Marielle şi suferise mai multe luni de zile, realizând că femeia aceea care era mama ei nu avea să se mai întoarcă, nu însemna că şi Josh trebuia să se comporte la fel pentru a dovedi cât de mult îşi iubise tatăl.

Teresa îşi întoarse cât ai clipi privirea în altă parte, nemulţumită de direcţia spre care se îndreptaseră gândurile ei. în trecut, fusese judecată adesea pe nedrept, astfel că nu avea dreptul să-i judece pe alţii, îşi zise ea, pe un ton ferm. Josh îl iubise pe Gus, de lucrul acesta era convinsă.

Un nou foc de artificii explodă pe bolta cerului, cu atâta forţă, încât pământul însuşi se zgudui, iar Carmen scoase un strigăt speriat şi puternic, după care-şi duse repede palma la gură, văzând cum lumea întoarce capul, privind în direcţia ei. Carmen nu era genul de om care să vorbească încet, dar excitaţia din seara aceea făcuse ca vocea ei să capete un ton ceva mai strident. Teresa îi zâmbi liniştitor în secunda în care pe cer apăru o nouă serie de artificii, de data aceasta de culoare portocalie. Sub lumina lor, Teresa îi zări pe Jason, Fay şi Celeste

Warner şi fu din nou şocată. De la cele două asasinate, nu văzuse pe niciunul dintre membrii familiei Warner participând la serbarea zilei de 4 Iulie. Celeste - îmbrăcată ceva mai modern, într-o perechi de blugi şi într-un tricou - stătea între Fay şi Jason. în realitate, amândoi stăteau atât de aproape de ea, încât Teresa îşi imagină că semănau cu doi Rottweilers care păzeau un obiectiv. Nu avea nimeni cum să se apropie de tânăra domniţă, îşi zise Teresa, iar lucrul acesta o bucura. Da, Celeste se recupera, dar avea totuşi nevoie de protecţie. La urma urmei, îşi imagina şi acum că cineva voia să o ucidă. Şi pe mine la fel. Şi nu sunt sigură că greşeşte.

Şeriful apăru pe neaşteptate în faţa Teresei. Ea clipi, făcând un pas în spate, uimită, o mişcare pentru care ar fi trebuit să se admonesteze. Nu voia ca bărbatul acela să afle că o intimida. Ea încercă să se adune, reuşind să rostească nepăsător următoarea frază:

— Bună seara, domnule şerif. Vă place spectacolul?

— Foarte mult, răspunse şeriful, cu ochii la Mac, care se apropia de Teri cu o mişcare aproape imperceptibilă, ca şi cum ar fi vrut s-o protejeze, aşa cum Fay şi Jason o protejau pe Celeste. Dar dumneavoastră, domnişoară Farr?

— Ador focul de artificii! Vin aici în fiecare an. Se gândi că era exagerat de veselă, vorbind aproape ca o puştoaică. Sunt sigură că-i cunoaşteţi pe fratele meu, pe soţia lui şi pe fiul lor, spuse ea, arătând în direcţia lui Kent, care se uita nemulţumit spre şerif. Sharon îl lipi, pur şi simplu, pe Daniel de ea, ca şi cum şeriful se pregătea să i-l ia cu forţa. E cu noi, în seara asta, şi Gabriel, tatăl lui Sharon.

— Gabe, spuse şeriful, ducându-şi mâna la borul pălăriei. Gabe îl salută cu o mişcare a capului, ferindu-şi privirea.

Carmen rosti cu voioşie:

— Bună seara, domnule şerif. Nu v-am mai văzut de secole în magazinul meu, „Trinkets and Treasures"!

— Bună seară, domnişoară Norris, zise el. Eu nu mă prea omor cu cumpărăturile, în afară de perioada Crăciunului. Deja aţi primit marfa

pentru Crăciun? se interesă el.

Carmen râse strident.

— Ei, nu chiar *aşa* devreme. De obicei, primim marfa la începutul lunii noiembrie, cred. Aproape de Ziua Recunoştinţei încep deja să o expun, în caz că vi se pare logic. Cele două sărbători sunt foarte apropiate ca dată, înţelegeţi.

— Da, înţeleg. Privirea rece şi verzuie a şerifului se fixă din nou asupra Teresei. Azi s-a mai întâmplat vreun incident la dumneavoastră acasă?

— Nu. Slavă Cerului! Teresa îşi spuse că nu era cazul să pară atât de speriată. Oricât de mult s-ar fi străduit să ascundă lucrul acesta, ştia bine că şeriful era aproape capabil să adulmece frica pe care o emana trupul ei. îmi puteţi spune, mai exact, când nu va mai fi grajdul considerat obiect al anchetei? Ştiţi, eu ţin acolo şi caii altor persoane. Nu am lăsat pe nimeni să intre, cu excepţia băieţilor care hrănesc animalele. Am fost cât se poate de precaută.

Şeriful aproape că făcu o grimasă ironică, ascultând declaraţiile ei liniştitoare rostite pe nerăsuflate.

— De mâine, vă puteţi relua afacerea în mod normal, zise el. Dar aş aprecia în mod deosebit dacă nu aţi părăsi oraşul.

— Nu am de gând să părăsesc oraşul, zise Teresa, cu o uşoară ezitare în glas. Sunt mult prea ocupată.

Şeriful mişcă uşor din cap în semn de salut, după care se îndepărtă. Câteva clipe, Teresa simţi cum ameţeşte, întrebându-se cum de nu reuşea să-şi învingă teama ridicolă pe care o simţea ori de câte ori avea de-a face cu cineva de la poliţie.

După aceea îşi îndreptă privirea în direcţia lui Celeste Warner, care se holba la ea cu nişte ochi hăituiţi. Teresa crezuse că fetiţa se bucura din plin de spectacolul focului de artificii - doar cu câteva minute în urmă o văzuse pe Celeste bătând din palme şi zâmbind, însă acum părea de-a dreptul înfricoşată. Teresa nu-şi putu lua ochii din ochii lui Celeste - cei care fuseseră martori la moartea mamei ei şi care văzuseră cum cineva îi înfigea un cuţit în abdomen. Deşi era o seară caldă, Teresa se înfioră, revăzând acele clipe în care străbătuse

coridorul întunecat al casei, dând peste criminal, chiar înainte de a descoperi trupul mic şi rănit al lui Celeste, iar amintirea năvăli în mintea Teresei de parcă totul s-ar fi petrecut abia cu o zi în urmă.
în acel moment îşi dădu seama că frica nu avea s-o părăsească niciodată.1.

Celeste Warner se cuibări pe bancheta din spate, tremurând. Bunica o cicălise tot drumul până la maşină, întrebând-o de ce era aşa tăcută. Celeste aproape că înălţase din umăr, prea zguduită ca să poată avea încredere în propriul glas, iar bunica o luase de la capăt, turuind, aşa cum făcea ori de câte ori o impresiona ceva. îi plăcuseră la nebunie artificiile, pe care nu le mai văzuse din clipa în care Celeste renunţase să vorbească.

Nu trebuia să vorbesc din nou, gândi Celeste, agonic. Dacă tăceam, acum eram în siguranţă. Şi găseam o cale prin care Teri să nu păţească, la rându-i, nimic. Sunt o persoană inteligentă - mult mai inteligentă decât mă cred mulţi. Găseam eu un plan prin care să mă protejez, dar s-o apăr *şi* pe Teri. Dacă n-aş fi început să vorbesc iar!

în seara asta stătuse faţă în faţă cu Moartea. în timpul artificiilor, privind în junii ei, *o* zărise. Nu, văzuse persoana care o ucisese pe mama ei. în tot timpul acesta, Celeste ştiuse cine o omorâse pe mama ei, încercând să o ucidă şi pe ea. Ştiuse, da, dar nu voise să creadă că o fiinţă umană ar fi în stare să comită un asemenea gest, aşa că o numise „Moartea". Dar pe vremea aceea era o copilă. Iar acum era aproape un adult. Şi, în afară de asta, ea ştia că nu avea cum să se mai prefacă, fiindcă astăzi, în parc, văzuse ucigaşul - adică o persoană în carne şi oase - chiar în seara asta.

Celeste încercase să privească în altă parte, dar nu fusese în stare. Se uitase iar la artificii - dar părea să nu aibă niciun fel de control asupra

propriului trup. *Nu* reuşise să se întoarcă cu spatele. *Nu* reuşise să privească în altă parte. Şi, în clipa aceea, se uitase în ochii altcuiva. Privirile lor se susţinuseră una pe alta. în cele din urmă, perechea aceea de ochi se îngustă, iar Celeste simţi cum sufletul îi fu învăluit de un vânt rece. în clipa în care ea reuşise în sfârşit să se uite în altă parte, ridicând ochii spre cer, acolo unde artificiile deveniseră un amestec de culori strălucitoare, era deja prea târziu. Celeste simţise cum Moartea îşi aţintise ochii asupra ei

.— Draga mea, ţi-a păpat pisica limba? Fay îşi strâmbă gâtul, privind îngrijorată spre Celeste care se ghemuise într-un colţ al banchetei din spate a maşinii. Celeste, scumpo, ce ai? întrebă femeia, alarmată. Doamne, Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să plecăm de aici! mormăi Celeste, cu o voce aproape neinteligibilă. Trebuie să părăsim oraşul chiar în noaptea asta.

Fay se încruntă.

— Ce tot spui?

— Trebuie să plecăm! strigă Celeste. Am văzut persoana care a ucis-o pe mami!

Jason trase repede maşina pe marginea drumului, ignorând claxonul puternic al automobilului aflat în spatele lui. Fay pocni cu palma peste portieră, ţipând, dar Jason o ignoră, întorcându-se spre fiica lui.

— Ai văzut-o astă-seară? Celeste plângea, lacrimile alunecându-i deja pe obraji. Cine era?

Celeste scutură violent din cap.

— Nu. Nu pot... nu pot...

— Ba trebuie să-mi spui, zise Jason, vorbind tare. Despre *cine* era vorba?

— Nu... nu... eu nu pot... Vocea îi scăzu din ce în ce mai mult. Nu... nu pot...

— Ce nu poţi? Să vorbeşti? De data asta Jason ţipase, Celeste devenind şi mai înfricoşată. Iartă-mă, nu voiam să te sperii, draga mea, dar trebuie să-mi spui pe cine ai văzut!

— Să plecăm... trebuie să plecăm.

— Celeste...

— Plecăm! şopti Celeste, cuprinsă de panică. Trebuie să plecăm! Brusc, ochii fetei părură să nu mai vadă, iar ea se închise în sine, devenind albă ca varul.

— Jason? întrebă Fay, înfricoşată. Jason, ce ar trebui să facem?

Jason se uită mai întâi la mama lui înfricoşată, apoi la Celeste, care părea din nou ruptă complet de realitatea din jur, ascunzându-se dincolo de scutul tăcerii şi al pasivităţii.

— Bine, scumpo. Nu-ţi fie teamă. Până mâine dimineaţă vom părăsi oraşul, zise Jason, vrând s-o liniştească. Numai spune-mi, te rog, un lucru. Persoana aceea care a ucis-o pe mami te-a văzut? Celeste aprobă, abia mişcându-şi capul. Jason ezită. Te gândeşti că persoana aceea crede că tu îţi mai aminteşti ce s-a întâmplat?

Celeste se cutremură fără pic de autocontrol, gândindu-se la ochii aceia - la ochii aceia care îşi dăduseră seama - aţintindo. După care făcu semn că da. Da. *Da!*

2.

Mama nu se simte bine, îi şopti Mac lui Teri la ureche. Trebuie să o duc acasă şi abia apoi o să pot veni la tine.

— Ahh, *nu!* Teresa simţi cum o cuprinde disperarea. Carmen şi Gabe voiau să facă marele anunţ, iar Sharon va avea cu siguranţă o reacţie urâtă. Teri *simţea* că aşa va fi. Precis avea să urmeze un scandal. Teri contase pe ajutorul lui Mac pentru liniştirea lucrurilor, în cazul în care situaţia ar fi scăpat de sub control. Mac! Am nevoie de tine!

— După ce o duc pe mama acasă, vin cât pot de repede, zise el, sincer. Te-ai uitat la ea? Are ceva. Cred că, dacă nu o duc acasă, o să leşine. Teresa se uită, disimulând, în direcţia Emmei, care părea ţeapănă, lungă şi albă ca varul, ca şi cum s-ar fi străduit din răsputeri să nu clacheze.

— Da, ai dreptate. Du-o acasă, zise Teresa. Dacă nu poţi veni la mine astă-seară, te înţeleg.

— Voi veni, o asigură Mac. încearcă să-i împiedici pe Carmen şi pe Gabe să dea vestea până nu vin şi eu.

O luă pe mama lui de braţ şi se îndepărtă încet de grupul lor. Sharon se uită după ei.

— Emma nu se simte bine, îi explică Teresa, cu toate că Sharon nu-i ceruse nicio explicaţie. O duce acasă şi apoi - Teresa realiză că era gata să declare: *După care vine să ia parte la petrecerea care va avea loc la mine*. Nu-i spuse încă cumnatei ei despre petrecere, dar nici nu mai avea cum să amâne momentul. Sharon, am cumpărat plăcinţele, un tort şi o sticlă de şampanie. Şi suc pentru Daniel, desigur. Mi-am zis că ar fi frumos să organizăm un mic party după spectacolul focurilor de artificii.

Văzând că Sharon nu-i răspunde, Teresa o privi ceva mai atent. Chipul lui Sharon era livid, astfel încât pistruii îi ieşeau mult în evidenţă, iar ochii păreau de-a dreptul ieşiţi din orbite. Teresa nu o văzuse niciodată pe cumnata ei atât de stranie, astfel că se alarmă brusc:

— Sharon? Te simţi bine?

Privirea stranie şi enervată a lui Sharon o scrută cât ai clipi pe Teresa, după care rosti aproape şuierând:

— Ce eveniment va avea loc astă-seară?

— Nu înţeleg la ce te referi. Teresa realiză că tonul era extrem de neconvingător. Pur şi simplu m-am gândit că ar trebui să uit toate evenimentele acestei săptămâni. Şi cred că şi Kent ar vrea să sărbătorim faptul că am reuşit în sfârşit să vindem casa. M-am gândit că n-ar fi rău să improvizăm o gală, încheie Teresa, stângaci.

— O *gală*? repetă Sharon.

— Ei, *da.* Un fel de minipetrecere, să serbăm şi noi, în felul nostru, ziua de 4 Iulie. Nimic special...

— O minciună cât roata carului, ripostă Sharon, cu duritate. Seara asta a avut, per total, un aer aiurea. De ore bune presimt chestia asta. Acum vii şi tu cu ideea asta absurdă de a da un party care îl va ţine treaz pe Daniel până la miezul nopţii, şi *ştii bine* că eu nu permit aşa ceva! Kent şi Gabe veniră mai aproape de Sharon, Kent privind-o uimit, iar Gabe părând că înţelege totul. Ştiu că puneţi ceva la cale.

— Ceva la cale? încercă Teresa să râdă, dar nu prea reuşi. Habar n-am la ce te referi.

— Ba da! Faţa lui Sharon devenise din albă purpurie. Teresa, tu nu te-ai priceput niciodată să minţi. Vreau să ştiu ce se întâmplă şi, dacă tu nu vrei să-mi spui...

— Eu şi Carmen o să anunţăm că ne-am logodit şi că ne vom căsători, spuse Gabe.

Carmen sări repede, gâfâind:

— Gabe, nu.

Dar Gabriel vorbi mai departe:

— Relaţia noastră durează de mai multe luni. Am cerut-o de soţie în această primăvară şi ne vom căsători în septembrie. Am amânat anunţul, fiindcă ştiam că nu vei fi fericită aflând că mă voi recăsători. Apropo, eu şi Carmen am rugat-o pe Teresa să organizeze acest mic party la ea acasă. Am vrut să-ţi spunem abia acolo, dar situaţia asta nu-mi era deloc pe plac. Şi nu e corect ca Teresa să se afle într-o asemenea postură. Aşa că ţi-o spun acum, fără ocolişuri, Sharon. O să mă însor cu Carmen.

Sharon arăta ca şi cum ar fi primit o lovitură în moalele capului. Se chirci la propriu, balansându-se, ca şi cum s-ar fi

pregătit să leşine. Kent dădu să o prindă în braţe, dar ea se smuci într-o parte aţintind-o pe Carmen cu o privire aproape ameninţătoare şi strigându-i cu sălbăticie:

— Scorpie!

— Sharon! zise Gabe pe un ton ridicat, deşi Teresa avea impresia că părea mai mult preocupat decât furios.

Sharon continuă:

— De câteva luni suspectez că se întâmplă ceva cu tata. Nu era în apele lui. La început, am crezut că e bolnav. De aceea eram atât de neliniştită, cum mi-aţi subliniat fiecare dintre voi cu un tact nespus. Până la urmă, mi- am dat seama că era vorba despre o femeie. Mi-am zis că e ceva fără importanţă. Dar atitudinea lui, faptul că se preocupa mai puţin de mine şi de Daniel - în fine, am realizat că era vorba de ceva mult mai serios. Cam o săptămână, mi-am zis că femeia aceea ai putea fi tu, Carmen, dar apoi mi- am zis că tata nu putea fi atât de idiot încât să se combine cu *tine*| Cu ani în urmă, mama a participat la o întrunire, în sala de conferinţe a unui motel, aflat la vreo zece kilometri de aici. După aceea, când se pregătea să urce în maşină, te-a văzut ieşind din una dintre camere. Mi-a spus că aveai părul în dezordine, iar pe chip expresia unei femei care tocmai făcuse sex. Te-ai urcat în maşină şi ai plecat. Mama era curioasă, aşa că a rămas acolo, ca să vadă ce se întâmplă. La nici cinci minute distanţă, din camera cu pricina a ieşit Hugh Farr. Era evident că voi doi aveaţi o aventură. Mama mi-a mărturisit totul, dar m-a obligat să-i promit că nu voi povesti nimănui, nici măcar lui Kent. Dar mama ar înţelege de ce *acum* nu am putut păstra secretul, acum când tata are o relaţie cu tine, Carmen. El e prea bun şi prea naiv ca să-şi dea seama cine eşti, aşa că eu am datoria să-l protejez. Pricepi, Carmen? Voi face *tot ce-mi stă în putinţă* ca tata să nu aibă de-a face cu tine!

Gabe îl dăduse jos din spate pe Daniel, iar acesta se holba acum la mama lui, speriat de-a binelea.

— Ajunge, Sharon! îi strigă Gabe pe un ton şfichiuitor lui Sharon. Nu voi tolera o asemenea atitudine, mai ales aici, în public. Doamne! Oare ce- ar spune mama ta?

— Da, *ce-ar spune* ea, tată? Femeia se îndepărtă uşor de grupul lor, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Ce-ar spune dacă ar şti că te culci cu altcineva? Că vrei să *te căsătoreşti* din nou, ca să nu mai spun că femeia aceea e Carmen Norris! Carmen *Norris!* Ce idioţenie! Ce blasfemie!

— Sharon, opreşte-te! vorbi Kent, aproape implorator Parcă ai înnebunit!

— Vă urăsc! strigă Sharon spre tatăl ei şi spre Kent. Pe *amândoi!* Cât despre tine, Carmen...

înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama ce se petrece, Sharon le întoarse spatele, luând-o la fugă cât o ţineau picioarele, împingând micul grup de oameni care lăsase la o parte bunele maniere şi asculta, din curiozitate. Cei patru adulţi rămaseră locului câteva clipe, cuprinşi de uimire. După care Kent încercă să-şi prindă din urmă soţia, trecând printre curioşi, fără să dărâme pe cineva, dar împiedicându-se şi fiind aproape gata să cadă, la un moment dat.

Gabe, reacţionând cu întârziere, îl urmă după aproximativ cincisprezece secunde, lăsându-l singur pe Daniel. Băieţelul începu să plângă speriat, aşa că Teresa se duse repede lângă el, luându-l în braţe şi ţinându-l strâns la piept.

— Nu s-a întâmplat nimic, Daniel, zise ea. Mami e supărată, atâta tot. Totul va fi bine.

Dar Daniel era de neconsolat, la fel ca şi Carmen care rămăsese ca o statuie, părând totalmente nedumerită. O, câte planuri avusese, îşi zise Teresa. îl iubeşte atât de mult pe Gabe, iar el a trecut pe lângă ea fără să-i adreseze un cuvânt, concentrându-se doar asupra fiicei lui.

— Carmen, spuse Teresa, înaintând spre ea cu Daniel în braţe, care plângea încontinuu, după care îi atinse uşor braţul. Carmen tresări, privind- o pe Teri ca pe o străină. Carmen, nu ne aşteptam ca Sharon să reacţioneze foarte bine la aflarea veştii...

— Să reacţioneze foarte bine? Pentru câteva clipe, privirea şocată a lui Carmen se odihni pe chipul Teresei, după care ea pufni într-un hohot de râs zgomotos. Ei, se înţelege. E

cât se poate de sigur că nu i-a picat de minune vestea. Ai auzit ce vorbe veninoase mi-a aruncat? Nu-i pasă cine sunt cei pe care-i răneşte. E îngrozitoare!

— Ah. Carmen, te rog! Teresa se simţi neajutorată. Nepotul îi plângea pe umăr, iar prietena ei arăta ca şi cum lumea toată s-ar fi prăbuşit peste ea. Dă-i puţin timp, Carmen. O să gândească cu totul altfel.

Carmen râse câteva clipe, după care se opri la fel de brusc cum începuse. Lacrimile îi umplură ochii şi-i înceţoşară privirea.

— Timp? Timpul nu-i va fi de folos ca să-şi schimbe părerea, Teri. Ştii
bine că nu. M-a urât de când mă ştie.

— Nu ştiu dacă ea te urăşte, Carmen, dar sunt convinsă că Gabriel te iubeşte. Te va lua de soţie, chiar dacă Sharon se va purta în continuare la fel de aiurea. Şi e adevărat, în seara asta, *chiar aşa* s-a purtat, nebuneşte. Doamne, ba chiar a luat-o la fugă, lăsându-l baltă pe Daniel!

— Mami e nebună şi nu mă mai vrea!

Şi în clipa aceea, băiatul începu să plângă şi mai tare, iar Teresa îşi dori să nu fi scos o vorbă. îl legănă ca pe un bebeluş, privind-o pe Carmen, care plângea, distrusă şi moale ca o cârpă, dorindu-şi brusc să fi fost la o mie de kilometri depărtare, nemaifiind martora unei scene de coşmar ce părea o farsă. Dar dorinţa asta nu-ţi va folosi la nimic, îşi zise Teri, cu hotărâre.

— Haide, Carmen. Să plecăm de aici. Poate că băieţii au prins-o deja din urmă.

Carmen nu voia să plece, dar Teresa reuşi în cele din urmă s-o urnească din loc, cu toate că mergea straniu şi dezordonat, cu umerii aduşi. Carmen - care avea un mers înfipt şi o poziţie excelentă. în cele din urmă, îi găsiră pe bărbaţi aşteptând, lângă o parcare goală, două clădiri mai încolo.

— A plecat cu maşina noastră, zise Kent, uimit. Am apucat să vedem cum demarează în trombă, ca şi cum limita de viteză nici nu ar exista. Se îndrepta spre nord.

— Spre casă, spuse Teresa. Sunt sigură că a luat-o spre casă.

— în regulă, uitaţi cum facem, spuse Gabe. Teri, ţi-aş fi recunoscător dacă ne-ai duce pe mine şi pe Kent la el acasă. Dacă Sharon nu e acasă, atunci el va lua maşina lui, iar eu pe a mea, şi vom pleca s-o căutăm. După ce ne laşi pe noi acasă, îl iei la tine pe Daniel.

— Pe Daniel *şi* pe Carmen, răspunse Teri, privindu-l cu subînţeles pe Gabe. El nici măcar nu se uită spre logodnica lui neobişnuit de palidă.

— Mersi, Teri, dar simt nevoia să fiu singură, zise Carmen pe un ton ciudat şi distant. Vreau să merg la mine acasă. îi zâmbi timid Teresei şi îi luă mâna lui Gabe, ducând-o apoi la buze. Gabe, sună-mă puţin mai târziu, te rog.

— Da, zise el, absent.

— Vorbesc serios. Să mă suni, *te rog*.

— Carmen, am spus că *te sun*. Era repezit şi îngândurat, fiind evident că era preocupat de o singură fiinţă - fiica sa.

Carmen îl privi, fără pic de bucurie ori speranţă. Dădu drumul mâinii lui, îndepărtându-se de ei, cu umerii căzuţi.

— Gabe, cred că ai fi putut fi ceva mai drăguţ cu Carmen, nu se putu abţine Teresa să nu-i atragă atenţia. E extrem de impresionată.

Gabe o privi nedumerit pe Teresa, adoptând până la urmă o atitudine neîncrezătoare.

— Ce spui? Ooo, Carmen înţelege situaţia, precis.

Da, sunt convinsă că înţelege, gândi Teri, simţind că acum era furioasă şi pe Gabe, nu numai pe Sharon. între timp, Kent rămăsese alături de ea, şi părea un băieţel care aştepta instrucţiuni de la alţii.

— Kent, Daniel poate rămâne toată noaptea la mine? se interesă ea pe un ton hotărât.

Kent păru să revină oarecum la viaţă:

— Dani, vrei să te duci acasă la mătuşa Teri? întrebă el.

Băiatul se smiorcăi puţin, după care mişcă din cap în semn că da. Bine. Daniel fornăi din nou, părând că şi-a mai revenit, în vreme ce Kent îşi continuă ideea: Teri, te superi dacă-l ţii la tine şi mâine?

— Nicidecum, aş fi încântată! zise Teresa cu mai mult entuziasm decât era capabilă în secunda aceea. îşi iubea extrem de mult nepotul, dar nu ştia cum se va descurca a doua zi cu el, în cazul în care Kent şi Sharon nu aveau să se împace în seara asta. Ei, o să-şi aducă aminte cum încerca s-o distreze pe Celeste în zilele acelea în care Wendy pleca şi stătea aproape până seara la cumpărături.

Teresa, Kent, Gabe şi Daniel ajunseră cu maşina acasă la Kent. Dar acolo nu era nimeni. Kent se urcă hotărât în SUV-ul său, în vreme ce Gabe urcă şi el la volanul maşinii lui uzate, şi plecară amândoi în căutarea lui Sharon.

Sharon, gândi Teresa, îngrozită. Sharon care dispăruse în noapte, conducând nebuneşte, la fel ca şi Marielle, cu opt ani în urmă.

3.

Emma abia dacă scoase un cuvânt în maşina care o ducea din nou la apartamentul ei. Mac o privea la fel de îngrijorat.

— Ce ai, mamă? Ţi-e rău?

— Nu, Jedediah, răspunse ea cu o voce nesigură. Sunt obosită, atâta tot.

în ultima vreme am fost mult prea activă, nu m-am odihnit bine, iar seara asta a fost una stranie - m-am tot agitat ca să ţin pasul cu Teresa. Sincer, fiule, pe ea trebuia să o inviţi la spectacol.

— Eu am vrut să merg *cu tine*. Vocea lui Mac părea sinceră. Am crezut că o să ne simţim bine alături de Teri şi de ceilalţi.

— Dragule, oamenii nu ne doreau alături de ei. Niciunul nu o acceptă pe Teresa, ăsta-i adevărul. Poate cu excepţia lui Carmen, dar ea era neliniştită şi speriată ca un iepure. Niciodată nu am văzut-o în halul ăsta. Ea era întotdeauna atât de calmă, de stăpână pe sine, de indiferentă. Opusul bietei Marielle.

Mac oftă.

— Să-ţi spun un secret, mamă. Carmen şi Gabriel O'Brien s-au logodit.

Emma aruncă spre el o privire verde, extrem de şocată.

— Carmen şi domnul O'Brien? Doamne, nu mi-aş fi imaginat niciodată că ar putea forma un cuplu.

— Ştiu. Şi eu am rămas surprins. La fel şi Teri. Carmen i-a povestit totul abia ieri. Carmen şi Gabe şi-au dat seama că Sharon nu va fi încântată, când va afla vestea, aşa că au plănuit o mică petrecere la Teri acasă, în seara asta. De aceea Carmen şi Gabe păreau atât de agitaţi. Şi cred că Sharon a presimţit ceva. De fapt, am fost şi noi invitaţi la această petrecere „improvizată". Carmen şi-a imaginat, probabil, că cu cât e prezentă mai multă lume, cu atât reacţia lui Sharon va fi una pozitivă, deşi eu, unul, mă îndoiam. Acesta era motivul pentru care în seara asta am fost mai tot timpul lângă Teri. Se temea de seara asta la fel de mult ca şi Carmen şi i-am promis că voi şi eu acolo, ca să o susţin.

— Tu i-ai spus ei *că vei fi* acolo. Ea te vrea acolo ca să o susţii moral. în afară de asta, eu nu pot participa.

— De ce?

Emma coborî ochii în poală.

— Nu... nu mă simt în stare. Eu obişnuiesc să mă culc devreme. Iar Carmen...

— Ce-i cu Carmen?

— Ah, cred că dau dovadă de mult egoism, dar nu cred că aş suporta să o văd cum se pregăteşte s-o ia de la capăt, fericită, când biata Marielle ar putea fi moartă.

— Mamă, nu ştim sigur că Marielle e moartă. Dar dacă nu te simţi bine,
nu mă mai duc nici eu. Nu-mi vor simţi lipsa.

— Trebuie să te duci, Jedediah, Teresa contează pe sprijinul tău. Nu trebuie decât să mă conduci acasă. Eu mă duc şi mă culc, iar tu te întorci la Teresa.

Mac clătină din cap.

— Nu am de gând să te las singură, mamă. Nu-mi place deloc cum arăţi.

— Arăt *foarte bine*. Sunt doar obosită.

— Măcar să mai stau puţin cu tine.

— Jedediah, dacă o să faci chestia asta, nu am să mă pot duce la culcare, iar eu am nevoie de odihnă. Emma se aplecă, lovindu-l uşor cu palma peste coapsă. Dacă dorm buştean în seara asta, mâine voi fi ca nouă, precis, zise ea, vrând să-l liniştească. Promit.

Mac acceptă cu greu varianta propusă de ea, conducând-o până la uşa apartamentului, acolo unde ea îi dădu un pupic pe obraz, aşa cum procedează o adolescentă la prima întâlnire. Emma refuză apoi să-l primească înăuntru, dispărând cât ai clipi dincolo de uşă. După ce văzu lumina aprinsă în living, Mac se întoarse la maşină, ieşind uşor din parcare.

Mac parcursese deja jumătate din drum spre casa Teresei, în clipa în care presimţi că eu mama lui se petrecea ceva grav, cu toate că protestase atât de vehement. Nu arăta bine - deloc. Şi, în afară de asta, părea tulburată. Avea o voce slabă, nesigură, ca şi cum ar fi avut probleme cu respiraţia.

Nu trebuia să amintesc de petrecerea care va avea loc acasă la Teri, gândi Mac, furios pe el însuşi. Mama nu vrea să fie o „povară", iar eu am facut-o să se simtă ca şi cum m-ar fi ţinut departe de adevărata mea dragoste. E ultimul lucru pe care vrea să-l facă pe lumea asta, indiferent cât de rău i-ar fi. Nu trebuia să o las singură, chiar dacă ea a tot insistat.

Când ajunse în parcarea din faţa blocului mamei lui, Mac observă imediat că maşina ei nu mai era acolo. Se duse în fugă la uşă. Era încuiată. Bătu în uşă, până când un vecin ieşi în pragul uşii sale.

— Hei, ce-i cu gălăgia asta? zise bătrânul, cu un glas ce semăna cu un croncănit.

— Mama mea se numeşte Emma MacKenzie. Am adus-o acasă acum aproape un sfert de oră. Am adus-o până aici şi ea a intrat în casă, dar nu se simţea prea bine. Am venit să văd ce face, dar nu deschide. Poate şi-a pierdut cunoştinţa.

— Inconştientă pe naiba! îl repezi bătrânul. Emma a plecat de acasă de vreo zece minute. Aveam perdelele trase din dreptul geamului şi am văzut-o mergând ca o puştoaică de şaisprezece ani, zici că avea aripi. Am deschis uşa şi am văzut-o

cum tocmai pleca cu maşina. Bătrânul rânji. După părerea mea, băiete, mama ta are o întâlnire pasională, şi vrea ca tu să nu afli absolut nimic. Du-te acasă şi vezi-ţi de treabă! Dacă avem peste şaizeci de ani. Nu înseamnă că am murit deja, aşa să ştii!

Mac rămase locului, cu gura întredeschisă, întrebându-se unde naiba plecase mama lui în aşa mare grabă.

4.

Imediat ce ajunseră acasă, cei trei Warner au luat masa de seară, rezolvând, între timp, şi alte treburi. Fay vru să ridice receptorul ca să sune la poliţie, dar în clipa în care Celeste reacţionă isteric, Jason îşi strânse fiica la piept, rugând-o pe mama lui să lase receptorul la locul lui.

— Mamă, nu cred că Celeste ar avea răbdare să rămânem aici şi să aşteptăm venirea poliţiei, care ne va pune o mulţime de întrebări. Oricum, ea nu ar fi în stare să răspundă. Trebuie să strângem câteva lucruri şi să plecăm cât mai repede posibil. Mâine - zise el, privind-o pe Celeste -, când vom fi deja foarte departe, vom putea să anunţăm şi poliţia.

Celeste mişcă emfatic din cap, iar Fay, văzând expresia de uşurare ce se aşternu pe chipul nepoatei ci, fu de acord.

— Bine. Scumpo, mă duc să-ţi pregătesc mai întâi ţie bagajul. Pe urmă o să pregătesc şi valiza mea. Cât ai clipi, vom fi gata de plecare. Brusc, păru extrem de îngrijorată: Jason, dar unde ne ducem?

— Poate la Charleston. Poate la Columbus. Daţi-mi câteva minute, ca să mă decid! între timp, mă duc să-mi pregătesc şi eu bagajul. Se uită la Celeste. Ce zici, e în regulă dacă stai aici, pe canapea, şi ne aştepţi? Sau vrei să mergi la etaj cu bunica ta?

Celeste se ghemui într-unui dintre colţurile canapelei, strângând la piept o pernă exact aşa cum procedase cu Yogi, ca să se apere. Nu voia să rămână singură, dar nici să piardă din ochi uşa de la intrare şi pe cea din spatele casei, pe care reuşea să le vadă stând pe canapea. Ar fi vrut să-i poate spune tatălui ei că era nevoie să supravegheze cele două uşi, dar ştia că gâtul ei era atât de strâns, încât nu ar fi reuşit să rostească vreo vorbă.

în plus, el şi bunica erau foarte grăbiţi. Era posibil ca totul să iasă cum trebuie. Totul va fi bine, gândi Celeste, în timp ce Fay urcă în fugă pe scară, mormăind. Tati nu era ca Hugh. Tati o să aibă grijă de ele.

Celeste se uită la ceasul care atârna pe perete, chiar deasupra televizorului. Trecuseră deja zece minute, în clipa în care fu zguduită ca de un şoc electric. Teri! Trebuia s-o anunţe pe Teri!

Fata se răsuci spre telefonul aflat pe măsuţa de lângă canapea. Ridică receptorul şi formă numărul Teresei, cel pe care-l memorase acum două zile.

Telefonul sună o dată. De două ori. De trei ori. Apoi răspunse Teresa, cu respiraţia întretăiată. Celeste vorbi cu un glas plângăcios:

— Teri.

— Cine e? Celeste îşi spuse că Teresei îi trebuia un mic răgaz să verifice cine o sunase. Celeste, tu eşti? Celeste vru să spună ceva, dar nu reuşi. Celeste, ce s-a întâmplat?

Mai făcu o încercare. Celeste reuşi să rostească „ucide", ori aşa i se păru că rostise. Nu mai reuşi să spună şi altceva.

— Ucide? Asta ai spus? Celeste? Teri păru de-a dreptul alarmată. Celeste?

Celeste închise telefonul. Peste câteva clipe, acesta sună. Celeste văzu că cea care sunase era Teri. Ridică receptorul, dar nu putu rosti o vorbă. Dar Teri trebuia să afle că ceva nu e în regulă, gândi Celeste. Faptul că sunase, că Celeste nu reuşise să vorbească, că rostise verbul *a ucide...*

Fay Warner cobora în fugă scara, ducând cu ea un rucsac şi o valiză, scoţând aproape un ţipăt.

— închide telefonul ăla! Speriată, Celeste trânti receptorul în furcă, iar Fay închise ochii. O, scumpo, îmi pare rău! Nu ştiu de ce ţi-am vorbit aşa. Pe cine sunai? Ah, nu poţi să-mi răspunzi.

Fay făcu ochii mari, îngrozită. Din cocul franţuzesc, se desprinseseră deja câteva şuviţe, iar chipul ei nu mai avea pic de culoare. Celeste se ghemui şi mai tare în colţul canapelei,

imaginându-şi că bunica ei semăna cu una dintre creaturile acelea din filmele de groază.

— Ştiu că am uitat să luăm cu noi multe lucruri, draga mea, dar dacă avem nevoie de ceva, o să cumpărăm tot ce ne trebuie. Fay lăsă bagajele jos, strigând: Jason! Jason, eşti gata?

Tatăl lui Celeste ieşi din dormitorul lui, ducând cu el un rucsac din care atârna ceva albastru din bumbac, la unul dintre capete. O cămaşă, îşi zise Celeste.

— Totul e pregătit, rosti el cu respiraţia tăiată. Slavă Domnului că am pus benzină în rezervor şi că am fost, chiar azi, la bancomat să scot nişte bani.

Fay se repezi spre el, aproape izbindu-l cu bagajul de mână şi cu valiza.

— Bani! Ai bani suficienţi? Probabil că nu. Ai luat cârdul cu tine?

— Am la mine două cârduri. Ne ajung pentru câteva zile. Mă duc să pun toate astea în maşină, adăugă el îndreptându-se spre uşa bucătăriei care dădea spre aleea din spatele casei, ce se deschidea într-o altă alee. Pregăteşte-o pe Celeste. Poate că va avea nevoie de o jachetă nu ştiu. Bărbatul deschise uşa, ieşind în noaptea de afară. Şi să nu-ţi uiţi pilulele pentru tensiune, mamă.

— Ah! Chiar am uitat de ele! Fay coti cât ai clipi spre dulapul din bucătărie, aflat lângă chiuvetă, acolo unde îşi păstra medicamentele, dar chiar în secunda aceea soneria telefonului se auzi din nou. Jason Warner, să ştii că tocmai mi-ai salvat viaţa. Unde e borcănelul acela cu pilule...

Fay şi Celeste înţepeniră subit în secunda în care auziră ţipătul, strigătul de durere, întrerupt în doar câteva secunde şi urmat de un bubuit înfundat. Fay făcu ochii mari şi o privi pe Celeste, după care deschise larg uşa bucătăriei.

— Jason? zise ea, strigând în noapte. Ja...

în secunda aceea *creatura* îşi făcu apariţia, îmbrăcată în impermeabilul lung şi negru, cu glugă. Se opri o secundă în pragul uşii, clipind în lumina puternică a bucătăriei, cu ochii la Celeste. Vru să înainteze, dar Fay se postă în cale, strigând:

— Nu! Pleacă! Celeste, *fugii Nul*

Celeste rămase înţepenită pe canapea un moment care i se păru o eternitatea, suficient pentru a vedea cum cuţitul e înfipt în clavicula bunicii. Fay duse mâna la rană, încercând să oprească sângele care gâlgâia, scoţând nişte strigăte înfundate, în timp ce cuţitul lovi încă o dată. Şi încă o dată. Şi...

Cu o viteză născută din groaza fără margini care o cuprinsese, Celeste sări de pe canapea, o zbughi spre uşă, o descuie, după care o deschise larg. în urma ei, auzi cum *creatura* scotea un sunet neomenesc care se amesteca cu vaietul de şoc şi durere al bunicii. Celeste alergă afară, în noapte, fugind de sub lumina puternică a felinarului de modă veche, de pe trotuarul din faţa casei, căutând cu disperare siguranţa pe care i-o putea asigura întunericul. Fata se ascunse în tufele înalte de afini care înconjurau casa vecinilor, aterizând pe pământul rece şi văluros, în vreme ce ea, *creatura*, ieşea ca o furtună din casa ei, respirând atât de greu, încât se auzea până la ea. Măcar nu e respiraţia mea, cugetă Celeste.

Se aşeză pe burtă, strecurându-se între tufişuri şi peretele casei, cu capul plecat, astfel încât crengile tufişurilor de afini să nu foşnească, şi-şi ţinu respiraţia până când simţi că plămânii erau gata să explodeze. Se târî până în faţa casei, gândindu-se că ucigaşul o va lua prin spate, unde tufişurile erau mult mai dese.

După aceea, adunându-şi tot curajul de care era capabilă, Celeste se avântă spre peluza casei de peste drum învăluite de întuneric, traversând strada cartierului rezidenţial atât de bine luminată, şi se ascunse în spatele tufişurilor care împodobeau casa vecină.

Privind prin crengile şi frunzişul dens, Celeste zări pe cineva care tocmai păşea pe terasa de la intrarea casei ei - cineva care purta o haină lungă cu glugă -, privind apoi în susul şi în josul străzii. în momentul în care luminile de pe terasa casei de alături se aprinseră şi un bărbat ieşi afară, ciudata siluetă se refugie din nou înăuntru. Celeste era convinsă că imediat ce bărbatul avea să intre în casă, *creatura* va apărea din

nou în pragul uşii din faţă, cercetând iar strada şi dându-şi seama că cel mai sigur loc în care Celeste s-ar fi putut ascunde era chiar frunzişul des de vizavi.

Mintea lui Celeste lucra cu repeziciune. Unde să se ducă? La casa unui vecin? Nu putea să scoată o vorbă. Ei îşi vor imagina că era vorba de-o farsă, aşa că nu-i vor da drumul înăuntru, dar cu siguranţă încercarea ei de a căuta un loc sigur l-ar atrage pe criminal pe urmele ei. La poliţie? Poliţiştii care patrulau, făcând de gardă, se aflau tocmai în centrul oraşului, îşi zise Celeste, simţind un gol în stomac.

Acasă la Teri! Tatăl ei o dusese săptămâna asta la locuinţa cea nouă a lui Teri. Era foarte aproape. „Prea aproape", mormăise bunica Fay, într-un moment în care bănuia că Celeste nu o aude. Celeste ştia că locuinţa lui Teri se afla lângă o instituţie misterioasă care se numea Agenţia Logisticii de Apărare, acolo unde bunica ei credea că se ascund tot felul de secrete - legate, fără îndoială, de cine ştie ce experimente tainice şi înspăimântătoare coordonate chiar de guvern. Tatăl ei răsese întotdeauna de bunica, spunându-i apoi că acolo se afla, în realitate, reşedinţa lui Moş Crăciun, pe vremea când Celeste avea cinci ani sau cam aşa ceva. Oricum, îşi aminti că zărise o parte din clădire atunci când fusese în vizită la Teri - capătul de nord al clădirii, cum îi spusese tatăl ci - astfel încât Celeste îşi dăduse seama că, dacă o ia la dreapta din dreptul casei ei, va merge spre nord. Trebuia să o ia spre nord. Nordul însemna că va ajunge la Teri.

În câteva secunde, Celeste ieşi din ascunzătoarea de tufişuri, mergând cât mai aproape de şirul caselor, luând-o la fugă pe strada aşezată perpendicular faţă de cea pe care se găsea casa bunicii. Ea merse pe vine când trecu pe lângă terasa flecarei case, nedorind să alarmeze câinii care erau prin curţile din spate, mişcându-se cât mai repede şi mai silenţios cu putinţă.

În cele din urmă. Celeste reuşi să traverseze încă o stradă, strecurându-se pe aleea strâmtă care înainta paralel cu o perdea de pădure. Se afundă cât de repede putu în pădure,

învârtindu-se printre copaci - tremurând, transpirând, cuprinsă de o teamă înnebunitoare, dar rămânând suficient de lucidă, astfel încât să ia seama bine unde calcă. Ştia că la doar câţiva metri depărtare se afla un loc pe care tatăl ei îl numise adesea „valea", un fel de loc fermecat al acestei păduri. Trebuie să am grijă, îşi zise ea, să rămân cât mai mult în pădure, ca să nu mă vadă nimeni, dar având grijă să nu ajung în vâlceaua aceea.

Celeste nu ştia exact cât de departe ajunsese în secunda în care se prăbuşi la pământ, rostogolindu-se în spatele unui tufe, încercând din greu să respire, simţind o arsură puternică în piept şi o durere groaznică între coaste provocată de lama ascuţită a unui cuţit înfipt acolo fără milă. Fata ridică mâna, încercând să oprească groaznica durere, ştiind că nu fusese provocată de un cuţit adevărat, ştiind că pentru moment scăpase de Moarte şi dându-şi seama pentru prima dată că nu avea să-i mai revadă niciodată pe bunica şi pe tatăl ei.

Dar Celeste nu putea vărsa nici măcar o lacrimă. Nu avea nici glas, dar nici lacrimi. Nu mai avea decât voinţa de a supravieţui

.1.

I

Daniel nu mai plângea în momentul în care Teresa parcă automobilul pe aleea din faţa casei. îi întinse băieţelului telecomanda de la garaj.

— Apasă pe butonul acesta ca să se deschidă uşa, îi spuse ea. Daniel, cu fruntea brăzdată de linii din cauza concentrării, apăsă pe buton. Uşa se deschise, iar lumina se aprinse automat în garaj, făcându-l să zâmbească. După ce intrară cu maşina, Teresa îl rugă să apese pe cel de-al doilea buton, iar uşa se închise imediat în spatele lor, ţăcănind.

— Ce distractiv, mătuşă Teri! Acasă la noi, mami nu-mi dă voie să apăs pe butoanele de la telecomandă.

— Ei bine, acum e o ocazie specială. Doar Dumnezeu ştie unde şi în ce stare e mami a ta, despre asta-i vorba, cugetă Teresa, plină de tristeţe. Dar singura soluţie era să-l calmeze pe Daniel, a cărui mamă iubitoare îl cam speriase în seara asta.

— Hai să mergem înăuntru, la Sierra.

— Mai târziu putem să-l vizităm pe Caesar? se interesă Daniel. Teresa înconjură cu privirea spaţiul învăluit în întuneric ce se întindea din dreptul casei până la grajdul slab luminat. La rândul ei, fusese extrem de impresionată de reacţia lui Sharon, ca să nu mai spunem că în mintea ei bântuia mai departe imaginea cadavrului lui Gus zăcând în boxa lui Eclipse. Verificase starea cailor înainte de a pleca la spectacol, dar totul era în regulă. în clipa aceea, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să intre în grajd, când totul părea atât de încremenit şi întunecat.

— Mâine-dimineaţă mergem să-l vizităm pe Caesar, zise ea cu grijă. Caesar a adormit deja.

Răspunsul păru să-l mulţumească pe Daniel, care coborî din maşină, luând-o la fugă spre uşa de la intrare. Sierra le simţise prezenţa în garaj, aşa că se afla deja în spatele uşii, lătrând şi sărind încântată. în secunda în care intrară înăuntru, telefonul începu să sune, iar Teresa se repezi într- acolo, prăbuşindu-se aproape peste Sierra. Poate că o găsiseră pe Sharon.Teresa ridică receptorul, reuşind să rostească abia respirând:

— 'Lo?

Auzi o respiraţie greoaie. După aceea:

— Teri?

Vocea era cam răguşită, dar în mod clar aparţinea unei femei. Teresa se uită pe ecranul telefonului, şi văzu numele abonatului: Warner Jason. Jason Warner?

— Cine e? Niciun răspuns. Celeste, tu eşti? întrebă Teresa, teama făcându-i vocea puţin mai aspră. Celeste, ce se întâmplă?

Urmă o clipă de tăcere. După aceea un sunet gutural:

— Ucide!

— Ucide! Asta ai spus? Celeste? *Celeste!*

Se auzi cum cineva închide telefonul. Daniel, care se aşezase pe podea ca s-o mângâie pe Sierra, întrebă nerăbdător:

— Ce e?

— Nu ştiu exact, zise ea absentă, formând numărul pe care-l văzuse pe ecran. Era sigură că o să răspundă cineva. După aceea auzi, ceva mai departe, vocea unei femei care tocmai striga: „închide telefonul!" După aceea veni iar tonul. Teri formă din nou. De data asta nu mai răspunse nimeni.

O, Doamne, mai întâi Sharon şi acum Celeste, gândi ea, în timp ce inima îi bătea tare de tot. Ce păţise Celeste? De ce sunase şi vorbise cu aşa mare greutate? Fiindcă, la fel ca acum mulţi ani, groaza şi şocul îi răpiseră puterea de a vorbi?

Primul impuls al Teresei fu acela de a-şi lua cheile de la maşină îşi a pleca spre casa familiei Warner. După aceea, se uită la Daniel, care stătea acolo ghemuit, palid şi cu ochii larg deschişi şi plini de uimire. El era şi aşa destul de speriat din

cauza mamei lui, astfel că nu mai avea rost ca Teresa să-l sperie şi mai mult din cauza lui Celeste. Nu avea cum să-l lase singur sau să-l ia cu ea în maşină, şi să meargă împreună spre casa familiei Warner.

Teresa inspiră adânc.

— Cred că cineva a vrut să se joace de-a telefonul cu mine. Nu e ceva prea simpatic, dar nu avem de ce să ne speriem. Ce zici dacă bem ceva? Teresa încercă să pară netulburată. Am suc de mere, de portocale, coca-cola sau lapte...

— Vreau coca-cola, zise Daniel, repede şi demn. Am gâtul uscat.

— Cola să fie atunci, zise Teri, oferindu-i un surâs şi bucurându-se că luase coca-cola decafeinizată, iar băutura nu avea să-l ţină treaz pe Daniel. Dacă exista un copil care avea nevoie de un somn lung şi liniştitor, atunci acela era chiar nepotul ei. Sierra îi însoţi în bucătărie pe ea şi pe Daniel, rămânând mereu în preajma copilului, lucru care pe el îl încânta peste măsură. înainte ca Teresa să le toarne băutura în pahare, răscoli în unul din dulăpioare, găsind scannerul poliţiei. Dacă cei din familia Warner avuseseră probleme, atunci cu siguranţă că va afla cu ajutorul acestui aparat, îşi zise ea. Daniel pufni în râs în clipa în care auziră cum poliţiştii comunicau pe nişte voci neclare cu ofiţerul de la Dispecerat. Teresa era mulţumită şi uşurată că Daniel considera acel dispozitiv ca pe ceva distractiv.

Turnându-i coca-cola lui Daniel, privi spre cumpărăturile pe care le adusese Carmen acum câteva ore. Cât de mult şi-ar fi dorit ca petrecerea aceea să fi avut loc, ca anunţul respectiv să fi fost făcut, iar Sharon să fi avut bunul-simţ de a nu face o scenă. O scenă *îngrozitoare.* Teresa realiză în secunda de faţă că Sharon avea de luni de zile serioase probleme emoţionale - schimbări de dispoziţie, crize de furie, o protectivitate de-a dreptul exagerată. Trebuia să-mi imaginez că va urma o cădere nervoasă, se admonestă Teresa. Şi mama a trecut prin aşa ceva.

Am mai fost martora unor asemenea momente. Numai că *nu voiam* să mai văd ceva de genul acesta.

— Daniel, nu vrei o prăjiturică? Nu am facut-o *eu,* aşa că precis are un gust grozav.

— Sigur. Cu ce e?

— Ia să vedem... cu ciocolată sau cu căpşuni.

— Bine.

— De care vrei?

— Dintr-amândouă, răspunse Daniel foarte sigur pe el. Mi-e şi foarte foame, să ştii.

Sharon nu ar fi fost de acord ca fiul ei să mănânce prăjiturele şi să bea o coca-cola înainte de culcare, gândi Teresa, dar, în secunda aceea, singura ei grijă era aceea ca băieţelul să fie din nou mulţumit. Iar dacă cola şi prăjiturelele aveau să obţină acest rezultat, atunci ea avea să-l lase să-şi satisfacă dorinţa.

Imediat ce Teresa aşează mâncarea pe masă, Daniel se repezi asupra ei, dar Teresa insistă că trebuia să se spele pe mâini şi pe faţă, ca să nu se mai vadă că a plâns. După care se aşează la masă lângă el, mirându-se cum reuşeau copiii să înghită dintr-un foc două prăjituri şi un pahar plin cu coca-cola. El o privi, zâmbind satisfăcut:

— Am făcut curat în farfurie. Tu nu ai mâncat mai nimic, mătuşă Teri.

Teresa se uită spre prăjiturică de pe farfuria ei, care arăta ca şi cum ar fi
fost muşcată de un şoricel.

— Nu prea mi-e foame.

Lui Daniel îi pieri zâmbetul.

— Din cauza mamei?

— Ei... Ea ezită. Da, Daniel, îmi fac griji pentru mămica ta. Cu toate astea, sunt sigură că tatăl şi bunicul tău o vor găsi.

Daniel cobori privirea în farfuria plină de firimituri.

— Mama era cu totul alta, zise el încet. Plânge. Se ceartă mereu cu tati. Eu încerc s-o înveselesc, dar nu pot.

Ce bine înţelegea Teresa sentimentele lui Daniel. Ea încercase din greu, cu disperare, să atenueze starea de depresie a lui Marielle, să o audă râzând pe mama ei, să vadă chipul acela frumos eliberat de atâta nefericire. Dar Teri reuşise să facă asta pentru puţin timp - câteva clipe, pe care le adorase şi cărora le dusese dorul, suferind, fiindcă acestea erau foarte rare.

— Uneori, oricât de mult am încerca, nu-i putem face pe ceilalţi mai fericiţi, îi spuse ea lui Daniel, vorbindu-i ca unui adult. El părea să aprecieze tonul ei intim, ascultând-o cu mare atenţie. Nu trebuie să te simţi vinovat că nu *ai* făcut-o pe mami să se simtă ceva mai bine. Nu o poţi ajuta să-şi rezolve problemele, dragul meu, dar există nişte medicamente care i- ar putea veni în ajutor.

— Da? întrebă Daniel, luminându-se brusc la faţă. Adică tu spui că mami s-ar putea face bine?

— Da, Daniel, cred că mami a ta se va face bine.

Teresa zâmbi, rugându-se să nu-i dea cumva speranţe false, pentru că ea, una, nu era convinsă că Sharon avea să redevină vreodată ce a fost.

2.

în clipa în care Gabriel şi Kent plecaseră, flecare cu maşina lui, de acasă, hotărâseră că Gabe o va lua spre sud, iar Kent spre nord, ca s-o caute pe Sharon. Kent ieşise ca vântul de pe alee, luând-o spre autostradă, părând să ştie cu exactitate care-i era destinaţia. Gabe se urcase în maşina lui, ieşise de pe alee, dar rămăsese aproape locului, cu motorul pornit.

Oare de ce spusese că o va lua spre sud? De emoţie probabil. La urma urmei, Sharon o pornise în goană chiar din partea de sud a oraşului. De ce să se fi întors tot acolo, în aglomeraţia de maşini de la locul unde fusese focul de artificii? Sharon nu s-ar fi vârât niciodată într-un trafic ca acela.

Sau cel puţin aşa îşi imagina Gabe. Dar judecând după purtarea ei de acum câteva ore, el nu mai ştia sigur ce anume ar fi în stare Sharon să facă şi ce nu şi nici nu credea că ea însăşi era conştientă de propriile sale fapte. Nu-şi mai văzuse niciodată fiica într-o asemenea stare. O stare care pentru el fusese aproape de nesuportat. O pierduse pe mama ei, pe care o iubise nespus de mult. Acum era pe punctul de a-şi pierde şi

fiica, pe care o iubea mai mult ca pe oricine, chiar mai mult decât pe Daniel. Chiar mai mult decât pe Carmen.

Gândindu-se la Carmen, Gabe se simţi uşor vinovat. Biata femeie părea distrusă în clipa în care plecase încet de lângă ei, după scena pe care o făcuse Sharon. Chiar şi chipul ei, de obicei atât de vesel, şi ochii ei atât de frumoşi păreau lipsiţi de expresie. Ştia bine că fusese mult prea distant cu ea, luând-o din scurt, dar fusese agasat la culme de reacţia fiicei lui. Oripilat. Reacţia ei nu era nici măcar una de dezaprobare ori dezgust - ci demonstrase o ură fără margini şi feroce faţă de Carmen şi un teribil dezgust faţă de tatăl ei. îi strigase că relaţia lui cu Carmen nu era decât *o blasfemie.* Era ceva nefiresc.

Asta doar în cazul în care nu era adevărat că Hugh Farr şi Carmen avuseseră într-adevăr o aventură, aşa cum pretindea Sharon. Gândul că Hugh şi Carmen făcuseră sex îl îngreţoşă pe Gabe. Sharon declarase că aflase totul de la mama ei. Dar era posibil ca mama ei, Helen, să se fi înşelat. *Mai mult ca sigur* că Helen se înşelase, fiindcă Sharon nu ar fi fost capabilă să inventeze o minciună atât de scabroasă decât dacă nu mai era în toate minţile. Dar dacă era într-adevăr bolnavă, atunci ce se petrecea cu ea şi când începuse totul? Când începuse relaţia lui cu Carmen? Realiză totul în secunda aceea, deşi luni de zile încercase cu încăpăţânare să nu admită chestia asta. Şi iată şi rezultatul dezastruos al ignoranţei lui. Iată ce lucru groaznic permisese el să i se întâmple lui Sharon, fiinţa cea mai dragă şi însuşi sensul vieţii lui.

Aproape fără să vrea, Gabe o luase cu maşina spre nord, dar, spre deosebire de Kent, făcuse dreapta, înainte de a ajunge la şoseaua care ducea spre proprietatea Teresei. Manevra respectivă îl dusese în apropierea unui cimitir - acolo unde se odihnea soţia lui. Opri maşina, luă o lanternă din torpedou, făcându-şi apoi drum pe aleile învăluite în întuneric şi pline de pace, ajungând în dreptul pietrei funerare a lui Helen O'Brien, soţia lui, care murise din cauza unui anevrism cerebral, înainte să împlinească cincizeci de ani. Ar fi trebuit să trăiască măcar

până la optzeci, îşi zise Gabe, cuprins de tristeţe. Ar fi trebuit să trăiască să-şi vadă nepotul adorat ajuns la maturitate. Helen fusese o femeie atât de blândă, de liniştită, de timidă, o adevărată lady, devotată complet familiei şi căminului lor.

Fusese atât de diferită faţă de Carmen cea atât de îndrăzneaţă, de dezinvoltă şi de strălucitoare, femeia care nu avusese noroc să aibă copii, care era văduvă de atâţia ani, încât credeai că nici nu fusese măritată, femeia care nu o înţelesese niciodată pe Sharon, o fiinţă delicată şi sensibilă, care avusese întotdeauna *nevoie* să fie răsfaţată, gândi Gabe. Sharon nu era o femeie puternică precum Teresa Farr. Iar el nu-şi *dorea* ca Sharon să semene cu Teresa Farr.

Teresa nu făcuse un secret din faptul că nu reuşise să se înţeleagă cu Hugh. în realitate, cu toate că Gabe nu putuse să-l înghită deloc pe Hugh Farr, el credea în secret că Teresa alimentase cu prea multă îndrăzneală gestul acelui criminal care-i omorâse tatăl, ca şi cum nu i-ar fi păsat că fusese înjunghiat până-şi dăduse obştescul sfârşit, ceea ce era cât se poate de nefiresc, îşi spuse Gabe, simţind că o dispreţuieşte pe tânăra pe care Carmen părea s-o admire atât de mult, fără să reuşească să-şi ascundă, într- un fel, dispreţul faţă de Sharon. Carmen nu o înţelesese şi nici nu o aprecia pe Sharon a lui, cea care-şi iubea şi îşi respecta tatăl, care vizita mormântul mamei sale o dată pe săptămână şi care-i aducea flori proaspete chiar şi în mijlocul iernii.

Sharon care obişnuia, de multe ori, să vină la mormântul mamei atunci când se simţea singură, rănită sau supărată.

Dar nu şi în seara asta, observă Gabe, cu sufletul plin de durere, privind la mormântul peste care domnea liniştea, cu piatra sa simplă din granit gri, la florile proaspete pe care Sharon le aşezase acolo duminica trecută şi care, în secunda aceea, aproape că-şi lăsaseră tulpinile până în pământ, arătând dezolant în lumina lunii. în noaptea asta, mormântul lui Helen O'Brien zăcea într-o solitudine încremenită, învăluit în faldurile catifelate şi blânde ale unei minunate nopţi de iulie.

3.

Celeste se rostogoli precum o minge în iarba deasă şi mare, printre crengi, la numai câţiva metri de şosea, respiraţia ei agitată revenind încet la un ritm normal, în vreme ce durerea dintre coaste deveni un simplu junghi pulsatil. Gândea că reuşise să scape de urmăritorul ei, dar fuga nu era singurul obiectiv. Trebuie să ajung acasă la Teri, îşi repeta fata. în noaptea asta, nu sunt singura ţintă a Morţii.

Tremurând de frig, deşi noaptea era una caldă, Celeste îşi trecu palma de-a lungul bluzei, observând că aceasta era asudată rău. Nu era de mirare, la cât alergase mai devreme, gândi ea, şi mai contau nişte haine transpirate când eşti în pericol să fii omorâtă? Cu toate astea, senzaţia aceea lipicioasă o nemulţumea profund. Celeste băgă mâna în buzunarul de la blugi, scoţând de acolo un elastic pentru păr, pe care îl pusese acolo înainte să plece la spectacol. îşi strânse părul lung şi umed într-o coadă de cal, expunându-şi gâtul încălzit brizei uşoare care, în timpul cât ea alergase, se înteţise. Aerul care-i mângâia gâtul îi dădea o senzaţie minunată, iar ea aproape că oftă de uşurare înainte de a-şi aminti că trebuia să facă cât mai puţin zgomot.

Pentru moment, se simţea în siguranţă şi departe de ucigaş, dar ştia că mai avea mult de mers pe jos înainte de a ajunge acasă la Teri. De data asta, încercă să meargă mai repede, în loc să fugă. în depărtare, se auzea bubuitul unor focuri de artificii, pe care unii locuitori din oraş le organizaseră la ei acasă. Celeste ştia că dacă fugea avea să-şi sucească una dintre glezne. Trebuia să meargă cât mai repede, dar şi cu mare atenţie. Bunica o rugase mereu pe Celeste să fie *atentă.* îi spusese asta de atâtea ori, încât lui Celeste îi venise să strige cât o ţineau plămânii în anii aceia umbriţi de tăcere. Acum, însă, bunica nu mai putea să o roage lucrul acesta. Lacrimile apăruseră iar în privirea ei. Şi Celeste se strădui din nou să le alunge. Nu e momentul, îşi zise ea. Lacrimile n-aveau decât să vină, dar mai târziu, acum nu era vremea lor.

1.

— Celeste spera, cel puţin, că va avea timp şi pentru ele.Gabe?

— Carmen.

— Gabe, spuneai că o să-mi dai telefon. Aştept de două ore să mă suni! Ai găsit-o pe Sharon?

Gabriel stătea în balansoarul său vechi, ţinând într-o mână halba de bere, iar în cealaltă receptorul telefonului. Se simţea încălzit şi înfrigurat în acelaşi timp. Se simţea extrem de obosit, cu toate că îşi închipuia că niciodată nu va mai reuşi să doarmă - dacă nu cumva va cădea mort de oboseală, fie din cauza senzaţiei de uşurare, fie din cauza durerii.

— Nu. Kent l-a trimis pe Daniel la Teri, iar el încă bântuie prin oraş, încercând să dea de Sharon. Zicea că e posibil ca ea să vină la mine acasă - aici, unde a locuit şi ea odată - aşa că m-a rugat să stau acasă o vreme, s-o aştept. Nu cred că va da pe aici, dar o mai aştept câteva minute. Doar atât mai pot avea răbdare. *Trebuie* să plec iar în oraş şi să-mi caut fiica.

— O, Gabe, regret nespus. Pari epuizat.

— Exact aşa mă şi simt.

— Atunci nu ar trebui să pleci chiar acum. Te rog, stai acasă şi odihneşte-te, îl imploră Carmen.

Gabe se irită pe neaşteptate. Oare Carmen îşi închipuia că o porţie bună de somn era mult mai importantă decât găsirea lui Sharon? Oare Carmen chiar era în stare să creadă că exista *ceva* mai important decât găsirea fiicei lui?

— Carmen, nu pot să mă odihnesc până când n-o s-o găsesc pe Sharon, zise el, cu o răbdare care nu-i era caracteristică. Nu o să mă prăbuşesc dacă nu dorm o noapte. Ştii bine că nu sunt un bătrânel hodorogit.

— Bineînţeles că nu eşti! Nu voiam să insinuez că... Carmen reluă fraza: Regret că Sharon a reacţionat aşa la aflarea veştii.

— Doar nu ne-am închipuit că va fi fericită.

— Una e să nu te bucuri şi una e să faci un scandal pe cinste, sublinie Carmen. Gabriel parcă o şi vedea clipind des, aşa cum făcea ori de câte ori credea că vorbise mai mult decât era necesar. Voiam să spun că Sharon a avut o reacţie mai mult decât aiurea. Da, ştiu că nu avea cum să fie fericită, dar nu m-am aşteptat ca ea să...Să-şi piardă controlul. Să reacţioneze ca o sălbatică. Ca o nebună, i-o întoarse Gabe. Ştiu care e părerea ta în ce-o priveşte pe Sharon!

— Gabe, eu...

— N-ai simpatizat-o niciodată pe Sharon, zise Gabe, pe un ton repezit. Ai considerat-o o fetiţă răsfaţată şi probabil că acum ai o părere şi mai proastă despre ea. îţi închipui poate că e bolnavă psihic, la fel ca draga ta prietenă Marielle Farr!

— De unde ideea asta, că aş compara-o cu mama lui Teri? După reacţia ei din seara asta, completă în gând Gabe. Pentru că, timp de câteva momente, reacţionase total aiurea. Pentru că ea *a* păţit ceva.

Dar Gabe nu-i împărtăşi gândul acesta lui Carmen. Una era s-o admită pentru sine, şi cu totul altceva să o recunoască faţă de un străin. *Străin?* Cuvântul îl izbi din plin. Peste două luni se presupunea că va deveni soţul lui Carmen. Chiar în dimineaţa asta îşi spusese că o iubea nespus de mult, că era o femeie minunată, că de-abia aştepta clipa în care urma să-i spună „soţia mea". Şi acum se gândea la ea ca la o străină?

— Carmen, trebuie să te întreb ceva. Ceea ce a spus Sharon despre tine şi Hugh Farr...

— E o minciună sfruntată! E nebună! şuieră ea. Gabe reuşi să perceapă respiraţia ei precipitată. Adică nu e adevărat şi ideea e *nebunească*, nu Sharon.

După un moment de tăcere, Gabriel spuse:

— Sigur.

— Nu am vrut să intervin peste ce a spus Sharon. E clar că ea crede ceea ce spune. Probabil că Helen l-a văzut pe Hugh în compania altei femei, dar a confundat-o cu mine. Dar acum ştim de ce Sharon nu m-a plăcut niciodată.

— Da, aşa e.

Tăcerea se aşternu înainte ca ea să-l întrebe:

— O să te odihneşti măcar o oră, lăsându-l, deocamdată, doar pe Kent s- o caute?

— Nu, plec imediat ce vom încheia conversaţia. E de datoria mea s-o găsesc, nu a lui Kent.

— Dar el e soţul ei - persoana cea mai apropiată.

— Din punct de vedere legal, dar amândoi îi suntem la fel de apropiaţi!

— Şi asta e, de fapt, dorinţa ta? răbufni Carmen. De câte ori ea şi Kent
au avut probleme, tu nu ai încurajat-o să şi le rezolve singuri, ci să apeleze la tine şi de fiecare dată ai fost de partea ei, i-ai spus mereu că ea e cea care are dreptate, ai lăsat-o să te aţâţe împotriva lui Kent. Mi-ai spus că nu-ţi mai place de el.

— La fel ai spus şi tu! se aprinse Gabe.

— Am spus că nu mai e acelaşi. Şi nu e de mirare. Mai întâi, i-au ucis tatăl, iar suspiciunea nu a căzut doar asupra surorii lui, ci şi asupra lui, după aceea s-a însurat în grabă cu Sharon... Gabe deveni rigid şi roşu ca focul la faţă. Şi, ca punct final, nici tu nu ai lăsat-o să-şi vadă de-ale ei. Ba ai pus paie pe foc în privinţa căsătoriei lor - aţâţând furia şi nu pasiunea dintre ei. Cred că până la urmă ai fi determinat-o să-l părăsească, iar ea şi Daniel să vină să locuiască cu tine!

Nemulţumirea lui Gabe se transformase deja în furie.

— E cea mai răutăcioasă minciună pe care am auzit-o! Dacă nu te-aş fi auzit cu urechile mele vorbind astfel, nu aş fi crezut în veci că *eşti în stare* să vorbeşti aşa! Asta a fost mereu părerea ta despre fiica mea?

Carmen tăcu. El o auzi gâfâind şi-şi imagină că încerca din greu să-şi domine emoţiile, recâştigându-şi stăpânirea de sine ce o caracteriza - acea stăpânire de sine pe care el o admira şi o adora.

— Gabe, am cam exagerat acum câteva minute. Te rog să mă ierţi. Şi eu îmi fac griji pentru Sharon. îmi fac griji...

— Te temi că purtarea ei mă va determina să nu te mai iau de nevastă. Gabe simţea că de data asta vede lucrurile cu

claritate. Sharon ştia despre Carmen mult mai mult decât spusese, chiar dacă nu avea dreptate în privinţa aventurii dintre Hugh şi Carmen. Sharon se purtase atât de urât în seara asta, fiindcă se temea ca mariajul cu Carmen să nu-l afecteze prea tare, fiindcă era tatăl ei şi-l iubea foarte mult.

— Cred că eşti foarte sinceră în privinţa propriilor tale sentimente, Carmen, cu toate că greşeşti extrem de mult.

— Gabe, te rog, ascultă-ţi raţiunea, îl rugă Carmen, disperată. Mi-e teamă că reacţia ei te va face să renunţi la căsătoria cu mine. Nu vreau să o iei ca pe o insultă, dar ea *chiar* e capabilă să te manipuleze.

— Mersi, doamnă doctor Norris. Credeam că eu sunt manipulatorul, din moment ce am încercat să le distrug căsnicia, ca ea să poată reveni acasă, la tăticu', i-o întoarse Gabe, pe un ton rece.

— Ah, Gabe, îmi pare atât de râu. Sunt aşa supărată în seara asta, că abia
dacă-mi dau seama ce spun. Nu voiam să vă critic pe niciunul dintre voi...

— Dar chiar asta ai făcut. Şi nu a fost o reacţie datorată furiei - ai spus *exact* ceea *ce* ai simţit în adâncul sufletului tău. După atâta amar de vreme, am aflat şi eu care e părerea ta. Ei bine, ascultă-mă cu atenţie. Carmen. Despre mine poţi să zici ce vrei, dar nu-ţi dau voie s-o critici pe fiica mea! Gabe se uită la tabloul mic în ulei agăţat pe perete care reprezenta portretul lui Helen, soţia sa moartă - Helen, femeia cu ochi blânzi şi cu zâmbet atât de tandru, şi luă apoi o decizie rapidă. Carmen, cred că pentru moment ar trebui să dăm uitării planurile de nuntă.

— Gabe, *nul* strigă Carmen, îndurerată.

— Ba da, răspunse Gabe, distant şi calm. Cred că asta e singura soluţie până ce voi rezolva lucrurile cu fiica mea.

Dar, în secunda în care puse receptorul în furcă, Gabriel O'Brien îşi dădu seama că nunta lui cu Carmen nu fusese nicidecum amânată.
Ci anulată.1.

Teresa fusese atât de absorbită de evenimentele acelei seri, încât nici nu băgă de seamă că Daniel nu mai vorbea. Ea se uită la băieţel, observând cum pleoapele îi devin din ce în ce mai grele, iar el se ghemuieşte încet- încet în scaun. Privi apoi la ceasul din bucătărie.

— Daniel, e ora douăsprezece! Trebuie să te culci!

Băiatul tresări, chinuindu-se apoi să deschidă larg pleoapele şi să-şi îndrepte poziţia în scaun. Dar nu reuşi niciuna, nici alta.

— O să rămân treaz toată noaptea, zise Daniel, cu greu. Nu pot să merg la culcare.

— O, ba da.

— Nu, nu pot, nu pot. Pleoapele lui Daniel se închideau iar. Nu!

Teresa îl privi atent pe puştiul încăpăţânat care stătea înfipt în scaun. *Nu*
avea de gând să-l care în braţe pe scară ca apoi să-l arunce în pat. Brusc îi veni o idee.

— Daniel, dacă eşti băiat cuminte şi te duci la culcare, mâine te las să-l încaleci pe Caesar. Teresa ura „mituirile" de felul acesta - fiind sigură că toţi psihologii de copii s-ar încrunta auzind-o -, dar nu o interesa în secunda aceea decât ca băieţelul acela obosit să doarmă câteva ore. Ce zici. Daniel? Ori stai treaz toată noaptea, ori te duci la culcare şi mâine dimineaţă, după ce te trezeşti, te duci şi-l încaleci pe Caesar. Ei, cum facem?

Daniel o privi fără să scoată o vorbă, aţintind-o cu ochii aceia obosiţi, dar dragostea pentru căluţ fu mai puternică decât dorinţa lui de a-i demonstra lui Teri că el era şeful.

— Ei, cred că sunt un pic cam somnoros. Teresa zâmbi. Băieţelul nu avea de gând să se opună, dar voia ca decizia de a merge la culcare să-i aparţină şi nu să fie comanda ei. Cred că mâine voi călări mult mai bine dacă dorm puţin.

— Sunt sigură de asta.

Aşa că bănuiesc că mă duc să mă culc puţin

— .Cred că ai luat o decizie înţeleaptă, zise Teresa cu gravitate. Vrei să dormi în camera de oaspeţi sau la mine în dormitor?

Daniel se prefăcu că stă pe gânduri. în cele din urmă întrebă:

— Sierra doarme cu tine?

— Da, dar avem loc toţi trei. Am un pat lat, de mijloc.

— Ei, dacă o să fie şi Sierra acolo, atunci cred că voi dormi în patul tău. Dar nu fiindcă mi-ar fi frică să dorm singur. Doar că mie îmi place să dorm cu Sierra. Mami nu-mi dă voie să am un căţel, cu toate că am rugat-o iar şi iar. Nu o să-i spui că am dormit în acelaşi pat cu Sierra, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Teresa era sinceră. Ar fi făcut orice ca Daniel să se simtă bine în noaptea aceasta stranie. în afară de asta, nu credea că lui Sharon i-ar fi păsat cum anume aranja ea locul de culcare, atâta vreme cât Daniel era în siguranţă.

în maximum zece minute, Daniel era în patul ei, învelit în cearşafuri. îi făcu semn Sierrei să se aşeze, iar căţeluşa se lungi lângă el, şi băieţelul o îmbrăţişă drăgăstos. Pleoapele lui Daniel se închiseseră deja, respiraţia lui devenind mult mai profundă şi mai regulată, când Teresa o rugă pe Sierra să rămână acolo, iar ea ieşi din cameră în vârful picioarelor. De obicei, căţeluşa mergea cu ea, dar era atât de îndrăgostită de Daniel, care o scărpina încontinuu după urechi, gest pe care ea îl adora, încât rămase în seara aceea alături de musafirul ei, pe care trebuia să-l păzească.

Teresa închise fără zgomot uşa de la dormitor, pentru ca gălăgia să nu-l tulbure pe micuţul care se lăsase, în sfârşit, biruit de un somn profund. Coborî la parter, făcând ceea ce avea de făcut...

Adică să se plimbe de colo-colo şi să-şi facă griji.

Mac îi spusese că-şi va conduce marna acasă, după care va veni cât va putea de repede la ea.

— în concluzie, pe unde umblă? strigă Teresa, la pereţi. Oare Emma nu se simţea bine? Oare fusese nevoit să rămână lângă ea? în cazul acesta, m- ar fi sunat, îşi zise Teresa.

Dacă nu a avut cumva un accident de maşină. Dacă nu era într-o ambulanţă ori chiar la spital, poate inconştient, ori *pe moarte...* Teresa îşi simţi inima bătând cu putere în momentul în care se îndreptă spre telefon, în mintea sa apărură imagini teribile, înspăimântătoare - Mac care zăcea bătut şi plin de sânge, trăgând să moară, rostindu-i numele cu ultimele forţe, fără ca ea să fie lângă el, ca să-l ţină de mână, ca să-i spună din nou
ceea ce-i spusese aseară, că-l iubea, că n-a încetat niciodată să-l iubească.

Cu o seară în urmă, îi dăduse numărul lui de mobil, iar ea îl memorase. Teresa îl formă în grabă. Telefonul sună de două ori, după care o transferă spre căsuţa vocală, li lăsă un mesaj - cam ciudat, cu accente de enervare şi cu câteva expresii mai nelalocul lor, pentru că era de-a dreptul înspăimântată.

Mac nu o evita intenţionat. Nu după cele petrecute noaptea trecută. Nu după ce îi promisese că nu o va lăsa baltă în situaţia de faţă pe care el o considera un anunţ de logodnă precipitat şi posibil aducător de dezastre, mai ales că urma să aibă loc la ea acasă. El plecase înainte de scena aceea din oraş. înainte de fuga nebunească a lui Sharon. Nici măcar nu aflase că dispăruse.

Teresa ştia că nu avea rost să sune la club. Sună acasă la el, dar îi răspunse robotul telefonic. După aceea, ca ultimă variantă, căută numărul Emmei şi sună la ea acasă. Nimic. Nici măcar robotul telefonic. Şi când te gândeşti că Emma voia să plece acasă fiindcă nu se simţea bine. Cel puţin aşa-i declarase Mac.

— Şi dacă aşa mi-a spus, atunci înseamnă că-i adevărat. îşi zise Teresa, cu severitate. Singurul motiv pentru care ar fi putut s-o mintă era faptul că nu voia să ia parte la „party"-ul organizat la Teri acasă, dar Mac putea, pur şi simplu, să refuze. Nu ar fi lăsat-o să aştepte, întrebându-se unde ar putea fi, când era trecut de miezul nopţii, din moment ce-i promisese că va veni la ea.

Revenind la scenariul cu accidentul de maşină, Teresa sună la camera de gardă a spitalului. îi răspunse imediat cineva, după care o lăsă pe fir. Şi aşteptă. Şi aşteptă. Până îi veni să arunce receptorul, spărgând vitraliul. Ştia că de 4 Iulie Serviciul de Urgenţă era foarte solicitat - pentru că foarte mulţi oameni care nu erau de meserie încercaseră să aprindă artificiile şi se aleseseră cu arsuri şi cu pierderea vreunui deget. Ori mai rău. Ea îşi aminti de un elev de liceu care pusese la cale un foc de artificii, pe care le manevrase incorect, şi se alesese cu arsuri de gradul trei pe întreaga suprafaţă a feţei. Şi ce băiat frumos fusese. Oamenii ziceau acum că devenise o „umbră".

Teresa scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să scape de imaginea aceea înfiorătoare. Nu se mai gândise de ani de zile la bietul băiat. Da, sigur, în seara asta era momentul perfect pentru a-şi aminti, îşi zise ea, înciudată - în seara asta în care îşi închipuia cum Mac şi Emma zăceau inerţi în maşină, mistuiţi de flăcări şi căldura dogoritoare.

Teresa se hotărî ca peste câteva minute să sune iar la spital. între timp, trebuia să vadă dacă Kent o găsise pe Sharon. Formă numărul lui de mobil, iar Kent spuse aproape ţipând:

— Sharon! Unde eşti?

— Sunt Teri, nu Sharon. Şi dacă te uitai pe ecranul telefonului, la număr, ai fi ştiut. Dar îmi dau seama că nu ai găsit-o.

— Nu, la dracu'.

— Şi Gabe a avut acelaşi ghinion?

— Am vorbit cu el puţin mai devreme. S-a dus acasă vreo două ore. Poate că ea o să treacă pe acolo.

— Bună idee! Cu siguranţă nu va veni aici.

Kent începu să vorbească pe un ton vinovat şi defensiv:

— De luni de zile mi-am dat seama că Sharon nu e în regulă. Ea şi-a imaginat că Gabe are pe cineva şi chestia asta nu i-a convenit. Iar eu am fost plecat multă vreme - lucram şi douăsprezece ore pe zi, chiar şi sâmbăta, dar, într-un fel, sunt convins că Sharon bănuieşte că am o amantă, în plus, am aflat că nu mai poate rămâne însărcinată. Ea voia să avem trei copii,

fiindcă ea a fost copil singur la părinţi şi mereu se simţea singură. Ei, în fine, aflând că nu va mai avea copii, s-a apropiat şi mai tare de Daniel.

— O, Kent, nu ştiam că nu mai poate avea copii.

— Sharon nu dorea să afle nimeni. Cred că ar fi suportat mai bine vestea, dacă vinovatul eram eu, nu ea. Pentru mine, lucrul acesta n-are importanţă, în lumea asta, sunt mii de copii care au nevoie de un cămin respectabil. Dar Sharon nu vrea să abordeze subiectul ăsta. Consideră că, dând vestea asta celorlalţi, e ca şi cum şi-ar recunoaşte propriul eşec. Vocea lui Kent îşi pierdu brusc din amplitudine, iar Teresa aproape şi-l imagină cum stă la volanul maşinii sale moleşit şi cu umerii căzuţi. N-ar avea rost să alertez poliţia. De la plecarea ei nu au trecut decât două ore. Dar voi continua să o caut, Teri, fiindcă mă tem că seara asta va reprezenta pentru soţia mea motivaţia unei căderi nervoase.

— Nu e adevărat, replică Teresa, cu fermitate. Sharon nu e ca mama, Kent. E mai puternică decât pare.

— Sper, răspunse Kent, neîncrezător. Ce face Daniel?

— Doarme dus cu Sierra lângă el.

— O, grozav, ce mult ar bucura-o vestea asta pe Sharon. Câinele în acelaşi pat cu fiul nostru.

— Sierra a făcut baie acum nicio săptămână. Iar Daniel o adoră. *în plus,* Sharon nu trebuie să afle.

— Cred că ai dreptate. Teri, acum ar trebui să închid. E posibil să mă caute Sharon.

— Bine. Baftă multă şi te rog să mă suni imediat ce dai de ea. Teresa adăugă într-un fel intenţionat: Te iubesc, frăţioare. Ea nu avea cum să-l vadă, dar sesiză zâmbetul din vocea lui.

— Şi eu te iubesc, Teri. Şi îmi pare foarte rău că, atunci când aveam unsprezece ani, am dat foc păpuşii tale Bărbie.

— Nu-ţi face griji! Am cumpărat alta. Acum du-te şi găseşte-o pe soţia
ta.

Teresa închise telefonul, după care plecă în bucătărie ca să-şi toarne un pahar cu vin. Un cocktail sau două pahare de vin

erau, de obicei, maximul admis, dar ea fu obligată să admită că săptămâna aceea fusese deosebit de stresantă. Alcoolul nu avea cum să rezolve problemele, dar, cel puţin, va fi ceva mai relaxată. Sorbi o gură din vinul acela astringent, alb şi rece, sărind în momentul în care scannerul poliţiei reîncepu să funcţioneze, pârâind.

Teresa abia dacă auzi vorbele dispecerului:

— Există vreun echipaj liber în Mount Vernon Avenue?

Mount Avenue, îşi zise Teri. Cât de aproape! Tocmai asculta când auzi vocea unuia dintre poliţişti care îi răspunse.

— Echipajul nr. 3. Despre ce e vorba?

— Un petrecăreţ semnalează o tulburare a liniştii publice. Un posibil scandal domestic pe Mount Vernon la nr. 4021. Cel care a sunat a declarat că a auzit ţipete şi o tânără care alerga pe aleea din faţa casei. Apelantului i s-a mai părut că a zărit pe cineva căzut lângă un automobil, în spatele casei.

Teri scăpă paharul din mână. La 4021, în Mount Vernon, locuiau Jason şi Celeste Warner.

2.

Cu mâini tremurătoare, Teri căută în unul dintre sertare, descoperind o carte de telefon. Căută mai întâi adresa lui Jason Warner şi, simţi un gol în suflet - 4021 Mount Vernon. îşi amintea foarte bine că era adresa familiei Warner. Apoi se uită la număr, formându-l cât ai clipi. Lăsă telefonul să sune de zece ori, teama ei crescând cu fiecare apel al soneriei la care nu răspundea nimeni, după care aşeză receptorul în furcă.

Puteau exista o mulţime de motive pentru care familia Warner nu răspundea, îşi zise ea. Poate că după spectacolul de artificii nu merseseră direct acasă. Poate că Fay o convinsese pe Celeste să se ducă mai devreme la culcare, şi atunci dăduse telefonul mai încet, ca să nu o trezească. Sau poate că nu aveau chef să răspundă...

Dar vecinul de alături sunase la poliţie fiindcă auzise ţipete, văzuse o fată alergând pe alee şi un trup care zăcea în curtea din spate. Putea fi chiar Celeste. în grajd, ea îi

mărturisise lui Teri că cineva îi dorea şi acum moartea. Poate că avusese dreptate.

Numai că dispecerul spunea că o fată părea să fie aceea care alerga pe aleea din faţa intrării. O, Doamne, de-ar fi Celeste, se rugă Teri. Celeste, care probabil încercase s-o sune mai devreme, când ea şi Daniel abia ajunseseră acasă. Celeste a cărei ultimă vorbă a fost „ucide".

Teresa inspiră adânc, încercând să se calmeze. Vocea de la telefon fusese atât de gravă, încât era posibil ca acel cuvânt să nu fi fost „ucide". Şi poate că nici nu era vocea lui Celeste, gândi ea. Poate că era vorba de o nouă farsă.

Numai că funcţia de identificare a apelantului îi demonstrase mai devreme că apelurile proveniseră chiar de la casa familiei Warner. Şi poliţia fusese solicitată fiindcă „un petrecăreţ întârziat auzise nişte ţipete. *Ţipete!* Sigur, nu ai de ce să-ţi faci griji, îşi spuse ea sarcastic. Sunt doar nişte coincidenţe. N-au păţit nimic.

Teresa formă iar numărul familiei Warner, dar nici de data asta nu răspunse nimeni. Ea închise telefonul, simţind cum emoţia îi adusese pe frunte broboane de sudoare. Îşi amintea de o singură noapte care fusese mai groaznică decât aceasta, dar cu siguranţă nu voia să se gândească la ce se petrecuse în noaptea *aceea.*

Abia reuşind să se concentreze, Teri se lăsă pe vine, începând să adune resturile paharului pe care-l scăpase pe podea. Nu-şi dădu seama că cioburile se înfipseseră în două dintre degetele ei până ce nu zări picăturile de sânge care pătară linoleumul. Se uită atent la deget, scoase de acolo un ciob, înjură în gând, în vreme ce din cea de a doua tăietură minusculă continua să picure sângele. Doamne, cât de neglijentă fusese, gândi ea. Fusese neglijentă *şi* buimacă. Durerea era suportabilă - numai că ea nu putea să vadă sânge. Nu în seara asta.

Rola cu prosoape de hârtie se afla, convenabil, în apropiere, aşa că Teresa rupse un şerveţel, legându-l strâns în jurul indexului şi al degetului mijlociu al mâinii drepte. Strânse

degetul aproape un minut, după care aruncă hârtia, prea nerăbdătoare ca să se mai „cocoloşească" atâta. Luă telefonul şi formă iar numărul familiei Warner. Nu răspunse nimeni. Oftă a frustrare. Când închise telefonul, observă că cifrele de pe telefon aveau urme de sânge. Sânge pe aparat, sânge pe podea. Sânge şi acasă la familia Warner. Era sigură de asta.

Teresa simţi nevoia să se asigure că măcar nepotul ei era în siguranţă. Rupând un alt şerveţel, în caz că degetul avea să mai sângereze, o luă aproape la fugă pe scară, până la etaj, oprindu-se în dreptul dormitorului ei. Teri deschise uşa şi intră în vârful picioarelor. Sierra înălţă capul, dar Teri duse degetele la buze şi, după toate aparenţele, căţeaua pricepu mesajul. A mai făcut şi altcineva gestul acesta, pe un coridor întunecat, îşi zise Teresa, înfiorându-se, şi la fel am tăcut şi eu.

Daniel stătea într-o parte, întors spre stânga, cu mâna pe umărul Sierrei. Când Teri stătea acasă, Sierra dormea întotdeauna la marginea patului, dar era evident că în seara asta căţeluşa dorise să-l liniştească pe băieţelul cel speriat. Câinii puteau simţi multe lucruri pe care oamenii nici măcar nu le luau în seamă. Sierra simţise că Daniel era speriat şi tulburat. Dar, în clipa aceea, chipul lui părea limpede şi netulburat în timp ce dormea, cu gura uşor întredeschisă, cu părul precum căpşuna dat la o parte de pe frunte, puţin umezit cu toate că în cameră era un aer plăcut şi răcoros.

în vreme ce Teri stătea acolo şi-l privea, el murmură „Mami", apoi „Nu e un căţel adevărat", după care sări cu un gest spasmodic, întorcându-se pe partea opusă. Chiar şi în somn îşi face griji pentru ce ar zice *mămica lui*, se gândi Teresa, fiindu-i milă de el. în fine, poate că şi Kent fusese copleşit de ideea de a conduce o companie, cu toate că, atunci când îi fusese încredinţată, era tânăr şi lipsit de experienţă, consolându-se cu ideea că problemele lui Sharon aveau să „treacă de la sine". Cu toate astea, după cele petrecute în seara asta, nu mai putea nega responsabilitatea pe care o avea faţă de fiul său. Kent ştia probabil că în starea în care se afla, Sharon avea o influenţă dăunătoare asupra fiului ei - rezolvând cumva

problema respectivă - o problemă delicată şi totuşi *de suflet.* Sharon nu avea să fie tratată ca Marielle, fiindcă, slavă Cerului, Kent nu semăna cu Hugh Farr.

Teri se aplecă şi-l sărută uşor pe frunte pe Daniel, un gest familiar pe care Daniel îl accepta doar din partea tatălui, a mamei şi a bunicului atunci când nu dormea.

— Te-am prins! îi şopti Teresa, zâmbind. îi trimise un pupic şi Sierrei, a cărei privire căprui se muta de la Daniel la Teri şi înapoi cele două comori de care avea grijă. Teri ieşi uşor din cameră, lăsând uşa uşor întredeschisă.

Coborând scara, auzi în depărtare pocnetele şi bubuitul focurilor de artificii. în mod normal, şi-ar fi luat binoclul, după care ar fi ieşit pe verandă, încercând să localizeze acele focuri de artificii ale unor pionieri singuratici şi răzleţi care se străduiau şi la ora asta să dea viaţă unui spectacol. Dar în seara asta nu-şi dorea decât să se cuibărească în fotoliu şi să se lase captivată de lectura unei cărţi. Se duse în bucătărie, se uită la dezordinea făcută de ea şi Daniel, termină de strâns cioburile, folosind chiar şi o mătură minusculă, astfel ca Daniel să nu se taie în cazul în care ar fi coborât desculţ, închizând dispozitivul care capta staţia poliţiei. Veştile rele pe care le aflase îi ajungeau cu vârf şi îndesat.

Teri se duse în living, gândindu-se că ar fi trebuit s-o sune pe Carmen, ca să vadă cum se simte, dar nu era nevoie să sune ca să-şi închipuie prin ce chin de nedescris trecuse Carmen în seara asta. în plus, poate că luase o pastilă, iar Teri avea s-o trezească din somnul binefăcător care o ajuta să uite.

Teresa se fâţâi de colo-colo prin living, surprinsă de cât de bine arăta camera. Da, îi plăcea să aibă o casă ordonată, dar cu siguranţă nu în fiecare zi punea fiecare lucruşor la locul lui, sticla de la toate mesele arătând ca şi cum niciun fir de praf nu ar îndrăzni să aterizeze acolo. în seara asta ar fi trebuit să aibă oaspeţi. Dacă totul ar fi decurs conform planului, atunci farfurioarele chinezeşti şi şampania ar fi făcut înconjurul camerei, iar Teri s-ar fi gândit cu groază că a doua zi trebuia să facă curăţenie. Acum îşi zise că povestea cu curăţenia ar fi fost

o adevărată bucurie, cu condiţia ca anunţul lui Gabe şi Carmen să nu fi provocat furtuna secolului.

Teresa ignoră *The Grapes of Wrath*, alegând în schimb revista *People,* lăsându-se pe spate în balansoarul care de obicei era moale şi confortabil, ca şi cum i-ar fi oferit o îmbrăţişare tandră. Scaunul i se păru ţeapăn, ba chiar i se păru că simte un nod în perna acestuia. Se ridică să verifice, dar auzi un ciocănit în uşă.

îi venea să ţipe de uşurare. O, Mac, în sfârşit. Ei, o să-i zică ea vreo două! O să-l întrebe de ce nu o sunase. De ce nu-i răspunsese la telefon. O să-l întrebe unde naiba fusese!

Aşa obosită şi furioasă cum era, Teresa scoase totuşi un pieptăn cu dinţii rari din sertarul mesei aflate lângă intrare, după care îl vârî din nou în sertar. Nu voia să o prindă aranjându-se. Merita s-o surprindă în cea mai proastă stare posibilă. *Nu* trebuia să o lase atâta amar de vreme să-l aştepte. Dar acum venise, era aici, gândi ea, puţin mai veselă. Daniel o avea pe Sierra ca să-i poarte de grijă, iar Teri îl avea pe Mac. Mac cel drag, chipeş, amuzant, afectuos şi uneori puţin cam aiurit.

Dar în secunda în care deschise uşa, dădu cu ochii de Carmen care stătea acolo, pe terasa ei. Era îmbrăcată într-o pereche de blugi ponosită, un tricou gri care părea şifonat şi asudat, ca şi cum l-ar fi purtat când făcea şmotru sau ceva asemănător, şi un impermeabil bleumarin lung şi larg. Părul atârna şi el răvăşit pe lângă chipul alb ca varul, cu excepţia petelor ceva mai închise la culoare, acolo unde lacrimile se amestecaseră cu fardul de obraz şi cu rimelul care cursese de-a lungul pometilor.

Madeleine, îşi zise Teri cât ai clipi. Carmen semăna într-un fel cu Madeline a lui Poe din *Prăbuşirea casei Usher*.

— Carmen? întrebă ea, cu glas sfârşit. Ce s-a întâmplat? Au găsit-o pe Sharon?

Carmen îi făcu semn că nu, mişcând din cap.

— Şi Gabe unde e?

Carmen începu să tremure, după care se aruncă în braţele Teresei.

— Gabe m-a părăsit, strigă ea cu o voce gâtuită. Căsătoria cu el era cel mai drag şi ultimul dintre visurile vieţii mele, iar el l-a distrus, l-a strivit printr-o simplă, scurtă şi devastatoare conversaţie telefonică.

3.

Jason Warner deschise ochii încet de tot. Pentru câteva clipe se uită ţintă la cerul întunecat, fără să-şi dea seama ce se petrece, după care durerea fierbinte îi străpunse abdomenul, ca un cuţit. îşi duse palma în locul dureros, apăsă - gest care-l făcu să strige agonic - după care-şi retrase mâna cu viteza fulgerului, ridicând-o la nivelul ochilor Chiar şi pe întuneric, reuşi să vadă lichidul închis la culoare care se prelingea pe încheietura mâinii, după care i se scurse printre degete. Sânge. Foarte, foarte mult sânge.

încercă să se ridice în şezut pentru a vedea cât de grave erau rănile, dar la cea mai mică şi uşoară mişcare se simţea ca şi cum nişte gheare uriaşe şi hidoase îi scormoneau măruntaiele. Imaginea îi provocă greaţă, dar îşi folosi toată forţa de care mai era în stare pentru a învinge impulsul. Instinctiv, presimţi că gestul acela l-ar putea ucide. Putea să moară de durere. îşi dădea seama că nu mai era doar o expresie.

Jason întoarse capul foarte încet, zărind cauciucurile maşinii sale - maşina aceea care i-ar fi protejat dacă ar fi reuşit să urce în ea şi să plece cu toţii cu cinci minute mai devreme. Ştia că pe lângă el se aflau o valiză, un rucsac şi o geantă de mână, aruncate chiar de mâinile lui care se speriaseră în momentul în care ceva, *cineva*, purtând un impermeabil lung, negru şi cu glugă, se repezise asupra lui, cu cuţitul pregătit să lovească, lama argintie şi lungă strălucind în lumina de la terasă, licărind scurt înainte de a se înfige în el, mânuită de o mână puternică şi ghidată de o fiinţă care scoase un mârâit scăzut şi profund, un strigăt aproape animalic de triumf, în

vreme ce cuţitul pătrundea adânc în piele şi în muşchi, iar sângele ţâşnea brusc pe cămaşa lui.

Lama fusese apoi răsucită, iar Jason scosese un ţipăt groaznic, datorat şocului şi durerii, după care se prăbuşise la pământ. Atacatorul îl întorsese cu faţa în sus, scosese lama din rană, provocându-i din nou un val agonic de durere, după care se îndreptase în fugă spre casă şi spre uşa bucătăriei care între timp fusese deschisă.

Jason privi iar direct înainte, inspiră cât de adânc putu, după care îşi ridică bărbia şi îşi îndoi uşor ceafa.

Uşa de la bucătărie rămăsese întredeschisă, lumina puternică venind din direcţia încăperii micuţe pe care mama lui o menţinea întotdeauna curată ca lacrima. Numai că de acum încolo nu avea să mai facă asta. Jason gemu îndurerat în secunda în care o zări pe Fay căzută pe podea în apropierea uşii, cu palma crispată pe gât, cu braţul stâng şi partea stângă a feţei acoperite de sânge proaspăt. Reuşi să-i vadă chiar şi ochii albaştri larg deschişi care priveau în gol.

Şi Celeste? El se strădui să-i rostească numele, dar dacă ea nu se afla, din întâmplare, lângă uşă, atunci nu avea cum să-l audă. Oare reuşise să scape? Sau zăcea moartă înăuntru? Ori, la fel ca acum câţiva ani, era în pragul morţii?

Uşa începu mai întâi să se mişte, apoi să se învârtă. Jason închise ochii, ştiind că era gata să leşine. Nu mai putea privi cum toate se învârteau în jurul lui, dar reuşea, în schimb, să perceapă zgomotele, sunetele - nu era bubuitul focurilor de artificii, ci ceva ce semăna cu sunetul sirenelor, încercă să deschidă pleoapele, dar efortul era unul mult prea mare. Respiră cât de adânc putu, aşteptând ca moartea să-l ia în braţele ci, în clipa în care o lumină albă, puternică i se strecură printre pleoape. Jason se întrebă dacă era într-adevăr lumina aceea pe care se spunea că o vede fiecare înaintea morţii.

Răspunsul veni în secunda în care auzi cum cineva striga:
— E chiar aici şi e în viaţă. După care cineva îl atinse uşor pe umăr, în vreme ce o voce profundă şi masculină rosti: Stai liniştit, prietene. Eu sunt poliţist, iar paramedicii vor veni şi ei dintr-o clipă în alta. Acum totul va fi bine.1.

Celeste alergă de-a lungul gardului din sârmă care împrejmuia Agenţia până ce ajunse în dreptul unui dâmb. La jumătatea povârnişului, pantoful de tenis îi alunecă pe nişte crengi, iar ea se rostogoli în mijlocul unui teren viran. îngrozită la gândul că-şi fracturase, poate, un picior sau îşi luxase gamba, fata privi înjur, încercând să-şi tragă sufletul. încet şi cu grijă păşi spre capătul terenului, acolo unde gardul viu foarte înalt mergea de-a lungul unui drum îngust şi prăfuit, respirând întretăiat, şi aproape pufni în plâns în momentul în care citi pancarta albă şi mare, pe care era scris cu o culoare verde-închis:

FARR FIELDS

Fata nu era catolică, dar îşi făcu semnul crucii, îndreptând o rugăciune tăcută spre bolta întunecată a cerului. Reuşise. îi era cald, era murdară, extenuată, dar reuşise să se pună la adăpost.

Celeste se îndreptă rapid spre arborii înşiraţi pe marginea drumului, după care se furişă pe terenul viran, acolo unde caii aceia frumoşi îşi duceau zilele păscând iarbă, stând la soare şi făcând plimbări, la pas ori la trap. Lăsându-se pe vine în spatele unuia dintre padocuri, Celeste privi cu jind spre hambarul mare şi luxos. Fugi spre unul dintre colţurile acestuia, simţind o dorinţă aproape copleşitoare de a intra înăuntru, pentru a mângâia caii, ştiind că aceştia nu mai primiseră destulă afecţiune de la asasinarea lui Gus Gibbs, despre care fiecare se străduise să nu-i vorbească, să se cuibărească în fân şi să doarmă în linişte cât mai rămăsese din noaptea aceea. Dimineaţă, avea destulă vreme să se gândească la tata şi la bunica. Avea o viaţă întreagă pentru a se gândi la ei doi.

Dar ei muriseră, îşi zise Celeste. Oricât m-ar durea, ştiu că nu mai sunt în viaţă. Dar Teri trăieşte -, *ştiu* asta; o *presimţi* Şi o să rămână în viaţă

atâta vreme cât o voi ajuta exact cum
m-a ajutat şi ea pe mine, mai demult

1.

.Teri o conduse pe Carmen pe canapea, în vreme ce ea continua să plângă, şi se aşeză alături. Brusc, Teri realiză că nu o mai văzuse niciodată plângând pe Carmen. O, da, avusese parte de câteva lacrimi stăpânite, uneori, când povestea despre Marielle, imediat după dispariţia ei, dar, în general, Carmen se dovedise o fire tonică şi optimistă. Ea îi spunea mereu lui Teri că nu trebuie să-şi piardă speranţa *oricare ar fi problema,* dar valul acesta de lacrimi îi demonstra că, în clipa aceea, Carmen îşi pierduse toate speranţele în ceea ce o privea.

Mulţi cetăţeni ai oraşului lor credeau că, arătând o extremă stăpânire de sine, Carmen era, de fapt, o persoană care nu avea sentimente pentru nimeni şi care nu suferea pentru absolut nimic. Ce mult se înşelau, îşi spuse Teresa. Carmen ţinuse mult la Marielle. Şi, cine ar fi văzut-o în secunda aceea, nu ar fi putut spune că ea nu suferea din cauza... lui Gabriel... oare ce-i făcuse Gabriel? Teri realiză că nu ştia cu exactitate ce se întâmplase între Gabe şi Carmen şi în clipa următoare o întrebă direct, fără ocolişuri, aşa cum o întrebase şi Carmen pe Teri, când ea şi Mac rupseseră logodna.

— Vrei să ştii dacă „mi-a dat papucii"? Carmen reuşi să surâdă timid şi sarcastic. Ei, nu chiar. A spus că ar fi cazul să amânăm căsătoria până ce va reuşi să rezolve problemele cu fiica sa.

Teri se aplecă, privind-o zâmbind pe prietena ei.

— Doamne, Carmen, dar nu te-a părăsit. A amânat nunta...

— Tu nu-l cunoşti atât de bine pe cât l-am auzit eu la telefon. Carmen scoase un sunet patetic, de animal muribund. Nu se va însura cu mine, Teri. Gabriel O'Brien nu mai vrea să ştie de mine, asta e!

— E imposibil, Carmen. Adună-te şi gândeşte logic, te rog. Acum câteva ore, te iubea profund şi voia să-şi petreacă tot restul vieţii alături de tine. Crezi că, pentru o hachiţă a fiicei lui, te va lăsa baltă?

— Sincer, da. El nu crede că fiica lui a avut o simplă hachiţă. Crede că a suferit o cădere nervoasă. O compară cu ce

2.

a păţit mama ta, Teri. Teresa clipi. O, Doamne, nu trebuia să spun asta. îmi pare rău! I-am mai spus şi lui Gabe la telefon vreo cinci chestii pe care le regret, dar i le-am spus, iar el nu o să mă ierte.

N-ai de unde să ştii asta, Carmen. A vorbit la nervi, la fel ca şi tine.Imediat ce o vor găsi pe Sharon - şi sunt sigură că aşa va fi - se va gândi serios la asta şi o să-şi dea seama ce s-a întâmplat. Nu vrea să te piardă, Carmen.

După un moment de tăcere, Carmen spuse cu o voce dură:

— Sharon i-a spus că eu aş fi avut o aventură cu tatăl tău.

Teresa simţi că roşeşte ca un copil. Nu se ştie din ce motiv, ea considera că ideea unei aventuri între tatăl ei şi Carmen nu putea fi decât o aiureală. Era ridicol, îşi zise Teri. Absurd. Scandalos. Cel puţin patru sinonime se iviră instantaneu în mintea ei. Cu toate astea, simţi că era oarecum tras de păr, că alesese varianta cea mai simplă, spunând acele expresii care nu dădeau de gândit. Teri nu pricepea de ce o cuprinsese senzaţia aceea stranie.

Pentru că insinuarea că tatăl ei şi Carmen ar fi făcut sex, nu o dată, ci de mai multe ori, părea de-a dreptul bolnăvicioasă, îşi spuse ea, surprinsă. Pentru că trădarea lui Carmen faţă de mama ei, presupunându-se că era cea mai bună prietenă a mamei ei, nu mai părea, pe neaşteptate, atât de imposibilă, realiză Teri, foarte surprinsă, amintindu-şi acele priviri furişe, acele atingeri fugare, acele surâsuri scurte şi intime dintre Hugh şi Carmen, că se întrerupeau ca un comutator electric în momentul în care erau priviţi.

Carmen o privi pătrunzător. Netulburată, Teresa spuse repede:

— Gabe nu crede că tu ai avut o aventură cu tata. Dacă la telefon a lăsat impresia asta, înseamnă că era tulburat şi nervos. Când se va calma, îşi va da seama că tu nici măcar nu suportai prezenţa tatii, darămite să-i fii amantă. Trebuie să ai răbdare, doar atât. Neînţelegerea care a apărut între voi se poate rezolva.

— O, cât de mult mi-aş dori să fie adevărat ce spui.

Carmen părea că moare puţin câte puţin. Stătea trântită pe canapea, cu palmele împreunate şi privind în gol. Părea fără viaţă, aşa că, brusc, Teresa se temu pentru ea. Şi *de* ea,

recunoscu ea pentru sine. Pe neaşteptate. Carmen pe care o iubea şi pe care o cunoştea de atâţia ani devenise un om pe care abia dacă-l mai recunoştea. Dar cel puţin femeia asta nu o mai privea cu ochii aceia iscoditori, şi care păreau să-i pătrundă până în adâncul inimii, cugetă Teresa, uşurată. Până în seara aceasta, ea nu mai observase privirea aceea la Carmen.

— Carmen, cred că ar trebui să bei ceva ca să te calmezi, zise Teri brusc. Ţi-aş da şi un calmant, dar nu am.

— Aş prefera o băutură, zise Carmen cu voce stinsă. Dar nu şampanie.

Doamne, să nu fie şampanie.

— Nu mă gândisem la şampanie. Am bere. Mai am nişte tequila şi un cocktail mărgărită. Ce zici de o mărgărită? Ţi-a plăcut întotdeauna.

— Da? răspunse Carmen, vag. Pare o tâmpenie, dar în secunda asta numi pot aminti ce mi-a plăcut şi ce nu. Ea se uită atent la Teri. Da, aş vrea o mărgărită.

— Perfect. Şi eu. Teresa se ridică de pe canapea. Tu odihneşte-te, eu mă întorc în doar câteva minute cu băuturile.

Carmen se aplecă încet, după care se fâţâi de mai multe ori, ca şi cum ar fi vrut să pună în ordine diversele părţi ale mai multor trupuri.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, vin şi eu la bucătărie. Nu vreau să stau singură aici. Ea privi înjur. Apropo, unde-i Sierra? Voi două sunteţi aproape de nedespărţit.

— Da, într-o noapte obişnuită, dar azi e una cu totul specială, zise Teri, pe un ton neutru, ducându-se la bucătărie, Carmen mergând agale lângă ea. Daniel a rămas la mine şi şi-a dorit să doarmă cu Sierra.

— Lui Sharon nu i-ar plăcea chestia asta.

— Dacă e după mine, Sharon nu va afla. Oricum, eu mă temeam doar că Sierra nu va vrea să doarmă cu altcineva, dar s-a lipit imediat de Daniel, comentă Teri, ştiind că vorbea mai repede şi mai tare decât de obicei, întrebându-se dacă băgase, până la urmă, de seamă Carmen. *Pe mine* nu m- a răsfăţat niciodată, dar cred că ea şi-a dat seama că Daniel avea nevoie

de mai multă afecţiune, în afară de prăjiturile şi de paharul de cola pe care l-a băut. Bietul de el era tare dărâmat din cauza scenei pe care a făcut-o mama lui.

— Nu-i de mirare. Mâine, Sharon va fi în gura întregului oraş. Cred că asta o s-o facă fericită. Şi-a dorit mereu să fie în centrul atenţiei.

— Nu cred că şi-a dorit genul de atenţie de care a avut parte astă-seară. Teresa se întinse ca să ia sticla de tequila de pe raftul de sus al dulapului. Lângă ea se mai aflau o sticlă de scotch şi una de burbon. îţi garantez că mâine va regreta.

— Eu bănuiesc că e încântată, ştiind că tati îşi face o mulţime de griji şi o caută. Carmen continuă pe un ton distant, ca şi cum nu ar fi auzit-o pe Teri: Crezi că va veni aici?

— Ah, mă îndoiesc. Singurul motiv pentru care ar trece pe aici ar fi să-l ia pe Daniel, dacă ar şti că e la mine, dar dacă ar veni să-l ia, nu i-aş permite lucrul acesta. Dacă ar fi singură, nici gând. Dacă ar însoţi-o Kent... în fine, Kent nu şi-ar dori ca Daniel să fie supărat. Nu cred că o vom vedea pe Sharon în seara asta.

Teresa scoase din frigider o sticlă de mărgărită. Turnă în blender tequila şi mărgărită rece, după care le amestecă bine, sperând că zgomotul nu-l va trezi pe Daniel. Tocmai turna amestecul în două pahare înalte în secunda în care Carmen o întrebă:

— Dar Mac unde e? A plecat şi el s-o caute?

— Nici pe el nu am reuşit să-l găsesc. Mi-a zis că Emma nu se simte bine şi că o s-o ducă acasă, după care va veni aici, dar până la ora asta nu a apărut. L-am sunat pe mobil, am sunat la el acasă, ba chiar şi la numărul Emmei, dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Deci tu şi Daniel sunteţi singuri?

— Da. Teri ezită, izbită brusc de parfumul puternic de lemn de santal. Carmen, te-ai dat cu colonie? o întrebă, răsucindu-se în direcţia ei.

— E parfumul meu favorit, îi răspunse Carmen calm, lipind ţeava revolverului de 22 de milimetri de fruntea Teresei.

3.

Celeste se pregătea s-o ia la fugă de-a curmezişul terenului, urcând apoi dealul care ducea la casa lui Teri, chiar în secunda în care băgă de seamă că cineva urca treptele din faţa terasei. Se aruncă instinctiv la pământ, încercând să stea cât mai lipită de iarba tunsă impecabil. Celeste încercă furioasă să zărească ceva, dar persoana care purta nişte blugi uzaţi mergea cu capul în jos şi cu mâinile acoperite de un impermeabil larg. Vizitatorul lui Teri nu mergea şi nici nu era îmbrăcat ca vreuna dintre cunoştinţele lui Celeste, iar ea nu-i zărise bine faţa, ca să ştie sigur despre cine era vorba.

Ba, mai mult, nu ştia sigur dacă acesta era bărbat sau femeie. *Ştia* însă că nu era Mac - el era mult mai înalt. îl văzuse în sâmbăta aceea în care tatăl ei o dusese la Bennigan, iar el îi făcuse cu ochiul. Pe urmă, îl văzuse chiar în seara asta lângă Teri. Când Celeste locuise în casa familiei Farr, Teri şi Mac erau iubiţi, deşi Teri îi zisese că era vorba de un mare, mare secret pe care nu trebuia să-l mărturisească nimănui niciodată, iar ea nu spusese nimănui, niciodată. Oricum, ştia că persoana aceea care se târa spre uşa lui Teri nu era Mac. Poate că era Josh, băiatul pe care îl cunoscuse în grajd acum puţină vreme, gândi ea, nerăbdătoare. Era fiul lui Gus Gibbs, cel care fusese ucis. Unii ziceau că Josh îşi ucisese tatăl, dar Celeste *ştia* că nu fusese el, şi asta nu pentru că era un tânăr foarte drăguţ. Ar fi fost bine să fi fost Josh.

Dacă nu era Josh, atunci poate că e Kent, îşi zise Celeste, sperând disperată să nu greşească. îşi amintea că era mult mai înalt decât părea persoana asta, dar nu mai era o fetiţă când îl văzuse ultima dată. Ei, important era că Kent nu i-ar fi făcut rău lui Teri. Kent o iubea pe Teri, cu toate că mereu se străduise se pară mai rece, ca şi cum nu ar fi luat-o în seamă pe sora lui mai mică.

Ori poate că era soţia lui Kent! Celeste o cunoscuse cu ani în urmă, înainte ca ea şi Kent să se căsătorească. Hugh n-o prea avea la inimă. Hugh o plăcea doar pe mami, gândi Celeste cu amărăciune. El se purta urât cu iubita lui Kent şi, într-o zi, o

făcuse să plece plângând de la ei de acasă. Celeste nu-şi mai amintea numele ei. în afară de asta, numele nici nu conta. Puţin îi păsa lui Celeste de nume.

Dar îi era extrem de frică. îi era teamă că ştia cine venise la Teri şi teamă că ştia şi de ce. Cu inima distrusă, Celeste o văzu pe Teri deschizând uşa. Persoana aceea se aruncă în braţele lui Teri, iar Teri o îmbrăţişă, trăgând-o repede înăuntru şi închizând uşa.

— O, fa să nu fie cine cred eu, imploră Celeste, fără a se adresa cuiva anume. *Te rog.*

Celeste aşteptă până ce-şi recăpătă răsuflarea, simţindu-şi picioarele ceva mai odihnite după atâta alergătură, după care se ridică şi o luă la fugă spre casă. Recentele ei „întâlniri" cu tufărişurile îi reamintiră că unii le lăsau să crească atât de mult, încât puteau ajunge până la ferestrele primului etaj. Ca Teri de exemplu. Celeste se ascunse în spatele tufărişurilor dese care înconjurau toată casa lui Teri. Când ajungea în dreptul unei ferestre, se ridica suficient de mult, încât să poată privi înăuntru, chiar dacă era întuneric. în cele din urmă ajunse în dreptul unei ferestre prin care se răspândea o lumină puternică şi primitoare. Forţându-se să urce ceva mai sus, până ce privirea ei reuşi să treacă dincolo de pervaz, observă că era vorba de bucătărie. în bucătărie, Teresa ţinea în mână două pahare mari, pline cu un lichid verzui.

Iar acolo se afla şi femeia pe care Celeste o văzuse la spectacolul focurilor de artificii - cea care ţipase surprinsă atunci când un rând de artificii explodase pe bolta cerului, speriind-o, la fel cum ţipase şi cu opt ani în urmă, când deschisese uşa dormitorului mamei ei şi dăduse eu ochii de Celeste, care avea pe atunci doar opt anişori. Femeia din parc a cărei privire se fixase la un moment dat asupra ei, cea de la care ea nu mai fusese în stare să-şi ia ochii din clipa în care îi auzise ţipătul speriat şi surprins. în seara aceea, cu doar câteva ore mai devreme, se zăriseră una pe cealaltă şi amândouă realizaseră adevărul - Celeste ştia că femeia aceea era cea care-

i ucisese pe mama ei şi pe Hugh, iar femeia realizase că Celeste o recunoscuse în cele din urmă.

Şi, în secunda de lată, femeia aceea nesăbuită stătea la masa din bucătărie, aţintind un revolver spre tâmpla lui Teri.

4.

Mărgărită se revărsă peste buza paharelor, dar Teresa nu le scăpă din mână.

— Carmen, ce faci? întrebă ea calm, deşi i se păru că vocea parcă aparţinea altcuiva.

Carmen îi răspunse sfidător:

— Cam ce ţi se pare că fac?

— Păi, se pare că... Teresa închise ochii o secundă, după care o privi cu hotărâre pe Carmen. Lasă pistolul ăla până nu răneşti pe cineva.

Carmen pufni în râs, un râs răguşit care, după părerea Teresei, părea să se rupă, practic, din gâtul ei.

— O, zău? Nici că mi-ar fi trecut prin cap! Râsul ei încetă brusc. Eu chiar am de gând să fac rău cuiva.

Teresa se holbă la femeia pe care o crezuse prietena ei.

— Carmen, tu ai avut parte de multă agitaţie din cauza magazinului, a lui Sharon, a lui Gabe şi... Teresa tăcu, fiindcă nu-şi mai putea imagina şi alte tensiuni care să o fi amărât pe Carmen. Ştiu că eşti extrem de supărată fiindcă Sharon te-a umilit în halul ăla, dar trebuie să nu uiţi că locuieşti în Point Pleasant, Virginia de Vest. Or să bârfească o săptămână despre asta şi apoi vor găsi un alt subiect. în momentul acesta, Kent şi Gabe au realizat că Sharon are nevoie de ajutor specializat şi o vor sprijini în acest sens. Odată ce va trece teama asta pentru fiica lui, Gabe o să-şi dorească mai mult decât orice să se însoare cu tine, asta în cazul în care îl mai vrei şi tu.

— Tu te pricepi întotdeauna la vorbe, Teri. Bineînţeles că mare parte din ce spui e greşit, dar sună foarte frumos. Asta contează. Sună frumos şi pare minunat. Forţă, sinceritate, devotament şi dragoste - ei, în afara literaturii şi a muzicii, ele nu prea contează. Am aflat asta într-un mod cât se poate de dur.

— Când erai mică?

Buzele lui Carmen se schimonosiră, dând la iveală un surâs strâmb.

— Simpatică şi „tare" tactica ta, Teri. Da, am aflat adevărul despre viaţă chiar din copilărie. Da, de atunci. în seara asta, lecţia a ajuns la sfârşit.

— Mama mea spunea că ascunzi în tine o tristeţe profundă - ba chiar reuşeai s-o ascunzi mai bine decât o făcea ea. Dar ea era de părere că tristeţea e cea care v-a apropiat.

— Ah, înţeleaptă Marielle. Carmen îşi dădu peste cap ochii cu gene lungi. Teri, tu chiar crezi că mi-aş fi ales-o drept cea mai bună prietenă pe Marielle Farr, o femeie distrusă şi de o timiditate patologică? Doamne!

-N-ai...

— N-aş fi făcut ce? N-aş fi fost niciodată ca ea? Nu aş fi compătimit-o niciodată? Niciuna, nici alta. M-am apropiat mai mult de *mama ta* ca să mă pot apropia apoi de *tatăl tău.* Hugh Farr - bărbatul cel mai bogat din statul nostru! Şi dacă restul ţării şi-a închipuit cumva că cei din Virginia de Vest ar fi săraci, atunci s-au înşelat amarnic!

— Deci Sharon avea dreptate. Tu chiar ai avut o aventură cu tata. Teresa clătină din cap. Ar trebui să par surprinsă, dar e posibil ca, de-a lungul timpului, acolo undeva, în adâncul meu, să fi simţit că tu şi tata aveaţi un fel de legătură.

— O legătură! O, şi ce mai legătură! La scurt timp după ce am devenit un oaspete obişnuit al casei, rămânând la cină sau venind ca din întâmplare, la orele serii, ca să beau ceva în compania lui Marielle şi a nesătulului ci soţ, Hugh, am început ceea ce noi am numit în glumă relaţia secolului! Nu-i ajungea ce-i ofeream şi crede-mă că, în materie de sex, Hugh Farr era un nesătul.

— Chiar nu-mi pasă de detaliile de felul acesta, zise Teresa, dezgustată. Şi dacă de mama mea nu ţi-a păsat, atunci cum rămâne cu soţul tău? Credeam că l-ai iubit pe John. Ai stat ani de zile acasă, îngrijindu-l cât timp
a fost bolnav.

— Exact. Carmen aproape că scuipă cuvântul. Anii aceia când eram tânără şi frumoasă şi ar fi trebuit să petrec oriunde în altă parte, distrându- mă. în schimb, eu stăteam acolo, prizonieră, *alături de el*. în primii cinci ani ai mariajului nostru, John a fost un bărbat sănătos, chipeş, încântător şi cu un cont substanţial în bancă. Şi aşa, deodată - ea pocni din degete -, soţul meu a căzut la pat - având un carcinom malign. E nevoie să-ţi fac o descriere a bolii? Tumorile se dezvoltă în apendice, în rect, în intestinul subţire şi în trahee. Se dezvoltă încet şi provoacă nişte dureri abdominale cumplite, pierderea în greutate, constipaţie, diaree şi sângerări ale tractului gastrointestinal, ca să amintesc doar simptomele cele mai plăcute. Şi, în plus, am descoperit că John nici măcar nu avea asigurare de sănătate. Nu era bogat, dar am cheltuit tot ce agonisise, încercând multă vreme să-l salvez. Şi bineînţeles că incapabilul *nu-şi* făcuse nici asigurare de viaţă.

— Ah, acum... înţeleg.

— Cum ai putea să înţelegi? o repezi Carmen. Tu nu ai trecut niciodată printr-o perioadă cu adevărat dificilă. Teresa o privi fără să clipească. Mama m-a părăsit fără măcar să arunce o privire peste umăr. Tatălui meu nu i-a păsat de mine. Nu am reuşit să ajung manechin profesionist, fiindcă îmi lipseau *doi centimetri* la înălţime - acei doi centimetri pe care tu îi ai, dar nu-i apreciezi. După aceea, m-am măritat cu un bărbat care a devenit un invalid dezgustător - şi crede-mă că boala lui *chiar* era una dezgustătoare. Nu meritam aşa ceva, Teri, dar eu nu sunt una care să accepte totul, stând cu mâinile în sân. Eu vin şi *corectez*. Asta am încercat să fac - să corectez un destin care o luase pe un drum greşit. Dar după doi ani în care am fost amanta lui Hugh, ajunsesem la disperare, continuă Carmen, vorbind pe un ton sociabil, ca şi cum s-ar fi adresat unei prietene. Am simţit o schimbare în comportamentul lui Hugh - el se plictisea uşor, ştii bine. Soţul meu era încă în viaţă. Medicul spunea că e vorba de un miracol. Carmen râse răguşit şi arţăgos. Aşa că, într-o noapte, i-am administrat mult prea multă morfină - suficientă ca el să nu mai poată respira. Nici

măcar medicul lui nu a fost sceptic în privinţa morţii lui John. Iar autorităţile nu i-au făcut testul de toxicitate.

— Şi noi cât te-am mai compătimit, murmură Teresa. Iar tu râdeai, probabil, pe seama noastră, fericită că nu ai fost acuzată de crimă.

— I-am făcut o favoare lui John - i-am curmat suferinţa. Carmen surâse o clipă, după care oftă. Ştiam că Hugh nu putea fi imediat al meu. Trebuia să fac totul cu mult tact, fiindcă aproape tot oraşul ştia că Marielle are probleme mentale. Doi ani de zile am tot vorbit că ar fi minunat ca Hugh să o distrugă definitiv din punct de vedere emoţional. Teresa se străduia ca femeia să nu perceapă tresărirea ei. Ea lua o grămadă de pastile. El îmi povestea că uneori nu era atentă nici la propriile vorbe, iar el putea să amestece totul, drogând-o, şi apoi să pretindă că ea a încercat să vă facă rău - adică să insinueze că a rănit o persoană, o victimă care dormea. Asta îţi aduce aminte de ceva?

— Deci tata ţi-a sugerat ideea pe care mai târziu ai aplicat-o ca să-l omori, zise Teresa cu o voce neutră. Aş vrea să pot considera ideea asta ca simpatică, dar chiar nu sunt în stare.

— Nu? Uite că eu sunt în stare. De opt ani de zile o consider astfel. Carmen trase aer în piept. Amândoi ştiam că dacă faceam astfel încât să pară că Marielle v-a făcut rău, atunci nimeni nu avea să-l condamne fiindcă a internat-o într-un sanatoriu, realizând apoi că era obligat să divorţeze - pentru binele copiilor lui, bineînţeles. Pentru a vă scuti de amintirea periculoasei voastre mămici. După o vreme, Hugh putea să se însoare cu mine şi nimeni nu ar fi bănuit nimic. La urma urmei, în acel moment, aş fi fost prietena familiei voastre. O, Doamne, ar fi fost *perfect*, dacă nu ar fi existat cretina aia sexy, târfa aceea mică şi idioată de Wendy Warner! Vocea lui Carmen deveni puternică şi plină de răutate. Doamne, de-abia dacă pot suporta să-i rostesc numele, chiar şi după atâta vreme! Nu ştii ce bine m- am simţit înjunghiind-o de mai multe ori şi...

— Carmen! Vocea lui Teri se ridică brusc, văzând că mâna lui Carmen începuse să tremure periculos de tare, degetul apăsând uşor pe trăgaci. Cu inima bubuindu-i nebuneşte, Teresa şopti: Carmen, şi eu am urât-o pe Wendy. Dar ea e moartă deja. Nu trebuie să ne mai gândim la ea. Nu te gândi la ea. încearcă doar...

— Să mă liniştesc şi să nu mai ţip? Să nu pierd, aşa, ca din întâmplare, controlul asupra acestui pistol? Ai dreptate. Teri. Trebuie să-mi păstrez calmul. Carmen se ridică în picioare. Vreau să te întorci şi să aşezi cele două pahare pe dulap. Nu încerca nimic, vorba ălora din filme, fiindcă pistolul e lipit de capul tău. După ce aşezi paharele, să te întorci eu faţa la mine.

Teresa se răsuci încet, aşezând paharele pe blatul dulapului. Privind o secundă spre fereastră i se păru că zăreşte nişte şuviţe de păr blond, o frunte palidă şi doi ochi albaştri, după care imaginea dispăru. O reflexie, îşi zise ea. Dar a cui? în niciun caz a lui Carmen.

— Ţi-am spus să aşezi paharele acolo şi pe urmă să te întorci spre mine, zise Carmen, nerăbdătoare. O să te holbezi pe fereastră toată noaptea? Poate că te uitai la o stea şi îţi puneai o dorinţă, hmmm? Carmen chicoti, iar Teresa îşi închipui o secundă că era posibil ea femeia să nu mai fie atentă, iar ea să aibă şansa să-i smulgă arma din mână. Dar chicoteala sfârşi la fel de neaşteptat cum începuse.

Teri se întoarse şi dădu cu ochii de o femeie ce părea că îmbătrânise cu douăzeci de ani într-o singură seară. La spectacolul de artificii fusese atât de drăguţă - arătând mult mai tânără decât vârsta ei biologică, cu ochii plini de strălucire şi cu un roşu natural în obraji, asemenea unei adolescente. în secunda aceea, cu ochii ieşiţi din orbite şi hidoşi, cu pielea încreţită, părea o simplă parodie a femeii frumoase de altă dată.

— Şi acum ce urmează? întrebă Teri.

Carmen zâmbi.

Acum te duci sus şi-l aduci pe Daniel.1.

Celeste nu o cunoştea pe femeia care ţinea pistolul lipit de tâmpla lui Teri. Nu şi-o amintea din perioada în care mama ei

fusese măritată cu Hugh. Celeste era foarte sigură că o zărise la Bennigan, în ziua în care, adulmecându-i parfumul, reîncepuse să vorbească şi bineînţeles că o revăzuse şi în seara asta, în parc. Femeia era mai în vârstă decât Teri, dar mai tânără ca bunica ei - cel puţin la spectacol arăta mult mai tânără. în secunda asta părea chiar mai bătrână decât bunica - obosită şi atât de ciudată, încât în noaptea de Halloween nici nu ar fi avut nevoie de costum. Cineva îi spusese femeii pe nume. Care era numele ei? Caria? Carlene? Cameron?

Carmen!

Celeste rosti un „Da!" în şoaptă, după care se pocni cu palma peste gură, gândindu-se că, cel puţin pentru moment, ar fi fost mai indicat să facă pe muta. în afară de asta, risca să fie auzită. îşi imagina că Teri o zărise deja când se întorsese să pună paharele jos. Se uitase ţintă spre fereastră şi Celeste observase cum se încruntase uşor chiar înainte ca ea să reuşească să se lase în jos. După care Teri îşi schimbase poziţia. Celeste înălţase apoi capul destul de sus, reuşind să observe că femeia aceea, *Carmen*, vorbea. Dar o aţintea în continuare pe Teri cu pistolul.

Transpiraţia se scurgea sub formă de mici şiroaie pe braţele fetei. Un ţânţar insistent se învârtea bâzâind în junii cefei, iar muşcăturile de pe braţe îi provocau o mâncărime insuportabilă. îşi aminti că bunica ei încercase să folosească un spray contra ţânţarilor, dându-i pe piele cu lichidul acela. Acum s-ar fi dat şi ea bucuroasă pe fiecare centimetru de

piele goală, dar era prea târziu. în plus, în secunda aceea, ţânţarii erau ultima ei grijă

.Celeste ştia că majoritatea fetelor de vârsta ei aveau telefon mobil. Tatăl ei i-ar fi cumpărat, dar o fată care nu putea să vorbească nu avea nevoie de un asemenea aparat. Acum câteva zile, el îi spusese că are de gând să-i cumpere unul. Ar fi vrut să-l aibă în clipa aceea cu ea, dar nu avuseseră vreme să i-l cumpere. în afară de asta, ea era din nou incapabilă să scoată o vorbă. Pe cine ar fi sunat? Ştia numărul de telefon de acasă. Şi cu siguranţă n-ar fi îndrăznit să sune la 911. O văzuse pe Carmen care stătuse de vorbă cu şeriful, distrându-se de minune amândoi. Erau prieteni. N-ar fi crezut niciodată că amica lui a ameninţat-o cu pistolul pe Teresa Farr, chiar dacă Celeste ar fi fost capabilă să-i povestească cele întâmplate. Ar fi crezut că totul e o născocire de-a ei.

Mac. Mac ar fi putut s-o ajute pe Teri. încă de când avea opt ani, Celeste îl crezuse pe Mac MacKenzie capabil de aproape orice. Nu-i spusese niciodată lui Teri că era atrasă de el, dar cu siguranţă că Teri observase lucrul acesta. Teri nu ar fi devenit geloasă şi, chiar dacă avea doar opt ani, Celeste realizase că tinerii nu se îndrăgosteau nebuneşte şi romantic de fetiţe. Mami îi povestise despre tipii aceia nebuni şi înfricoşători care preferau fetiţele, dar Mac nu era nici pe departe un astfel de om.

Da, Mac putea fi eroul zilei, îşi zise Celeste. Dar Mac nu era acolo. Dacă i-ar fi putut trimite măcar un mesaj telepatic, ar veni până acolo. Ideea i se părea ei înşişi o prostie, dar în secunda aceea nu-i păsa dacă era prostuţă. Tot ce-şi dorea era s-o salveze pe Teri.

Celeste închise pleoapele ca pentru o rugăciune, imaginându-şi-o pe „Fulg de nea", veioza ei de veghe.

„Tu erai magică şi aveai puteri neobişnuite, i se adresă ea veiozei în gând. M-ai ajutat o dată. Ajută-mă şi acum. Oriunde ai fi, ajută-mă şi acum şi ajut-o şi pe Teri".

Celeste deschise ochii, roşind, fiindcă ştia bine că adolescentele de şaisprezece ani nu implorau veiozele de veghe să facă miracole. Dacă ar fi rostit ruga aceea cu voce tare şi ar fi auzit-o cineva, precis o băgau într-un sanatoriu pentru nebuni de unde nu ar mai fi ieşit în vecii vecilor.

Dar Teri ar fi înţeles-o cu siguranţă. Şi poate că, dacă Celeste nu era atât de nebună pe cât o trădau aceste idei, „Fulg de nea" va sări iar în ajutorul lui Celeste şi al lui Teri.

2.

Brusc, Teresa îşi simţi picioarele moi. Să-l aducă pe Daniel? — Carmen, doar nu vrei să ucizi un copil?

Carmen se uită la Teri ca şi cum s-ar fi uitat la o idioată.

— Ei, n-ar fi pentru prima dată, nu? Nu-ţi mai aduci aminte de Celeste? Hugh ne-a părăsit pe mine şi pe mama ta şi s-a însurat cu Wendy cât ai clipi, mie oferindu-mi un premiu de consolare - cumpărându-mi magazinul „Trinkets and Treasures", ca să lucrez acolo până la sfârşitul zilelor mele. Dar eu mi-am scos timpul la licitaţie. Şi când am citit în presă că Wendy era însărcinată - ba şi că aveau de gând să organizeze o petrecere pentru a le împărtăşi tuturor vestea - nu am mai putut rezista. Aşa că m-am furişat în casă şi i-am ucis pe amândoi, pe el şi pe Wendy, iar ţie ţi-am lăsat o zgârietură abia vizibilă pe braţ.

— Ca să devin suspectă.

— Exact. Marea mea dezamăgire a fost că nu am putut ucide progenitura lui Wendy, pe Celeste. *Tu* m-ai împiedicat.

— Şi mă bucur că am făcut asta.

— Da, nu-i aşa? Carmen îi oieri un zâmbet care-ţi îngheţa sângele în vine. Dar spre deosebire de pisicuţe, fetiţele nu au nouă vieţi.

— Celeste? Vocea Teresei tremură. în dispozitivul care face legătura cu staţia radio a poliţiei, am auzit vorbindu-se de

o solicitare referitoare la locuinţa familiei Warner. Un vecin a anunţat un atac. Ai fost acolo, aşa e? Ai *omorât-o* pe Celeste?

— Ei, nu chiar, l-am „aranjat" pe tatăl şi pe bunica ei, dar spiriduşul ăla de fată mi-a scăpat. Cel puţin deocamdată.

— I-ai omorât pe Jason şi pe Fay Warner? întrebă Teri, îngrozită. De ce?

— Eu nu o voiam decât pe fetiţă. în seara asta, în parc, m-a recunoscut. Nu ştiu cum a putut, după opt ani, dar ea ştie că eu i-am ucis mama. în parc mi-am dat seama că trebuia să o stârpesc înainte să spună cuiva - cel puţin cuiva care ar fi crezut în vorbele ei. Dar, după părerea lui Gabe, eu nu am de ce să-mi fac griji în privinţa lui Celeste. Se pare că inamicul meu real s-a dovedit a fi Sharon.

Carmen înălţă capul, iar în ochi îi apăru o expresie pierdută, îngândurată.

— Chiar *l-am iubit* pe Gabe. Pe tatăl tău nu - în fond, nu era decât o brută. Am vrut doar să iau ce-mi putea da. Dar sentimentele mele pentru Gabe nu au avut nimic de-a face cu banii ori cu poziţia socială. L-am dorit. Dar am pierdut din nou. Sharon nu mă voia pentru el, iar în inima lui, ea era pe primul loc, nu eu. Aşa că oricât ar părea de ciudat, Celeste nu mi-a ruinat relaţia cu Gabe - ci Sharon. Gabriel *m*-a părăsit pentru fetiţa aia egoistă şi
răsfăţată.

Carmen se opri, privind undeva dincolo de Teri ca şi cum conştiinţa îi părăsise momentan trupul. După care redeveni atentă.

— Ştii deja că nu reacţionez bine atunci când pierd. Mai întâi m-am gândit s-o omor pe Sharon, dar nu ştiu pe unde umblă. Apoi am vrut să-l omor pe Gabe, dar e plecat s-o caute pe Sharon. Aşa că am găsit un plan mult mai bun - unul care să producă mai multă durere. O să le răpesc ceea ce au mai drag - pe Daniel. Carmen înălţă capul într-un gest adolescentin. Haide la copil. O să urcăm împreună.

3.

Carmen aprinse lumina de pe hol pentru ca Teresa să vadă mai bine drumul până la dormitorul ci, dar îi ordonă lui Teri să nu aprindă lumina în dormitor, astfel ca cei doi, copilul şi câinele, să fie luaţi prin surprindere.

— Spune-i să se îmbrace şi, dacă nu poate singur, ajută-l.

— De ce trebuie să se îmbrace?

— Fiindcă vom pleca de aici. în orice moment poate apărea cineva.

— Deci nu ai de gând să ne împuşti chiar aici? întrebă Teri.

— Ar fi mult prea simplu, dar nu la fel de distractiv în ceea ce mă priveşte. Şi nu chiar atât de înspăimântător pentru copil. în privinţa ta... ei bine, am un alt motiv pentru care nu doresc să te ucid în casa asta. Acum du-te şi trezeşte copilul şi să nu uiţi că o să fiu aci, cu arma aţintită spre el. Totuşi nu-l lăsa să mă vadă. Nu vreau să fiu obligată să-l pocnesc.

Făcându-i-se brusc frig - blugii şi bluza cu mânecă lungă nu-i erau de niciun folos - Teresa deschise fără zgomot uşa de la dormitor. în lumina care venea din hol zări capul Sierrei ce se ridică imediat, urechile ei mari lungindu-se în semn de atenţie. Teresa îşi duse degetul la buze, Sierra înţelegând astfel că trebuie să fie „cuminte", după care merse încet spre pat. Daniel stătea în poziţia fătului, cu părul de nuanţa căpşunii căzut pe obraz, cu feţişoara aceea mică şi vulnerabilă.

Teresa simţi cum i se strânge inima. Trebuia să-l trezească pe micuţul acesta nevinovat şi să-l ducă afară în plină noapte, într-un loc unde avea să fie împuşcat. Doamne, cum putea să facă aşa ceva? Dar ce *putea* face? Dacă refuza, Carmen i-ar fi ucis pe amândoi, pe ea şi pe Daniel, chiar acolo, în dormitor. Lui Carmen îi plăcea să ucidă în dormitoare, se gândi Teresa, sec. Scorpia! în plus, dacă femeia asta, Carmen, avea de gând să facă execuţia ceva mai complicată, atunci poate că îi va da o şansă Teresei să găsească vreo idee, să-l salveze pe Daniel, gândi ea. Te rog, Doamne, dă- mi o idee genială, se rugă ea în tăcere.

— Daniel? şopti Teresa. Ea se aplecă, aşezându-i uşor palma pe braţ. Daniel, scumpule, trebuie să te trezeşti.
Daniel murmură ceva înfricoşat, după care o îmbrăţişă mai strâns pe Sierra. Ochii căprui ai căţeluşei aţintiră uşa. Simte că în prag se află cineva, îşi zise Teresa. Sierra nu lătra fiindcă în afară de acel parfum, sesizase o aromă cunoscută - aroma pielii lui Carmen dar simţea că se întâmplă ceva.
Teresa mai încercă o dată:
— Daniel, trebuie să te trezeşti. îl zgâlţâi. Am nevoie să te trezeşti în *secunda asta.*
Daniel se frecă la ochi. După care îi deschise larg.
— Mami s-a întors acasă?
— Mi-e teamă că nu, dar noi trebuie să plecăm undeva.
— Unde?
— Ei bine, e secret. O să jucăm un joc, Daniel.
— Un joc? Dar sunt prea adormit ca să mă joc acum.
— Da, ştiu că-i târziu, dar merită să te trezeşti pentru un astfel de joc. Te îmbraci şi apoi plecăm.
— Unde?
— Asta face parte din secret. Vrei să te ajut la îmbrăcat?
— Nu, replică Daniel prompt. Sunt mare acum. Aşteaptă-mă pe hol, zise el cu o demnitate instinctivă.
Teresa se retrase. Carmen vru să protesteze, dar Teresa i-o luă înainte:
— Nu va folosi telefonul fiindcă nu are habar că ceva nu-i în ordine. Dacă insistam să rămân acolo, începea să mârâie şi s-ar fi mişcat mult mai lent. Cred că poţi avea răbdare cinci minute. Carmen. La urma urmei, ai la dispoziţie destule ore din noapte ca să faci ce vrei cu mine şi cu Daniel.
în timp ce femeile aşteptau pe hol, ascultând cum Daniel vorbea cu Sierra despre oamenii care te conving să te duci la culcare, după care îţi cer să te îmbraci şi să pleci la drum, cu toate că afară e încă *întuneric,* Doamne, Dumnezeule, Teresa simţi cum o cuprinde o furie oarbă, gândindu-se la
Sharon. Dacă n-ar fi fost ea, n-ar mai fi avut loc nici scandalul acela în centrul oraşului, iar Carmen nu ar fi avut căderea asta

nervoasă chiar în acest moment, Daniel nu ar fi fost acum în casa ei şi viaţa lui nu ar fi fost în pericol din cauza lui Carmen, a cărei furie era îndreptată atât asupra ei, cât şi a copilului, după părerea Teresei. Faptul că putea să-i omoare pe amândoi o dată era un bonus pentru Carmen.

— Carmen, ia-mă numai pe mine, zise Teresa, disperată. Daniel nici măcar nu te-a văzut. Nu reprezintă un pericol pentru tine.

— îl vreau mort.

— Ca să-l răneşti pe Gabriel, omul despre care spuneai că l-ai iubit *sincer*.

— Gura, o repezi Carmen. Habar nu ai tu ce înseamnă să iubeşti.

— Se pare că nu ştiu nimic despre ceea ce tu spui că s-ar numi iubire. Teresa aruncă o privire în dormitor, observând cum Daniel se lupta să-şi scoată şosetele şi să şi le încalţe la loc. Spuneai că vrei să-l omori pe Daniel ca să te răzbuni pe Gabe şi pe Sharon, Dar pe mine de ce vrei să mă ucizi? Cu siguranţă nu pentru a te răzbuna pe *tata*.

— Nu, de el m-am ocupat personal. De fapt, scăpând de tine, e ca şi cum i-aş face o favoare.

— O, mulţumesc, o ironiză Teresa.

— Ştii bine că e adevărat. Carmen oftă. Motivul pentru care vreau să te omor e mult mai complex decât cel pentru care vreau să-l elimin pe Daniel. Motivele au legătură, în principiu, cu felul tău de a fi şi cu ceea ce eşti.

— Fascinant! N-ar fi bine să dezvolţi, te rog?

Faţa palidă şi pătată de rimei a lui Carmen se schimonosi a nerăbdare.

— Dar cât îi mai ia puştiului ăsta să se îmbrace?

— Câteva clipe. Spune-mi de ce vrei să mă ucizi.

— Ooo, Teri, ce obositoare eşti! Carmen făcu o pauză. Tu ai crescut având la dispoziţie tot ce mi-a lipsit mie - bani, o poziţie socială şi o mamă iubitoare.

— Dar probabil ai observat că faptul că aparţii unei familii bogate şi că deţii o *poziţie socială* moştenită de mai

multe generaţii, cum spui tu, în cadrul unei comunităţi, nu reprezintă neapărat „reţeta" fericirii. Eu eram nefericită. Şi mama mea la fel.

— Ah, da, scumpa de Marielle. Frumoasă, bogată, binecuvântată de soartă în atâtea privinţe, dar fără să ţină seama de nimic, cu excepţia copiilor ei superprivilegiaţi şi lipsiţi de recunoştinţă. Avea totul, dar ea prefera să se învârtă de colo-colo, tristă şi vulnerabilă. O detestam, şi dacă n-ar fi fost un obstacol între mine şi Hugh...

— Mama mea era o fiinţă adorabilă, iubitoare şi plină de blândeţe, îi replică Teresa printre dinţi, ştiind că era de-a dreptul ridicol să se ia la ceartă cu o femeie nebună care vedea lumea prin oglinda deformată a minţii ei tulburate. Vreau să-mi spui dacă i-ai făcut vreun rău mamei...

— Sunt gata, mătuşă Teri. Vocea lui Daniel părea obosită şi voit ridicată. Poate veni şi Sierra în călătoria asta a noastră plină de mister?

— Nu, dragul meu. Teresa încercă să folosească un ton cât mai detaşat. Ar face prea mult zgomot. Ieşi din dormitor şi închide uşa în urma ta. O să scâncească puţin, după care se va linişti şi se va culca din nou. Grăbeşte-te!

în câteva clipe. Daniel ieşi glonţ pe uşă, închizând-o înainte ca Sierra să ajungă în dreptul ei. Ea începu imediat să latre. Daniel ridică ochii spre Teresa, zâmbind şi dezvăluindu-şi strungăreaţă datorată celor doi dinţi lipsă. Apoi dădu cu ochii de Carmen, o prezenţă înfricoşătoare în hainele acelea murdare şi cu machiajul acela grotesc întins pe pometii obrajilor, fapt ce-l determină să scoată un ţipăt scurt. în clipa aceea, Sierra îşi ieşi din minţi, repezindu-se în uşă cu toată forţa.

— Să mergem, le ordonă Carmen, aţintind-o cu arma pe Teresa. Daniel scoase un vaiet scurt.

— Daniel, trebuie să facem exact aşa cum ne roagă doamna, spuse Teri pe un ton calm. Ştiu că pare ciudat, dar vei înţelege totul mai târziu.

Carmen dădu drumul unui hohot de râs scurt şi hârşâit, iar Teresa avu un chef nebun să o pocnească, fie că avea sau nu un

pistol în mână. Dar Teresa îşi păstră calmul, ţinându-l strâns de mână pe Daniel în timp ce coborau în grabă scara ce dădea în living, cu Carmen după ei, urmându-i la doar câţiva centimetri. Carmen îi îndrumă spre bucătărie şi apoi spre intrarea din spatele casei.

— Şi acum? întrebă Teresa, în vreme ce înaintau pe aleea îngustă din piatră aflată în apropierea tufărişului înalt, chiar în partea laterală a casei.

— Mi-am parcat maşina pe cărarea aia izolată, în partea de nord a proprietăţii tale, răspunse Carmen. O s-o luăm prin spate ca să evităm blestematele alea de becuri cu lumină puternică de pe terasa ta, după care ne îndreptăm spre maşina mea şi mergem împreună în unul dintre locurile favorite ale mamei tale - la Rezervaţia McClintic. Cunoscută mai degrabă sub numele de „Zona TNT". Ţii minte, Teri, nu?

— Zona TNT? repetă Daniel cu o voce gâtuită. Se uită la Carmen. E un loc îngrozitor! Mi-e frică de locul acela!

— Da, ştiu că ţi-e frică. Mi-a povestit bunicul tău despre asta. Cu toate astea, vei merge acolo.

Vocea lui Daniel tremura deja din cauza fricii pe care i-o provoca locul acela.

— Dar în locul acela trăieşte un monstru numit Mothman şi e plin de tuneluri ascunse şi de gropi în care sunt tot felul de chestii care explodează, iar Timmy Rollins spunea că acolo mai sunt şi nişte spaţii unde trăiesc vampirii şi...

Carmen îl întrerupse râzând răguşit.

Ai dreptate, Daniel. în zona TNT se găsesc *toate* chestiile alea îngrozitoare. Nu lipseşte niciunul. Ea îi aruncă un zâmbet straniu, strâmb şi şiret. Sunt convinsă că ne vom distra de minune în seara asta

.1.

Celeste aşteptă până ce vocile se auziră din ce mai slab în întuneric - cel puţin cinci minute, îşi zise ea - după care ieşi târându-se pe vine de după gardul viu din spatele casei lui Teri. înaintă în poziţia asta de teamă că cineva ar fi putut întoarce capul, zărind-o în lumina de la bucătărie, şi se târî cu grijă spre uşă, sperând din toată inima că aceasta nu se încuiase în clipa în care Carmen o trântise în urma ei. Ivărul se îndoi cu uşurinţă sub palma lui Celeste. Ea deschise uşa doar atât cât era absolut necesar ca să se strecoare înăuntru, închizând-o apoi în urma ei şi încuind-o. De-abia atunci realiză că-şi ţinuse respiraţia.

Ajunsă în bucătărie, încercă totuşi să nu facă nici cel mai mic zgomot, ca să poată auzi cu cât mai multă claritate dacă în interiorul casei se mai petreceau şi alte lucruri stranii. Când auzi discuţia ce răzbătea din scannerul poliţiei, deschise gura în mod involuntar ca pentru a scoate un ţipăt, dar nu se auzi nimic. Era tot mută, gândi ea cu disperare. încă nu putea să sune ca să ceară ajutor.

Iar nemernica aceea de Carmen - *ucigaşa* aceea - spusese că-i duce pe Teri şi pe Daniel în „Zona TNT". Celeste ştia de zona aceea. Bunica ei nu o dusese niciodată acolo, iar când îi zisese tatălui ei că ar vrea să meargă acolo, el îi spusese că e un loc mare şi înfricoşător, în care nici măcar *el* nu şi-ar fi dorit să se ducă. Şi, cu asta. Celeste înţelesese esenţialul. Bunica încercase s-o convingă că toate celelalte locuri, cu excepţia casei dar, erau înfricoşătoare, dar dacă tati considerase că locul acela era înfricoşător şi nu voia să meargă acolo, atunci înseamnă că era adevărat şi nu trebuia să meargă acolo.

Şi totuşi Carmen, ameninţându-i cu o armă, îi ducea cu forţa pe Teri şi pe Daniel într-un loc în care tatălui ci i-ar fi fost teamă să se ducă. Celeste ştia sigur ce avea de gând să le facă.

Exact ce le făcuse lui Hugh şi mămicii ei cu mulţi ani în urmă şi ce le făcuse bunicii şi tăticului ei cu câteva ore mai devreme

.în realitate, Celeste era puţin ameţită, aşa că se aşeză pe unul dintre scaunele de la bucătărie, încercând să-şi domolească respiraţia înnebunitoare, să-şi potolească lacrimile care curgeau pe obraji, părându-i- se că stă acolo de o veşnicie. în cele din urmă, nu mai avu răbdare şi se ridică.

După numai doi paşi, Celeste se opri, mişcând nasul, ca un animal ce adulmeca pericolul. Dar nu adulmecă decât un singur lucru - mirosul acela, parfumul pe care-l simţise în aer la Bennigan, cu mai puţin de-o săptămână în urmă, acel parfum pe care Carmen Norris îl folosise în noaptea când o omorâse pe mama ei.

Făcându-şi curaj. Celeste ieşi încet de tot din bucătărie, traversă sala în care se lua masa, intrând apoi în living, acolo unde rămăsese aprinsă doar o veioză, aflată lângă balansoar. De sus se auzeau lătrăturile şi scâncetele prelungi ale unui câine ce zgâria nerăbdător şi agitat uşa. Sierra, îşi zise Celeste. Căţeluşa drăgălaşă care făcea atâta zgomot, dar nu te-ar fi muşcat niciodată, era închisă într-unui dintre dormitoare, speriată şi nedumerită, neştiind ce păţiseră Teri şi băieţelul. Celeste nu o putea lăsa atât de necăjită pe căţeluşa Teresei.

Ezită doar o secundă, după care urcă la etaj, alergând spre dormitorul de la capătul holului. Deschise uşa, iar Sierra se repezi înainte, mârâind şi lătrând feroce, de-ai fi zis că avea să o omoare pe Celeste. Celeste se retrase, după care deschise larg braţele, în loc să se apere. Dacă aş putea să- i vorbesc, îşi zise Celeste. Dacă aş putea calma căţelul, vorbindu-i pe un ton blând şi cu calm. în loc de asta, Celeste se lăsă în genunchi, zâmbindu- i, după care întinse mâna spre ea. Căţeaua mai mârâi o vreme, cu ochii mari şi îngrijoraţi, după care se repezi înainte, lingându-i palma. într-o secundă, Sierra se lipi de Celeste, iar ea o scărpina liniştitor după ureche.

Lui Celeste nu-i plăcea să rămână la etaj. fără să ştie ce se petrece în restul casei. După ce se ridică şi începu să coboare treptele scării, fu fericită să constate că Sierra o urma

îndeaproape. Se opriră amândouă în secunda în care ajunseră în living.

Celeste cercetă cu privirea fiecare colţişor întunecat, privind-o apoi pe Sierra care înlemnise, cu părul de pe ceafa zburlit. Se simte bine în preajma mea, dar stă în alertă pentru un eventual pericol, îşi zise Celeste.

Pericol ce păru să apară imediat, în clipa în care cineva bătu cu pumnul în uşă. Celeste se aruncă instinctiv pe podea. Sierra se repezi la uşă, mârâind şi lătrând cât o ţineau puterile.

Pumnul lovi iar în uşă, după care se auzi vocea unui bărbat care striga:

— Teri? Te-ai trezit? Sierra continua să latre, lăsându-ţi impresia că era vorba de o sută de Dobermani care lătrau simultan. Sierra? strigă bărbatul. Sierra, sunt eu, Mac. Teri? Sierra, du-te şi ad-o pe Teri!

Mac? îşi zise Celeste, încruntându-se. Mac care o iubea pe Teri? Oare era posibil ca Mac MacKenzie să fi picat exact la ţanc? Oare „Fulg de nea" avusese *într-adevăr* vreun amestec în situaţia de faţă, producând efectul scontat?

— Teri! strigă el, bătând şi sunând la uşă în acelaşi timp. Teri, nu am putut să sun. Lasă-mă să-ţi explic...

Când Celeste deschise uşa, bărbatul tresări. Miji ochii, uitându-se la domnişoara aceea pe care abia o putea zări în lumina slabă care răzbătea din living. în cele din urmă, întrebă:

— Celeste? Ea aprobă, mişcând din cap. Celeste, ce cauţi aici?

Celeste arătă cu degetul spre gât, clătinând din cap. Mac se încruntă. Ea
îşi duse palma la gură, clătinând din cap. Mac se încruntă iar. între timp, Sierra sări, se învârti în jurul celor doi, lătră, schelălăi, ca şi cum ar fi încercat să le explice care era problema. în cele din urmă, Celeste deschise gura, arătă cu degetul spre interiorul ei, după care ridică braţele neajutorată.

— Doamne, nu poţi vorbi! Mac ţipa de parcă ar fi fost surdă. Ea aprobă. Ce s-a întâmplat? De ce eşti aici? Teri unde e?

Celeste clătină din nou din cap. Ea îi făcu semn să intre, după care fugi repede la măsuţa de lângă balansoar, luând un carneţel şi apucându-se să scrie ceva.

2.

Carmen mergea în urma lor, în vreme ce Teresa şi Daniel mărşăluiau spre capătul opus al proprietăţii lui Teri, înaintând de-a curmezişul, după care o porniră pe drumul îngust şi circulat, acolo unde Carmen îşi parcase maşina. îi ordonă Teresei să urce la volan, în vreme ce ea se urcă pe bancheta din spate, lipindu-l pe Daniel de ea, cu toate că el protesta vehement.

— Ia mai taci, măi băiete, îl repezi Carmen. Iar apoi i se adresă Teresei:

Am pistolul în mână. Dacă încerci *ceva*, Teresa, şi mă refer, desigur, la un gest cât de mic, te împuşc mai întâi pe tine şi apoi şi pe puşti. Ai priceput?

— Am priceput, spuse Teri, pe un ton calm. Fac tot ce spui, dar numai să nu-i faci rău lui Daniel.

— Să nu mă determini tu să-i fac rău lui Daniel. Dacă voi fi nevoită să-i zbor creierii în maşina asta, atunci va fi doar din vina ta.

Daniel începu să plângă, iar Teresa închise ochii o clipă. Doamne, cum de se întâmpla aşa ceva? Cum de se transformase Carmen - prietena ei - într-un asemenea monstru?

Dar caracterul femeii acesteia nu se schimbase pe neaşteptate, chiar în seara asta. Ani de zile, ceva întunecat, urât şi periculos se ascunsese în spatele acelui chip drăgălaş, al acelor ochi frumoşi, al atitudinii ei protectoare şi drăgăstoase. Teri se mira acum că nu observase toate astea. Dar mama ei cum de nu băgase de seamă? Dar Gabe?

Daniel scânci de două ori, dar Carmen îi ceru să tacă, cu o intensitate a vocii care pe Teri o îngrozi de-a dreptul. Dacă Daniel nu avea de gând să tacă, atunci femeia asta o să-şi piardă controlul şi o să-l ucidă, îşi zise Teri. Trebuia să-i distragă cumva atenţia lui Carmen.

— Bănuiesc că va fi ultima mea noapte pe acest pământ, rosti Teresa aproape nepăsător, aşa că nu cred că o să te superi dacă îmi răspunzi la câteva întrebări. Mi se pare o dovadă de fair-play.

Carmen râse în hohote.

— *Fair-play!* Ce nostim! în regulă, dacă îmi promiţi că vei fi atentă cum conduci. N-ai uitat cum se ajunge la Zona TNT, nu?

— Nicio şansă. Teresa ajunsese deja la capătul drumului. Cu toate că nu era necesar, semnalizăşi coti spre autostradă. Mai întâi, aş vrea să ştiu cum ai reuşit să intri în casa familiei noastre acum opt ani, din moment ce tata schimbase yalele imediat după divorţ.

— Dar a fost obligat să-i dea o cheie menajerei, fiindcă ea ajungea în fiecare dimineaţă foarte devreme. Câteva săptămâni la rând am venit să te văd - mai ales când Wendy nu era acasă. Iar Emma îşi lăsa de fiecare dată geanta la spălătorie. într-o dimineaţă, am scos, pur şi simplu, cheia de pe brelocul Emmei, am făcut o copie şi am trecut iar pe la voi în după-amiaza aceleiaşi zile. îmi pregătisem chiar şi o scuză pentru că vă vizitam a doua oară în decursul unei zile, dar nu am avut nevoie de ea. în timpul zilei, uşa din spate rămânea de obicei descuiată, aşa că am intrat fără să mă simtă nimeni şi am pus la loc cheia pe brelocul Emmei. Nimeni nu a avut de suferit.

— Numai că poliţia a bănuit-o pe Emma, fiindcă că avea una dintre cheile casei - o cheie pe care fie ea, fie Mac o puteau folosi.

— Ei, da, cu cât sunt mai mulţi, cu atât e mai bine. Niciunul nu a păţit nimic.

— Asta nu fiindcă ţi-ar fi păsat ţie câtuşi de puţin.

— Da, nu mi-a păsat. Cum spunea şi tatăl tău, ei erau doar nişte angajaţi şi nimănui nu-i pasă de soarta unor angajaţi.

Teresa se uită la vitezometru. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să fie oprită de poliţie. Carmen şi-ar fi ucis numaidecât ostaticii, iar poliţistul nu ar fi avut timp să ajungă nici până în dreptul portierei.

— Ştiu că, cu ocazia zilei mele de naştere, ai căutat o scuză ca să ajungem la Club Rendezvous, după care te-ai strecurat până afară şi mi-ai lăsat biletul acela în maşină. Nu a fost un gest spontan. Ai adus cu tine şi un articol dintr-un ziar, ceea ce înseamnă că plănuiseşi deja să-mi laşi acel bilet. Probabil că acesta a fost şi principalul motiv pentru care ai insistat să mergem în club. Presimt că tot tu ai expediat şi faxul pe care l-am primit a doua zi de dimineaţă. De ce ai simţit nevoia să mă chinui după opt ani de zile?

— Dacă ai fost suficient de isteaţă ca să realizezi că te-am dus la clubul lui Mac ca să-ţi pot lăsa în maşină biletul şi articolul acela, cred că vei avea suficientă inteligenţă pentru a-ţi da seama ce motiv am avut. Dar poate că n-am dreptate. Gândeşte-te la Celeste. Celeste, care după ce a tăcut frumuşel vreme de opt ani de zile, a început să bolborosească, revenind în centrul atenţiei chiar acolo, în restaurantul Bennigan, după ce am trecut pe lângă masa lor. Mi-a fost teamă că m-a recunoscut *pe loc*. Şi mi-am zis că chiar dacă nu m-a recunoscut sută la sută, atunci probabil că avea măcar o oarecare bănuială că eu sunt persoana care i-a ucis mama. M-a privit în ochi înainte să o înjunghii. Am încercat mult timp să scap de ea, dar Jason şi Fay au protejat-o cu atâta străşnicie, încât nu am avut ocazia. După câţiva ani, m-am gândit că nici nu mai era nevoie. Dar ea şi-a recăpătat deodată graiul. Mulţi o credeau nebună, aşa că nu am considerat-o un martor credibil, dar în cazul în care s-ar fi găsit *cineva* care să creadă, măcar parţial, în vorbele ei, eu trebuia să arunc din nou suspiciunea asupra ta, aşa cum plănuisem la început. Primul pas era să te determin să reacţionezi precipitat, înspăimântată, imediat ce Celeste a început să vorbească din nou. Trebuia să reacţionezi ca şi cum gestul ei te-ar fi tulburat, fiindcă te punea în pericol. La urma urmei, nu *toată* lumea credea că Roscoe Lee Byrnes îi ucisese pe Hugh şi pe Wendy.

Carmen se pomeni râzând din nou.

— Şi ce să vezi, chiar a doua zi, nemernicul ăla îşi modifică declaraţia! Ei, ăsta da noroc! în clipa aceea am realizat

că nimic pe lumea asta nu se compară cu dreptatea. Am ştiut mereu lucrul acesta, dar aveam nevoie de o *dovadă.* Şi iată dovada de care aveam nevoie. Dacă exista într-adevăr dreptate pe lumea asta, atunci Roscoe avea să moară în seara când era sortit, iar tu aveai să fii acuzată definitiv de uciderea lui Hugh şi Wendy. Dar dreptatea *nu există.* îţi dai seama, Teri? Dreptatea... chiar... nu... există!

— Se pare că ai dreptate. Teresa păstră acelaşi ton neutru. Ştia că ar fi fost o greşeală fatală să se arate mulţumită în faţa lui Carmen. Şi cum rămâne cu noaptea aceea în care cineva, îmbrăcat într-un impermeabil negru, lung şi cu glugă, a lăsat veioza, pe „Fulg de nea", chiar pe terasă? Oare puteai fi chiar tu acel cineva, Carmen - din moment ce vorbeam chiar în secunda aceea la telefon?

Teresa reuşi să privească suficient timp în oglinda retrovizoare astfel încât să o vadă pe Carmen zâmbind.

— Aveam o cheie de la casa familiei Farr. Am intrat acolo de nenumărate ori. Veioza am luat-o de acolo cu mulţi ani în urmă. Habar nu am de ce - poate pentru că era cumpărată de la „Trinkets and Treasures", pe care mumia de Hugh mi l-a oferit cu atâta generozitate, ca un fel de cadou de despărţire. Acum câteva luni, am prins un băieţel, un vagabond, care fura din magazin. Era îngrozit. Mă implora. Era la a treia tentativă de furt. Până la urmă, i-am spus că nu-l voi da pe mâna poliţiei dacă-mi va face şi el un serviciu, când voi avea nevoie. M-am asigurat că mă ia în serios - că ştie că «-are altă soluţie. Ei, în cele din urmă, i-am cerut favoarea aceea. I-am dat impermeabilul acesta şi veioza de veghe, spunându-i momentul exact în care trebuia s-o lase pe terasa ta, asigurându-se că-l vei zări - gluga, machiajul special, peruca şi tot restul - ca sperietura să fie şi mai mare. în plus, ştiam că nu va îndrăzni să spună nimănui - pentru că oamenii aceia s- ar duce la poliţie şi, dacă ar face-o, eu păstrez caseta video în care se dovedeşte că şterpelea din magazin. Dacă pic eu, pică şi el. A fost un plan foarte bun, zise Carmen, satisfăcută. Te-am sunat chiar în momentul în care el estima că va ajunge la tine acasă. Chiar

dacă bănuiai că aş avea un cât de mic amestec în hărţuirea la care erai supusă, nu aveai cum să suspectezi că eu eram cea care lăsase veioza în faţa uşii tale - pentru că nu puteam fi în două locuri în acelaşi timp. Deci, planul a funcţionat perfect.

— în plus, nu mi-a trecut prin cap că, fiind atât de nebună pe cât pari, ai fi în stare să trimiţi poliţia pe capul meu, în loc să stai la telefon şi să ţipi cât te ţinea gura, zise Teresa. Mare tâmpită am fost.

— Da, răspunse Carmen, amuzându-se. O idioată!

— Tu ai fost, deci, cea care a luat şi caseta video cu înregistrarea aniversării mele de la şaisprezece ani, de la tata de acasă, ai scos yala de la uşă, după care ai dat play casetei cu câteva minute înainte ca eu şi Mac să ne întoarcem acasă.

— Chiar tu îmi spuseseşi că veţi lua cina împreună. Sierra nu a reacţionat foarte agresiv când am intrat la tine în casă - ea mă cunoaşte. Am aşteptat până am zărit farurile atunci când maşina lui Mac a cotit-o spre casa ta, după care am introdus caseta în aparatul video, am apăsat pe play şi am tulit-o pe uşa din spate.

— Foarte inteligent. Ba ai lăsat şi eşarfa mamei în casa tatălui meu, nu? Da, vecina lui e o paranoică, dar în mod sigur a văzut lumina aprinsă la etaj.

— Ştiam exact care va fi ziua în care veţi vinde casa. Agentul imobiliar a venit la mine la magazin să-mi dea vestea. Am riscat, presupunând că tu n-ai să ratezi ocazia şi ai să te duci pentru ultima dată în casa aceea, să cauţi prin vechiturile rămase de la Marielle. încă mai păstram copia cheii pe care o avea Emma. în acea seară am lăsat eşarfa unde ai găsit-o. M-am întors şi în seara următoare, ca să mă asigur că eşarfa purta acel parfum distinctiv şi tulburător de proaspăt.

— Ooo, chiar aşa am procedat. Cred că o să fii al naibii de fericită să afli că în secunda aia m-am speriat de moarte. Teresa se opri. Eu am văzut-o însă pe mama purtând-o chiar cu o zi înainte de a dispărea. Ea nu a lăsat-o acasă, ca tu să o poţi lua în una din vizitele tale secrete acolo. Când ai luat eşarfa de la mama, Carmen?

Privirile li se întâlniră în oglinda retrovizoare.

1.

în ziua în care a venit să te vadă, Teri. în ultima zi a vieţii ei. Carmen îi oferi lui Teri acelaşi zâmbet straniu şi insolent. Ei, iată-ne ajunşi în sfârşit în zona TNT. Ia să vedem ce v-am pregătit ţie şi lui Daniel.în timp ce Celeste scria, Mac se uită peste umărul ei, zornăind monedele în buzunar şi ţipând:

— *Ce* a făcut Carmen? *Unde* i-a dus? astfel că Celeste, dacă ar fi putut, ar fi ţipat şi ea. Când termină, îi întinse bucata de hârtie, iar el o smulse din mâna ei tremurândă, o reciti, după care izbucni: O, Doamne, Dumnezeule! După care se repezi la telefon.

Neliniştea lui fu transmisă Sierrei, care începu din nou să latre zgomotos. Celeste ştia că Mac încerca să sune la poliţie, aşa că o făcu pe căţea să o urmeze în bucătărie, luă o prăjitură cu căpşuni de pe un platou, rupând-o în bucăţele şi aruncând-o în vasul pentru mâncare al Sierrei, care se opri din lătrat şi începu să înfulece ca şi cum nu ar mai fi mâncat nimic de o săptămână. Când termină, se întoarseră amândouă în living, în momentul în care Mac tocmai aşeza receptorul în furcă.

— Poliţia a plecat deja spre zona TNT, dar odată ajunşi acolo nu vor şti în ce direcţie s-o ia. Locul acela se întinde pe sute de acri. Ai vreo idee unde i-ar putea duce Carmen pe Teri şi pe Daniel? Mac vorbea şi acum foarte tare, aşa că ea îşi acoperi urechile cu palmele, clătinând din cap şi făcând o grimasă. N-ai nicio idee? zbieră Mac.

Celeste renunţă la a-l face să priceapă că nu are probleme auditive. Clătină cu tristeţe din cap. Mac mormăi un „La dracu'" după care izbucni iar:

— Celeste, am o veste bună pentru tine. Poliţiştii tocmai m-au anunţat că tatăl tău trăieşte! Ochii albaştri ai lui Celeste se măriră pe neaşteptate. Da, e adevărat, tatăl tău a fost înjunghiat, dar rana nu i-a fost fatală. Un vecin a sunat la 911, şi ambulanţa a venit imediat. Tatăl tău se află acum în sala de operaţie, dar ei cred că va fi salvat. Celeste zâmbi. Mac

2.

continuă pe un ton mai blând: Din păcate, bunica ta nu a supravieţuit. îmi pare extrem de rău.

— Celeste lăsă capul în piept. Mac se aplecă, cuprinzându-i obrajii în palme, după care o înălţă uşor, sărutând-o pe frunte.Toată lumea te-a căutat, scumpo! Le-am spus unde te afli şi un echipaj de poliţie vine chiar acum aici să te preia. Celeste clătină din cap, arătând spre Sierra. Da, o vor lua şi pe ea Du-te repede şi caută o lesă. Cred că Teri le păstrează agăţate într-un cui, la bucătărie.

în clipa în care Celeste se întoarse din bucătărie, Sierra având lesa pusă strâns în jurul gâtului, Mac se uită pe fereastră:

— Maşina de poliţie tocmai urcă dealul. Totul va fi bine, puştoaico!

Peste doar cinci minute, un poliţist le escorta cu blândeţe pe Celeste şi
pe Sierra cea exuberantă spre maşina de poliţie. Mac băgă capul în maşină înainte ca poliţistul să închidă portiera.

— îmi pare rău că te las singură. Celeste, dar vreau să-i ajut pe cei de la poliţie s-o găsească pe Teri. Ai fost incredibil de curajoasă. Sunt foarte mândru de tine. Şi aş vrea să nu uiţi niciodată un lucru, Celeste. Teri te iubeşte mult de tot şi are o încredere oarbă în tine. Orice s-ar întâmpla, ea ar vrea să ştii că ţine foarte tare la tine.

în momentul în care Mac închise portiera, Celeste surâse tremurat, cu obrajii scăldaţi de lacrimi. Pe bunica ei nu reuşiseră să o salveze, dar tatăl ei era viu şi poate că şi Teri va avea şansa să scape cu viaţă după noaptea oribilă de care avea parte.

4.

Pe la 2:30 dimineaţa, autostrada era aproape goală. Mac ştia bine că poliţia i-o luase cu mult înainte, cu toate că nu zări nicio maşină de poliţie, îşi aminti că părinţii lui Marielle avuseseră o clădire în apropierea Rezervaţiei McClintic, aceasta revenindu-i apoi ei. Poate că nebuna de Carmen îi dusese acolo

3.

pe Teri şi pe Daniel. Cel puţin aşa spera Mac, fiindcă aşa ar fi fost mai uşor de găsit, neştiind unde anume să mai caute.

în timp ce conducea. Mac încercă să accepte ideea că, dintre toţi oamenii planetei, Carmen fusese cea care îi omorâse pe Hugh şi pe Wendy Farr, care o înjunghiase pe Celeste, care se prefăcuse ani de zile că era prietena cea mai bună a Teresei, că ea era femeia care o ucisese pe Fay Warner şi care-l rănise pe Jason şi care acum îi luase ostatici pe Teri şi pe Daniel. Mac o cunoştea de pe vremea când tundea peluza familiei Farr, ea fiind o bună prietenă a lui Marielle. Ei doi stătuseră de vorbă de câteva ori, dar de fiecare dată ea se purtase deosebit de amabil cu el. Fusese atât de bună cu Teri, lăsând impresia unui om cât se poate de *normal,* încât parcă nu-i venea să creadă sută la sută în ceea ce scrisese Celeste! O, da, era convins că cineva îi răpise pe Teri şi pe Daniel, dar poate că Celeste se înşelase asupra *persoanei* care-i răpise. Ea fusese ani de zile un copil traumatizat. Iar acum avusese iar parte de evenimente neplăcute. Poate că acuzaţia ei se baza pe nişte întâmplări mai vechi, confuze, amestecate, pe nişte percepţii greşite. Sigur se înşelase.

Numai că, dintr-un motiv anume, pe care nu-l putea defini cu claritate, Mac nu credea că Celeste se înşelase. Atrăgătoarea, conştiincioasa, încântătoarea şi haioasa Carmen Norris era în realitate o criminală care ucidea cu sânge rece.

La patru kilometri distanţă de Point Pleasant, spre nord, întoarse în dreptul curbei largi în formă de Y, luând-o spre rezervaţie. Farurile străpunseră noaptea neobişnuit de întunecoasă, luminând un drum pavat la capătul căruia se aflau culturi de soia şi de porumb foarte bine întreţinute. Chiar în imediata apropiere a acelor terenuri cultivate se zărea o latură din clădirea pe care o deţinea Marielle şi farurile din faţă aprinse ale unei maşini de poliţie. Parcă în locul special amenajat, ieşi repede din Lexus şi, fără a opri motorul, o luă la fugă spre cel mai apropiat poliţist.

4.

— Aţi găsit pe cineva aici? întrebă el, nervos.

— Clădirea e încuiată, domnule MacKenzie. Am cercetat peste tot şi nicăieri în jur nu există indicii că cineva ar fi trecut de curând pe aici, nici măcar urme proaspete de cauciucuri. Cred că înăuntru nu e nimeni, din nefericire.

— Nici nu mă mir, zise Mac, plin de speranţă. Locul acesta e mult prea deschis - prea aproape de şosea, prea vizibil pentru cei care ar trece prin apropiere. Carmen ar duce-o pe... Mac tăcu brusc, incapabil să spună „pe Teri". Pe ea şi pe băiat într-un loc mai izolat.

— Aveţi idee care ar putea fi locul acela? La urma urmei, locul acesta se întinde pe mai bine de două sute de acri.

Peste două sute de acri. Mac ştia că proprietatea aceea era imensă, dar auzind pe cineva rostind cifra exactă, simţi un mare gol în inimă. Cum s-o găsească pe Teri într-un loc atât de mare, mai ales când timpul juca un rol aşa de important?

Mac închise ochii, încercând să-şi amintească toate amănuntele legate de această zonă. îşi aminti că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial se construiseră două centrale care să producă energie suplimentară prin manipularea materialelor explozibile. Una dintre ele - situată chiar vizavi de clădirea pe care o avusese Marielle - fusese distrusă. El ştia că sub acel complex se găseau nenumărate tuneluri, îşi aminti că, după încheierea războiului, o parte din complex fusese vândut unor întreprinderi cu profil chimic, pentru ca acestea să-şi poată depozita acolo materialele.

Depozitare. Cuvântul răsună în mintea lui Mac. în Zona TNT nu se depozitau doar chimicale. în timpul războiului, fabricile depozitau în aşa- zisele igluuri materiale din oţel şi explozibile în stare de funcţionare care erau acoperite cu iarbă şi cu pământ noroios ca să devină invizibile în acţiunile de recunoaştere ale inamicului. Marielle se arătase intrigată de istoria acelui loc. De multe ori, mama lui îi povestea cum Marielle încercase s-o convingă pe Emma să viziteze împreună

5.

spaţiul acela, atunci când făcea cercetări pentru viitoarea ei carte, dar Emma era de-a dreptul îngrozită de acel loc.

— Nici de dragul banilor nu m-aţi face să vin, îi declarase Emma de fiecare dată. Cred că singurele care o vor însoţi pe Marielle vor fi Teri şi Carmen. Dar în special Carmen. Ei îi place locul acela aproape la fel de mult ca şi lui Marielle.

Deci Teresa şi Carmen erau singurele persoane care o însoţiseră pe Marielle în perimetrul trinitrotoluenului. *El* şi Teri merseseră acolo într-o zi, pentru că se gândiseră că asta o să-i facă plăcere mamei ei. Se duseseră la un anumit iglu - unul pe care Marielle îl adora fiindcă nu fusese complet închis. Ea spusese că obişnuia să vină acolo împreună cu Carmen, că ea îi făcuse o fotografie lângă acel iglu, dar că-şi dorea mai multe. Aşa că ei se aventuraseră să exploreze zona şi să facă fotografii. O mulţime de fotografii, pentru că Marielle fusese de-a dreptul fascinată de structura acestuia, ba chiar de interior, acolo unde pereţii erau inscripţionaţi cu graffiti, nume de femei aşa-zis „uşoare", care-şi lăsaseră acolo numărul de telefon, cerându-le unor figuri nepopulare ale oraşului să „se ducă la dracu'", alături de câteva pentagrame în poziţie inversă. în secunda de faţă, Mac se încruntă, simţindu-se cuprins de disperare. Dacă şi-ar fi amintit cel puţin poziţia acelui iglu...

5.

Teresa nu înaintase foarte mult în perimetrul TNT în secunda în care
Carmen îi ceru să o ia la stânga. înaintară câţiva metri, după care automobilul ajunse în dreptul unei bare de metal care bloca drumul. Carmen îi spuse să oprească motorul şi să coboare.

— Şi să nu uiţi că Daniel e în mâna mea, lângă mine şi, că nu-mi scapă, adăugă ea.

în timp ce Carmen cobora încet de pe bancheta din spate, Terase rămase în întuneric, ascultând orăcăitul broaştelor de prin bălţile din apropiere şi ţipătul ocazional al unei bufniţe. Ei nu-i plăcuse niciodată acest loc, dar nu din cauza lui Mothman,

6.

o creatură despre care crezuse mereu că era invenţia unor minţi slabe, ci pentru că zona aceea fusese un sălaş al uneltelor morţii - o moarte care survenea din cauza materialelor explozive. Unele dintre ele mai erau şi astăzi acolo, ascunse, aşteptând. Gândul acesta îi dădea fiori.

— Tremuri, îi zise Carmen, oprindu-se în spatele ei. Nu e prea frig afară. Ţi-e teamă?

— Da. Cui nu i-ar fi?

— Bravooo! Fără false lăudăroşenii. Nu-mi place să văd oameni care încearcă să pară curajoşi în faţa morţii. Cu excepţia celor care se arată nepăsători în faţa ei.

— Lui Gus îi păsa dacă moare sau nu, zise Teresa, cu o voce împietrită. S-a dovedit curajos?

— Gus a făcut greşeala de a intra în hambar chiar în clipa în care eu îi dădeam drumul lui Eclipse. Carmen râse iar. A crezut că sunt Marielle. Era aşa bucuros! Ştiai că mama ta şi ei au avut un fel de relaţie? Nu au ajuns prea departe. Nu am reuşit niciodată să înţeleg - mama ta îl avea pe Hugh Farr, dar îl prefera pe Gus Gibbs! Oricum, când a reuşit să vadă mai bine cine sunt, îi sunase deja ceasul. Furca era şi ea acolo, mă aştepta, iar eu l- am scutit pe Gus de orice suferinţă!

— După care i-ai dat drumul lui Eclipse, ai fugit din grajd şi ai nimerit chiar în faţa maşinii mele.

— Nu plănuisem să-ţi ies în întâmpinare, dar să fi văzut ce faţă facuseşi! După aceea ai ieşit din maşină în ploaie şi ai început să strigi: „Mami!" O, Doamne, un moment de nepreţuit!

— Mă bucur că spui asta. Teresa vru să se întoarcă în direcţia opusă, dar Carmen ţipă scurt: „Nu"! Teri o ascultă, rămânând locului în terenul acela mocirlos, lăsându-se învăluită de sunetele nopţii, specifice acestei zone pustii, ştiind că foarte curând nu va mai auzi nimic din toate acestea. Pot să te întreb ceva? se aventură ea.

— Cred că da.

7.

Carmen părea brusc epuizată. Avusese o seară grea, gândi Teresa, cu un umor hâtru.

— Ce s-a întâmplat cu mama mea?

— Ah, draga mea, credeam că ţi-ai dat seama deja. După scandalul acela monstruos de la voi de acasă, când Hugh a surprins-o acolo, iar ea a încercat să scape, ea a venit într-un suflet la mine. *La mine!* A început să plângă şi să se vaite, cu aerul acela neajutorat şi lipsit de speranţă pe care eu îl uram atât de tare. Am repezit-o. Pur şi simplu nu am mai suportat, mai ales după ce aflasem că Wendy era însărcinată. Am dat un adevărat spectacol. O vreme am compătimit-o, după aceea i-am spus că o duc acasă la mătuşa Beulah. Am adus-o chiar aici, în igluul din faţa noastră. Era seară. Nu trebuia să-mi fac griji că ne-ar putea vedea cineva. Chiar dacă era obosită, nu a putut rezista să nu facă o vizită bătrânului iglu, pe care-l iubea atât de mult. în vreme ce ea se plimba în jurul lui, murmurând ceva pentru sine, eu am înjunghiat-o. De fapt, de mai multe ori la rând. Şi *ce* bine m-am simţit când ea a început să-şi plângă de milă. O, Doamne, *ce* bine, *ce* bine a fost!

Teresa simţi un ghem în stomac. O clipă, terenul acela imens se învârti, iar ea se gândi că o să verse. După aceea inspiră adânc.

— Ce-ai tăcut cu cadavrul mamei?

— L-am îngropat chiar aici.

— Unde?

— N-are importanţă. Crede-mă pe cuvânt că n-aveai cum să-l găseşti, chiar dacă te-ai fi apucat să-l cauţi. Oricum, cred că a putrezit deja. Cu toate astea, vei ajunge alături de ea. De aceea am vrut să te ucid aici, Teri. Eşti la fel ca ea - ai totul, chiar şi iubire. Tu ai avut tot ce *ar fi trebuit* să am eu, exact ca mama ta. Dar ei nu i-am permis să aibă totul şi am să fac acelaşi lucru şi cu tine. Te-am urât la fel de mult cum am urât-o pe ea tot timpul. Şi să nu-mi spui că nu voi fi în stare să-mi revin. Mă pregătesc de ani buni pentru acest moment. Am economii puse deoparte şi o carte de identitate falsă. O să plec din orăşelul

acesta înfricoşător după ce-o să vă ucid pe tine şi pe micuţul lui Sharon şi o să mă fac nevăzută.

Teresa aproape că se repezi asupra femeii, având chef să-i scoată ochii, s- o trântească la pământ şi să-i izbească capul de o piatră, simţind nevoia să comită *un act* de violenţă, pentru a-şi răzbuna mama. Dacă Teresa ar fi fost singură, ar fi comis acest gest, ştiind că nu mai avea nimic de pierdut. Dar Carmen îl avea cu ea pe Daniel, care plângea încet, întruna şi fără speranţă. Bietul Daniel, era la un pas de moarte fiindcă venise să petreacă o noapte în casa mătuşii Teri. Teresa închise ochii, simţind că nu suportă toate astea. Aproape că şi-ar fi dorit ca, în secunda aceea, Carmen să ridice pistolul şi să-i tragă un glonţ în cap.

Aproape. *Nu* putea să-l lase singur pe Daniel.

Teresa deschise ochii, rostind cu un glas şocant de calm:

— Acum ce ai vrea să facem, Carmen?

— Să o iei drept înainte, spre iglu. Puteţi s-o luaţi pe lângă bara aceea care blochează aleea. Eu am facut-o de o sută de ori. Şi mama ta la fel.

La fel ca mama, îşi zise Teresa, păşind uşor pe iarba udă de la marginea drumului, auzind cum Carmen şi Daniel vin încet în urma ei. Mama ei şi Carmen merseseră împreună spre iglu. Teresa îşi aminti fotografia făcută de Carmen, în care Marielle râdea, stând lângă iglu. Nu-i trecuse prin cap că aici va fi locul în care va muri.

Teresa ajunse la intrarea în iglu. Nu întrebă ce anume trebuia să facă. Apucă bara cu care fusese închisă uşa, după care trase de ea. Mai întâi scârţâi şi se mişcă încet, după care uşa se deschise.

Aerul umed şi mucegăit o izbi în faţă, învăluind-o. întunericul total dinăuntru părea s-o îmbrăţişeze, s-o atragă seducător, făcând-o să dea totul uitării. Ar fi fost aşa simplu să păşească înăuntru şi să se lase înghiţită de întuneric, în timp ce Carmen apăsa pe trăgaci. Teresa păşi înăuntru, simţindu-se ca un înecat, atrasă în vârtejul uitării de tot şi toate.

9.

Imediat după aceea se aprinse un bec. Carmen adusese cu ea o lanternă. Desigur. Ea plănuise totul, gândi Teri. Nu avea cum să uite de lanternă, mai ales că nu era prima ei tentativă - derulase acelaşi scenariu acum opt ani, când victima ei fusese Marielle Farr.

Marielle, îşi zise Teri. Nu fusese vorba de Marielle *şi* de încă un ostatic, pe care Carmen îl ţinea strâns lipit de ea, în vreme ce îndrepta în direcţia ei o lanternă, nu o armă. Nu putea să le ţină pe amândouă în acelaşi timp. Nu putea să-l ţină şi pe Daniel, şi lanterna şi arma. Chiar şi pentru o secundă, Carmen se găsi într-o poziţie vulnerabilă.

Hotărâtă, Teresa băgă mână în buzunar, apucă strâns spray-ul paralizant sub formă de ruj, după care se aruncă asupra lui Carmen. în timp ce se repezea spre femeie, Teri împinse în afară capătul spray-ului. Trupurile se izbiră unul de altul, iar Teri pulverizã lichidul în ochii albaştri ai lui Carmen. O dată. De două ori. De trei ori.

Femeia scoase un ţipăt scurt şi puternic, după care ea şi Teri se prăbuşiră la pământ. Daniel se retrase câţiva paşi, scoţând un ţipăt înfricoşător, dar Teri abia dacă-l auzi.

— Fugi! îi strigă ea. Pleacă, fugi! Nu era sigură că el o va asculta. Ea încerca cu prea mare disperare să găsească arma. Carmen se zbătu şi înjură, în vreme ce palmele Teresei o pipăiau, căutând, strecurându-se pe unde puteau, dar pe femeie o dureau cumplit de tare ochii, lăcrima şi era obligată să-şi ducă mereu palmele la ochi, astfel că nu reuşi s-o imobilizeze pe Teresa. După un moment care îi păru o veşnicie, Teresa apucă ceva metalic, dar realiză că era vorba de lanternă. O aruncă, căutând disperată arma. Arma, fir-ar ea să fie. Unde era arma aia?

Brusc, spaţiul din jur fu învăluit într-o lumină strălucitoare. Aproape neatentă la zgomotul survenit pe

10.

neaşteptate din cauza luptei, Teri înălţă capul. Maşini. Faruri. Nişte lumini roşii care străpungeau întunericul blând al sălbăticiei netulburate. Visa. Teri era convinsă că visa. Carmen scoase un strigăt animalic, dovadă a frustrării ce o cuprinsese, după care Teri îşi simţi tâmpla străpunsă de o durere atroce. M-a împuşcat, îşi zise Teri buimacă, în timp ce lumea părea un loc din ce în ce mai înceţoşat. Carmen a reuşit, în cele din urmă, să mă răpună, la fel ca pe mama

.Teri stătea în lumina puternică a soarelui, chiar lângă grajd. Inspiră adânc aerul proaspăt şi cald, urmărind cum Sierra alerga veselă după un fluture. Oare trecuse doar o săptămână de când Carmen adusese mâncarea la ea acasă, pentru petrecerea dedicată logodnei ei? Oare trecuse doar o săptămână de la noaptea în care ea şi Daniel fuseseră gata să moară de mâna lui Carmen?

Două zile după ce Carmen apăsase furioasă pe trăgaciul armei lipite de tâmpla lui Teri, folosindu-se de arma proprie - revolverul de calibru 22, pe care îl găsise în sfârşit -, mintea Teresei fusese înceţoşată, iar amintirile amestecate. îşi dăduse seama că Mac era îngrijorat - că Kent fusese la fel -, dar nu

11.

reuşea să se concentreze. în cea de a treia zi se trezi cu mintea limpede şi ageră, evenimentele din seara aceea de groază fiind atât de clare şi de percutante că aproape o dureau. Voia să uite tot, dar era conştientă că nu va reuşi niciodată să şteargă din memorie noaptea aceea de coşmar.

Ba, mai rău, că nu va reuşi în veci s-o *uite* pe Carmen Norris - şi pentru ca totul să fie şi mai groaznic, în momentul în care o lovea pe Teri cu arma în cap cu toată puterea de care era în stare, iar Teresa alunecase de pe trupul ei. Pe jumătate inconştientă, unul dintre poliţişti o împuşcase pe Carmen, înainte de a-şi pierde definitiv cunoştinţa, Teri simţise cum ceva fierbinte şi umed îi stropeşte faţa. Mac îi spusese lui Teri că poliţistul o împuşcase pe Carmen în cap, gestul fiindu-i fatal. Totuşi, probabil că ea, Carmen, nu suferise mult, îi spusese Mac de nenumărate ori. Mai mult ca sigur murise pe loc.

în clipa de faţă, Teri văzu cum Lexus-ul lui Mac tocmai urca dealul. El opri maşina lângă grajd. Celeste ieşi din automobil şi alergă spre Teri, cu părul blond fluturându-i în vânt şi cu un zâmbet cât toată faţa. O îmbrăţişă încântată pe Teri, se aplecă să o mângâie pe Sierra cea plină de entuziasm, după care o îmbrăţişă iar pe Teresa.

O, Teri, toată lumea mi-a spus că eşti bine, dar trebuia să mă conving cu ochii mei. Arăţi minunat! Ei, da, ai o vânătaie mică, dar eşti şi acum cea mai frumoasă femeie din lume

— !Sunt de acord, zise Mac, venind cu paşi mari spre Teri. Părul lui bogat strălucea în bătaia soarelui, iar privirea lui o învăluia pe a ei, plină de afecţiune, protectoare şi mustind de dragoste. Teresa se dezlipi de Celeste, mergând spre Mac,

topindu-se în braţele lui puternice. O, Teri, ce tare mă strângi! Pufni în râs. Nu fug nicăieri, să ştii.

— Cred că nu reuşesc să uit seara zilei de 4 Iulie când ai plecat împreună cu mama ta, fără să te mai întorci.

Mac părea ruşinat, cu toate că se apără:

— Mi-am cerut scuze. 7 *i-am explicat* ce s-a întâmplat.

— Că imediat ce te-ai întors la apartamentul mamei tale şi ai văzut că nu era acasă, te-ai dus la camera de gardă a spitalului. Mi-ai spus că ea se dusese acolo fiindcă avea impresia că suferise un atac de cord, dar nu voia ca tu să afli. Slavă Cerului că s-a dovedit o alarmă falsă. Că atunci când ai coborât din maşină, telefonul mobil a căzut din buzunar şi probabil că s-a lovit şi a alunecat sub maşina de alături. Mi-ai spus că ai tot încercat să mă suni de la telefoanele publice din spital, dar fie erau stricate, defecte, prea încărcate, fie găseai ocupat în momentul în care mă sunai, fiindcă *eu vorbeam* la telefon.

— Nu-ţi mai aminteşti de femeia aia antipatică ce nu m-a lăsat să folosesc niciunul dintre telefoanele lor *oficiale*, spunând că doar personalul spitalului le putea utiliza?

— Da, ai încercat. E o poveste tare stranie - atât de specială, încât eu voi avea încredere în ea, iar pe tine te voi ierta. Deşi dacă ai fi fost aici...

— Tu nu ai mai fi fost la un pas de... ei, nici măcar nu vreau să rostesc acele cuvinte. După aceea se uită la Celeste. Chiar dacă eu te-am dezamăgit, Teri, tu ai avut, totuşi, un înger păzitor.

Teri îi zâmbi fetiţei.

— Celeste, tu mi-ai salvat viaţa. Mie *şi* lui Daniel.

— Ei, nici chiar aşa, zise Celeste, roşind. Nici măcar nu puteam vorbi. Am crezut că nu voi mai *putea vorbi* ani de zile, ca data trecută. Dar când am aflat că tati era viu... ei bine, brusc mi-am recăpătat glasul. O parte din bucurie dispăru din privirea ei. Dar mi-a părut atât de rău de buni. Dacă nu eram eu, trăia şi astăzi.

13.

— A murit apărându-te, Celeste, spuse Teri. Nu o cunoşteam foarte bine pe bunica ta, dar ştiam cât de mult însemnai pentru ea şi, dacă ar fi fost să moară acum, şi nu peste douăzeci de ani, atunci ar fi preferat să moară apărând-o pe fetiţa pe care o iubea mai mult ca orice pe lume. Celeste avea ochii plini de lacrimi, aşa că Teri adăugă repede: I-am cerut lui Mac să te aducă aici dintr-un motiv special. Hai să mergem în grajd. Am o surpriză pentru tine.

— O să mă laşi să o încalec pe Eclipse? întrebă Celeste.

— Aşteaptă şi vei vedea, răspunse enigmatic Teresa.

Hambarul era puternic luminat în interior, datorită soarelui care era sus de tot pe bolta cerului. Cu toate acestea, Teresa aprinse şi două becuri, astfel că fiecare cal în parte beneficia de lumina potrivită. Celeste se plimbă de la o boxă la alta, salutându-l pe Bonaparte, pe Conquistador, pe Fantasia, pe Sir Lancelot. Dar înainte de a ajunge în dreptul boxei lui Eclipse, ea rămase locului, oftând a uimire. O iapă bej din rasa Morgan, cu gât graţios şi un cap mic şi elegant, cu o privire înduioşătoare şi nişte ochi negri minunaţi, necheză uşor, după care îşi afundă boticul în palma lui Celeste întinsă în direcţia ei.

— Să-ţi fac cunoştinţă cu „Fulg de nea", spuse Teri. E calul tău.

Buzele lui Celeste se întredeschiseră uşor. Se uită în ochii lui Teri. Apoi
întrebă cu un glas abia perceptibil:

— Ea mea? A mea de-adevăratelea?

— Da, scumpo, zise Teresa. Ştiu că nu e albă, aşa cum era „Fulg de nea", veioza ta căluţ, dar e un bej foarte deschis, cu doar câteva pete ceva mai închise la culoare. Sper că nu eşti dezamăgită.

— Deza... Dezamăgită? Celeste plecă în fugă de lângă iapă, aruncându- se iar în braţele Teresei şi strigând: Uauuu, Teri, îţi mulţumesc! Mulţumesc, mulţumesc...

— Bine! Teresa pufni în râs. Să înţeleg că îţi place?

14.

— Nici nu-mi imaginam că voi avea vreodată un asemenea cal! Nu-mi vine să cred! Nici tatei nu-i va veni să creadă! O să ţi-o plătească...

— Nu, nu-mi va plăti nimic, zise Teresa hotărât. „Fulg de nea" e cadoul *meu* pentru tine. Se uită la ochii strălucitori ai fetei. Acum du-te şi ai grijă de iapa ta. Deja îi e dor de tine.

într-o fracţiune de secundă. Celeste fu faţă în faţă cu „Fulg de nea", mângâind-o, vorbindu-i şi chiar lăsându-şi lacrimile să se scurgă pe botul calului, un lucru care părea să nu o deranjeze deloc pe „Fulg de nea". Sierra, incapabilă să stea locului în momentele de bucurie, stătea în preajma lui Celeste, învârtindu-se, răsucindu-se, sărind şi dând cu veselie din coadă.

— Ai făcut un gest minunat cumpărându-i această iapă lui Celeste, zise
Mac. Ştiu că te-a costat o avere.

— Eu sunt o femeie de succes în adevăratul sens al cuvântului. Ba chiar vreau să-ţi spun că de săptămâna asta am doi elevi noi, mai ales acum când toată lumea a aflat că *nu am omorât pe nimeni*. Se întristă brusc. Nici măcar pe Carmen.

— Şi-a meritat soarta, la fel ca şi Byrnes, zise Mac.

— Mama ta cum se mai simte?

— în ultima săptămână, nu s-a simţit atât de bine, fiind foarte tristă din cauza confesiunii lui Byrnes şi a faptului că Celeste şi-a recăpătat graiul. Nu prea a dormit, iar când reuşea, în sfârşit, să o facă, avea numai coşmaruri. îi tot confunda pe mama ta şi pe Hugh cu Carmen şi Hugh. în subconştientul ei, ştia bine că cei doi avuseseră o aventură - ba chiar cred că a asistat la o scenă care a avut loc la voi acasă - când Hugh şi Carmen tocmai se despărţeau, dar nu era convinsă că a înţeles exact despre ce era vorba. în adâncul ei însă pricepuse ce se petrecea între ei şi asta nu i-a dat pace ani de zile. Acum că ştim ce o neliniştea, se va face bine. E o supravieţuitoare.

— Ce mult mi-ar fi plăcut ca mama mea să fie la fel. Nici măcar nu i-am putut face o înmormântare cumsecade. Habar nu avem unde anume a îngropat-o Carmen. Poliţia a făcut săpături

în jurul igluului, dar nu a descoperit absolut nimic, şi nu o să ne lase nimeni să scormonim jumătate din Zona TNT ca să o găsim.

— Dar tu ai declarat că-i vei ridica un monument, chiar aici pe Farr Fields - unul micuţ şi drăgălaş, aşa cum şi-ar fi dorit ea. O să aibă loc şi o slujbă de pomenire, la care vom participa cu toţii: tu, eu, mama mea. Plus Kent, Daniel şi Sharon.

— Sharon va veni doar dacă va avea voie să iasă din „convalescenţa la domiciliu", cum o numeşte Kent, răspunse Teri. Nu cred că această cădere nervoasă a fost un lucru chiar atât de rău pentru ea. Sharon avea nevoie de mult timp de ajutor specializat. Kent era însă îngrozit la gândul că ar fi putut ajunge ca mama.

— în plus, el nu doreşte să-i fie afectată imaginea publică, zise Mac, cu tristeţe. Teresa se încruntă. Bine, bine, promit că voi încerca să repar relaţia mea cu Kent. Făcu o mică pauză. Mai ales acum că-mi va fi şi cumnat.

Teresa ridică o sprânceană.

— O, va fi?

— Nu va fi?

— Nu ştiu. E felul tău de a mă cere de soţie, Mac? Dacă da, nu pot spune că excelezi la capitolul stil.

Mac căzu imediat în genunchi, scoase o cutiuţă din buzunar, deschise repede capacul, de unde apăru un inel de platină cu sclipiri de-o frumuseţe rară.

— Teresa Lynn Farr, îmi faci onoarea de a deveni soţia mea?

în vreme ce Teresa se prefăcu că stă pe gânduri, Celeste se postă lângă ea, cu ochii licărindu-i de fericire şi emoţie. Teresa îi aşează braţul stâng după umeri, după care declară:

— Răspunsul e „da". Dar cu o condiţie.

— Care ar fi aceea? întrebă Mac.

— Dacă Celeste este de acord să fie domnişoara mea de onoare.

— Oooo, Teri, vorbeşti serios? strigă Celeste. Ziua asta devine din ce în ce mai grozavă! Da. O să fiu domnişoara ta de

onoare! Oooo, *te rog* mult, mărită-te cu Mac! Trebuie, Teri, chiar trebuie să te căsătoreşti cu el!

Teresa se uită adânc în ochii lui Mac - ochii aceia pe care-i iubea de când avea şaisprezece ani.

— Da, bănuiesc că trebuie într-adevăr să mă mărit cu el.

Sfârşi

17.

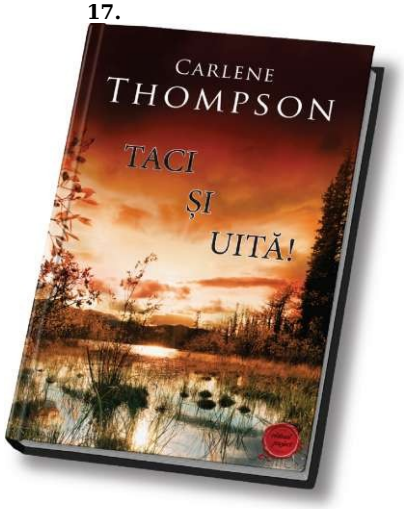

virtual-project.eu

t
Terenurile Farr (n. trad.). Drumul Plângerii (n. trad).
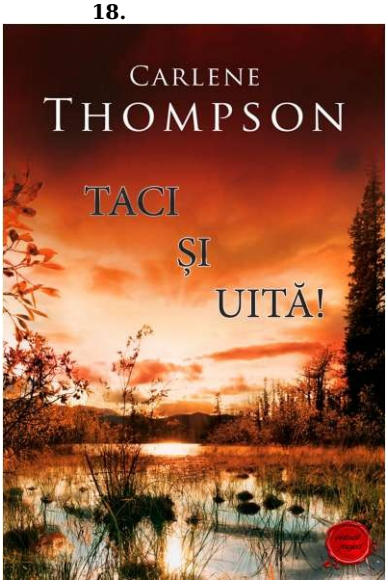
18.